

ФСБ

St. Petersburg'da YASAK AŞK

Mishka Ben-David

Koton Kitap

СССР
ПОЧТА
1960

Orijinal adı: **Forbidden Love in St. Petersburg**
Telif hakkı © **Mishka Ben-David**
İlk basım Keter Books, 2008
İbrani Edebiyatı Çeviri Enstitüsü'nün onayıyla yayımlanmıştır.
Yazan: **Mishka Ben-David**

İbranice aslından çeviren: **Nita Kurrant**
Yayına hazırlayan: **Işıl Ölmez**
Düzelti: **Fulya Tükel**
Kapak tasarım: **Noa Snir**
Grafik tasarım: **Sevgi Aslan**

1. Baskı: **Şubat 2013**
Türkçe yayın hakları: © **Koton Kitap, 2013**
ISBN 978-605-87539-4-5

Baskı: **Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.**
Merk. Efendi Mah., Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1 Topkapı, Zeytinburnu - İSTANBUL
Tel: 0212 482 99 10 Sertifika No: 16053

KOTON KİTAP YAYINCILIK BASIM VE TANITIM HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.
Keresteciler Sitesi, Kestane Sok., No:14, Kat:3
34010 Merter, Güngören / İstanbul - TÜRKİYE
Tel: +90 (212) 553 46 95 - Fax:+90 (212) 554 25 38
www.kotonkitap.com Sertifika No: 22711

St. Petersburg'da Yasak Aşk

III

%100 Koton Kitap

BAŞLANGIÇ

1

Onu seven, benim gibi, sadece Peter der ona, dedi Anna. Nehirden Finlandiya Körfezi'ne akan kanallardan birinin üstünde, kemerli bir köprüde duruyorduk. Akşam havası pırıl pırıl ve soğuktu; yağan kar durmuş, sokakları yorgan gibi kaplamıştı. Süslü demir parmaklığa yaslanmış kanalı iki taraftan çevreleyen eski binalara, sütunlu revakları, oymalı pervazlarıyla renkli malikânelere bakıyorduk.

Anna ince burnunu ve soğuktan kurumuş dudaklarını beyaz yün bir atkıyla sarmıştı. Onu inceledim. İkisi de beyaz olan kürk şapkasıyla atkısının arasından sadece çıkık elmacıkkemikleri ve iri ela gözleri görülüyordu. Bakışlarımı fark edince gözlerinin etrafında alayla hayret arası bir-iki kırışık oluştu.

Ve sen de onu seviyorsun, dedim.

Çok seviyorum, derken güldü özür diler gibi; parlayan gözlerinin içindeki yeşil ortaya çıktı. Onun şehre duyduğu sevginin, bizim sevgimizin üzerinde sallanan terazinin kefelerinden birini doldurduğunu ikimiz de biliyorduk. Ben burada uzun süre kalamayacaktım. Bundan sonra sorulacak, sorulması mecburi olan, beraber olursak nerede yaşayacağımız sorusunu

biraz olsun ertelemek istermiş gibi bana şehrin isminin tarihçesini anlattı.

Ne, diye sordu düşünceli düşünceli bakmayı sürdürdüğümü görünce; alay ve hayret kırışıklıklarına bir de endişenin rengi eklendi.

Şapkasından kurtulan bir tutam siyah saç burnunun üst tarafına inerek gözlerinin üzerinde ince bir yay oluşturdu. Anna'nın üfürüğü saçını hafifçe titretmeye yetti. Anna güldü, gözlerindeki ifade yeniden değişerek bu sefer çocuksulaşıp yaramazlaştı. Kalbim iyice sıkıştı. Sırf gözleri gözükmesine rağmen ne kadar güzeldi.

Atkının altında hafif bir hareket oldu; dilinin dudaklarını ıslattığını hayal edebiliyordum. Aynı hareket bundan aylar önce mahalle lokantasında birkaç masa ötemde otururken onu ne kadar çekici kılmıştı gözümde.

Kısa köprü kanalın üstünde kemer gibi duruyordu; zamanında üzerinden belki atlı arabaların geçtiği kaygan parke taşları şimdi araçların hareketini zorlaştırıyordu. Şu anda köprüden araba geçmiyordu; az sayıda yaya da kanalın iki yanındaki ara sokaklarda bulunan evlerine doğru aceleyle yürüyorlardı. Köprünün üstünde bizden başka kimse yoktu.

Yüzümü yüzüne yaklaştırıp atkısını usulca aşağı çektim, dudaklarım hafifçe dudaklarına değdi.

Kuru, dedi, başını geri çekip diliyle dudaklarını ıslattı. Yüzümü yeniden yaklaştırıp dilimle yeniden dudaklarını ıslattım.

Şimdi daha iyi, diyerek ağzını ağzıma yapıştırdı. Önce hafif hafif dokundu, arkasından doğru açıyı aradı ve sonunda şevkle öptü.

Köprünün iki yanındaki eski sokak lambalarının loş ışıkları, suyun üstündeki gümüşi pırıltılar ve etrafı saran kar örtüsü nedense gözlerini mora boyuyordu. Gözlerini kapatıp vücuduma doğru sokuldu. Hafif parfümünün kokusundan başım dönüyor, dilimde dolanan dilinin tadı beni sarhoş ediyordu.

Bir an nefes almak için ayrıldığımızda, Anna, Annuşka'm benim, diye fısıldadım.

Sen de benimsin, iri gözleri güldü. Bana pek uymayan bir cesaretle ona gözlerinin bana Sophia Loren'i hatırlattığını söylediğimden beri çok yol kat etmiştik.

Başını hafifçe sağa sola oynatıp düz ve ince burnuyla burnuma Eskimo öpücüğü kondurdu. Sırf dilini değil tümünü yutabilmek mümkün olsaydı keşke; yine dudaklarımı emmeye başladı.

On altı yaşımdan beri kendimi böyle hissetmediğimden eminim. Orit'in öpüşüme bu kadar tutkulu karşılık verdiğine, küçücük ama göz alıcı göğüslerini ellememi kabul ettiğine inanabilmek için kendimi çimdiklemiştim. Yine böyle hissedebileceğimi düşünmemiştim. Bu güzel, yalnız, her akşam mahalle lokantasında kederine bürünmüş bir halde kitabına gömülen, yanına yaklaşan herkesi iten kadının benim olabileceğine ve benim de onun olabileceğime inanamamıştım. Böyle şeyler insanın başına iki kere gelmez, diye kendi kendimi ikaz ettim. En azından bu kadar güçlü değil.

Ve o anda sırtıma inen darbeyi hissettim.

Darbenin yol açtığı akım ensemi, başımı ve sırtımın geri kalan kısmını felç etti. Dizlerim hafifçe büküldü, öne doğru sendeleyince Anna'nın vücuduna çarptım. O zaman onun çığlığını duydum. Gözlerimi açtığımda yüzü dehşet içindeydi. Gözümün ucuyla bir hareketlenme sezdim, hemen doğrulup dönerek kendimi korumak için kolumu havaya kaldırdım.

Ancak irkıyım ve hantal saldırgan Anna'nın çantasını almış kaçıyordu.

İyi misin? Yanaklarını avuçladım. Anna konuşamadı, sadece son derece ciddi bakışlarıyla evet der gibi salladı başını.

Fazla düşünmeden ondan ayrılıp giderek uzaklaşan saldırganın peşine düştüm. Karla kaplı arnavutkaldırımında koşmak

kolay değildi, fakat belki de peşinden koşulduğunun farkında olmayan yankesici benden daha yavaştı. Ayak seslerimi ancak köprünün yolla buluştuğu noktada duydu, hızlanabilirdi ama aynı hızda devam etti, omzunun üstünden bana bir bakış fırlattı sadece.

Sokaktaki bir avuç insan birbirlerinden uzakta, sarınıp sarmalanmış hızlı hızlı yürüyorlardı. Saldırıyı ve çantanın çalındığını görmüş olamazlardı, onlardan birinin yardım etmesini beklemiyordum. Tek istediğim, bana engel olmamalarıydı. Sırtıma inen darbe kuvvetli olsa da pek eğitimli birinin elinden çıkmamıştı. Saldırgan ensemi hedefleyip elini aynı hızla on santim yukarı ve sola indirseydi çaresizce yere yığılırdım. Hantal koşuşu fazla formda olmadığını gösteriyordu. Yanında bıçak olmasından korktuğum için onu yakaladığımda boğazını sıkmadım, zıplayıp sırtına kuvvetli bir tekme indirdim.

İriyarı vücudu öne doğru sendeledi, dengesini kaybetti ama düşmedi, hızla döndü. Bana diktiği gri gözlerindeki ifade beni şaşırttı. Bir sarhoşun camsı veya bir sokak serserisinin umutsuz bakışı değildi bu. Hâlâ tekmenin acısı ve koşmanın getirdiği yorgunluk vardı ifadesinde, aynı zamanda dikkatli ve hesaplıydı. Çantayı bana uzattığında gözlerinde sanki alaycı bir kıvılcım gördüğümü sandım.

Çantayı alabilirdim, belki o zaman olay biterdi. Ancak bu bir tuzak da olabilirdi. Elimi uzatıp çantayı değil, onu tutan elini yakalayıp kavradım, kolunu çevirdim, aynı anda ellerimizin oluşturduğu köprünün altına eğildim.

Kolu hızlı ve sert bir şekilde, fiziksel olarak ters bir yöne döndü, kemiklerinde bir çatırtı duyuldu, kapalı dudaklarından bir inilti çıktı ve adam yere savruldu. Kulbunu bıraktığı çantayı almak için yere eğildim ama bacağı birden şaşırtıcı bir şiddetle uyluk kemiğime indi. Tökezledim, adamın kalkmaya çalıştığını gördüm ama benim kalkmam daha kolaydı, kaburgalarına indirdiğim tekmeyle hareket etmesini önledim.

Yere yuvarlandı, yeniden kalkmaya çalıştı. Ağır paltosunun altında kuvvetli bir vücudu vardı ve kolay kolay vazgeçmeye niyeti yoktu. Elimdeki çantayla hareketlerim kısıtlanmıştı, ayrıca artık dövüşmeyi de pek istemiyordum. Anna'ya dönmek istiyordum. Ancak adam karşımda duruyor, koca kafası ve geniş omuzlarıyla boğa gibi üzerime atılıyordu.

Başıyla karnıma bir darbe indirirse ikimiz de yere devrilirdik, o zaman da kimin galip geleceği belli olmazdı. İdman salonlarında minderde yüzlerce saat antrenman yapmanın yararını sonunda gördüm. O bana vurmadan bir saniye önce yana eğilip tüm gücümle suratını tekmeledim.

Mesafe kısa olduğu ve yüzüne ayağım yerine baldırım çarptığı için burnunun bacağımın üzerinde yana doğru ezildiğini hissettim. Sersemledi, yere yuvarlandı ve elleriyle yüzünü tutarak burnundan akan kanı durdurmaya çalıştı.

Bir metre uzağında duruyordum, kalkmaya çalışırsa yeniden tekmelemeye hazırdım. Parmaklarının arasından bana baktı, arkasından bir elini hafifçe kaldırdı. Belki Rusya'da bu, pes etme veya ateşkes işaretiydi. Ne olursa olsun vurmaya devam etmek istemiyordum, gözümü üzerinden ayırmadan geriye çekildim. Yavaşça oturdu, bir eliyle kanayan burnunu tutarken öteki eline dayanıyor ve bana bakıyordu. Tamamen etkisiz hale gelmemişti, bir-iki dakikaya kadar kalkıp öfkeyle peşimizden koşabileceğini biliyordum.

Anna beni köprünün köşesinde yaşlı gözlerle bekliyordu.

Gel gidelim buradan, diye fısıldadı çabucak, şimdi dizlerinin üstüne oturup bize bakmaya devam eden saldırgana bakarak. Ondan on-yirmi metre uzaktaydık, Anna'nın olanları izlediğini tahmin ettim. Bir şey söylemeden çantayı ona uzattım; Anna çantayı sabırsızlıkla, çantanın veya benim neden olduğum bu olay nedeniyle kızgınmış gibi aldı ve beni kollarımdan köprüye doğru çekti.

Anuşka, geri gelmeyecek, diye onu sakinleştirmeye çalıştım.

Anna adımlarını hızlandırdı, birkaç kere endişeyle arkaya baktı. Hiçbir zaman yalnız gezmezler, dedi, geriye dönüp baktığımda iki adamın gelip hırsızın ayağa kalkmasına yardım ettiklerini gördüm. Bize yeniden saldırırlarsa yoldan geçenlerin ayırmaya çalışacaklarını sanmıyordum. Ancak köprünün yüksekte kalan orta kısmından, üçünden bayağı uzakta olmamıza rağmen bize doğru tehdit ederce baktıklarını görebiliyordum.

Anna'ya sarıldığımda titrediğini fark ettim.

Anuşka? Canım?

Güzel gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu, bu kadar etkilenmesine bir anlam veremiyordum. Çantasını çaldılar diye mi? Şövalyeliğim yüzünden mi? Karşı karşıya olduğum tehlikeden dolayı mı? Anna konuşmadan atkısıyla ağzını ve burnunu örterek hızla yürümeye devam etti.

Köprüden sonraki ilk geniş caddeye doğru ilerledik. Anna bir taksiye işaret etti. Çernişevskaya, diyerek biraz uzaktaki bir metro istasyonunun adını verdi.

Daha gideceğimiz yere varmadan gereğinden büyük bir banknot çıkardı, sürücüye verdi ve araba durur durmaz istasyonun kapısına doğru atıldı. Sürekli hareket içinde olma endişesi yerin derinliklerine inen yürüyen merdivenlerde herkes gibi sağda durmasını engelledi; o da soldan acelesi olanların peşinden gitti, ben de arkasından.

Tren hareket ettiğinde ona yeniden sarılıp yatıştırmaya çalıştım ama gözlerinde hâlâ korku vardı. Teknoloji Enstitüsü'nde diğer hatta aktarma yaptığımızda bile tedirginliği geçmemişti. Benim istasyonum olan Zafer Parkı'ndan geçtik, ondan sonraki istasyonda indik. Anna sağa sola baktı ve ancak ondan sonra hızla kendi sokağına ve evine doğru ilerledi.

Evi tuğladan yapılmış, çok daireli ve çok girişli karaktersiz, dev bir apartmandaydı. Titreyen elleriyle yuvarlak mıknatısı binanın girişindeki yuvasına oturtarak apartmanın kapısını

açtı. Dişli anahtarı dairesinin uzun kilidine sokmaya çalışırken de elleri hâlâ titriyordu. Kapıyı kapatır kapatmaz üzerime atladı, yüzü kızarmıştı ve heyecanlıydı, sıkıca sarıldı, öpücükleri dudaklarımı acıttı.

O sırada hiç romantik olacak halde değildim ama bedeni beni istiyordu; beni yatağa çekip üstüme çıktı. O zamana kadarki pek sık olmayan sevişmelerimizin hafif ve dikkatli dokunuşları şimdi çılgın bir dansa dönüşmüştü. Hâlâ damarlarımda akan şiddeti dondurmam ve kendimi ona vermem birkaç dakikamı aldı. Ağır kalçalarının ve sıkı bacaklarının kuvvetini ilk defa keşfediyor, bu dansın temposunu yavaşlatmak için kalçalarını ve beyaz, yumuşak göğüslerini tutuyordum. Cildinin bebek teni gibi beyazlığına ve yumuşaklığına yeniden hayran kalmıştım.

Eve koşmamızın neden olduğu ter parfümünün kokusuyla karışıyor, burnumu dolduruyor, beni sarhoş ediyor ve onunla birlikte duyuların çılgınlığına sürüklüyordu.

Delim benim, deli. Burası Rusya, tamam mı, dedi bir süre sonra sırtüstü yatıp derin derin nefes alırken.

Bunların hepsi mafya, tümü hırsız. Taksi sürücüsü nerede indiğimizi çoktan söylemiştir, hızlı hareket etmeseydik metro girişlerinde bizi bekleyip öç alırlardı. Bunu bir daha yapmayacaksın, tamam mı? Başını ve vücudunu bana çevirerek ciddi bir ifadeyle baktı.

Buradaki kahramanların hepsi ölü kahraman. Ben seni canlı istiyorum, canlı, şimdi olduğun gibi, az önce benimle olduğun gibi. Seni kaybetmeye niyetim yok, anlıyor musun? Sevdiğimi bir kez daha kaybetmeye niyetim yok.

Gözlerimi istemeden yatak odasının duvarından bize bakan sakallı ve güleç kocasının fotoğrafına çevirdim.

Anna bakışımı gördü, içini çekti, giyinmeden yerinden kalkıp duvardaki resmi indirdi. Bakışlarımla dolgun ve hafif yumuşak kalçalarını, belindeki hafif dolgunluğu takip ettim.

Resmi çıkarırken, loş ışıkta bile kollarının alt kısmının sarktığını fark ettim. İçim sevgiyle doldu. İşte bu sevgili kadın hayatında bir sayfayı çeviriyordu. Resmi ters çevirerek duvara yasladı, bana dönerken utanarak hafif sarkık göğüslerini eliyle örttü ve yeniden iç geçirdi. Soğuk onu yatağa, yorganın altına, kollarımın arasına geri getirdi. Anuşka'm benim. Ben de şimdi onu kaybetmek istemiyordum.

Vücuduma yanaştı, vücudunu terk eden gerginlik onu yün bir atkı gibi yumuşak bırakmıştı. Omzumda bir ıslaklık hissettim. Başını biraz geri çekip baktım.

Yeter Anuşka, yeter.

Kahramanım benim. Ne yaptığını anlamıyorsun bile. Kime karşı savaştığının farkında bile değilsin. Burası Kanada değil. Burada hırsız olmak için ya uyuşturucu bağımlısı olmak gerekir ya da tanıdıkları olan eski bir KGB ajanı. Söz veriyor musun?

Yeter Anuşka, yeter.

Benimle yaşamanı, burada oturmanı istiyorum. Her gece ve her sabah böyle olsun istiyorum. Hayatımın bir parçası olmanı istiyorum.

Yanıt vermeden önce içime bir acı saplandı.

Merkez. Merkezin talimatı.

Onlara Anna'yı rapor etmeliydim. Daha ilk beraber olduğumuzda. Rapor vermeyi ertelemiştim. Bu ilişkinin uzun sürmeyeceğini düşünmüştüm; bu kadar güzel bir kadınla uzun bir ilişki sürdüremezdim. Onunla yaşayacaksam mutlaka izin almam gerekiyordu.

İçimden Anna'yla yaşama olasılığını hayal ettim. Buradan on dakikalık yürüyüş mesafesinde, Moskova Caddesi'nde, büyük, Stalin döneminden kalma, saygın görünümlü binadaki dairemde değil de burada, yumuşak ve sevdiğim, canlı ve istek dolu bir bedenin yanında uyumak. Bu olasılığa karşı koyamıyordum. Çölden geçmiş, uzakta yeşillik gören ve altında bir pınarın aktığını bilen biri gibiydim.

Kendimi çöl gibi hissediyordum, uzaktaki gökyüzümde ilk yağmurun bulutları toplanıyordu.

Anna kollarımda uyuyakaldı; ben de gecenin yarısını bir o yana bir bu yana dönüp sabah merkeze ne söyleyeceğimi düşünerek geçirdim. Olayların nasıl geliştiğini en ufak ayrıntılarına kadar bilmek isteyeceklerdi. Adım adım. Karşılaşmamız ne kadar rastlantısal ve akla yatkındı? Önce kim kimle konuşmuştu, ne demişti? İlişki nasıl gelişmişti? Durumu haber vermek şimdi mi aklına geldi? Haftalık raporlarda bahsetmeyecek kadar önemsiz miydi?

Azarlanmak umurumda değildi. Ama ya kabul etmezlerse?

2

İlk defa Anna'nın dairesinde uyanmıştım, içimi saran huzur şaşırtıcıydı. Sanki hep oradaydım. Sanki burası doğal yerimdi. Yatak odasını ilk defa gün ışığında görüyordum. Bundan önce orada beraber olduğumuz ender zamanlarda, geceleri Anna hep ışığı kapatmış, benden gün doğmadan gitmemi rica etmişti.

Mutfak, küçük salon, dar banyo ve tuvalet gibi yatak odası da çok daireli binadaki küçük bir dairenin özelliklerini taşıyordu. Ellili ve altmışlı yıllarda yapılan bu binalarda şehrin güzelliğinden, köprülerin, sarayların ve meydanların ihtişamından, hatta Stalin dönemi apartmanların neoklasik ağırlığından eser yoktu. Anna'nın deyimiyle Haroşçovi binalarıydı bunlar, benim dairemle onun dairesi arasındaki farkı en güzel anlatan deyimdi bu. Ağır perdelerin berisinden gelen loş ışıkta tavanın köşelerinde soyulan boyayı, pencerenin altındaki siyah izleri görüyordum; bunlar daireye yağmur girdiğini gösteriyordu. Yanımdaki güzel kadınla daire birbirlerine uymuyorlardı.

Kıyafetlerimiz yatakla dolap ve kapı arasında kalan dar alanda soluk parkelerin üzerine dağılmıştı. Duvardan birkaç manzara resmi, çarmıha gerilmiş bir İsa, müteveffa kocasının

fotoğrafının durduğu boş alan bana bakıyordu. Yatakta hareket etmememe rağmen Anna gözlerini benden birkaç saniye sonra açtı. Onun yakınlığının ve evin havasının beni hafifçe okşamasına izin verdim. Yüzünü bana döndü, aralarda birkaç gümüşsü telin bulunduğu siyah saçları yüzünü neredeyse gece gibi örtüyordu.

Bir an nefesimi tuttum. Seneler boyunca kocasıyla paylaştığı yatakta yabancı bir adamı bulunca vereceği tepkinin, onda göreceğim en gerçek tepki olacağını biliyordum. Anna gözlerinin üstünde duran saçlarını kaldırdı, bir anlık belirsizlikten sonra gözlerinde bir ışık yandı.

Sevgilim, dedi, sadece onun ağzından çıktığında kulağa güzel gelen Rusçasıyla. *Lyubimey moy*, aşkım, kelimeler kulağa bir şarkı gibi geliyordu. Gözlerine yaşlar doldu, hemen bana sarıldı ve kıvrıldı.

Benim gözlerim de yaşardı. Paraşütçü birliğinde görev yapmak üzere askere alındığımda annemlerden ayrılırken gözlerim dolmamıştı, arkasından çatışmalarda arkadaşlarımı ve daha sonra emrimdeki askerleri kaybettiğimde de. Mossad'daki ilk suikastımda veya daha sonraki suikastlarımda da. Orit'le geçirdiğimiz zorlu son yıllarımızda bile neredeyse hiç ağlamamıştım. Ancak akması gerektiği halde tuttuğum her gözyaşı, içimde oluşan dikite yapışıp taşlaşmıştı.

Şimdi içimdeki bu taşın parçalandığını, yerini başka bir doygunluğun aldığını hissediyordum. Sakin, sessiz, güvenli, ama aynı zamanda yeni ve heyecan verici bir sevginin verdiği doygunluk.

Anuşka'm, dediğimde dudaklarımdan derin bir iç çekiş döküldü; Anna bu iç çekişin içerdiği kelimeleri ve belki de bundan önceki acıları da anladı. Bu acının ne olduğunu bilmiyordu, bilemezdi de. Onun için Paul'düm, karısından ayrılmış, ekonomik olanakların bulunduğu bir yerde yeni bir hayata başlamış, Hint kökenli Kanadalı bir işadamıydım.

Benimle kalıyorsun değil mi? Bana okşayıcı sabah ışığında zümrüt gibi parlayan çekik gözlerini dikti. Ve asla gitmeyeceksin değil mi, asla, asla, asla?

Sustum. Ne diyebilirdim ki? Günlerimin bana değil, belki de adını hiç duymadığı bir istihbarat teşkilatına ait olduğunu mu, bu teşkilatın bu soğuk ve harika şehrin tam tersi olan uzak ve sıcak bir ülkede bulunduğunu mu? Âşık olduğu adamın sessiz, tatlı, orta boylu, hatta egzersiz yapmayı bıraktığından beri ufak bir göbek bağlayan Kanadalı bir işadamı değil, gözden uzak bir Mossad suikastçısı olduğunu ve bu adamın suikastlarıyla beraber kendi hayatının da bir kısmını yok ettiğini mi? Kuvvetli kaslarını küçük göbeğinin gizlediğini mi, yumuşak görünen ellerinin tetiğe kaç kere bastığını mı? Anna'nın iyi olarak tanımladığı kahverengi gözlerindeki ifadenin dehşet içinde düşmana bakarken sertleştiğini mi?

Ona ne diyebilirdim? Ona o zamana kadar anlattığım her şeyin yalan olduğunu mu? Bizim paravan hikâye dediğimiz şey, onun için yalandı.

O anda birden daha da acı verici bir şeyin farkına vardım. Yalanı yaşayan bendim. Anuşka için bu gerçekti, ters bir dünyada yaşayan bendim. Hayatında ikinci defa sevdiğine yalan söylemesi gereken bendim. Üstelik zorlu bir coğrafyadan gelen güçlü Orit bile buna dayanamadıysa, Anna'yla ne gibi bir şansım olabilirdi ki?

Anna gözlerime merak, şüphe ve endişeyle karışık bir bakış fırlattı. Gözbebeklerimin her hareketini inceleyip onlar aracılığıyla içimi okuyormuş gibiydi. Gözlerindeki yumuşak ifade sertleşti ve bir an uzaklara daldı.

Ağzımdan kelimeler çıkmayınca yüzünü yeniden omzuma yapıştırdım. Bakışlarına, güzel, beklenti dolu gözlerine karşı gelemiyor, aynı zamanda yalan da söyleyemiyordum. Bana kaybettiğim sevginin yerine yeni bir sevgiyi koyma umudunu veren kadına yalan söyleyemezdim.

Ancak Anna kollarımdan kurtulup doğrudan içime baktı. Niyeti ciddiydi. Belki o da benim gibi günlerini ve gecelerini dolduracak, hayatının geri kalanının aşkı olacak birini bulmuştu.

Birdenbire, Anuşka ben buradayım ve burada kalacağım, dediğimi duydum.

Umut gözlerine geri dönmemişti. Bakışlarındaki beklenti ifadesi hâlâ oradaydı.

Seninle kalacağım ve asla gitmeyeceğim, asla, asla, asla.

Sisin arasından başka bir hayatta Orit'e verdiğim ve tutmadığım bir sözün hatırası belirdi. Üstelik bu sefer verdiğim sözle aramda daha büyük, aşıp aşamayacağımdan emin olmadığım engeller vardı. Ama bu sefer bu engelleri aşmaya kararlıydım.

Anna üstüme atlayarak beni öpücüklere boğdu. Bir kere daha seviştik, arkasından bir kere daha. Birbirimize verdiğimiz sözü imzalar gibi. O tatlı yüzün böylesine vahşi bir vücuda ait olmasına yeniden şaştım, bedeninin yumuşaklığı ve beyazlığı ne kadar yanıltıcıydı. Dolgun kalçasından, kalın bacaklarından, dolgun ve gevşek göğüslerinden bitmek bilmeyen bir enerji akıyordu. Üstümde doğruldu, yukarı aşağı, ileri geri gitti geldi, daha fazlasını istedi, talep etti; yüzünde çaba, ihtiras, acı ve sonsuz bir zevk ifadeleri aynı anda görünüyordu. Sık nefes alışverişlerinin yanında ağzından sesler, iniltiler çıkıyordu; tam bitti derken biraz dinlenip yeniden başladı, ta ki en sonunda tamamen durana kadar. Yeter, dedi, kasılmalardan artık beynim zonkluyor, artık devam edemiyorum. Ve bana mutlu bir gülümsemeyle sarıldı.

Şüphelerimizi dağıttıktan sonra yeniden seviştik, bu sefer ilk buluşmalarımızdaki dikkatli davranışlarımızı hatırlatan bir yumuşaklık ve keyifle. Ancak bu seferki dikkat değil, huzurdu, güvendi, sevgiydi ve kalıcıydı. O ilk seferden sonra ne kadar yol almıştık. İlkinde tereddütlüydük, tatmin olamamıştık,

bu sevişmenin ardından beni bir daha görmek istemeyeceğinden emindim.

Ancak içimde bir devrim gerçekleşmişti. Birbiriyle çelişkili iki söz vermiştim, biri işverenlerime, diğeri de sevdiğime. Bu taahhütlerden sadece biriyle yaşayabilirdim. Ve bunun hangisi olduğunu biliyordum.

Anna banyo yapmak üzere kalktı, sonra yeniden eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

Bu kadar ciddi olma, handiyse üzüntülü gözüküyorsun, üzüntüye güleriz, dedi ve küçük koridorda kayboldu.

Anna perdelerini sonuna kadar açtığı pencereden giren ışık kadar berraktı, ona yalan söylediğimi söyleyemeyecektim. Gerçeği açıklayamazdım. Buna dayanamaz, ilişkimiz buna dayanamaz. Onu seçersem, yapabileceğim tek şey paravan hikâyemi gerçeğe dönüştürmekti. Yalanı gerçeğe dönüştürmek. Anuşka'nın bildiği tek gerçeğe.

Vücudum soğuktan titredi. Anna'nın açtığı pencerelerden gelen soğuk hava içimi titretti.

3

Metro istasyonundan Lityani Caddesi'ndeki büroma yürürken ölçülü adımlarım yumuşak kar örtüsünün üstünde derin işaretler bırakıyordu. Aklımda merkeze yazacağım mektubu evirip çeviriyordum. Bu iş kafamı o kadar meşgul etmişti ki büroma giderken her gün tekrarladığım ve takip edilip edilmediğimi anlamamı sağlayan alışkanlıkları yerine getirmeyi unutmuştum.

Sevgili arkadaşlar, hayatımda önemli bir noktaya geldim, diye yazdım aklımdan. Orit'le yaşanan olayları çok iyi biliyorsunuz; hiç beklemediğim bir gelişme oldu: Yeniden âşık oldum. Bu, kırklarındaki iki insanın derin sevgisi. Bir daha onun gibi biriyle tanışacağımı sanmıyorum, ondan vazgeçmeye niyetim yok. Bunun anlamını biliyorum, seçim yapmam gerektiğinin farkındayım. Seçim yapmak çok zor ama ben seçiyorum.

Başka bir mektupta başta onları yumuşatmaya çalıştım: On beş yıldır evim oldunuz. Bana yön ve amaç, eğitim ve idman, yardım ve destek sağladınız. Tıpkı reklamlarınızda olduğu gibi, iş değil ev verdiniz bana. Bu hayat tarzımın, bildiğiniz üzere ağır bir bedeli oldu. Bu bedeli hâlâ ödüyorum, tek başıma uzak ve soğuk bir ülkeye atılmamın sebebi bu. Böyle aşırı bir

yalnızlıkla dolu durumlarda insanın başına gelen, başkalarının da başına gelen şey, bana da oldu: Bir kadınla tanıştım.

Bunları aklımdan geçirirken, mektupta yazmayı düşündüklerimin doğruluğundan şüphem yoktu. Bu teşkilatı ne kadar sevdiğimi, profesyonelliğimi onlara borçlu olduğumu, ülkem için sadece sayılı insanın yapabildiği fedakârlıklarda bulunmamı sağladığını, daha asker olarak katıldığım günden beri beni kucakladığını, Orit'le zor zamanlarımda beni desteklediğini ve düşünceli davrandığını, ayrılıktan sonra da yeniden ayağa kalkmamı sağladığını biliyordum. Seçim yapmak gerçekten o kadar kolay mıydı?

Aklımda bu düşüncelerle yolda ilerlerken eski, restore edilmiş, insana mutluluk veren renklerdeki evlere, Luteryen kilisesine ve yeşil kubbelerine ya da sokağın ortasına dikilmiş Japon bahçesine dikkat etmiyordum. Büroyu kiraladığımda elimde bulunan haritaya göre eskiden bölgenin mahkeme salonu olan ürkütücü binaya da göz atmadım. Daha sonradan bu binanın federal güvenlik ofisine, FSB'ye ait olduğunu öğrenecektim. FSB, KGB'nin mirasçısıydı.

Ticarethanemi Lityani Caddesi'nin sessiz ucunda, nehre yakın bir yerdeki eski bir binada açmıştım. Fazla dikkati çekmeyen bu sağlam binada bir düzine büro daha vardı. Görkemli geçmişinden geriye cephesindeki büyük sütunlar, dış duvarlarını örten mermer levhalar ve içine sinen ahşap kokusu kalmıştı. Eski merdivenlerden üçüncü kattaki büroma çıktım. Eski binanın ısıtma sistemi çalışıyor, ancak yüksek tavanlar yüzünden fazla ısıtmıyordu. Benim içim yanıyordu, soğuğu hissetmedim, elektrikli sobayı açmadım.

Haftada bir belirli bir e-posta adresine görünüşte ticari bir mektup göndererek belirli bir ihaleye katılmak istediğimi belirtiyordum. Böylece Glilot'taki Mossad bürosu her şeyin yolunda olduğunu anlıyordu. Büromu kurduğumdan beri yazılanları şifreleyerek gizli mesajlar göndermeme imkân veren

programı seyrek kullanmıştım. İlk seferinde yerleşmemle ilgili ayrıntılı bilgi göndermiş, Moskova Caddesi'nde kiraladığım dairenin ve Lityani'deki büromun adresini ve tarifini vermiştim. Arkasından emirler alıp gezilerimin sonunda raporlar göndermiştim. Şimdi programı yeniden çalıştırdım, belki de onu son kullanışım olabilirdi bu.

Program, yazmaya başlayabileceğimi belirtti. Önce kapak mektubunu yazdım, yazılanı sökmeye çalışacak kişinin göreceği mektuptu bu. Şifreyi girdim, arkasından merkeze yazmak istediğim mektubu yazmam gerekiyordu. Bu mektubu ben de göremeyecektim. Ekranda kapak mektubu duruyordu, daha önce ihalesine girdiğim bir şirketle anlaşmazlığımı içeren bir mektuptu bu. Şimdi yazacağım her harf, kapak mektubundaki bir harfin kalınlaşmasına neden olacaktı, böylece ben de kalınlaşmayan harf sayısına bakarak daha ne kadar yazabileceğimi görecektim.

Yolda gelirken aklımdan geçirdiğim kelimelerin hepsi bilgisayarın başına oturduğumda uçup gitmişti. İki açılış cümlesi, eski evimle ilgili mektup ve evim olabilecek yerle ilgili yazmayı düşündüklerim birbirleriyle çakıştı.

Konu: Tanışma, diye yazdım sonunda. Akşamları yemek yediğim lokantada yalnız bir kadın da yemek yiyordu. Aramızda bir ilişki gelişti. Kitapçı dükkânı olan bir dul. İlişki derinleşti ve dün gece onun evinde kaldım. İkimiz de bu ilişkiye devam etmek istiyoruz, niyetim ilişkiyi sürdürmek. Tabii ki paravan hikâyemizi sürdürüyorum. Bilginize.

Bu kadar. "İzninizle" değil, ama aynı zamanda "bu ilişkimizin sonu" da değil. Kapak mektubunda kullanılmamış, kalınlaşmamış birçok harf kalmıştı, benim de gönlümde büyük bir boşluk. Yeniden titredim. Alnıma dokundum. Ateşler içinde yanıyordum. Nasıl olmuştu da kendimi böyle bir ikilemin içine sokmuştum?

BİRİNCİ BÖLÜM:
ORİT, ARAVA, DOĞU

4

Tuzağı kayalıklı, çalılarla kaplı bir terasa kurmuştum. Otuz metre aşağımızdaki kavisli yoldan güneydeki köylere doğru gitmesi gereken Hizbullah konvoyunu bekliyorduk.

Her gece, diye brifing vermişti istihbarat subayı yıllık yedek askerliğimizin daha ikinci gününde, küçük konvoylar, bazen sadece iki Mercedes, silah ve patlayıcı maddeyle dolu olarak kaçıyor, güneydeki Hizbullah savaşçılarına takviyede bulunuyorlar.

Kendilerinden bu kadar emin olmalarını istemiyoruz, geceleri hareket etmelerini engellemek istiyoruz, diye eklemişti alay komutanı. Şu anda durum tersine, biz garnizonlarımıza kapanıyoruz, gece onlara ait. Bu nedenle bu seferki yedek askerliğinizde neredeyse hiç garnizon görmeyeceksiniz. Üç gece pusu, arkasından Metulla'ya çıkacağız, biraz dinlenme, yeniden organize olup üç gece daha pusu. İdman bittikten sonra görev yapacağınız net süre üç hafta.

Askerlerim bana geldi. Biri beynini yemiş burada. Üç gün sürekli pusu nerede duyulmuş? Biz özel komando birliği miyiz? Normal askerliğimiz sırasında bile bunu yapmadık. Ancak bakışları aynı zamanda, sen tabur komutanısın, diyordu, herhalde savaşa böyle çıkmamızı kabul etmezsin.

Bir kısmının askerlikte paraşüt birliğindeyken bölük komutanıydım, çoğunun da yedek askerlikte iki kere tabur komutan yardımcısı olmuştum. Ancak yardımcılık komutan olmaya benzemiyordu.

Bunu iki aşamada yapmayı öneriyorum, dedim alay komutanına. Bir önceki yedek askerliğimizin üstünden bir yıl geçti, herkes göbek bağladı. Bir gecelik pusuyla başlayalım, deneyim kazanalım, arkasından bunu uzatırız.

Askerlerim merakla dinliyordu. Komutanın karşısına çıkıp bir şeyler istemenin gerektirdiği cesaretin düşmanın karşısına çıkmak için gereken cesaretten farklı olduğunu, ancak daha az olmadığını bir süre önce fark etmiştim.

İki günlük pusuyla başlayın, diye karar verdi alay komutanı.

Sorumlu olduğum bölgede üç yol vardı, pusu yerini belirlemek bana kalmıştı. Siren çaldığında vakit olmadığı için ayakkabılarını giymeden makineli tüfeğiyle yalınayak koşan paraşütçü değildim artık; o olay bölüğün tarihine yazılmıştı. Şimdi Doğu Asya Araştırmaları Bölümü'nü bitirmek üzere olan bir öğrenciydim ve kısa süre önce evlenme kararı almıştım.

Artık dayanamıyorum, demişti Orit gözyaşlarıyla, yedek askerlik yapmak üzere çantamı toparladığımda. Sen orada neler olduğunu biliyorsun, her şey kontrolün altında, ama ben geceleri uyuyamıyorum, gündüzleri de tırnaklarımı kemiriyorum. Bu belirsizlikle yaşayamıyorum artık.

Belirsizlik ilişkimizi de etkiliyordu; konuşmamızın sonunda görevden döndükten sonra evlilik tarihi belirleyeceğimiz konusunda anlaşmıştık.

Hayatımda ilk defa üstümde farklı bir yük hissediyordum,

bu da doğal davranmamı engelliyordu.

Çoğu kişinin sandığı gibi maceraperest değildim. Hatta neredeyse tam tersi davranırdım. Benim gözümde askerde maceraperestlik verebileceğimin en iyisini vermemekti, yani olayların gidişatını düşmana veya şansa bırakmaktı. Bense kaderimi kendi elimde tutmak istiyor, başkasının kontrolüne vermeyi kesinlikle reddediyordum. Bu, benim doğamda yer etmiş bir ilkeydi, ilkokuldaki Soykırım törenlerinden beri, dedemle anneannemin anlatmayı kabul ettiği az sayıda olayı salon veya mutfak kapısının arkasından duyduğumdan beri. Çoğunlukla da hayatlarını kurtarmak için kaçmak ve babamı bir manastıra bırakmak zorunda kaldıkları süreçte yaşadıklarını duymuştum.

Bu nedenle bayılana kadar koşmak, bir sonraki sefer yarım kilometre daha koşmak, tepeye tırmanmak, sarf ettiğim çabadan dolayı kusmak, atış talimlerinde atışlarım iyi olmadığında gecede dördüncü kez talime gitmek, en etkili yerde en uzun süre pusu kurmak şarttı. Buna Lübnan Savaşı başladığında henüz acemi olduğumuz için savaşa gönderilmeyişimizin verdiği hayal kırıklığı da eklendi. Ben paraşütçü üniformasıyla gezinirken vatanı başkaları kurtarıyordu. Bu hayal kırıklığı az daha askeri mahkemeye verilmeme neden olacaktı. Savaş madalyasını almayı reddettim. Bu reddimin sebebinin ideolojik olmadığını, savaşa katılmadığım için bu madalyayı hak etmediğimi düşündüğümü komutanlarıma anlatmam bayağı zaman aldı. O zaman askerliğim ve yedek askerlik sırasında Lübnan'da ne kadar çok vakit geçireceğimi bilmiyordum. Lübnan'da ve Gazze'de geçirdiğim her dönemin sonunda daha serinkanlı olmaya başladım, içinde olduğumuz bataklığı giderek daha iyi anlıyordum; üniversite ve yaklaşan düğünle birlikte ordunun yeri hayatımda daha da azaldı.

Askerlerim, özellikle de askeri geçmişimden beri beni tanıyanlar, bu rahatlamayı memnuniyetle karşıladılar. Pusu kurulacak nokta konusunda bile taviz verdim: En başarılı

atışın yapılabileceği veya en rahat saldırılabilecek ama diken dolu terası değil, iki günün kolay geçirilebileceği, rahat oturabileceğimiz ama ateş açıp saldırıya geçtiğimizde avantaj sağlayabileceğimiz noktayı seçtim.

Birlikteki insan sayısı konusunda da riske girmedim. Bana verilen az sayıda askeri iki gruba ayırdım, bir bölümünü yardımcımın emrine verirken diğerlerini ben aldım. Üçüncü bir kuvvet oluşturacak sayıda adamım yoktu. Her gece sorumluluğumuz altındaki üç yoldan ikisini gözlüyorduk, Hizbullah da üçüncüden geçiyordu. Belki Hizbullah'ın istihbaratı da araziyi inceleyip olası pusu noktalarını belirlemişti, belki nöbetçileri bizim gelip gittiğimizi görüyorlardı; her halükârda kurduğumuz hiçbir pusunun yanından araba geçmedi, boşalttığımız yoldan ise sürekli konvoylar geçiyordu.

Son pusuda akıllıca davranmaya karar verdim. Hava kararır kararmaz önceden planladığımız noktaya çıktık, yerlerimize yerleştik; ikinci gece bölgeye sessizlik hâkimken askerlerimle birlikte boştaki yolun üstünde bir noktaya atladım. Bu konuda yardımcım ve tabur komutanıyla anlaşmıştım.

Lübnan, harekât açısından başka hiçbir yere benzemez. Gazze'ye bile. Sırf zorlu topografyası yüzünden değil. Lübnan'da geceleri şeytanın ağzındaki bir karınca gibi dolanırsın. Seni fark edeceğini, o zaman da diliyle ezeceğini, dişleriyle parçalayacağını veya yutacağını bilirsin. Dağlar daha kara, daha diktir, rüzgâr daha çok ıslık çalar, teraslar daha yüksektedir, çalılıklar daha dikenlidir ve ağaçlarla çalılıkların gölgeleri teröriste benzer.

Askerlerim başka noktaya geçme fikrini pek beğenmediler. Ancak hem harekât hem de idare açısından her şeyin tıkır tıkır işlediği üç haftadan sonra kimse emirlerime ters bir şey söylemedi. Ne de olsa netice almamıştık. Gerektiği gibi görevimizi yapmıştık, vaktinde ve sessizce çıkmış, doğru yere yerleşmiş, iyi gözlemlemiş ve sağ salim dönmüştük. Ancak bizi oraya bunun

için göndermemişlerdi. O günlerin atmosferinde sağ salim geri dönmek bile bir başarı sayılıyordu, ama benim için değildi.

Yönümüzü bulmamız kolay oldu, askerlerimi hemen altımızdaki yola götürdüm, arkasından bu yolu yolların buluştuğu noktaya kadar takip ettik. Karşılaşmaya hazır bir düzen içindeydik, Hizbullah araçları önümüzde belirseydi hazırlıklıydık. Arkasından dağın yamaçlarında ikinci yol boyunca pusu noktasının altına gelene kadar devam ettik. Önceden seçtiğimiz noktaya birer birer tırmandık ve yerleştik.

Kayalık ve çalılık teras yoldaki dönemeci neredeyse kapattığı için gelen her aracın yavaşlaması gerekiyordu. Hem havadan çekilen fotoğraflara hem de kendim dürbünle araziye baktığımda orada rahat edemeyeceğimiz açıktı. Ama orada sadece son nöbete kadar kalacaktık, beş-altı saat kadar. Dayanabilirdik.

Yerleşirken biraz fazla ses çıkardık, askerlerin bir kısmı büyük dikenli çalıları sökmek zorunda kaldı, ancak benim, "Sessiz olun!" diye gürleyerek fısıldamamın dışında karşılıklı husumeti sınırda tutmayı başardık.

Yaklaşan arabanın sesini duyduğumuzda hepsi dikkatli ve uyanık bekliyorlardı. Pusunun en ucundaki Tomer gece görüş gözlüğünü takmıştı ve bir Mercedes'le iki Land Rover gördüğünü rapor verdi.

Ateşe hazırlanın, diye emrettim, her araç için bir nişancı hücresi belirledim.

Silahlar sessizce hazırlandı, gözler gece görüş dürbünlerine indi. Emrimle tanksavar tüfekleri havaya kalktı.

Araçlar şimdi dönemece ve görüş alanımızın içine girmişlerdi. Bizi fark etseler bile pusuya düşmüşlerdi. Hızlanma olanakları çok kısıtlıydı.

Ateş.

Tüm silahlar aynı anda ateşlendi. Buna rağmen sadece bir cip patlayıp taşıdığı cephane gökyüzüne uçtu. Kurşunlar en

öndeki Mercedes'i vurduysa bile durduramamıştı. Anlaşılan sürücü yaralanmamıştı ve yola devam ediyordu. En arkadaki cip yoldan sapmıştı, ama ortasında makineli tüfeğinin namlusu yan tarafa dönük oturan nişancı darbe almadan önce bize yaylım ateşi açmayı başarmıştı. Mermilerin muazzam kavisler çizerek bize doğru uçtuğunu gördüm, başımı içgüdüsel olarak eğdim. Askerlerimin cipe açtıkları ikinci el ateşin sesleri solumdan gelen bir çığlığa karıştı.

Üçüncü el atıştan sonra aşağıdaki araçlarda kimsenin hayatta kalmadığından emin olundu.

Hızla yaralının yanına gittim. Askerliğini altı ay önce bitirip yedek askerliği için ilk defa bize katılan sıhhiyeciydi yaralanan. Yeri aslında ikinci hattaydı ancak anlaşılan o da katılmak veya daha iyi görmek için ayağa kalkmış ve omzundan yaralanmıştı.

Geldiğini gördüm, diye fısıldadı. Mermiyi. Kötü değil, kanamayı durdur yeter.

Tabur komutanını aradım. Onun önerisine uymayarak aşağı inip herkesin ölüp ölmediğini kontrol etmemeye, belgeleri toplamamaya ve cesetleri almamaya karar verdim. Hem Mercedes'tekilerin geri dönmelerinden ve aynı hizada karşılaşmaktan çekiniyor, hem yaralıyı bir an önce götürmek istiyor, hem de cesetleri taşımanın bizi yavaşlatacağını düşünüyordum.

Tabur komutanı daha sonra esir değiş tokuşunda kullanılabilecek cesetleri arazide bırakmama ister istemez razı oldu. Toparlanıp geri dönmeye başladık; yaralının yattığı sedyeyi taşıyanlar çalılık ve taşların üzerinde sendeliyorlardı. Tepenin arka yamaçlarına doğru yol aldık. Helikopter oraya gelebilecekti. Yol görüş açımızdan çıkınca ve daha fazla ateşe maruz kalma olasılığımız azalınca takım liderlerinden birine öncülük etmesini söyleyerek sedyenin öndeki kollarını tuttum. Askerlerimden bazıları gibi koşucu değildim ama çoğundan daha

güçlüydüm. Verdiğim kararların sonuçlarının sorumluluğunu taşımak istiyordum.

Geniş bir terasa varınca yaralı sıhhiyeciyi kontrol ettim. Durumu bana durağan geldiği için gece vakti helikopter getirtme riskine girmemeye karar verdim.

Şafağın ilk ışıklarıyla helikopter vadiden yukarı çıktı, yamaca sürtünmesine ramak kalan pervanesi, havaya bol miktarda toz kaldırdı. Yaralının yanı sıra helikoptere askerlerimin de yarısını bindirdim. Kalanlarla birlikte yardımcım ve diğer askerlerle buluşarak beni dinçleştiren ve adımlarımı hızlandıran serin bir Lübnan gündoğumunda hızla ve sessizce, taburumu yakındaki garnizonun güney girişine götürdüm.

Soruşturmalar yorucuydu ancak alay komutanı, tümen komutanı ve tugay komutanı pusunun yerini değiştirerek inisiyatifi ele almamı beğenmişlerdi. Paraşütçü subayının böyle davranmasını beklerim, dedi kendi de paraşütçü olan tümen komutanı. Düşmanla temas, inisiyatif kullanmak, kararlılık, bunların hepsini garnizonlarda otururak kaybettik. Askerlerim de önemli bir şey yaptığımızı hissetmişlerdi. Kimse Mercedes'i kaçırdığımız için memnun değildi ama elimizden geleni yapmıştık. Tugay komutanı düşmanın cesetlerini getirmememe değindi.

İyinin düşmanı en iyidir, dedim. Öldüklerini kontrol etmek şehit vermemize yol açabilirdi. İçten içe bundan sonra nasıl davranacağımı biliyordum. İyi olmak istiyordum, en iyi değil.

Bu yanıtım tugay komutanını rahatsız etmedi. Belki şimdi salyangozlar biraz kabuklarına girerler, diye durumu özetledi. Hepimiz yorgunduk ve eve gitmek istiyorduk. Düşünebildiğimiz tek "temas" eşlerimizle olandı. O yorgunlukla evi aramayı unuttum ama hem annemle babamın hem de Orit'in Lübnan'a her gidişimde dinledikleri sabah altı haberlerinde çatışmayı haber vermişlerdi. Haber "Sekiz Hizbullah üyesinin öldüğünü, bizim kuvvetlerimizde de hafif

yaralı bir asker olduğunu" belirtmişti. Bu, kulağa kötü gelmiyordu, tabii hepsi o tek yaralının ben olduğumdan emindiler.

Ben seni tanıyorum, diye omzumda ağladı Orit. Sen düşmanla karşılaşma olasılığının en yüksek olduğu yeri seçmez misin? İlk sen kalkar, ateş edip atılmaz mısın?

Orit dans ve jimnastik öğretmeni, tam bir akrobat, beni üç hafta beklemişti; fazla sportmen olmayan bense yorgunluktan ölüyordum. Pusu ve çatışma sırasında vücudumda bolca testosteron birikmiş olsa da kendini o gece göstermedi. Sanırım Orit'in geldiğini duyduktan kısa bir süre sonra uyuyakaldım, Orit üstümdeydi, ama ben gelip gelmediğimin bile farkında değildim.

Uyandığımda Orit yıkanmış ve yatışmıştı, bana "Uluslararası İlişkiler Müdürlüğü"nden aldığım garip bir mektuptan bahsetti, benimle buluşmak istiyorlardı.

Ama önce düğün tarihini belirliyoruz, diye beni ikaz etti. Onu elimle çağırdım, gelip yaklaştı, onu yeniden yatağa çektim, ortak geleceğimizi kutlamak istiyordum.

5

Evlenmemiz kimseyi şaşırtmadı. Lise birinci sınıftayken tüm liselerin katıldığı, Arava Bölgesi'ndeki gençlik hareketlerinin yıllık faaliyetlerinin başlangıcını kutladıkları törende çiçeklerle süslenmiş bir kağnının içinde birden daha önce görmediğim bir çift bacağa rastladım. Bunlar uzun, ince, düzgün, genellikle gençlik hareketinin törenlerini beraber kutladığım moşavdaki kızlarınkine benzemeyen biçimli bacaklardı. Kağnının iki yanındaki süslenmiş banklarda karşılıklı oturuyorduk. Bacaklarından yukarı doğru ilerleyen bakışlarım önce dantelli çiçekli bluzuna takıldı; öteki kızların hepsi gençlik hareketinin mavi gömleklerini giymişlerdi. Minik göğüslerinin şekli hayal meyal belli oluyordu. Arkasından uzun boynuna, güzel ve küçük yüzüne ve beni ölçmeyi bıraksan artık, der gibi bakan mavi gözlerine baktım. Ancak bana düşmanca bakan gözlerinin altındaki dudakları sanki, ben bu oyunları gayet iyi bilirim, der gibi gülümsüyordu hafifçe. Ondan sonraki senelerde hayatımın birer parçası haline gelecek bu mesajları anlamaya çalışırken birdenbire elini uzatıp, Orit, dedi. Bu yaz Givatayim'den Merkaz Sapir'e taşındık, annemle babam lisede öğretmen.

Eli uzun süre havada kaldı, sonra kendime geldim. Arava'da el uzatmayız, sadece konuşuruz. Yogev, diyerek elini biraz resmi sıktım, ince parmakları avucumun içinde ezildi. Elim büyük değildi ama Lise 1'de kuvvetlenmeye başlamıştım, kollarımdaki kaslar gelişmiş, omuzlarım genişlemiş ve göğsüm güçlenmişti. Arkadaşlarım iyi niyet ve hayranlıkla Bar Mitzva törenimden beri sadece enlemesine ve derinlemesine büyüdüğümü söylüyorlardı. Elinin inceliği, dal gibi vücudu içimi titretti, o andan itibaren onun koruyucusu olma görevini üstlendim.

Traktörler kağnıları törenin olduğu alana götürdü; her yer saman yığınlarıyla, bölge belediyesinin, gençlik hareketinin ve ülkenin bayraklarıyla donatılmıştı. Arava Bölgesi'ne yerleşim kısa süre önce gerçekleştiğinden bölge sakinleri her olayı kutluyorlardı.

At arabasından indiğimizde Orit yanımda durdu. Benden birkaç santim daha uzundu, ancak onun artık boy atmayacağını, benimse daha uzayacağımı düşünerek kendimi avuttum. Fakat sonraki senelerde durum pek değişmedi. Gel bizim seneye katıl, dedim cömertçe, sanki hareketin liderleri onu bizim senenin at arabasına yöneltmemişler gibi. Bana arkadaşça, belki de biraz da alaycı bir ifadeyle baktı ve yanımda bize ayrılan banklara ilerledi.

Bizim senemiz, harekete yeni katılan 4. sınıf üyelerine güney bölgeleriyle ilgili şarkılardan oluşan bir potpuri hazırlamıştı. Birkaç koro parçasında bas olarak görev yaptıktan sonra bir de solo şarkı söyledim.

Beni kalabalığın önünde tek başıma şarkı söylemeye ikna etmeleri vakit almıştı. Utangaç yaradılışlıyımdır, o zamanlar daha da utangaçtım. Ancak şimdi sahnenin önüne ilerlerken bizim senenin banklarında sadece Orit'i gördüğüme memnun oldum.

"Arava'da çalışmaya gittim," diye şarkının açılış kelimelerini

söyledim kalın sesimle. "Toprağı sürdüm, tohum ektim, ekin biçtim, buna rağmen aşkı da buldum." Arkadaki arkadaşlarım abartılı el kol hareketleriyle bana eşlik ettiler, arada "Aaa, aa-a, aaa!" dediler ve sonra da şarkıya katıldılar: "Gökteki güneş gibiydi, gözlerinde altınsı ışık, neşe ve coşku. Bembeyaz dişleriyle güldü, sesinde bir melodinin tınısı."

Arkadaşlarımın bana katılması, askeri koroların yaptığı tarzda komik bir koreografiyle birleşince gözlerimi utanmadan Orit'e dikmemi sağladı. Bana bembeyaz dişleriyle güldü, gözlerime bakan gözlerinde altınsı ışık parıltısı, neşe ve coşku ifadesi vardı.

O günden itibaren çift olduk. Sonrasında hep, ona fazla şans tanımadığımı düşünmüşümdür. Benden çok daha komik olan Yoni'yle, daha uzun boylu olan Guy'la, Arava'ya Punk saç modelini ve Hard Rock müziği ilk getiren Goni'yle, sınıfın dâhisi Dori'yle veya koşu, uzun atlama ve yüksek atlamada bölge şampiyonu olan Yariv'le daha tanışmaya fırsat bulamadan biz bir çift olmuştuk bile. Orit onu himayeme alışımı severek karşılamıştı, kısa zamanda da tüm okul bizim ayrılmaz bir çift olduğumuzu kabullenmişti.

Orit, ben onu seçtiğim için benimle beraber olduğu hissini uyandırmadı hiç. Onu saran o yabancı, gizemli havanın içinden bazen ne istediğini çok iyi bilen ve bunu hızla ve rahatça elde eden bir kızın kişiliği ortaya çıkıyordu.

Arava'da yapacak çok şey yoktur, özellikle de bizim küçük moşavımızda. Bizim senede sadece beş erkektik. Arkadaşlarım o dönemde önce sigarayı keşfettiler, arkasından nargileyi, arkasından da esrarı. Vakitlerini kulübün arkasında oturup bunları içerek geçirirlerken ben onlara katılmıyordum. Annemle babama tarlada yardım ederdim. Okuldan sonra domates, biber ve karpuz tarlalarında çalışır, geniş çiftliğimizdeki paketleme kulübesinde vakit geçirir, akşamları da kitap okurdum. Bölgede lise açılınca diğer moşavlardaki sınıf

arkadaşlarımızla daha yakın ilişkiler kurduk ama araya hep mesafe girdi. Her gün okul bittiğinde yakıcı güneşin altında durakta beklerdik; üzerinde büyük harflerle "Arava Bölgesi Belediyesi Orta Öğretim" yazan otobüs geldiğinde yollarımız ayrılırdı.

Orit hayatıma yeni bir melodi, farklı bir tempo getirdi. Okuldan sonra Merkaz Sapir'deki evinde kalırdım. Zamanla ailelerinin bir parçası haline geldim. Küçük ve kupkuru mahallelerinde birkaç öğretmen, iki doktor, belediye ve Su İşleri Müdürlüğü'nde çalışanlar, asbest çatılı, etraftaki sarımsı gri kuma uyumlu kahverengi alçı kaplı küçük villalarda yaşıyorlardı. Anne babamın tarlasında çalışmanın yerini küçük villanın bahçesinin bakımı aldı. Orit'in ailesine genç çiftçi ellerimle yardım etmeyi seviyordum; sert topraklarına tarlalarımızdan getirdiğim sebze fidanlarını ve Orit'in annesinin getirdiği ve çölün sıcağında ölmeye mahkûm süs bitkilerini ektim.

Orit'in erkek kardeşi benimle evlerinin duvarına asılı potaya basket atmayı severdi, anne ve babası da ciddiyetimi. Babası okuduğum kitaplara hayranlık duyar, içlerindeki mesajlar ve karakterler hakkında benimle sohbet ederdi. Bazen aynı kitapların zamanında kendisini nasıl heyecanlandırdığını hatırlardı. Podbipienta surların üstünde beliren üç kafayı tek bir kılıç darbesiyle nasıl indirdi ama değil mi? Gülerdi, eşinin ve kızının ona bakmasıyla daha da gülerdi. Onlar ne anlar, der, omzuma vururdu.

Ona tarih sınavında seçmeli sorulardan Polonya'nın İsveçliler ve Ukraynalılarla savaşını seçtiğimi, Sienkiewicz'in *Ateş ve Kılıç*'ından ve *Tufan*'ından bütün bildiklerimi yazdığımı, yüz aldığımı, öğretmenin notun yanına soru işareti eklediğini, bu kadar bilgiyi nereden edindiğimi sorduğunu, benim de kitaplardaki askeri harekâtları gerçekleştiren general adlarının

gerçek mi yazarın hayal ürünü mü olduğunu bilmediğim için öğretmenden bucak bucak kaçtığımı söyleyince, yine güldü.

Orit'i resim yaparken seyretmeyi severdim. Resimleri, okulu tasarlayanların çöle uyum sağlaması için gri ve kiremit rengine boyadıkları duvarlara renk katardı. Onunla okulun yanındaki spor salonunda dans ve jimnastik derslerine gitmeyi sever, esnekliğine her seferinde şaşardım.

Sanırım, ona gösterdiğim sevgiyi, özellikle de ona yazdığım şiirleri seviyordu. Onunla beraber olmak içimde varlığını daha önce fark etmediğim romantik yanımı ortaya çıkarıyordu. Neredeyse her hafta ona bir şiir yazar, arada sırada besteler ve gitarımla çalıp söylerdim. Vadiden okulumuza gelen ve oradan sonra öbür taraftaki tepelere doğru devam eden Baharat Yolu'nda omzumda gitarla yürüyüşlere çıkardık. Akasya ağaçlarının gölgesinde otururduk. Orit şortunun altından çıkan uzun bacaklarını elleriyle sarar, beni mavi gözlerinde bir gülümsemeyle dikkatle dinler, şarkımı bitirince de üzerime atlayıp kucaklar ve öpücüklere boğardı.

Mastürbasyon yapıyor musun, diye sordu bir gece. Yapıyordum ama bu kelime henüz Arava'ya gelmemişti, Givatayimli becerikli kız yanıtımı fazla beklemeden kelimenin ne anlama geldiğini gösterdi. Elini önce pantolonumun içindeki kabarıklığın, sonra da pantolonumun üstünde gezdirdi. Yatağımın dayandığı duvardaki lekeyi annemle babam gelmeden silmeye vakit bulabildik ama Orit bluzundaki lekeyi saklamak istediğini söyledi.

O zamana kadar mavi gözlerini (şiirlerime bakılırsa denizden ve gökten daha mavi), sarı atkuyruğunu, gittikçe uzayan örgüsünü anlatan şiirlerim, şimdi biraz büyüyüp avucumu doldurmaya başlayan göğüslerini konu ediyordu. Yuvarlaklaşmaya başlayıp kadın bacaklarına benzemeye başlayan bacaklarının arasındaki gizli yeri anlatmak için kelimeler arıyordum.

On yedinci doğum günümde Orit bana hediye vermek istediğini söyledi. Bu armağanı vermemek için kendini bir senedir tutuyordu ama artık verebilirdi. Okul bittikten sonra benim moşavıma giden otobüse bindik, evden ancak havanın ısısı biraz düşünce çıktık. Bisikletle yerleşim alanının dışına gittik, doğu kapısından çıkıp seralarla yeşil tarlaların arasından geçerek devriye sınırına vardık. Batan güneş Adom Dağları'nı onlara ismini veren kırmızı rengine boyuyordu. Şimdi her zamankinden daha yüksek, daha yakın ve daha tehlikeli gözüküyorlardı. Çiftçiler tarlalarından çoktan ayrılmışlardı. Devriye gezen ve Arava Nehri'nin üstündeki garnizona devam eden askeri birlik ancak güneş batmadan hemen önce yeniden geçecekti.

Orit beni gölgenin daha yoğun olduğu hurma bostanındaki ağaçların arasına doğru götürdü. Bisikletinin sepetinden ince bir pike, bir şişe şarap, iki bardak ve hatta bir de şişe açacağı çıkarınca şaşırdım.

Orit'in yüzündeki ve ince vücudundaki her ayrıntıyı tanıyordum. Ağzının hafif, belli belirsiz yamukluğunu çok iyi biliyordum. Çenesinin tam simetrik gelişmemesine bağlı bu yamukluğu, beraber ders çalışırken ağzında tuttuğu kalemin düz ve dengede değil eğik durmasından ben fark etmiştim. Bu keşif, uzun süreli bir ortodontik tedavi gerektirmiş, ağzındaki tellere ve bantlara alışmak zorunda kalmıştım. Bana gülerdi, kızılacak biri varsa o da sensin, diye. Gülmeden veya sinirlenmeden önce gözlerinin kenarlarında ince bir çizgi belirir veya yüzüne hafif bir gölge düşerdi. Mükemmel bir jimnastikçi olup bölgenin artistik jimnastik kız takımının kaptanı seçildiğinde, güzel bacakları zar zor seçilebilen kaslarla dolgunlaşmıştı. Bacağındaki keman teli gibi ince bir kasın gerilmesinden harekete geçeceğini anlardım. Ancak şimdiki başka bir Orit'ti. Ciddi, gergin, aynı zamanda hem pratik hem de uçarı, hülyalıydı.

Pikeyi yere serdi, şarap şişesini açmam için bana verdi ve bacaklarımın yanında oturup sabırsızlıkla bekledi. Bu, açtığım ilk şarap şişesiydi, tirbuşonun nasıl çalıştığını anlamam zaman aldı. Mantar parçalandı, sadece yarısı çıktı, geriye kalanını şişenin içine itmem gerekti. Mantar parçacıklarıyla dolu şarabı ben sessizce içtim, ta ki Orit mantar parçalarını tükürene kadar. Ondan sonra hiç konuşmadan pantolonunu çıkardı ve beni kendisine çekti.

Aylardır süren aşk ve heyecan dolu sevişmelerimize, her aşamadan geçip bekâretinin bozulması dışında her şeyi yapmamıza rağmen, şimdi her şey birden karmaşık ve hızlı olmuştu ve tatmin olmamıştık. Neden kan gelmediğini merak ettim.

Belki de bisiklettendir, dedi Orit. Arkasından cinsel hayatımızı muhteşem hale getirecek bir sır verdi: Bisikletin selesinin ucu onu deli eden bir noktaya değiyordu. İçeride değildi, içerisi o kadar önemli değil, dedi, arkasından elimi alıp parmaklarımı bacaklarının arasındaki o muhteşem noktaya götürdü. Çevresine bastırmak lazım, tıpkı bisiklette olduğu gibi.

O noktaya aramızda "Dino" adını verdik çünkü dokunduğumda küçük bir dinozorun tırtıklı sırtına dönüşüyordu. İki küçük tepenin birleşme yerinde, daha büyük ve yumuşak iki et parçasının arasındaydı. Orit'in yardımıyla kendi vücudumda da beni heyecanlandıran, daha önceden dokunmayı düşünmediğim noktalar buldum. Testis torbasının altının hafifçe okşanmasının bu kadar zevk verebileceğini kim bilebilirdi? Ya da bacakların iç kısmının yalanmasının?

Orit'in sevişme kararını vermesi bizi heyecanlı iki gençten iki ihtiraslı büyüğe dönüştürdü. Birkaç gün sonra farklı bir kürede yaşadığımı hissetmeye başladım. Benim moşavda sigara içen arkadaşlarımla veya onun yanında jimnastik yapan kızlarla ne işimiz vardı? Günün yirmi dört saati birbirimizi istiyorduk, beraber olacağımız anları zor bekliyorduk.

Orit'in anne babası benimkilerden daha açık görüşlüydü,

sık sık onların evinde, Orit'in odasında kalıyordum. Geç saate kadar bizde kaldığında annemle babam ona salonda yatak yapmayı teklif ederlerdi; gece vakti gizlice onun yatağına giderdim. Annemle babam sık olmasa da bazen ülkenin merkezine gidip evi bana bırakırlardı. Böyle durumlarda Orit'e derste not gönderirdim, notu bana geri gönderdiğinde üzerinde dev mavi bir "gülen surat" ve yanında, "Hey!" yazılı olurdu.

Ona, esnek vücudu ve jimnastikte bu adı taşıyan hareketleri yaptığı için "Vida" ismini taktım. İçime, ruhuma gerçekten bir vida gibi girdiğini, ayrılmaz bir parçam olduğunu hissediyordum. Gözlerindeki ışık ve bazen de şehvetimiz geçtikten sonra gözleri kapalıyken küçük bir gülümseme sevgiyle dolmama neden olurdu.

Orit'in sevgisi o kadar doğaldı ki zamanla ben de bu kadar harika bir genç kızın sevgisine layık olmayı doğal görmeye başladım. Boyumun artık daha fazla uzamayacağını biliyor ve bundan dolayı üzüntü duyuyordum, ancak benim iyi kalpli Orit'im benden biraz daha uzun olan boyunu kaale almaz, bana sarılır, beni öper, kendi boyunda birine sarılıp öpmenin ne kadar harika bir duygu olduğunu bilemezsin, derdi. Meraklı bakışlarımı görünce hemen eklerdi: Tabii ki başka tecrübem olduğundan değil, filmlerde adam uzun kız da minicik olduğunda garip gözüküyor, ben bizim gibisini seviyorum, yüz yüze, göğüs göğüse. Devam etmez, gözlerindeki maviyle beni sarardı.

Her şeyi bırakıp kaçma hayalleri kurardık. Arava'da, Necef Çölü'ndeki bir dağın tepesinde bir çiftlik hayalleri kurardık ya da Orpaz'ın *Daniel'in Yolculuğu* kitabında kahramanların yaptığı gibi Yarkon Nehri'nin denize döküldüğü noktada. Kitabı benim yatağımda ve Orit'in yatağında okumuş, kahramanları Guy ve Go'nun aşkına âşık olmuştuk. Kitabı bitirdiğimizde Yarkon Nehri'nin denize döküldüğü noktaya gidip çadırımızı, tıkpı o kahramanlar gibi oraya kurmaya karar ver-

dik. Pesah Bayramı tatilinin başlangıcıydı, lise bitirme sınavlarına daha vardı, okulda ek dersler veriliyordu, ama biz bir çadır alıp Eilat'tan Tel Aviv'e giden ilk otobüse el ele bindik. Heyecanlıydık, önümüzdeki haftaları nehrin denize döküldüğü noktada beyaz kumların üzerinde geçirecektik. Otobüs terminalinden Reading'e vardığımızda kumlardan eser kalmadığını gördük. Bir tarafta elektrik santralı, diğer tarafta da çimenlik alanlar ve liman vardı.

Bulduğumuz ince bir kum şeridinde yattık, ancak bir süre sonra zabıta gelip orada yatmanın yasak olduğunu söyledi.

Dönüş yolunda kendimize "Or" ve "Ar" isimlerini verdik. "Or" tabii ki Orit'in kısaltmasıydı, "Ar" da benim soyadımın ilk harfleriydi. Guy, Go ve Yarkon'un denize döküldüğü noktaya bir jestti bu.

Yogev Ben-Ari, diye bağırdı bölük komutanı, elinde mavi zarfla. Evet, komutanım, diye bağırdım heyecanla. Elli şınav, dedi komutan. Orit'in bazen günde iki kere gelen mektupları beni diğer tüm acemi paraşütçülerden daha fazla şınav çekmek zorunda bırakıyordu, ancak mavi zarfı ve içindeki melodiyi alabilmek için şınavları büyük bir hızla çekiyordum. Orit teninin özlemini o kadar açık ve gerçekçi bir biçimde tasvir ediyordu ki fiziki olarak acı çekiyordum. Onu her düşündüğümde, ki neredeyse hep onu düşünüyordum, organım dikleşiyordu; sonunda koşular organımın pantolonumun kıvrımlarının arasında dimdik durduğu kâbuslara dönüştü.

Orit, devlet dairelerinin bulunduğu alanın yanındaki Hava Kuvvetleri'nde askerlik yapıyordu. Üç kız birlikte bir daire tutmuşlardı, Beit Lid'deki üste kalırken, yat emrinden sonra çitin üstünden atlar, otostop çekerek Tel Aviv'e gider, dairesine girerdim. Duşta ordunun terini üstümden attığımda Orit de duşa girer, bana orada zevk vermeye çalışırken aynı boyda olmamızın avantajları yine ortaya çıkardı.

Orit'in ilk başta komiğime giden "Ay" der gibi bir iniltisi vardı. Bu inilti Dino ellerimde şiştikçe daha da artardı. Sonunda beni içine girmeye davet ettiğinde çıkardığı şiddetli inilti kalın bir altoydu ama hem üç arkadaşını hem de yan dairede oturan ev sahibini uyandıracak kadar güçlüydü. Bir keresinde onu susturmak için avucumu ağzının üstüne koyunca feci şekilde ısırdığı için bunu bir daha denemedim. Sadece bütün vücudunu saran titremeleri, arkasından gelen sessizliği, sonra da hafif gülümsemesini ve zevkle harekete devam etmesini beklerdim. Azıcık aç lütfen, derdim; bu, gözlerini hafifçe aralaması için bir ricaydı, ama gülümsemesi sadece genişler ve yüzünü boynuma gömerdi. Biraz mavi, diye ısrar ederdim, başını hafif geriye çeker ve bana bakardı, gözlerinin mavisi beni aşktan eritirdi.

Son nöbetten önce üsse geri dönerdim, bazen şafak sökmeden varabilmek için boş yollarda kilometrelerce koşmam gerekirdi. Hiç uyumadan yeni bir güne başladığımda gözlerimin önünde gülümsemesi, mavi bakışları ve kulağımda iniltileri olurdu.

Konuşmaya vaktimiz olduğunda ortak geleceğimizi planlardık. Orit dansçı mı ressam mı olacağına karar veremiyordu, belki de, dedi, para kazanabilmek için Wingate Enstitüsü'nde spor öğretmenliği yapabilirim.

Ben Budist keşişi olmak istediğimi söyledim – ama evli, diye ekledim şaşkınlığını görünce. Doğu dinleri hakkında okuduğum birkaç kitap ve Lübnan ve Gazze'de yaşadığım ordu hayatından mümkün olabilecek en uzak yer olan Uzakdoğu beni gizemli iplerle çekiyordu kendine.

Sonunda Orit anne babasının tavsiyesine uyarak Betsalel Akademisi'nde mimarlık bölümüne yazıldı. Ben subay olmak için kursa katıldığım zaman kabul ettiğim askerlik süremi bitirdim ve Doğu Asya Bilimleri'nde öğrenci olarak ona katıldım.

Genç bir çiftin mutlu banalliğini yaşıyorduk. Beraber okuyorduk, birbirine uyan mutfak gereçleri, "bizim" renklerimiz olan turuncu ve mor renkli nevresim takımları alıyorduk; Orit sanat eserlerini beğenmeye ve küçük dairemize getirmeye başladı, ben de yaptığı resimleri hediye olarak çerçeveletip duvara asınca gözleri sevinçten doluyordu.

Aşkımızdan bir kere bile tereddüt etmedim. Onu vücudumun doğal bir parçası gibi görüyordum. Kokusu, tadı, görünüşü, gergin teni, gülümseyişi ve en çok da bana, sadece bana ait olan "Ay"ı ve arkasından gelen gülümsemesi beni hep heyecanlandırmaya devam etti.

6

Telefon ederek Uluslararası İlişkiler Müdürlüğü'nden randevu aldım. Orit de ben de mektubun okuduğum bölümle ilişkisi olduğundan emindik, ne de olsa üçüncü sınıf öğrencisiydim. Orit Dışişleri Bakanlığı'yla ilgili olduğunu düşünürken ben güvenlikle uğraşan bir kurumdan geldiğinden şüphe ediyordum.

İyi bir öğrenciydim. Doğu Asya kültürlerine çok ilgi duyduğum için mecbur olduğumdan çok daha fazla ders almıştım. Çince de öğrenmiştim; sembollerle yazılan bu dil çok ilgimi çekiyordu, lisanın gerisindeki mantığı ortaya çıkarmaya çalışmaktan zevk alıyordum. Örneğin "küçük", bir anne veya babanın çocuğuna ellerini uzatması gibi aşağı doğru uzanan iki eldi; "büyük", iki elini iki yana açmış bir adam; "dev" ise büyük gibiydi, ama üstünde bir çizgi vardı; bu çizgi aynı zamanda gökyüzü demekti. Birkaç simgeden oluşan kavramlar beni eğlendiriyor ve bu kültürün hayat bilgisini gösteriyordu. Örneğin "çekişme" aynı dam altındaki iki kadın olarak gösteriliyordu.

Budist keşiş olma isteğimin yerine geçen Budizm derslerinde Buda'nın rahat prens hayatını, Hinduizm'in tüm kurallarını ve tanrılarını terk ettiğini, acıyı ve nedenlerini anlamaya çalışarak ondan nasıl arınmaya çalıştığını öğrendim.

Biliyor musun, acıdan kurtulmak için sana tutunmaktan vazgeçmeliyim, dedim Orit'e derslerden birinin ardından. Ama ben acı çekmeye ve senden vazgeçmemeye razıyım.

Herhangi bir nesneye tutunamayacağımız, çünkü o nesnenin ve tutanın değişeceği fikrini tam olarak anlayamıyordum. O zamanlar Orit'in de, benim de ne kadar değişeceğimizi ve birbirimize tutunmamızın ne kadar acıya neden olacağını tahmin edemezdim.

Buda'nın felsefesinin derinliklerine inmek için daha çok yol almam gerekiyor, diye düşündüm, ve eğer bu buluşmanın sonunda Doğu'ya gönderilirsem bu yol kısalabilir.

Buluşma Tel Aviv eski otobüs terminalinin yanındaki Bet Hadar binasında gerçekleşecekti.

Davetiyede belirtilen odayı bulmam vakit aldı. Oda binanın bodrum katındaydı. Orta yaşlı bir memur beni karşılayıp değişik belgeler doldurttu. Arkasından benimle birlikte yanıtların üzerinden geçti. Herhangi bir işe girmeden önce okulu bitirmek istediğimi yazdığım yere gelince, bizimle çalışmak istiyorsan uzun bir sınav dizisinden geçmen gerekecek, zaten okul yılının sonuna kadar sürer bunlar, dedi. Ancak kabul edilirsen normal bir iş olmadığını bilmen gerekir. Bir yaşam biçiminden ve tüm hayatın boyunca sürecek bir bağlantıdan bahsediyoruz.

Siz Mossad mısınız, diye sorarken kalbim durdu.

Burada "Uluslararası İlişkiler Müdürlüğü" yazıyor, değil mi, diye yanıtlarken memurun yüzünde en ufak bir gülümseme bile yoktu.

Konuyu yeniden açmadım, adam da Güneydoğu Asya'daki jeopolitik durumdan bahsetmeye başladı. Bölgenin politik yapısı, Çin'le Rusya arasındaki etki alanlarının dağılımı ve sömürgeci güçlerin tarihi hakkında geniş bilgiye sahipti. Utandım, ben bu konularda çok az şey biliyordum, edindiğim bolca tarihi, etnik ve dinsel verilerin fazla pratik

değeri olmadığını düşündüm.

Daha yüz elli yıl öncesine kadar İngilizler ve Fransızlar Çin'de istediklerini yapıyorlar, çalıyorlar, el koyuyorlar, toprakları ele geçiriyorlar, tapınakları yıkıyorlar, Çinlilerin kendileri için afyon yetiştirip satmalarını istiyorlardı. İmparator İngiltere ve Fransa'dan korkuyordu. Adam durumun bugün tersine döndüğünü belirtmedi.

Sana yardımcı olması açısından Çin hakkında olabildiğince çok ders al, diyerek konuşmamızı tamamladı. Beni kapıya kadar geçirmedi, elimi sıkmadı, adını söylemedi. Sadece ileride başka sınavlara çağrılabileceğimi ekledi.

Çağrılar geldi, birkaç haftada bir bütün günümü dil sınavları, psikoteknik sınavları, teknik sınavlar ve psikoloji testlerine ayırıyordum. Psikoloji sınavlarını geçemeyeceğimden emindim, Rorschach'daki her leke bana kadın kalçalarını hatırlatıyordu. Ama geçtim. Aynı zamanda üç gün süren ve hem birkaç kanunu, hem de On Emir'in en az yarısını çiğnediğim üç günlük değişik arazi talimlerini de geçtim. Geriye kalan emirleri de işe başladıktan sonra çiğneyecektim. Beni sınavlardan geçirenler anlaşılan yeterince cesur olduğuma, ancak gereğinden fazla heyecan göstermediğime ve soğukkanlılığımı kaybetmediğime karar vermiş olacaklar ki kursa çağrıldım. Hâlâ kimse "Mossad" kelimesini kullanmamıştı.

Kurstan kalan sürede üniversite derecem için gereken son tezlerimi hazırladım. Orit mimarlık öğrenimini bitirip Kudüs'te küçük ve başarılı bir şirkette çalışmaya başladı. Aynı zamanda gittikçe yaklaşan düğünümüzün hazırlıklarıyla da meşguldük.

Yazın sonuna doğru, havada sonbahar kokularının hissedilmeye başladığı, gökyüzünü bulutların kapladığı ve akşamları serin bir rüzgârın estiği mevsimde evlendik. Ani bir yağmurun her şeyi mahvetmesinden korktuğumuz için biri paraşütçü

birliğinden diğeri de moşavdan iki grup arkadaşımız dev bir kumaş örtü ve geniş bir Hint çadırı hazırladılar ama sonuçta ikisine de gerek kalmadı.

Orit'in gelinliğin içindeki görüntüsü beni sersemletmişti. Omuzlarını açıkta bırakan elbisesi ve uzun bacaklarından birini ortaya çıkaran derin yırtmaç ona çok yakışıyor, göğüslerini örten kumaşın kruvaze kesimi onlara doğanın bahşetmediği bir dolgunluk kazandırıyordu. Hepsinin üstündeki uzun, kuğu boynunu bir dizi inci süslüyordu. Gözlerini ortaya çıkaran hafif makyajlı yüzü pırıl pırıldı. Çok güzeldi, ortaya çıkınca birçok kişinin, özellikle de Arava'dan arkadaşlarımızın ona tezahürat etmelerine şaşmadım.

Kiraladığımız dairenin kapısındaki tabelada Orit ve Yogev Ben-Ari yazılıydı. Orit adının arkasından "Ben" kelimesinin kullanılmasını garip bulmuştu, Ben erkek demekti, o ise kadındı, o nedenle soyadının benim adımın arkasından gelmesini tercih etmişti. Gençlik soyadını tutmasını önerdiğimde itiraz etti, evliliğe doğal bir geçiş yapmıştı. Sülalenin adını erkek kardeşim devam ettirir, dedi.

Her akşam eve geldiğimde harika bir ışık saçarak bana sıkıca sarılır ve öper, gözlerini kapardı. Ben de gözlerini azıcık açmasını, maviyi göstermesini isterdim ve o da hep ricamı yerine getirirdi. O kadar zamandan sonra hâlâ bu kadar âşık olabileceğimi düşünmemiştim ama âşıktım.

Bir önceki gece telefonda belirtilen kafede birkaç kişiyle buluştum, koyu camları olan bir minibüs bizi terk edilmiş gibi duran bir askeri üssün ortasındaki idman tesisine götürdü. Orada, açılış konuşmasında, beklediğimiz sözleri duyduk: Mossad'a hoş geldiniz, bu, bu kelimeyi ilk ve son duyuşunuzdur. Vakit kaybetmeden lacivert tulumları aldık ve yürüyerek atış sahasına çıktık. Kısa bir ders ve güvenlik talimatından sonra silahlarımızı aldık. Değişik uzun namlulu tüfeklerde iyi bir atıcıydım ama

hayatımda neredeyse hiç tabanca kullanmamıştım, atış sonuçlarım ortaya çıkarmıştı bunu. Bir saat sonra biraz daha iyi isabet ettirmeye başladım, ancak hareketli hedeflere karşı atışlara başladığımızda kendimi yeniden acemi gibi hissettim. İdmanın sonuna doğru biraz iyileşme olduysa da hafif bir iyimserlik ve biraz da endişe içeren bir duyguyla doluydum. İdmanın sürdüğü tüm sene boyunca hep böyle hissedecektim.

Atış sahasından gelince eşofmanlar verildi; götürüldüğümüz hangar bir idman salonuydu. Krav Maga dövüş tekniğiyle ilk idmanımızı yaptık. Tek yapmamız gereken, kendimizi var gücümüzle arkadaşlarımızın oluşturduğu insan duvarının üzerine atmaktı. Sırayla hepimiz bunu yaptık. Diğerlerinin hepsi benden uzundu, belki Krav Maga'nın ilerleyen aşamalarında bu onlara avantaj sağlayacaktı, ancak benden inceydiler, bu da bu aşamada benim avantajımdı.

Eve gece yarısına doğru yorgun ve acılar içinde geldim. Orit anlattıklarımı ifadesiz bir yüzle dinledi ve tek bir cümle söyledi: Seni orada katile dönüştürmesinler de. Şaşırdım. Orit Lübnan'da, Gazze'de ve Batı Şeria'da ellerimle çok sayıda teröriste zarar verdiğimi biliyordu ve bu konuda o zamana kadar hiçbir şey söylememişti.

Kurs beni evden zalimce alıp çıkarmıştı. Dersler akşam geç saatlere kadar sürüyordu, eve döndüğümde ölü gibi oluyordum. Arazi çalışmalarına başladığımızda idmanlar gecenin geç saatlerine uzuyor, bazen gözlemleme ve istihbarat toplama egzersizleri yüzünden eve hiç dönmüyordum. Ancak öğrendiklerim, egzersizler ve yaptıklarımız çok ilginçti, Orit'in benim gibi düşünmemesine biraz üzülüyordum. Seni takip eden takımı keşfetmenin veya bir hedefi fark edilmeden izleyebilmenin hazzı başkaydı. Orduda yaptıklarımı isteyerek dinlemişti, zaten sınıfımızdaki herkes aynı şeyleri yapmıştı. Ancak İsrail tarzı James Bond olmak için geçirdiğim eğitim sürecini "Kovboyculuk" diye nitelendiriyordu.

Galiba komutanlarım kursu başarıyla bitireceğimi anlamışlardı. Ben daha önemli ve gizli bilgilerle karşılaşacağım bir pozisyona gelmeden önce Orit kendileriyle ve bir psikologla görüşmeye çağrıldı. Görüşmede bulunmadım ama Orit'in anlattıklarından temel noktaları anladım.

Vatansever olduğunu ve ülkeye katkıda bulunmak istediğini biliyorum, demişti Orit. Ama sağcı veya milliyetçi değil. Ben de biraz solcuyum. Orduda terörist öldürdüğünü biliyorum ama ordu başka, kocam katil değil. Ben de yanımda hem elleri hem de vicdanı temiz bir adam istiyorum.

Komutanlar Mossad'ın suikastlarla uğraşmadığını söyleyip benim suikastçı olmayacağıma söz vermişlerdi. O zamana kadar idmanını yaptığım ve Orit'in ayrıntılarını mutlaka duyduğu unsurları içeren görevlere hazırlanıyordum: İstihbarat toplamak, gizli resim çekmek, takipler, hatta bazen istihbarat toplamak için kapılar kırıp hırsız gibi davranmak gerekecekti. Ancak Krav Maga ve atış talimleri daha çok müdafaa amaçlıydı.

Aşağı yukarı on yılda bir, demişlerdi Orit'e, Mossad da öldürür. Ancak amacı bu değildir ve böyle bir durumda katil olmam ihtimali düşüktü.

Orit eve döndüğünde rahat değildi. Psikolog değilim, dedi, ama lafı çevirmelerinden, iskemlelerinde kıpırdanmalarından, aralarındaki bakışmalardan bana yalan söylediklerini biliyorum. Senden beklediğim, bana bir kere bile yalan söylememen. Geriye kalan şeyleri kabullenirim.

Dürüstlüğü ve cesareti yüzünden ona daha çok âşık oldum, Orit'in ona yalan söylemeyeceğime inanması doğaldı. Arava'dan gelen iyi bir çocuktum, ahlaki değerlerimin arasında yalan yoktu. Kursun ikinci kısmı olan "insan kaynakları bulup kullanma" bölümünün varlığından henüz habersizdim. Bu bölüm, kendine uygun bir paravan hikâye uydurmayı, hedefe ağ kurabilmek için yalan söylemeyi, farklı

biri gibi davranmayı, hedefi ağa düşürmeyi ve değişik insanları kendi amaçların doğrultusunda kullanmayı içeriyordu.

İlk bölümde operasyonların hareketliliğinden hoşlanmış ve başarılı olmuştum. Ancak ikinci bölümde midem hep kasılıyordu ve birkaç kere reddedilme noktasına bile geldim. Kursun sonlarına doğru bir anlaşmaya vardık, beni HUMINT'ten, yani insani kaynaklardan yararlanarak istihbarat elde etmeyi gerektiren görevlerden olabildiğince uzak tutacaklardı, daha çok operasyonel harekâtlarda bulunacaktım. Göstermelik öykü uydurmakta ve yalan söylemekte iyi olmadığım ve bunlar, kursun sonundaki son değerlendirmede yazılı olduğu gibi, "iç varlığıma ve temel değerlerime ters düştüğü" için beni öncelikle gönlüme en çok hitap eden yere göndereceklerdi: Uzakdoğu.

7

Amirlerim kendimi hayatının çoğunu Kanada'da geçirmiş yarı Hintli yarı Kanadalı biri olarak tanıtmamın kolay olacağına karar verdiler. Görünüşüm, orta boylu olmam ve koyu tenim böyle bir geçmişe uygundu. İngilizce konuşurken aksanım Kanadalı değildi ama İsrailli de değildi. Kanada'ya çocukluğunda gelmiş birinden Hintli aksanını koruması beklenemezdi; Kanada'da Hintli bir anneyle büyüyen bir çocuğun aksanı da Kanadalı aksanından farklı olacaktı. Ancak bu durumda Hindistan'ı tanımam, doğduğum ve ilk yıllarımı geçirdiğim yeri bulmam, kendime bir anne baba uydurmam –Kanadalı babayla Hintli anne olsa iyi olur–, arkasından nasıl buluştuklarını ve neler yaptıklarını kurgulamam ve oradan da hikâyeyi Kanada'da devam ettirmem gerekecekti.

Orit'i yanımda götürmeyi rica ettim, ne de olsa kendime geçmiş uydurmak için yapacağım yolculuk bir nevi gezi sayılırdı, hem uzun ve yorucu kursumdan sonra birlikte biraz vakit geçirmek güzel olacaktı, ancak amirlerim bana ters ters bakıp beni Mossad'ın kütüphanesine göndererek yolculuğum için bilgi toplamamı söylediler.

Okuduklarım ve duyduklarımdan hiçbir şey beni oraya vardığımda karşıma çıkan şeylere hazırlamamıştı. Bombay beni tek bir yaprağın kımıldamadığı bir hava ve garip bir kokuyla karşıladı. Havaalanından bir taksiye binip anayola çıktım; güneşin doğuşundan hemen önceki aydınlıkta gördüğüm ilk şey, kaldırımla yol arasındaki su kanalına eğilip işlerini gören bir sıra kıç oldu. Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi ovuşturdum. Hemen arkasından kaldırımlarda karton ve naylon karışımı barınaklar gördüm. Şehirde bu barınaklarda üç milyon evsiz insan yaşıyordu.

Arkasından dilencilerle karşılaştım. Henüz yanımda yerel para yoktu, cebimde sadece büyük dolar banknotları vardı. Taksiden indiğimde etrafımı saran on-on iki yaşlarındaki kızlar, kucaklarındaki bebeklerin ağızlarını işaret ederek aç olduklarını göstermeye çalışıyorlardı.

Daha sonraları ceplerimde rupilerle dolaşıp ihtiyacı olan herkese dağıtmaya başladım, ancak bu cömertliğimin, kendime bir geçmiş uydurmak amacıyla kaldığım yerlerde beni fazla tanınan bir şahsiyete dönüştürdüğünü fark ettim. Nasıl dua edildiğini daha iyi anlamak için gittiğim tapınaklarda da bana şüpheyle bakmaya başlamışlardı.

Kendime, şehrin ortasında ormanlık ve tepelik bir bölgede milyonerlerin oturduğu mahallenin yanında orta halli bir mahalle buldum. Sömürge zamanından eski güzelliklerini koruyan ancak yıkılmaya başlamış evlerle dolu bir sokak bulup iki katlı, yıkım emri verilmiş bir ev seçtim. Burası annemle babamın evi olacaktı, doğduğum ev. Sokağın ve evin resimlerini çektim, hatta binanın içine girip hâlâ posta kutularının üstünde yazılı olan isimleri not ettim. Komşular bana şaşkınlıkla bakıyorlardı, onlara yaklaşık yirmi sene önce burada Indira adında yerli bir kadınla evli olan Bay Thomas Calvin'i hatırlayıp hatırlamadıklarını sordum. Beni yönlendirdikleri yaşlı adam burada 1947 yılından beri hiçbir Kanadalının oturmadığını söyledi. Hikâyemi değiş-

tirmeye karar verdim; babamın buradan gelen bir Hintli olduğuna, annemle Kanada'da tanıştığına ve Kanada'da doğduğuma karar verdim. Hikâyenin geri kalanını orada örerdim artık. Hindistan'ı normal bir turist gibi gezmenin vakti gelmişti.

Bombay'ın turistik yerlerini hızla geçip Racastan'a doğru oldukça uzun bir yolculuğa çıktım. Çölün kadınların renkli sarileriyle ahengi beni büyüledi. Sebze ve meyve hallerinde ve yol kenarındaki lokantalarda yemek yiyen insanlarla oralarda dolaşıp çöp arayan domuzlar huzurla bir arada olabiliyorlardı. Geceleri birbirine çarpan, ışıkları ve yan aynaları olmadığı için arkalarından korna çalmak zorunda kaldığınız kamyonların arasında araba sürmek, o anda acemi bir casus olarak içinde bulunduğum en büyük tehlikeydi.

Amirlerimin talimatları doğrultusunda Tac Mahal'e ve Kuzey Hindistan'a gitmedim, bilgilerimde boşlukların olmasını, oraya gitmiş bir turist intibası vermememi tercih ediyorlardı. Ancak Ganj Nehri kıyılarındaki Banaras ya da Varanasi'den vazgeçmedim.

Gati'de Ganj Nehri'nin kıyısındaki merdivenlerde saatlerce, günlerce oturdum, sarileri yıkayıp heyecanlı bir renk ve ses cümbüşü içinde kurumaya bırakan kadınları, nehre girmeye gelen insanları, hayatın uğultusunu duymadan dua edip meditasyon yapan keşişleri ve satıcıları izledim. Hepsinin üstünde sanki bu dünyaya ait olmayan kokular vardı. İnek dışkısına batmış sokaklarında bile huzur vardı. Hatta yoga ve meditasyon dersleri bile aldım ve kendimi bu kadar iyi hissetmeme şaşırdım. Kaç Mossad ajanının yoga veya meditasyon yaptığını bilmiyorum ama göreve tam manasıyla başladığımda bile buna devam etmeye karar verdim. Başta yaptığım çoğu plan gibi bu da yürümedi.

Ruhumun yoga ve meditasyona verdiği şaşırtıcı tepki paravan hikâyemin hazırlığının önemli bir kısmının tamamlandığına inanmamı sağladı: Kendimi Hintli gibi hissetmeyi başarmıştım. Birkaç sene gecikmeyle, Budist keşiş olma yönündeki eski

komik isteğime yaklaşmıştım, tam olmasa da en azından ruhumda Hintli bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Hindistan'da bu aşama için verilen süre dolmadan hikâyemin temelini oturtmuştum.

Döndüğümde Orit özlem dolu, istekli ancak kızgın ve endişeliydi. Artık böyle mi olacak? Her seferinde dul gibi tek başıma mı kalacağım? Ben dayanamıyorum. Sen kendini tatmin etmek için ne yapıyorsun bilmem ama ben aklımı oynatacağım.

Ona verecek yanıtım yoktu, bisiklete bin, demeye de cesaret edemiyordum. Şansımıza Kanada'ya gezim daha kısa sürdü, amirlerim beni biyografimin bir parçası olacak yerlere yönlendirmişlerdi. Bundan sonraki geziler de kısaydı. Doğu Asya'da ticaret yapan bir işadamı kimliğimi oturtacak Tokyo, Seul, Hong Kong ve Singapur gezileri. Bu gezilere kartvizit toplama gezileri adını verdim.

Bundan sonra operasyonlar başladı. Kuzey Koreli bir şirketin temsilcileri Suriyeli bir şirketle anlaşma yapmak için Hong Kong'a gitmişlerdi, merkez de orada imzalanan belgelerin birer kopyasını istiyordu; Çin'den esrarengiz bir işadamı Basra Körfezi'nden prenslerle gizli işler çeviriyordu, merkez bu adamın kim olduğunu bilmek istiyordu; Şanghay Limanı'nda bir gemiye şüpheli bir kargo yüklenmişti; merkez kargonun neye benzediğini ve geminin adını öğrenmek istiyordu.

Her geziden önce brifing, istihbarat sunumu, idman, ortaya çıkabilecek durumlar ve bunlara verilecek tepkilerin tartışılması ve bölüm amirinin bu bilginin ne kadar önemli olduğunu anlattığı bir ritüel yaşanırdı. Ben de edindiğim bilgilerin hepsini, kişisel ve ticari kılıfımı, yaratıcılığımı ve en önemlisi de cesaretimi kullanarak neredeyse her seferinde istediklerini elde ettim.

Kuzey Kore firmasının çalışanlarının kaldığı oteldeki odamı

onların odalarının bulunduğu kata aldırmayı, arkasından da oda servisini yapan kadına bir gülümseme ve ödeme karşılığında belgelerin kopyalarını ele geçirmeyi başardım: Kimliği belirsiz Çinlinin şeyhlerle buluştuğu otelin lobisinde resmini çektim. Arkasından resepsiyondaki görevliye Çince'nin yazılışıyla ilgili bildiklerimi gösterirken, o da bana adamın otelin defterine Çince yazılı adının nasıl okunduğunu göstererek yardımcı oldu. Şanghay Limanı'nda çok büyük bir iş anlaşması için fiyat teklifi istediğim yerel bir ihracatçıyla dolaşırken gemilere yüklemenin nasıl yapıldığını görmek için ısrar ettim. Hatta benim gemi ve garip yüküyle birlikte fotoğrafımı çekti. Hava Kuvvetleri'ndeki uzmanlar bu fotoğraftan kargonun orta menzilli füzeatar olduğunu tespit ettiler.

Görevi tamamladığımda her zaman yaptığım gibi her şeyi rapor etmedim. Amirlerim amatörce yaptığım hataları duysalar pek memnun olmazlardı. Örneğin o ihracatçının fotoğraflarından daha iyilerini çekmek için liman çitine tırmanmam gibi.

Operasyon sıklığı makul düzeydeydi, seyahatlerim genellikle ayda bir haftadan uzun sürmüyordu; ustalık kazanıyor, araziyi tanıyor, deneyim ediniyor ve kendime güvenimi güçlendiriyordum. Orit de kısa yolculuklarıma alışmıştı, döndüğümde Dino beni gördüğüne seviniyordu, ben de onu.

İki sene boyunca bu şekilde çalıştım. Benden en fazla iki-üç kere şüphelendiler, o zaman da belgelerimi gösterip uydurduğum hayat hikâyemi anlattım, bu da onlara yetti.

Merkezde yeteneklerimden emin olduklarında yanıma kendi alanlarında uzman olan takipçi, kilit kırıcı, gözlemci, fotoğrafçı ve insan kaynakları elemanları vererek daha karmaşık operasyonlara gönderdiler. Bir sene daha geçtiğinde çevremde oldukça güvenilir bir hücre oluşmuştu. Kendi başıma toplayabildiğimden çok daha iyi istihbarat edinebiliyorduk.

Artık lobilerde oturup saatlerce Asyalı üreticilerin Ortadoğulu alıcılarla buluşmalarını beklemiyordum; gözlemciler bu işi yapıyor, hedefler geldiğinde beni çağırıyorlardı. Gizli kameralar yerleştirmek zorunda kalmıyordum; bu işi fotoğrafçılar yapıyor, istediğim zaman gelip gidiyor ve iz bırakmıyorlardı. Kaderimi amatör otel personelinin eline bırakmıyor, kilit kırıcıları çağırıyordum; her odaya ustalıkla, hızlı ve sessiz girebiliyor, her çantayı kolaylıkla açabiliyor, fotoğrafçılar gereken resimleri çekiyorlar ve tüm ekip birkaç dakika içinde ortadan kayboluyordu. İnsanlarla temasta uzman olan insan kaynakları elemanları benim için şoförlerle, bekçilerle, gereken herkesle temas kuruyor, dikkatlerini dağıtıyor ve böylece benim ve ekibimin her yere girip her görevi yerine getirmemi sağlıyorlardı.

Merkezden Doğu Asya bölgesine özel bir ekip olmamıza karar verildi, ekibin başında bulunacak kişi de yerine getirilecek göreve göre değişecekti: Bazen insan kaynakları elemanı, bazen kilit kırıcıların başı, bazen duruma hâkim olan işadamı, yani ben, bazen de, örneğin karmaşık bir takip durumu söz konusuysa, takip ekibinin başı olacaktı. Benim sorumlu olduğum ve diğerlerinin yanımda bulunduğu onca durumdan sonra sorumluluğun arada sırada onlara geçmesi beni biraz rahatlatmıştı. Her yerde en sevdiğimiz lokantaları belirler, oralara genç işadamları gibi takım elbise ve kravatlarla giderdik; otellerde yalnızlığın önüne geçmek için odalarda iki-üç kişilik gruplar halinde kalırdık. İyi sonuçlar alıyorduk ve bize verilen her görevi yerine getirebileceğimizi düşünüyorduk.

Ancak yerine getiremediğim bir görev vardı.

Bu hafta hapları almayı kestim, dedi Orit birdenbire. Kararı beraber verelim istemiştim, memnuniyetsizliğimi anlamıştı, ama dönüşün sürekli ertelendi, âdetim bitti ve bir ay daha atmak istemedim. Tek başıma karar vermek zorunda kaldım.

Işığım benim, neredeyse her akşam telefonda konuştuk.

Evet, doğru, gözlerini bana diktiğinde ilk defa bakışlarının tıpkı çenesi ve burnu gibi sivri olabileceğini gördüm. "Her şey yolunda mı? Bende de. Şimdi yatacak mısın? Ben de." Sence telefonda seninle çocuk sahibi olmamızın vaktinin geldiğini konuşabilir miydim?

Yani vakti bu hafta mı geldi? Alınmıştım ve kendimi kontrol edemiyordum, Orit'in hep kendi başına ve ani kararlar verdiği suçlamalarına geçmek üzereyken bu kararların genelde benim yararıma olduğunu hatırladım – hurma ağaçlarının altından evlendiğimiz salona kadar.

Ben bunu birkaç aydır düşünüyorum. Sen yurtdışında olmadığın zaman bile yorgunluktan ölmüş oluyorsun ve aklın burada olmuyor. Ancak istemeyebileceğin olasılığını da düşündüm, o zaman başka korunma yöntemleri kullanırız. Zaten hapları uzun süre almak sağlıklı değil.

Ya sen, sen çocuk istiyor musun?

İki tane, dedi, sonra sessizliğin ardından muzip bir bakışla kahkahalar atmaya başladı. İçimde gerilmiş her şeyi o gülüşüyle yeniden yumuşattı. Gerçekten iki tane, diye ciddileşmeye çalıştı, ama teker teker.

Peş peşe seyahatlerim ve ülkede bulunduğum zaman da hazırlık süreci nedeniyle kadınıma, yaramaz ve olgun, delikanlı ve dişi kadınıma olan aşkım ikinci plana itilmişti. Aşkım içimi yeniden doldurdu. Birdenbire ona istediğini vermek istedim.

Ben henüz çocuğa hazır değildim. Operasyonlar günlerimi, Orit'e tutkum da gecelerimi dolduruyordu. Kendi gözümde hâlâ o genç paraşütçü asker, hatta Orit'in de söylediği gibi kovboyculuk oynayan çocuktum, baba değil. Ancak günlerini ve gecelerini yalnız başına evde geçiren kişinin düşünceleri ve istekleri farklı oluyor. Hurma ağaçlarının altında olduğu gibi Orit'in benden daha çabuk olgunlaştığını anladım, ama onun beni beklemek zorunda kalmasını istemiyordum.

Ne zaman hazır olacağımı da bilmiyordum. O gece, büyük bir sevgiyle, isteğini gerçekleştirmeye çalıştım.

Beni okşayıp tenimi öptü. Çocuğumuzun teni ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olacak, dedi, diğer arkadaşlarım gibi kıllı olmayışıma üzüldüğümde beni yatıştırdığını hatırlatarak.

Daha fazla evde olman gerekecek, Ar Junior ile, diyerek beni Guy ve Go, Ar ve Or günlerimize geri götürdü. Ancak ben böyle bir söz veremiyordum. Yüzüne tanıdık bir gölge düştü. Tek başıma çocuk yetiştirecek gücüm yok, dedi, hele de iki tane.

Yarım ağız ve isteksizce, doğum yaklaştığında birkaç seneliğine merkezde bir görev isteyeceğime söz verdim.

Zaten genelde yapılan da bu değil mi, diye tersledi beni Orit. Arazide dört seneden sonra merkezde görev yapılmıyor mu?

Söyledikleri, sürekli yurtdışında yaşayan ajanlar için geçerliydi, benim gibi gidip gelenler için değil ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu, Orit bu açıklamaları dinleyecek durumda değildi.

Sürekli denememize rağmen hamilelik bir türlü gerçekleşmedi. Yumurtalarımın uygun olduğu dönemlerin ikisinden birinde yurtdışındasın, diye söylendi Orit, yumurtlama dönemi dışında sabaha kadar sikişmişiz, ne yazar.

8

"Verilen her görevi yerine getirebilme" hali sonunda hiç istemediğim bir şeye yol açtı.

Operasyonlar Amiri Hezi'nin odasına çağrıldığımda, içeride aynı zamanda istihbarat subayı ve Operasyonlar Bölümü başkanı da vardı. Zayıf, beyaz saçlı Hezi'nin yüzü o gün henüz tıraş olmadığını gösteren kıllarla kaplıydı. Sadede geldi:

Suriye'de kimyasal silahlar geliştiren laboratuvarın başında olan Muhammad Zief üç gün içinde Hong Kong'da Kuzey Kore Dışişleri Bakanlığı'ndan üst düzey bir kişiyle görüşecek. Aralarındaki temasları birkaç yıldır takip ediyoruz, sen de arada sırada yer aldın bu takiplerde. Aralarında birçok anlaşma imzaladılar ancak şimdi imzalamak üzere oldukları anlaşma Suriye'nin kimyasal silah üretimi konusunda, biz de bu riski göze alamayız. İki taraf da bunun basına sızmasından o kadar çekiniyor ki, Suriye yetkililerinin Kuzey Kore'ye gitmesi veya Kuzey Korelilerin Suriye'ye gelmesi yerine Hong Kong'da buluşmaya karar verdiler. Bu anlaşma imzalanmamalı, anlaşmadan haberimizin olduğunu ve bunu durdurmak için her şeyi yapacağımızı bilmelerini istiyoruz.

O zaman bu bir korkutma operasyonu mu?

Daha fazlası.

Belgeleri mi yakacağız, diye dalga geçtim.

Odada sessizlik oldu.

Hezi bana ciddiyetle baktı: Saatlerce olası harekât planlarını gözden geçirdik. Birçok planı inceleyip sonuçlarını düşündük. Enstitünün başkanının toplantıya gitmemesine karar verdik.

Kaçırma mı, diye sordum.

O olasılığı inceledik, dedi Operasyon Bölümü Başkanı Udi. İri yapılıydı ve saçları dökülmeye başlamıştı, o da saçlarını yana tarıyordu. Kaçırmaya üç gün içinde hazırlanmak neredeyse imkânsız, görüşmenin bilgileri elimize daha dün sabah geçti.

İstihbarat subayı, adam için kırmızı bülten çıkarıldı, dedi. Zief, Suriye'de konvansiyonel olmayan gelişmelerin arkasındaki isim. Dün kuvvet komutanları toplandı ve başbakana adamı ortadan kaldırmayı önermeye karar verdiler.

Bana neden anlatıyorsunuz bunları, deyiverdim. Uzakdoğu'da dört yıl süren bilgi toplama operasyonlarını, alçakgönüllü yeteneklerime göre oluşturulan, çok küçük olmayan ancak aynı zamanda kürenin merkezi de olmayan bir bölgeyi kapsayan bir görevi doldurduktan sonra Mossad'ın faaliyetlerinin merkezinden uzaktaydım. Suikast operasyonunun bir parçası olma olasılığı bana ağır ve boğucu geliyordu. Odadaki sessizlik yüzünden ekledim: Zaten Kidon* var, değil mi? Bu işleri yapan birileri var zaten.

Yeniden sessizlik oldu. Yabancıların raporlarına göre tabii, dedim odadaki ağır havayı şaka yaparak hafifletme çabası içinde.

Uzakdoğu'daki adamımız sensin, dedi Daire Başkanı ciddiyetle. Araziyi tanıyorsun, oraya birçok kez gittin, şimdi oraya bir hücre gönderip araziyi incelemelerini, harekât ve kaçış planları yapmalarını beklemeye vaktimiz yok. Nasıl göze batmayacağını,

* Mossad'ın suikastlardan sorumlu birimi, kelime anlamı "süngü"dür. (ç.n.)

işi nerede ve nasıl bitireceğini ve oradan nasıl çıkacağını sen Kidon'daki her adamdan daha iyi biliyorsun. Henüz Hong Kong'un Çin'e verilmesinin getirdiği sonuçları bilmiyoruz; hudut kapıları, polis, yabancıların takibi gibi konularda tavırlarının ne olduğunu öğrenmeye henüz vakit bulamadık. Ama senin durumun başka, sen kabul edilen ve bilinen bir ziyaretçisin.

Seni Kidon tesislerinde idmana bekliyorlar, dedi Udi. Kurstan zaten iyi bir temelin var, biraz cilalandıktan sonra diğer bütün hücre üyeleri kadar yetenekli olacaksın. Zaten yalnız olmayacaksın. Ben de seninle geliyorum, seçeceğin harekât planını ben onaylayacağım, her zamanki ekibin de zarf gibi seni saracak. Yeterince destek alacaksın.

Görevin bana verilmesinden itibaren üzerimde hissettiğim fazladan yükü oradaki herkes duyumsadı. Taş kesilmiştim.

Göreve en uygun kimin olacağını iyice tarttık, dedi Hezi. Ekibini tek tek gözden geçirdik. Hepinizin temel eğitimi aynı, uzmanlıklarınız farklıydı. Hiçbirinizin mesleği suikast değil ama bize en uygun ve kabiliyetli aday senmişsin gibi geldi. Bunu iltifat olarak kabul et.

Yükün birazı hafifledi, çoğu kaldı.

Biliyorsun Mossad'da zorlama yoktur. Düşünmek için birkaç dakika verelim mi?

Daire Başkanı'nın penceresinden görünen denize baktım. Hezi masanın başında koltuğunda oturuyordu, Udi ve ben de masanın iki uzun kenarında karşılıklı duruyorduk. Mossad'da zorlama yoktur, doğru. Ama reddetmek mesleğimin sonu olacaktı.

Orada yalnız olmayacaksın, dediğini duydum Udi'nin, ben de seninle geliyorum. Bu sözler beni rahatlatabilirdi. İriyarı Udi'nin iyi bir yüzü vardı ve ifadesi yumuşaktı. Deniz operasyonlarının planlanabilmesi için donanmadan "ödünç" alınmıştı ama dairenin kumanda ekibine o kadar iyi uyum

sağlamıştı ki bizde kalmıştı. Udi birçok operasyon planlamış ve birçok operasyonda yer almıştı ancak savaşçı olarak hareket etme yetkisi yoktu. Operasyonlarda yabancı bir pasaport kullanamazdı ve hep destekleyici rollerdeydi. Adam öldürdüyse bile bunu ancak donanmadaki günlerinde yapmıştı. Onun varlığının gereken desteği sağlayamayacağını hissettim. Vakti geldiğinde yalnız olacaktım.

Neredeyse hayır diyordum. Ben buraya kariyer için gelmemiştim. Ancak doğru çözüm gerçekten buysa neden başkası yapmak zorunda kalsın? Başka bir yol denedim:

Tehdit, dayak, yakma, korkutma gibi yöntemlerin işe yaramayacağından emin misiniz? Sırf Suriyeli değil Kuzey Koreliler için de? Hatta anlaşmanın imzalanmasına izin verip arkasından basına sızdırma ve psikolojik savaşa gitme olasılığı da düşünülebilirdi.

Bunları hep tarttığımızı söyledim, dedi Daire Başkanı mırıldanarak. Başbakan da tavsiyemizi reddederek bu yollardan birini seçebilir. Henüz ona olası harekât planlarının hepsini sunmadık, belki de sonunda o şekilde karar verilir. Ancak o zaman bile operasyonu gerçekleştirecek olan esas adam sensin. Karar verilene kadar senin araziye çıkmış olman gerekiyor, kararın ne olacağı senin ve Udi'nin raporlarına da bağlı, dedi Operasyonlar Bölümü Başkanı'nı başıyla işaret ederek. İhtiyaç duyabileceğiniz silahlar orada olacak. Hatta bu gece oraya gönderiliyorlar.

Pekiyi, dedim, verilecek karara benim raporlarımın etkisinin olacağı umuduna sarılarak.

Benim için Hong Kong, çocukluğumda okuduğum kitaplardaki maceraların, korkusuz deniz yolculuklarının ve yolcularının ve fahişeliğin merkeziydi. Tıpkı Ümit Burnu gibi, tıpkı Cebelitarık gibi. İngiltere dünyadaki yeni güç dengelerinin farkına varıp Çin'le yüz yıl önce imzaladığı anlaşmayı yerine getirmeden önce de, sonra da oraya gittim

ve iki durum arasında fazla bir fark göremedim. Hong Kong, denizden yaklaşıldığında dik yeşil bir yamaç olarak denize iniyordu. Yamacın yarısına kadar yüksek konutlar serpiştirilmişti, alt kısmına da uzun bir sıra gökdelen içeren Manhattanvari bir siluet hâkimdi. Bu görüntü özellikle geceleri nefes kesicidir, binalar iletişim ve *hi-tech* firmalarının renkli reklamlarıyla aydınlatılır. Ancak karaya inildiğinde gizem kaybolur. Feribottan limana çıkınca doğrudan şehir merkezinin ara sokaklarına sürüklenirdiniz. Çoğu çirkin modern banka binalarının yüksekliğine rağmen liman boyunca uzanan yollar dar ve akla gelebilecek her ürünü satan dükkânlarla doluydu. Şehirdeki hareketlilik, benzerini dünyanın hiçbir yerinde görmediğim bir yürüyen kaldırım sistemine dayanıyordu.

İlk heyecandan sonra Hong Kong bana Hayfa, Manhattan (China Town da dahil olmak üzere) ve Karmel Pazarı'nın bir karışımı gibi geldi.

Bu sefer yeni uluslararası havaalanına indim, birkaç dakika içinde Hong Kong'un merkezine giden ekspres trenin içindeydim. Benimle mesafesini koruyan Udi, arkamdan hızlı adımlarla geliyordu. İkimiz Paris'ten, hücrenin geriye kalan üç üyesi Viyana ve İstanbul'dan gelmişlerdi. Limanın yanındaki durakta trenden indik ve doğrudan üniformalı bir bekçinin idare ettiği taksi durağına yöneldik.

Ayrılıp otellerimize gittik. Alınan son istihbarata göre Kuzey Kore heyeti Kowloon'daki Sheraton Oteli'nde kalıyordu. Kowloon, anakarada, dar körfezin öbür ucunda, deniz kenarındaydı. Eski, yüksek ve tıkış tıkış binalarla dolu, dev bir pazaryerini andıran bir şehirdi.

Udi oteli kontrol etmeye gitti. Suriyeliler yamaçtaki botanik bahçesinin yanında bulunan Garden View Park'ta yer ayırtmışlardı, ben de kendi otelime yerleştikten sonra onların kaldığı yeri incelemeye gittim. Yirmi katlı bir binaydı

ama lobisi küçüktü, resepsiyondakiler görmeden içeri girmek mümkün değildi.

Hücrenin diğer üyeleriyle, küçük barlar ve lokantaların bir arada bulunduğu, yan yollara açılan metropolisteki yabancı gençlerin toplanma noktası olan Lan Kwai Fong'da buluşmak üzere sözleşmiştik. Burayı kendim ve arkadaşlarım için kaçılabilecek ve buluşulabilecek ilk nokta olarak seçmiştim.

Önceden tanıdığım, küçük, köşelerinden birinde bağırmadan konuşulabilecek bir barda buluştuk. Gözlemlerimi ve Suriyelinin çaresine otelde bakılmasını tavsiye etmediğimi iletttim. Udi Sheraton hakkında rapor verdi. İki taraf arasındaki görüşmenin şehirde yüzlercesi bulunan herhangi bir otel veya lokantada yapılabileceğinin farkındaydık. Udi aynı zamanda içinde silahların ve sabotaj için kullanılabilecek aletlerin bulunduğu kiralık yatın Tayvan'dan yola çıktığını ve bir günlük uzaklıkta olduğunu söyledi.

Çok çalışmamız ve harekât planı belirleyene kadar peşlerini bırakmamamız gerekecek, dedi Udi. Ancak gözlem kapasitemizi artırmak için benim Garden View'a geçmemi önerdi.

Bu, operasyondan sonra benim yanacağım anlamına geliyor, biliyorsun, değil mi, dedim. Udi bunu dert etmedi. Merkeze böyle bir harekâtın ne manaya geldiğini bildiririm, dedi. Bakışları yüzümü anlayışla, neredeyse sevgiyle okşadı ancak önceliğinin benim profesyonel geleceğim değil operasyonun başarısı olduğu belliydi.

Bu adımın mantığını tartışamazdım, ertesi gün Garden View'a geçtim. Odamın manyetik kartını aldıktan bir saniye sonra otelin kapısına gelen minibüsten Suriye heyeti indi.

Kendi katıma çıkıp asansörün yanında bekledim. Sonraki birkaç dakika boyunca asansörün durduğu katları takip ettim. Ben 10. kattaydım, Suriyeliler 18. ve 20. katlara yerleştirilmişlerdi. Odam tepeye, başka bir otelin odalarına bakıyordu, onların odalarının limana baktığını tahmin ettim.

Arkadaşlarımla akşam randevusu için Victoria Tepesi'ndeki dükkânlar ve lokantalarla dolu turist kapanı Peak'i belirledim. Dağın eteklerindeki ışıklandırılmış şehrin muhteşem manzarasına sahipti. Karşılıklı bilgilendirmeden sonra Udi Suriyelilerin katına daha yakın olması umuduyla odamı değiştirmemi salık verdi.

Peak'ten dönüşümde resepsiyondaki görevliden, aşırı bir heyecanla "Peak'teki gibi manzarası olan" bir oda istedim, görevli kız da ertesi gün böyle bir odanın boşalacağını ve o odaya geçebileceğimi söyledi.

Ertesi sabah yemek salonunda hedefi kolayca tespit ettim. Orta yaşlı, kır saçlı bir adamdı; etrafı genç ve kaslı güvenlik görevlileriyle sarılıydı. Onlar girer girmez, göz göze gelmeden yan kapıdan çıktım.

Heyet minibüsle yola çıktı, daha sonra şehir turuna gittiklerini anlayacaktık. Adamlarımızdan ikisi, Moti ve Levanon onları takip ediyordu. Bu arada ekibin bir başka üyesi olan Mica, Udi ve ben planlama toplantısına oturduk.

Kısa bir araştırmadan sonra Suriyelilerin oda rezervasyonlarını blok halinde yaptırdıklarını öğrendik, Zeif'in hangi odada kaldığını bulmamız gerekecekti. Bu amaç için, Hong Kong'a daha önceki gelişlerimde ucuza aldığım çakma Breitling marka saati feda ettim.

Takipçi ekipten Suriyelilerin gezilerini bitirip otele doğru yol aldıkları haberi geldi. Ben bu arada 16. katta yeni bir odaya geçmiştim, katıma çıkıp bekledim. Suriyeliler odalarına çıktıktan sonra asansöre binip lobiye indim.

Resepsiyon görevlisine, bu saati asansörde buldum, dedim.

Herhalde az önce odasına çıkan orta yaşlı beye ait, dedi, kat görevlisiyle hemen görüşürüm. Görevli 2012 numaralı odadaki beyin az önce odasına girdiğini doğruladı.

Ona teşekkür edip otelden çıktım. Birkaç saat sonra otele

döndüğümde görevli kız "Bay Zief'in saatin kendisine ait olmadığını" söylediğini belirtti, ben de biri saati aramaya gelene kadar tutmaya devam etmelerini söyledim. Şimdi hem misafirin adından hem de oda numarasından emindik.

Akşam durumu değerlendirdik. Levanon, Udi ve ben Kowloon'daki gezinti yerindeki bir lokantanın balkonunda oturuyor ve masamızdan güneşin batmasının ardından Hong Kong'da boğazın öbür ucunda birer birer yanan ışıkları seyrediyorduk. Moti ve Mica Garden View ve Sheraton'un girişlerini kolluyorlardı, heyetlerden herhangi biri ayrıldığında bize haber vereceklerdi.

Levanon batıda, boğazın ucunda gittikçe yitip giden güneşi seyrediyor, arada sırada Hong Kong'da yanan tabela ışıklarını bize gösteriyordu. Ben bu görüntülere artık kayıtsızdım, ancak Levanon'un günbatımında beliren hoş profiline bakarak, her bölümün ayrı tutulması kuralı nedeniyle operasyon ortaklarım hakkında hiçbir şey bilmememin garip olduğunu düşündüm. Levanon'un da evde karısı var mıydı? Ya da çocukları? Benim yaşlarımda gibiydi, 30'una yakın.

Bence olası harekât planları şunlar, gerekirse düzeltin veya ekleme yapın, dedi Udi. Harekât planı 1: otelin otoparkında minibüslerine patlayıcı yerleştirme. 2: hedefin odasında susturucuyla öldürülmesi. 3: otelde odasına giderken veya odasından çıkarken operasyon. 4: minibüsün içine ateş. Ve 5: minibüsten çıkarken ateş. Arkasından Udi her olasılığın avantajlarını ve dezavantajlarını sıraladı.

İşi odada bitirmenin en iyi harekât planı olduğunu istemeyerek kabul ettim; dezavantajı kilitli kapı, avantajı tanık olmamasıydı. Kilitli kapılar Levanon'un uzmanlık alanıydı, ona kendi odamdaki kapı zincirinin resmini verirsem kapı zincirini de halledebileceğine söz verdi. Levanon'un sükûneti beni de yatıştırdı. İşte sessiz, kibar bir savaşçı, gürültü yapmadan,

övünmeden bol tecrübe edinmiş, bu tecrübesi ona özgüven veriyor ama alçakgönüllülüğünü de etkilemiyor. Yine de suikast konusunda isteksizdim.

Şimdi, dedim Udi'ye, merkeze bu harekât planının aynı zamanda korkutmak ve belgelere el koymak için de kullanılabileceğinin rapor edilmesi gerekiyor.

Merkeze rapor gönderiyorum, dedi Udi. Bizden altı saat gerideler, yani şu anda orada saat öğleden sonra iki. Saat üçte Mossad başkanı ve daire başkanı başbakanla buluşuyorlar, tahminimce önümüzdeki saatlerde onay alırız, şu ya da bu şekilde.

Bunu duyduğumda ürperdim, sınavdan önceki korkuyu andıran heyecanım o kadar yoğundu ki iskemleden kalkarsam birden midemi dolduran gazların kaçmasından korktum. Hıçkırdım.

Malzemeler geldi, dedi Udi cep telefonundaki mesaja bakarak. Gelin marinaya gidelim, gelen insanları ve malzemeyi tanıyalım.

Yatı kiralayan sakallı, yanık tenli, güçlü, mavi gözlü kaptan, yüzünde geniş bir gülümsemeyle ellerimizi kuvvetlice sıktı. Sonunda yapıyoruz, değil mi, diyerek beni Fransız aksanlı İbranicesiyle şaşırttı.

Udi, kimliği hakkında hiçbir soru sormamamı rica etmişti, ben de merakımla kaldım.

Yatın içine oturduktan birkaç dakika sonra Udi'nin cep telefonu çaldı.

Başbakanla görüşme bitmişti. Odada ateşe izin verilmişti. Başbakan başka kurbanlar olmasını istemiyordu. Operasyonun o gece gerçekleştirilmesine izin verilmişti.

Kulaklarım kızardı, midem altüst oldu. Daire Başkanı'nın bürosunda, "Olur," deyişim benim için kesinlik taşımıyordu, başka bir harekât planının seçilmesini umuyordum. Ancak koşullar ve umutlar yok olmuştu. Şimdi bir adama suikast yapmam gerekiyordu. Öte yandan, diye kendi kendimi

avuttum, arabaya bomba koymak daha beterdi, koridorda veya sokakta ateş açmak başka insanların da yaralanmasına neden olabilirdi, ve doğrusu bu adamı dövemezdim. Babam yaşındaydı, hatta ona biraz benziyordu bile.

O zaman öldürecek miydim?

O zaman öldürecektim. Tüm akıllılar bu adamı öldürmenin, Suriyelilerin Kuzey Kore himayesinde seri kimyasal silah üretimine geçmesini önleyeceğini düşünüyorsa.

Silah saklandığı yerden çıkarıldı. Daha sadece birkaç gün önce talimini yaptığım bir Glock 17'ydi.

Haydi Yogev, dedi Udi sevgiyle, göreve.

Yağlanmış silahı elime aldım, söktüm, fazla yağını sildim, namlusundan harbi geçirip yeniden taktım. Birkaç kere tetiği çekip bıraktım. Piston rahat hareket ediyordu. Şarjörü sildim.

Bir şarjör alacağım, dedim. O kadar mermi yetmeli.

O alanda patron sensin, dedi Udi. Hissetmeyi hiç istemediğim bir ürperti duydum. Birdenbire kendimi bir şey sanıp gururlanmayayım da.

Susturucuyu da silip namluya taktım.

Kaptan önüme tabancayı saklayabileceğim birkaç eşya koydu. Siyah deriden, askılı ve fermuarlı basit bir evrak çantası seçtim. Böylece tabancayı çantaya koyabilecek, omzuma asabilecek, harekât zamanı geldiğinde elimi sokup alt kısmından ateş edebilecektim. Udi ve Levanon küçük birer Baretta aldılar. Silah dağıtma işlemi bittiğinde kiralık yatın kaptanı bize yiyecek ve içecek ikram etti. Plastik koltuklarda oturup planı tamamladık. Udi ve Moti, bir şeyler ters gider de Suriyeli güvenlik görevlileri de olayın içine girerse bana destek olabilmek için otelin girişinde bir arabada bekleyeceklerdi. Mica ikinci bir arabayla otelin bulunduğu tek yönlü McDonald Sokağı'nın başında bekleyecek ve polis çağrılırsa polis arabasının yolunu tıkayacaktı. Bu tombulca,

dostane "Humint" personeli, uydurduğu hikâyelerle polisin dikkatini başka yöne çekmeye hepimizden daha uygundu. Levanon benimle otele girip geç saatte uçağı olduğunu ve benimle birkaç saat geçirmek istediğini söyleyecekti. Ben de uçuşumun erkene alındığını ve gece yola çıkacağımı söyleyecektim. Operasyonda Levanon benim "iki numaram" olacaktı, kapının doğru biçimde açılmasını temin edecek ve kapıda bekleyerek davetsiz misafirlerin gelmesi durumunda beni koruyacaktı.

Plana göre kafaya üç kurşun sıkılacaktı. Her şey yolunda giderse hızlı hareket ederek odada belge de arayacaktık. Operasyon gece yarısından sonra saat ikide başlayacaktı.

Şimdi kaçışa geçelim, dedi Udi ve geri çekilme kısmını konuşmaya başladık. Otelden çıkışı ve silahları geri verme işini ayrıntılarıyla belirledikten sonra, hepimiz Hong Kong'dan sabah dört ile yedi arasında kalkan uçuşlar ayarladık. Her şey yolunda giderse Zief'in cesedi bulunduğunda hepimiz havada olacaktık.

Bu aşamada donuklaştığımı ve hedefe odaklandığımı fark ettim. Daha önceki heyecanımdan iz kalmamıştı. Tümüyle harekâta hazırdım. Orduda da büyük bir operasyondan önce böyle hissettiğimi hatırladım. Hazırlık aşamasında heyecan, hatta korku; her şey hazır olduktan sonra harekâta başlarken mutlak bir sükûnet, hazır oldalık ve odaklanma.

Herkes ayrılıp otellerinden çıkış yapmaya gitti. Ben otelime girdiğimde Levanon'un elinde küçük bir valiz vardı ama açıklama yapmak zorunda kalmadık. Resepsiyondaki kız başını bilgisayardan kaldırdı, başıyla selam verip işlerine döndü. Yarım saat sonra telefonla sabaha doğru çıkış yapmak istediğimi söyledim. Soru sormadı.

Levanon'la birlikte odamı temizlemeyi bitirdiğimizde neredeyse gece yarısı olmuştu. Dokunmuş olabileceğim her

şeyi topladık, bardakları yıkayarak parmak izlerini sildik, lavabo ve küveti iyice temizleyip dökülmüş olabilecek saç ve kıllardan arındırdık, muslukları sildik, terimle ve saçlarımla kesin DNA bıraktığım havluyu ve yastık kılıfını çantama koyduk.

Sonra da İsrailliler havlu çalıyor deyince kızıyoruz, diye güldü Levanon. Benim ruh halim şakalara yer bırakmıyordu, ancak bu sempatik, soğukkanlı ve güzel yüzlü gencin yanımda olması beni memnun etmişti. Bana getirdiği, normal makasa benzeyen, ancak etkili bir tel kesici olan aleti odamdaki zincirde denedik.

Saat ikiye kadar geçen iki saat hayatımın belki de en uzun iki saatiydi, Lübnan'da pusuda ya da Doğu ülkelerinde takipte geçirdiğim iki saatlik beklemelerin hepsinden daha uzundu.

Saat ikiye doğru Levanon ve ben, odadan çıkıp geri döneceğimiz âna kadar olan bütün adımların üstünden geçtik. Odaya döndükten sonra eşyalarımızı alacak ve aşağı inecektik. O andan sonra komuta yeniden Udi'ye geçecekti. Son bir iletişim kontrolü yaptık, Udi, Levanon ve benim cep telefonlarımız konferans görüşmeye açıktı, silahı kontrol edip yola çıktık.

Gecenin ortasında birden asansörde hareket yaratmamak için hedefin odasına dahili acil durum merdivenlerinden çıkmaya karar vermiştik. Dört katı çıktıktan sonra nefesim kesilmişti. Nefesimi yatıştırmak için bir dakika bekledim, arkasından Levanon'a işaret ettim ve birlikte 2012 numaralı odaya yaklaştık.

Koridoru kaplayan halının üzerinde ne kadar sessiz ilerlemeye çalışsak da, ayakkabılarımızın en ufak gıcırtısı bile kulağıma uyuyan korumaları uyandıracak kadar yüksekmiş gibi geliyordu. Hedefin kapısının yanında yarım dakika daha

beklemeye karar verdim. Koridorda hiç ses yoktu, Levanon ilerlememi işaret etti.

Elim çantadaki tabancanın kabzasında koridorun iki tarafına bakınırken Levanon kilitle uğraşmaya başladı. Birkaç saniye sonra tokmağını hafifçe çevirdiği kapı açıldı. Banyonun ışığı yandığı için kapıdaki zincir kolaylıkla görülüyordu. Levanon tel kesicisini içeri soktu. Kesilen zincirin düşerken hafifçe kapıya çarparak çıkardığı ses duyuldu ve Levanon beni eliyle içeri çağırdı. Hareketlerimiz Zief'i uyandırmış olsaydı şimdi bizi kurşun yağmuruna tutması, korumalarını çağırması veya kaçmaya çalışması gerekiyordu. Ancak oda tamamen sessizdi.

Odaya girdim. Levanon kapıda durmuş koridoru gözetliyordu. Eli cebindeki Baretta'daydı. Işığı yanan banyonun yanından geçip yatak odasına girdim. Yataktan ses geldiğini duyunca bir an donup kaldım. Zief yatağında dönmüştü. Banyodan gelen ışıkta onu gayet iyi tanıdım. Çantanın içinden ateş etmeye gerek yoktu. Tabancayı çıkardım, yatağın yanına gittim, tabancayı ensesine dayadım ve başımı yana çevirip ateş ettim.

Susturucu bayağı büyüktü, buna rağmen çıkardığı el çırpmasına benzer ses beni şaşırttı. İkinci atışı neredeyse hedef almadan yaptım ve silah elimde dışarı çıktım, korumalarının koşarak geleceklerinden emindim.

Levanon benim elimde silahla çıktığımı görünce şaşırdı, ancak hiçbir şey söylemedi, eliyle beklememi işaret etti, odaya girdi. Sessiz bir el ateş daha duyuldu, bir saniye sonra da elinde Zief'in evrak çantasıyla dışarı çıktı. İçeriden kapının kilidine basıp kapıyı kapattık. Korumaların gelmesi ihtimaline karşı silahlarımız elimizde hazır, hızla merdivenlere ilerledik. Duyularım bulanıktı. Otomatik hareket ediyordum, bir şey düşünmeden ve bir şey hissetmeden. Zief'in odasının karanlık olması gereksiz görüntüleri görmemi

engellemişti. Asıl plana uyan Levanon olmuştu: üç el ateş ve evrak çantası. Bu evrak çantasının önemi sonradan anlaşılacaktı.

16. kata vardığımızda silahı çantaya yerleştirdim. Koridor boştu. Odama girip yüzümü yıkadım. Levanon, şimdi küçük havluyu da almamız gerekecek, derken neredeyse gülümseyecekti. Daha sonra bana üçüncü atışı özellikle mi yapmadığımı sordu usulca. Girdiğimde hâlâ hayattaydı, dedi.

Tek bir kurşunla ağır yaralansa da iş yapılmış sayılırdı, dedim. Ceketimi giydim ve resepsiyona indik. Hesabım hazırdı, bir dakika içinde bekleyen arabanın içindeydik.

Elini omzuma koyduğunda Udi'ye sırtımı döndüm. Eli sıcak, büyük ve ağır, dokunuşu rahatlatıcıydı. Ancak beni anlamıştı ve hiçbir şey söylemedi. Duyularım hâlâ bulanıktı ve tasvir edemediğim duygularla kuşatılmıştım. Şimdi artık hazır olda değildim, korku, rahatlama veya serbestlik hissetmiyordum. Görevi yaptığım için sevinç veya adamın kafasını parçaladığım için pişmanlık da. Adrenalin düşüşü bende daha çok yorgunluğa neden olmuştu, gözlerimi kapadım. Komutanın Udi'nin güvenli ellerine geçmesinden memnundum.

Udi arabayı sürerken Moti benden ve Levanon'dan tabancaları aldı.

Levanon'u otellerden birinin yanında bekleyen bir sıra taksinin önünde bıraktık. Havaalanına oradan kendi gidecekti. Yanında tekerleklerin üzerinde sürüklediği küçük valiziyle uzaklaşırken bakışlarımla uzun siluetini takip ettim.

Havaalanına giden hızlı tren durağında indim. Havaalanına dönüş biletim elimdeydi, bariyer kalktı. Trenin gümüşsü kapısı sonuna kadar açıktı. Gecenin bu saatinde çok az yolcu vardı, geç hareket etmesinden korktum. Tarifedeki saatte kapılar kapandı ve tren yola çıktı.

Uçakta da dakikaları saydım. Ancak Levanon'un uçağa binip hostese gülümsediğini görünce tehlikenin geçtiğini anladım.

Bu operasyonda birçok şey ters gidebilirdi ama gitmemişti. Resepsiyon görevlileri şüphelenmemiş, korumalar uyanmamış, geç saatte partiden dönüp bizi şaşırtan hiçbir otel misafiri olmamıştı, hedef de istediğimiz gibi davranmıştı. Operasyonda benim eksik bıraktığımı Levanon tamamlamıştı. Yat sabahın ilk ışığıyla yola çıkmış, içimizden en son ayrılacak olan Udi de Hong Kong'u sabah yedide terk etmişti.

9

Operasyon öncesinde, olay ânında ve kaçış sırasında Orit'i düşünmemiştim. Ancak on saat süren uzun dönüş yolunda düşündüm. İstanbul'a uçarken merkezdekilerle yaptığım kısa bir görüşmeden sonra, ilk sorgulamada, ekipman değişiminde ve kısa süren İsrail uçuşunda. Operasyon ve sonuçlarla ilgili tereddütlerimi yatıştırdıktan sonra, kendimi yaptığımın Lübnan veya Gazze'de terörist öldürmekten farklı olmadığına inandırdım. Şimdi de Orit'in görüşleriyle başa çıkmak zorundaydım. Suikastlara itirazını ve ona yalan söylememem konusunda uyarılarını hatırlıyordum.

Sahte kimlikler, kılıflar, yalanlar yurtdışındaki günlerimin normal bir parçası olsa da kendimi rahatsız hissediyor, hatta kendilerine sattığım hikâye sayesinde bana hizmet eden adamlar yüzünden üzüntü bile duyuyordum. Ancak iş arkadaşlarım her yanlış yönlendirmeden, hedefi tuzağa düşürmekten, engel olabilecek veya operasyona yardımı dokunabilecek birini kullanmaktan gurur duyuyorlardı.

On beş yıl önce gençlik hareketinde olduğu gibi "söylememenin" yalan söylemekle aynı şey olup olmadığı konusunda çocukça bir ikilem içindeydim. Orit doğrudan soru sorsaydı

yalan söyleyemeyeceğimi düşünüyordum ama hiçbir şey söylememek farklıydı... Bütün gece ayakta kalmama, operasyondan hemen sonra üzerime çöken yorgunluğa, duyularımın bulanıklığına ve uçakta uyuma konusunda genelde hiçbir sorun yaşamamama rağmen uyuyamadım.

Sonunda mantıklı ama belki de korkakça bir karar verdim. Sorarsa anlatacaktım ama sormazsa hiçbir şey söylemeyecektim. Bu karar birkaç sene sonra başıma dert açacaktı.

Orit tam yumurtlama tarihini saptamakla meşguldü, bu sefer yurda dönüşüm tesadüfen doğru zamana denk geldiği için birleşmeleri planlıyordu; bana yurtdışında yaptıklarımla ilgili hiçbir soru sormadı. Şaşırmadım, normal bir kadın kocasının ve arkadaşlarının Uzakdoğu'da bir adam daha takip etmesiyle, bir fotoğraf daha çekmesiyle, bir belge daha çalmasıyla kaç kere ilgilenebilir? Yumurtlama öncesinde ve yumurtlama sırasında yatakta geçirdiğimiz uzun saatler boyunca operasyonu içimde tutmaya zorlandım ve sürekli bir rahatsızlık hissettim. Gece birlikte olduktan sonra hemen uyudum, sabah uyandığımda Orit bana döndü.

Baksana, dedi ikimiz de geldikten sonra, başı omzumdaydı, parmaklarım sırtını okşuyordu. Bu yolculukta neredeyim demiştin?

Gerildim. İşte geliyor.

Bangkok, Hong Kong ve İstanbul, dedim, operasyonun gerçekleştirildiği yere, uçak değiştirdiğim diğer iki yer kadar önem vermeye çalışarak. Devamını bekledim. Gazetede bir şey mi görmüştü? Doğrudan soru sorup bizi kontrolünü kaybedeceğimiz bir fırtınaya mı sokacaktı?

Diyelim Bangkok veya Hong Kong'da, herhalde bir sürü bar, masaj kulübü ve eskort kız vardır, değil mi?

Neredeyse rahatladığımı gösteren bir nefes verecektim. Ancak rahatlamanın arkasından hemen Orit'e başımdan geçenleri anlatma isteğiyle doldum. Onunla işte yaşadığım

zorlukları, ahlaki tereddütleri ve evet, başarıyı paylaşmak istiyordum.

Bana bu konuda söylemek istediğin bir şey yok mu? Orit'in sesinde şüphe kırıntıları vardı, birdenbire bana bir cümle uzakta pusu kuran girdaba düşmeye ne kadar yakın olduğumu fark ettim.

Evet, arayana var, dedim. Ona bir hayat kadınına gitmeyi hayatta aklımdan geçirmediğime yemin ettim.

Ne kadar saçma bir durum, diye düşündüm, aslında önemli olan bir konu bana bu kadar ikinci planda gelebiliyordu. Ne garip ilişkiler kuruyoruz. Hayatımda bu kadar önemi olan bir olayın ilişkimizin dışında kalması ne kadar yazık. Bu olay anlatılmamasıyla bir boşluk yaratıyor, aramızda olumsuz bir etkene dönüşüyordu.

Bir kerelik bir olay olduğunu düşünerek kendimi teselli ettim, zamanla önemini yitireceğini umdum, bunu Orit'e anlatıp onun muhalefetiyle uğraşmak zorunda kalmayacağım için sevindim. Günler geçip Orit yolculukta olanları anlatmamı istemedikçe gizlemenin verdiği acı azaldı, sonunda ilişkimizin dibinde hissedilmeyen bir tortu gibi kaldı, sadece kuvvetli bir fırtınanın yeniden yerinden oynatabileceği bir tortu.

Yataktaki karşılamanın tersine merkezdeki karşılama doğal, sıcak ve hararetliydi. Mossad'da başarılı bir suikasttan sonra kadeh kaldırılmaz, ancak Soruşturmalar Daire Amiri Hezi sözlerine, Operasyonlar Bölümü Başkanı Udi'nin beni övdüğünü söyleyerek başladı. Ben de Udi'yi, Levanon'u övdüm. Ondan sonraki günlerde dairede neredeyse herkes, fazla tanımadıklarım dahil, elimi takdirle sıktı. Mossad'ın diğer dairelerinde operasyonu gerçekleştirenin kim olduğunun bilinmemesi gerekir ancak koridorlarda ve yemekhanede bana dönen başlar gördüm ve kulağıma fısıltılar geldi. Hatta mırıltı halinde birkaç gizli "Aferin" bile duydum, ben de tepki

vermedim ancak içten içe gülümsedim. Soruşturmalarda evrak konusuyla ilgili Levanon'un hakkını verdim, ancak operasyonun "bir numara"sı bendim.

Muhammad Zief'in cesedi bulunduğunda Suriye heyetindekiler otelden kaçmışlardı, panik içindeki kaçışları yerel polisi cinayetten onların sorumlu olduğu sonucuna itmişti. İki tanesinin üstlerinde yasadışı silahlarla yakalanması Suriye-Çin ilişkilerine gölge düşürmüştü. Kuzey Kore heyeti Suriyeli muhataplarının üst düzeydeki heyet başkanının öldürüldüğünü öğrenince Hong Kong'dan alelacele ayrılmış, temasların devamını soruşturma tamamen bitene kadar askıya almaya karar vermişlerdi.

Suriyeliler, tanınmış bir kişilik olmasına rağmen Zief'in kimliğini hem basından hem de adanın yöneticilerinden iki gün boyunca saklamayı başarmışlardı. Ancak tutuklanan korumalar konuşmuştu; bizim hesaplı ve iyi bir zamanlamayla sızdırdığımız bilgiler yerel yönetimin ve basının tabloyu tamamlamasını sağlamıştı. Sonraki haftalardaki ufak tefek birkaç başlıkta suikastın Kuzey Kore'nin Suriye'ye konvansiyonel olmayan silahlar sağlamasıyla ilgili olduğu belirtilmişti.

Öldürülen adamın kimliğinin açıklanmasının gecikmesi, suya düşen anlaşmanın öneminin geç anlaşılması ve Mossad'ın suçlanmasının gecikmesi, basındaki başlıklara dikkat ettiyse bile Orit'in bunları benim yolculuğuma bağlamamasına neden oldu.

Daha sonra Askeri İstihbarat'ın teknik adamının operasyonun sonuçlarını incelediği bir toplantıya davet edildim: Suriye Silah Geliştirme Kurumu, başkanlarının "doğal olmayan bir sebeple vefatından beri" felce uğramış durumdaydı; bilgilerin kimden sızdığını öğrenmek için tüm çalışanlar kontrolden geçiriliyordu, yurtdışına tüm yolculuklar iptal edilmişti; Zief, kurumun önde gelen projelerinin birkaçının başında şahsen

bulunduğu için oradaki etkinlikler durmuş, seri üretime geçiş de sabote edilmişti.

Getirdiğimiz evrak çantasının altından değerli olduğu, Suriye'deki kimyasal silah geliştirme planlarının elimizde bulunduğu ve gelişmeleri daha rahat takip edebileceğimiz belirtildi. Toplantıda olmayan Levanon'a özel bir teşekkür yazılmasını rica ettim.

Daire Başkanı Hezi, uzun süredir bu kadar hedefe odaklı, temiz, iz bırakmayan ve bu kadar önemli sonuçları garantileyen bir operasyon olmadığını ekledi. Söyledikleri, operasyonla ilgili içimde kalan son birkaç şüphenin de yok olmasını sağladı.

Dışarı çıkarken Hezi kolunu omzuma attı ve şiddet gerektiren bir operasyona karar verdiğimizde çoğunlukla bunu kötü veya manyak olduğumuz için yapmayız, dedi. Böyle bir kararı, çok uzun süre düşünmeyi, olası sonuçların tahlil edilmesini, elde edileceklere karşılık tehlikelerin tartılmasını gerektirir; savaşçı da üstündeki insanların işlerini gerektiği gibi yaptığını varsayabilir. En iyisi herkesin kendisine verilen görevi en iyi biçimde yapmaya odaklanmasıdır.

Benim çekincelerim konusundaki çekincelerini bu şekilde özetlediğini anladım, zaten daire içindeki konumum da değişmişti. Duyularımın bulanıklaşmasından kaynaklanan sessizliğimi Udi ve diğer ekip üyeleri soğukkanlılık olarak yorumlamış ve komutanlarım kendilerine doğal bir "tetikçi" bulduklarını düşünmüşlerdi. Beni Doğu'daki gereksiz görevlere göndermiyorlardı. Ben de "suikastçı" için gerekli konularda uzmanlık kazanmaya başladım: Tabancayla atışı, hareketli hedefe atışı, keskin nişancı tüfeğiyle atışı, hareket eden arabadan ateş etmeyi, motosiklet kullanmayı ve operasyon içinde araba kullanmayı öğrendim; kilit açma ve patlayıcı hazırlama çalışmaları yaptım. Yurtdışına gönderilmemi gerektirmeyecek her şey Orit ve benim açımdan iyiydi, ancak yine

de sık sık yurtdışına gidiyordum. "Gerekli" görevler bile anlaşılan neredeyse ayda bir çıkıyordu.

Dairede benim yeni görevime uymadığımı söyleyenler vardı. Bana kurs boyunca eşlik eden eğitim başkanı bende "öldürme içgüdüsü" olmadığını söyledi. Anlayarak ve farkına vararak hareket ediyordum, kalbimin derinliklerinden hissederek değil. Daire Başkanı bunun sorun olmadığını, "doğuştan katil" aramadığını söylüyordu. Kursun baş eğitmeni kendi fikrini belirtti: Futbol takımı kuruyor olsaydım onu forvet yapmazdım, defansa veya orta sahaya koyardım, doğal yeri orası.

Dairenin psikoloğundan göreve uygunluğum konusunda fikrini belirtmesi istendi. Kibar Ilan özür diledi: Sende bir sorun yok, ancak "tetikçi" kişiliğinde çatlaklar oluşturabilecek olaylarla karşılaştırarak seni daha iyi tanıyıp Hong Kong'da ve sonrasında geçirdiklerini anlamam şart.

Kurstan önceki tüm görüşmeler ve sınavlar, cümle tamamlamalar, sayı dizileri, psikometri sınavları, Rorschach resimleri yetmedi mi, diye sordum kötü niyetten çok yorgunlukla.

Hayır, böyle bir görev için değil, diye yanıtladı ve zekice ancak kibar sorular sordu.

Evet, yaptığımı yaparken içim rahat değildi, sadece yapmazsam ülkeye ne kadar zararının dokunacağını bildiğim için yaptım, diye yanıtladım en zor soruyu, ancak içimin rahat olmaması operasyona kendimi tamamen vermemi engellemedi.

Üçüncü el atışı yapmaman suikast konusundaki çekincelerin nedeniyle değil miydi, diye sordu.

Düşündüm. Sanmıyorum, dedim sonunda. Bana gereksiz göründü, ilk iki el çok gürültülü geldi, her an korumalar gelebilirdi, oradan bir an önce, başarı başarısızlığa dönüşmeden ayrılmak istedim. Zaten o yüzden evrak çantasını almayı da unuttum.

Bu sadece senin normal olduğunu gösterir, bu işi becerebilenlerin diğerlerinden farklı ilkelere tabi olduğunu, dedi Ilan.

Olaydan görüntüler geliyor mu bazen gözünün önüne veya rüyalarına giriyor mu, diye sordu. Belki kurbanın başı, vurulduğunda, gecenin karanlığında tabancadan çıkan ateş.

Hayır, diye yanıtladım, operasyonla ilgili rüya görmüyorum, uyumakta da zorluk çekmiyorum.

Gözünün önüne hangi sahneler geliyor, diye sordu, ben de genellikle benim ve Orit'in yataktaki halimiz, dedim.

Ilan güldü ve doğru şeylere öncelik verdiğimi söyledi.

Operasyonu Orit'e anlatmamakta zorlandığımı ve yalan söylediğim duygusunun onunla ilişkimi etkilediğini düşündüğümü söyledim.

Bu duygunun beni insan öldürmekten daha mı fazla rahatsız ettiğini sordu. Merakı bana profesyonel bir meraktan çok kişiselmiş gibi geldi.

Evet, diye yanıtladım. Adam düşmandı, yaptığına devam etseydi ölümlere yol açacak bir düşmandı. Ama o, karım. Ahlaki değerlere göre yargılandığında yaptığımın yanlış, kötü, acımasız olduğunu bilmediğimi sanma. Başka her insan gibi ben de biliyorum bunu. Ancak benim kitabımda ahlaki değerlerle yargılanacak bir olay değil, varoluşsal bağlamda yargılanacak bir olay bu. Benim için olay bir hayatta kalma meselesiydi, ahlaki değerlerin sınavı değil. Ancak Orit'e söylediğim küçük yalan ahlaki değerler kapsamına giriyor.

Ilan ilgiyle dinledi, hatta neredeyse gülümseyecekti, arkasından yüksek sesle, ben Mossad suikastçısıyım, deyip diyemeyeceğimi ve bunu savunup savunamayacağımı sordu.

Olumsuz yanıt verdim. Biraz düşündükten sonra, suikastı gerçekleştirip gerçekleştirmeyeceğime durumun kriterlerini inceledikten sonra benim karar vereceğimi söyledim. Bu da kendimi suikastçı olarak tanımlamamı engelliyordu. Ancak yüksek sesle, Mossad'a hizmetim ya da ülkeye hizmetim dahilinde suikast düzenledim, diyebilirdim.

Orit'in hamile kalması için çalışmalarımızın başarısızlığa

uğraması bizi bir dizi kontrol yaptırmaya mecbur etti. Benim spermimde bir sorun yoktu, Orit de düzgün yumurta üretiyordu, özel bir soruna rastlanmadı. Başarılı olmamamız için bir sebep bulunamadı.

Orit, sebebin hayat tarzımız olduğuna karar verdi. Yani benim yolculuklarım. Ben birkaç senedir en az ayda bir yolculuğa çıkıyorsam, onun hamile kalması için en uygun günleri kaçırıyor olabilirdik. Ben yolculuğa çıktığım zaman onun içinde bulunduğu stres de herhalde durumu kötüleştiriyordu.

Ben hamileliğin zamanı geldiğinde gerçekleşeceğine inanıyordum, ancak Orit buna inanmak istemiyordu. Sonografinin yanında bir de, anlaşılan ağrılı geçen, bir rahim filmi çekildi ve yine hiçbir sonuca ulaşılamadı: Fallop tüplerinde tıkanıklık yoktu, rahim duvarı kalınlığında da sorun yoktu.

Benim doğurgan olduğum dönemlere daha fazla dikkat etmeliyiz, dedi Orit ve yumurtlama kitleri kullanmaya başladı. Yumurtlama gerçekleştiğinde yumurtayı ölmeden döllemek için yirmi dört saatimiz olduğunu biliyorduk.

Telefonu ben ofisteyken gelirdi, toplantılarımı veya idmanlarımı iptal eder ve eve koşardım. Belli bir amaç için, hatta iptal ettiğim şeye bağlı olarak gergin sevişirdik. O günlerde yurtdışındaysam bulduğum bu işe, girdiğim bu mesleğe, eve dönme mesafesinde olmayışıma ve neredeyse her görevi "gerekli" gören merkeze kızardım.

Bazen, İran, Irak veya Suriye'nin konvansiyonel olmayan silah elde etmesini engellemekle veya bir terörist saldırıyı önlemekle ilgili bir görevde, Orit'in hayal kırıklığına, arkasından Orit'e, sonra kendime ve arkasından yine bulduğum işe kızardım.

Üstlerime durumu anlattığımda, gerekli günler geldiğinde kendi yargımı kullanarak ülkeye dönmeme izin verildi. Ancak Uzakdoğu'daysam uçuş ayarlamam, havaalanına gidip

eve uçmam en az yirmi dört saatimi alıyordu, o zaman da artık geç kalmış oluyorduk.

Bana daha fazla zaman tanıyabilmek için Orit her ay ek sonografilere girdi; bunlar yumurtalıklarda folikül gelişimini gösteriyor, yumurtlamanın yaklaştığını belirtiyordu. Bu sayede ertesi sene yurtdışından birkaç kez gelmeyi başardım, ancak hamilelik gerçekleşmedi.

Gel, ben hazırım, diye karşılardı Orit beni eşikte. Gözlerinde o sevdiğim mavilik, dudaklarında beni fetheden gülümsemesi yoktu. Öpüşmüyor, dillerimizi birbirine sarmıyorduk. Orit soyunuyor ve benden kendi başıma soyunmamı bekliyordu. Arkasından sırtüstü uzanıp beni o pozisyonuyla tahrik ediyordu, artık ne Dino'nun ne de benim alacağım hazzı düşünüyordu.

İnliyordu ama artık o derin "Ay!" duyulmuyordu, iniltilerini sadece benim dölümü içine boşaltmamı hızlandırmak için kullandığından şüpheleniyordum. Biraz kalkıp Dino'ya zevk vermesi için ona zaman tanıdığımda, bunu da yapmıyordu, ben bitirdikten sonra uzun bacaklarını kalçalarıma sarıyor, dışarı tek bir damlanın akmasını istemiyordu. Spermin emilmesini sağlayacak titreme ve kasılmalar da artık yoktu.

Sadece işin bittiğinden emin olduğunda beni bırakıyor, vücudu rahatlıyordu. Ancak o zaman, fazla öfkeli veya gergin değilse kollarımda kalmayı kabul ediyor, sırtını okşamama izin veriyor ve başını omzuma yaslıyordu. Artık "biraz mavi" istemiyordum. Bir sonraki döllenme programını yaptığını biliyordum. Artık aramızdaki buydu, fazla aşk kalmamıştı.

Bir keresinde dönemedim. İkinci suikast görevimdi. Bu sefer hedef Seul'de, Güney Kore'deki İsrail Elçiliği'ne bombalı saldırı planlayan bir Hizbullah üyesiydi. Kendime, duruma ve Levanon'un sözlerine bakılırsa, hedefe kızgındım.

Levanon benim özel isteğim üzerine bu operasyonda da sağ kolumdu. Onun sessizliği ve mizahıyla beni tamamladığını görmüştüm, Hong Kong operasyonundaki iyi performansını hatırlıyordum.

Bu sefer hedef hakkında daha az tereddüdüm vardı. Rashid Nuri, Lübnan'da İsrail Ordusu'na ve dünyada birçok Yahudi kuruma karşı saldırılar planlamış, bunların bir kısmını gerçekleştirmiş ve çok sayıda kurban verdirmişti. Tayvan'da bir mucize sonucu planladığı patlayıcı dolu kamyon ufak bir kaza geçirip İsrail Elçiliği'ne varamamıştı.

İstihbarat, Batı Şeria'daki bir casus aracılığıyla Nuri'nin telefon numarasını ele geçirebilmişti; numaradan nerede olduğunu bulabilmek için Mica'nın becerilerine ihtiyacımız vardı. Koreliler sevimli ve yardımsever bir millettir. Mica şişman yanakları ve bebek yüzüyle gördüğü ilk postaneye girmiş, orada 925'le başlayan tüm rakamların şehrin güneyindeki bir mahallede bulunduğunu söylemişlerdi. O mahalleye vardığında girdiği ikinci postanede arkadaşıyla evinin bulunduğu sokağın köşesinde buluşmak üzere sözleştiklerini, ancak sokağın adını unuttuğunu, o arada arkadaşının da evden çıktığını söylemişti. Postanede telefon numarasına bakarak sokağın adını vermişlerdi. Arkasından da "Arkadaşım herhalde beni göremeyince evine gidecektir," demişti. "Aslında adresi vermemiz yasak ama," deyip evin numarasını da vermişlerdi.

Eski ve dökülen bir mahalleydi, Seul'ün yeni ve pırıl pırıl şehir merkezinden çok farklıydı. Nuri, mahalledeki tek Arap değildi. Park ettiğimiz bir arabadan binadan çıkan herkesin fotoğraflarını çektik, fotoğrafları İsrail'e gönderdik; Hizbullah'taki casuslarımız harekete geçirildi ve fotoğraflardan hangisinin Nuri'ye ait olduğunu belirttiler. Kırk yaşlarında, sakallı ve kelleşmeye yüz tutmuş bir adamdı. Bir gün süren takip boyunca Nuri'nin tüm gününü camide geçirdiğini, sadece kendisine benzeyen arkadaşlarından oluşan bir

grupla birlikte öğle yemeğine çıktığını gördük. Akşam güneş battığında camiden gizlice çıkıyor ve tek başına Seul'ün fuhuş bölgesine gidiyordu.

Bu bölge şehrin eski kısmında, ufak ve karanlık birkaç yan sokaktan oluşuyordu. Sadece sokak kadınlarının evlerinin kapılarında ışık yanıyordu. Orada kaçmak kolay olacaktı: Arabayla birkaç dakika içinde şehrin merkezinde kaybolunabilir veya otobana çıkılarak havaalanına gidilebilirdi.

Bu aşamada harekât planı açık ve gerçekleştirilmesi kolaydı. Aynı gün Orit beni arayıp bir-iki güne kadar yumurtlamanın gerçekleşeceğini söyledi. Merkezi aramama bile gerek yoktu, görevi tamamlamadan oradan ayrılmamın söz konusu olmadığını biliyordum. Gelen bilgilere göre camide patlayıcılarla yüklü araba hazırlanıyordu ve hedefine gönderilmesi an meselesiydi.

Udi'ye sorarsam, sakin ve babacan Operasyonlar Bölümü Başkanı'nın gitmeme izin vermesi olasıydı. Levanon işi bensiz de yapabilirdi, her şeyden uzak bu yerde ekipten herhangi biri ikinci adam olabilirdi. Bu olasılığı reddettim ama durum beni rahatsız ediyordu. Operasyon bu aşamada bırakılmazdı, o belliydi. Ancak insanın eşi de o durumda bırakılmazdı. Kendimi Rashid'in celladı gibi hissettiğim kadar kendi kendimin yargıcı olduğumu da hissediyordum.

Küfrederek ertesi sabaha uçuş rezervasyonu yaptım. Görevi o gece bitirebilmeyi umuyordum ama Nuri o akşam camiden çıkmadı.

Uçuşu bir gün erteledim. Orit yumurtlamanın gerçekleştiğini, bir gün içinde varmazsam, bir ay daha kalabileceğimi söyledi. Seul'den en iyi ihtimalle yirmi dört saat içinde çıkabilecektim, ondan sonra eve varmam da bir gün daha sürecekti. Yumurta o zamana kadar ölecekti. Herkese ve özellikle kendine küfrettim. Tabii ki kaldım. Bu karar, benim bakış açımdan Lübnan'daki yedek askerliğimin son gecesinde

pusuyu başka yere aktarmaktan farklı değildi. Bu da dikenlerle dolu bir terasta kırk sekiz saat oturmaya benziyordu. Dayanmaya mecbur olduğun acılar vardır. Küfredip dayanırsın.

Nuri ertesi akşam işimizi kolaylaştırdı. Fuhuş bölgesine iki arkadaşıyla birlikte gitti ama onu ilk gece beraber gördüğümüz fahişe için arkadaşlarından ayrıldı. Küçük kulübenin etrafına yerleştik, kaçış yolunu tam olarak belirledik, olasılıkları ve verilecek tepkileri planladık. İki arabamızla herhangi bir kovalamayı durdurabilirdik, kaçmak için bir de motosikletimiz vardı. Levanon ve ben Moti'nin arabasında, Nuri'nin en çok beğendiği fahişenin evinin girişinden on metre ileride oturuyorduk. Ekibe katılan usta motorcu Yoni beni yakındaki bir ara sokakta bekliyordu.

Nuri çıktığında ben de arabadan çıkıp ona yaklaştım. Levanon birkaç metre geriden geliyordu. Sokağın ucundaki arabanın içinden Udi operasyon alanını gözden geçirdi, bize devam edebileceğimizi işaret etti, arkasından önceden planlamadığımız bir el hareketiyle, vaktimiz var, dedi.

Nuri anlaşılan adımlarımızı duymuştu, bize bir bakış fırlattı, döndü ve uzaklaşmaya devam etti. Gece operasyonlarının talimlerine uygun olarak önce sırtına üç el ateş ettim, ipleri koparılmış bir kukla gibi yere düştü. Ensesine iki kurşun daha sıkmak için yaklaştım, ama bir an durdum, yerde iki büklüm yatan şekle baktım, adamın hareket etmediğini ve can çekiştiğini gördüm, bunun yeterli olabileceğini düşünürken kulağımın hemen dibinde iki el atış duydum. Levanon yine görevi tamamlamıştı.

Açık havada ateş sesleri otel odasındakinden daha sönük çıkmıştı. Motosiklete bindim, Yoni gaza bastı. Levanon ölçülü adımlarla arabaya gitti, Moti arabayı çalıştırıp uzaklaştı, Udi arabasını arkadan yavaşça sürerek ara yollarda takip edilmemizi önledi.

Zürih'e uçuş sırasında Levanon'un yanına geçtim. Milyon

dolarlık anlaşma imzalamış gibi bir hali vardı: Rahattı, gülümsüyor, hosteslerle hafiften flört ediyordu. Arkasından bana ilk üç el kurşunu sıktıktan sonra yerdeki adama bakıp Pis Arap dediğimi söyledi. Bunun hedefle hesabı kapattığım anlamına geldiği sonucunu çıkarıp müdahale etmişti.

Şaşırdım, böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyordum, Araplara karşı hiçbir düşmanlığım yoktu. Evet, tabii ki Arap teröristlere karşı savaşıyordum ama hislerim her milletten terörist için aynıydı. Eve vaktinde dönemememin yol açtığı hüsranın gerçekten büyük olduğunu anladım.

Levanon ise soğukkanlılıkla öldüremeyeceğime inanmaya başlamıştı. Bir insan karşımda çaresiz yatarken öldüremiyordum. Ben, henüz böyle düşünmüyordum.

Udi İsrail'i arayıp operasyonun gerçekleştirildiğini bildirdiğinde Psikolojik Savaş Bölümü bölge polisini arayarak "Arapların arkadaşlarını vurduklarını" ve fahişelerin evlerinde saklandıklarını söylemiş, bölgeye güvenlik kuvvetlerinin doluşmasını sağlamıştı. Yaman Seul polisi bölgeyi hemen kapatmış, Nuri'nin iki ortağıyla birlikte, şehrin daha az faziletli kızlarıyla eğlence arayan birkaç masum Arap da tutuklanmıştı.

Cinayeti terör saldırısı düzenleyecek hücrenin liderliği konusunda çıkan anlaşmazlıklara bağlayan başka bir telefon konuşması da polisleri camiye yönlendirmişti. Patlayıcılarla dolu araba, caminin bodrum katındaki ufak bir garajda bulunmuştu, beraberinde terör saldırısını planlayanların neredeyse hepsi yakalanmıştı.

Eve döndüğümde Orit yine kızgındı, yurtdışında yaptıklarımla ilgili yine hiçbir şey sormadı. Nerede olduğumu bile sormadı, ben de söylemedim. Seul'de bir fuhuş evinin kapısında ölü bulunan bir Lübnanlıyla ilgili haberler ilk başta kimsenin dikkatini çekmedi, ancak bu konularda uzman olan birkaç gazeteci Hizbullah üyesi olduğu tahmininde

bulundular. Şaşırtıcı olan, camide patlayıcı dolu bir arabanın bulunmasının gazete başlıklarına yansımamasıydı. Kore yönetiminin olayı büyütmemek için kendine göre sebepleri vardı, rolümüzün ortaya çıkmaması için İsrail tarafından da fazla soru sorulmamıştı.

Buna rağmen Orit'in gerçekten bilmediğini mi, yoksa bilmek istemediğini mi sordum kendi kendime. Ne yaptığımı mı bilmek istemiyordu, yoksa onun cinayet olarak adlandırdığı operasyonu gerçekleştirdiğimiz bir yerde olduğumuzu mu? Sessizliğimin ilişkimize verdiği zararı biliyordum. Yakınlaşırsam konuşacağımdan korktuğum için mesafe yarattığımın farkındaydım. Ancak eğer Orit de anlayabileceği ipuçlarına yarı bilinçli bir şekilde kulak tıkar, öğrenmek istemediklerini anlamasına neden olacak yakınlığı önlerse aramızda yarattığım bu şeffaf ve esnek cam daha da kalınlaşır ve matlaşırdı.

10

İkimiz de otuz yaşını bitirdik. Bu, benim içimde kendini kalıplaşmış bir iç hesaplaşma olarak gösterdi. Olduğum yerden memnundum, ancak gittiğim yönden değil. Önemli bir iş yaptığımı biliyordum, ama ödediğim bedelin farkındaydım ve durumu iyiye döndürebilecek ne gibi bir değişiklik olabileceğini bilmiyordum. Hiç kariyer meraklısı değildim, operasyonlardaki başarılarımı bölüm başkanlığına giden bir yol olarak görmüyordum.

Ancak Orit için otuzuncu doğum günü, kriz demekti. Orit dengeli bir kadındı, hâlâ esnek ve genç kalan vücuduna da, ruhuna da hâkimdi. Ancak rahminde olanlara hâkim değildi ve bu onu endişelendiriyordu.

O akşam, Eilat'a giden yoldaki bir lokantada doğum gününü aynı endişeyi paylaşan ailelerimizle kutladıktan sonra, yine Kudüs'teki dairemize dönmüş, oturuyorduk. Salonumuzdaki büyük bilgisayar ekranında tasarladığı bir evin planları duruyordu. Orit yalnız gecelerini doldurmak için çalıştığı mimarlık bürosundan eve iş getiriyordu, buna ben oradayken de devam ediyordu.

Böyle devam edemez, daha köklü bir çözüme gitmemiz gerekecek, dedi.

Neredeyse hiç kavga etmezdik, en hassas tartışmalarımızı bile sesimizi yükseltmeden, olay yaratmadan, ağlamadan yapardık. Ancak son zamanlarda tartışmalarımıza yabancılık ve acı da eklenmişti. Koltukta sarmaş dolaş film seyretmeye hazırlanıyorduk. İntihar etmek istermişçesine video dükkânından işini yaptığı zaman ağlayan bir suikastçıyı konu alan "Crying Freeman" filmini almıştım.

Otuz yaşın geç olmadığı konusunda hemfikirdik ancak böyle devam ederse ikinci çocuk istediğimizde sorun yaşayacaktık. Şimdilik sorunun nerede olduğu belli değil, senin de benim de testlerimizde sorun çıkmadı, ancak ilerleyen yıllarda en azından bende yaşla ilgili sorunlar çıkacak. Biraz daha zaman tanıyalım, belki bir-iki yıl, ancak daha sonra suni döllemeyi düşünmeye başlamamız gerekecek.

Televizyonu kapatıp ona sarıldım. Orit'im. On beş yaşından beri beraberiz, hayatımızın yarısı eder. Bu kadını neredeyse kendimi bildim bileli tanıyorum, o da beni, birbirimizi istiyoruz, hayatımızı birlikte geçirmek istiyoruz, işte aptal bir arıza yüzünden dünyada neredeyse her çifte verilen bir şeye erişemiyoruz.

"Sorunun nerede olduğunu anlamıyorum," kelimeleri beni birdenbire sersemletti. Acaba orada olmamamın ve Orit'in stresinin yanı sıra, içimde taşıdığım yalan da benim aşkımızda kendimi tamamen ona vermemi engelliyor olabilir miydi? Spermimin miktarının, hareketlerinin ve morfolojisinin düzgün olduğu belirlenmişti ama acaba vücudumdaki gizli bir mekanizma bu birliktelikten bu şartlar altında iyi bir şey çıkmayacağını mı söylüyordu?

Benim gibi makul bir adama hiç uymayan bu düşünceyi reddettim.

Ya yumurtlama öncesinde, yumurtlama sırasında ve sonrasında hep burada olursam, diye sordum. Her zaman, ne zaman ihtiyacın olursa?

Orit'in mavi gözleri beni loş ışıkta inceledi.

Çok tatlısın ve iyi niyetlisin, dedi, ama sen işinin esirisin. Ülkenin, Mossad'ın esiri, benim değil.

Akıllı ve mutsuz kadınım beni ve dünyayı okumayı ne kadar iyi biliyordu.

Başını öbür tarafa çevirdi ve bana yaklaştı, vücudunu ikimizi de saran battaniyeyle daha da sardı. Yüzünü okşadığımda yanakları ıslaktı. Benim gözlerim de nemlendi. Bu sevgili kadına ne yapıyordum ben? Bize, Arava'ya geldiğinde hayatına neredeyse hâkim olmuştum, şimdi de onu koruyacağıma onu mutlu edecek şeyi ondan esirgiyorum. Büyük talepleri yoktu. Benden talebi de büyük değildi. Neredeyse her kadının istediğini istiyordu.

Sevgimizi, zaten biraz da zorlanarak yaptığım bir iş için feda etmeye hazır değildim.

Böyle olacak Or, dedim. Artık merkezde görev alacağım. Beş senedir dünyanın her yerinde dolanıyorum. Buna devam etmemi isteyemezler. Şimdiye kadar bir şey istediğimde olabildiğince yardım ettiler, biraz daha fazlasını verebilirler.

Orit'in nemli gözlerinde güvensizlik ve umut vardı. Bunu onun için, bizim için, kendim için yapmalıydım. Vatanı kurtarmak için evimi feda edemezdim.

İdari asistanına Hezi'yle özel olarak konuşmak istediğimi söyleyince beni hemen kabul etti. Hezi daha önce de bildiği şeyleri anlayışlı bir ifadeyle dinleyip konuştu: Seni tamamen destekliyorum, Orit sana her ihtiyaç duyduğunda onunla olmanı sağlayacak bir çözüm bulmalıyız. Suni döllenme konusunda fazla bir şey bilmiyorum ve sana öneride bulunamam, ancak seni hastanelerdeki yardımcılarımıza gönderebilirim. Senin için gereken her şeyi yaparlar. Gerektiği zaman Orit'le birlikte olabilmeni ben de istiyorum, bunun da bence iki yolu var. İlki ailece yurtdışına taşınmanız.

Seni Tevel'e* aldırtıp karşılıklı çalıştıkları yabancı istihbarat örgütleriyle muhatap olmanı istemiyorum. Ancak dünyanın belli bir yerine yerleşebilir, tabii ki Orit'le birlikte, altyapı kurabilir ve gerektiğinde o bölgede operasyonlara gönderilebilirsin. Bence en iyisi Pekin olur, Çin'de varlığımızı güçlendirmeye başlıyoruz, sen de Çince konuşan biri olarak oraya en uygun insansın.

Derin derin iç çektim. Benim aklımdaki bu değildi. Çince konuşuyorum demek de biraz abartılı olurdu. Daire Amiri derin nefesimin ne anlama geldiğini biliyordu ve devam etti: İkinci olasılık hücrenin sürekli bir numarası olman. Son zamanlarda, değişik sebeplerle Mossad'ın iki suikastını da sen gerçekleştirdin. Hücrenin efsanevi bir numarası ayrıldı ve gençlerden hiçbiri bize uygun gelmedi. Herhalde senin de bildiğin gibi hâlâ geliştirmen gereken yanların var ama bize öyle geliyor ki gerekli özelliklere sahipsin.

Anlaşılan Levanon Seul'den sonra da konuşmamıştı.

Kendimi hücrenin "suikastçı"sı olarak görmüyordum, bu görevi üstlenmek istemiyordum. Görev yaptığım o iki operasyon her yıl katıldığım onlarca operasyonun sadece ufak bir yüzdesiydi. Önemlerini ve sağladıkları yararları inkâr edemezdim ama bunun bana uygun olmadığını hissediyordum. Yalan söyleyip insanları kullanamıyordum bile, bir de öldürecek miydim? Üstelik asıl görevim bu mu olacaktı? Kesinlikle hayır. Faaliyetlerimde vurgulanan noktaların değiştiğinin, atış talimlerimin ve suikasta özel idmanlarımın artırıldığının farkındaydım. Ancak bu, sadece acil bir durum nedeniyle, kendi bölgemde yaptığım bir işti, Kidon'un bir numarası olmaktan farklıydı.

Orit şimdiye kadar bu tarz operasyonlara katıldığımdan şüphelenmemişti. Ona anlattığım operasyonlar buna benze-

* Tevel: İstihbarat ve diplomatik ilişkilere bakan Mossad dairesi. (ç.n.)

miyordu. Bangkok'ta bir Arap diplomatın arabasının kilidini kırıp evrak çantasını çalmak, bir El Kaide hücresini gözlerken peşimize takılan Malezyalı istihbaratçının arabasının tekerleğini patlatmak veya oteldeki barda bir Çinli bilim adamının birasına uyku ilacı koyup odasında daha rahat çalışmamızı sağlamak; bunlar hoş, değişik ve oldukça zararsız hikâyelerdi. Hedeflerimizden birinin kaldığı otel odasına kamera yerleştirip kıyafetlerini çıkarırken videoya çekmemizi, arkasından aynısından başka bir odada bir kadın ajanımızı kıyafetlerini çıkarırken çekerek fotomontajla ikisini birleştirmemizi, sonrasında bu resimleri kendisine göstererek bizimle işbirliği yapmaya zorlamamızı beğenmemişti. Beğenmemiş ama kabullenmişti. O operasyonda Orit'in kabul edeceği sınırları aştığımızın farkına vardım. Ülkeyi kurtarmaya yönelik bir kerelik bir suikastı bile kabullenemezdi, hele ikincisini asla. Bunun "mesleğim" olmasıysa söz konusu değildi. Yalan söylemenin bedeli de çok ağırdı.

Yurtiçinde bir görev olamaz mı, diye sordum.

Masa başı iş mi? Sana da, bize de yazık, diye yanıtladı Hezi. Doğanda yok, sendeki özellikleri kaybedemeyiz.

Ya eğitim, yeni ajan bulma, merkezde bir sürü görev var.

Sana da yazık, bize de, diye tekrarladı.

Bunu "hayır" olarak mı kabul etmeliydim yani?

Hiçbir şey siyah-beyaz değildir, ama senin de bildiğin gibi her kararın bir bedeli var, dedi Hezi; hareketlerinden bu konuşmanın sona erdiğini anladım. Top bendeydi.

Orit beni şaşırttı: Pekin'i denemeye hazırım. Sana anlatmadım ama akupunktur ve şifalı bitkileri de deniyorum, belki de bunların kaynağı olan ülkeye gitmek işe yarar.

Ve bunları bana anlatmadın mı, sözleri ağzımdan kaçtı, arkasından dilimi ısırdım. Bir de şikâyet mi ediyordum? Orit yarıda kalan sözlerimi duymuştu, senin bu tarz şeylere

inandığından emin değildim, dedi, suni döllemeyi de olabildiğince ertelemeye çalışıyordum. Batı'daki araştırmalara göre Çin'deki tedavilerin başarı oranı yüksekmiş, biliyor musun? Tebdil-i mekânda fayda vardır.

Gözlerinin mavisinin ucuna uzun süredir görmediğim bir pırıltı geldi. Evin daha girişinde bana sarılıp öptüğünde aklıma geçmişten sahneler üşüştü; duyduklarım beni geriye, onun askerlikteyken kaldığı daireye, üniversite öğrencisiyken beraber kaldığımız eve ve iyimserlikle dolu, dolu dolu yaşadığımız aşkımıza götürdü.

Belki de, olabilir miydi?

11

Pekin dönemimiz iyi başladı ama kötü ve beklendiğinden çabuk bitti.

Hayal ettiğim gibi değil, dedi Orit şehrin kuzeydoğusundaki havaalanından çıkıp merkezdeki otelimize doğru yol almaya başladığımızda. Geniş ve düz bir otobanda gidiyorduk, iki yönde dört şeridi olan ve şehri düz bir çizgi halinde kesen yol, şehrin merkezini saran çevre yollardan birincisine doğru gidiyordu. Sağımızda ve solumuzda yükselen çok katlı kare binaların Çin'de olduğunun tek göstergesi, tepelerindeki altın rengi veya kırmızı Çince bir harfti. Muazzam sayıdaki bu gökdelenler kadar dev vinç, boş olan her alana yüksek bina iskeletleri dikiyordu. Ben bu görüntüyü önceki yolculuklarımdan tanıyordum ama Orit şaşırmış, hatta hayal kırıklığına uğramıştı.

Otobandan ilk çevre yoluna inip merkeze yaklaştığımızda Çin'in Orit'in beklediği tek katlı evleriyle karşılaştık: kapılarında kırmızı kâğıt fenerler asılı lokantalar, gıda ve yiyecek satan küçük yerel mağazalar, yemek standları ve hepsinin üstünde Çince yazılar.

Merkezdeki Saint Ragis'den daha az modern ve daha ucuz

olan Beijing Hotel'e yerleştik. Orit'e yukarı çıkıp Yasak Şehir'in damlarının oluşturduğu kilimvari görüntüye, otelin batısında bulunan Tiananmen Meydanı'na ve çevresindeki gösterişli binalara bakmayı önerdim ama o buraya gelmemize karar verildikten sonra Çin'le ilgili okuduğu romanlarda gördüğü sokaklara ya da yerel dilde "hutong"a çıkmayı tercih etti. Her sene birkaç bin tanesinin yerini dev binalara bıraktığı ara sokaklara.

Otele yakın bir *hutong* bulduk: dar yollar, iki yanında yüksek taş duvarlar, on-yirmi metrede bir bahçe kapısı. Burası, eskiden bir iç avlunun etrafına inşa edilmiş ve tek bir aileye ait bir evin girişiyken komünist yönetim evleri devletleştirmiş ve içine birkaç aile daha sıkıştırmıştı. Her bahçe kapısının yanında beş veya altı ailenin adı vardı, her aile avlunun bir köşesinde yaşıyor, bazıları da avlunun ortasındaki geçici yapılarda oturuyordu.

Arayollarda yürüdük. Orit egzotik görüntülerden etkilenirken ben evlerin renksizliğinden ve zavallılığından bahsettim; o insanların azla yetinmesine hayranlık duyarken ben yönetimin onlara getirdiği yoksulluğu gösterdim. Evlerde kanalizasyon bile yoktu, birkaç yüz metrede bir ara sokaklarda oturanlara hizmet veren umumi tuvaletlerle karşılaştık.

Senelerdir gece takiplerinde bulunmam, bunların bazen soğuk gecelerde gerçekleşmesi bana idrarımı uzun süre tutmayı öğretmişti, ama patlayacak gibi olunca sonunda bu umumi tuvaletlerden birine girdim. Kokunun şiddetinden nefesim tıkanarak dışarı kaçarken açık kapıların arkasından bana bakan popolardan da utanmıştım. Tanıdığım çoğu kadın gibi Orit de daha deneyimliydi ve kendini otele dönene kadar tutabildi.

Orit yerel bir lokantada yemek istedi, böylece istemeyerek göze güzel gözüken otel lokantasını bırakıp yeniden sokaklara döküldük. *Hutong*'lardaki minik lokantaların bazılarının

mutfaklarından gelen kokular büyük ihtimalle kızaran farklı türde böceklerin kokusuydu ve beni iğrendirdi ama aynı kokular Orit'in merakını, hatta iştahını uyandırmıştı. Sonunda *hutong*'un ana caddeyle kesiştiği noktada büyük bir lokantada anlaştık.

Orit'in ilk anlardan beri büyük bir ustalıkla kullandığı İngilizce-Mandarin dil kılavuzu fazla işe yaramadı. Bir terim, "bo-yau-la", yani acısız, anlaşılırken bir başka ifade, çatalınız var mı, hayır cevabı aldı. Mönüdeki yiyeceklerin hiçbiri dil kılavuzunda yer almıyordu, dil kılavuzundaki yiyeceklerden hiçbiri de lokantada yoktu. Tek bulabildiklerimiz pilav ve *noodles* oldu.

Üniversitede üç yıl boyunca öğrendiğim Mandarin Çincesi tamamen işe yaramazdı. Beş bin simge-harfin anlamı içinde bulunduğu bağlama göre değişmekle kalmıyor, her farklı telaffuz da anlamı değiştiriyordu. Örneğin "ma" kelimesinin belli bir telaffuzla söylendiğinde "anne", ses tonu yükseldiğinde okkalı bir küfür, ses tonu düşerse başka bir küfür ve inip çıkarsa "at" olduğunu öğrendikten sonra ağzımı bir daha açmadım.

Uzun süren pazarlıklardan sonra lokantanın sahipleri Orit'i mutfağa davet ettiler. Mutfağa girdiğinde yüzündeki gülümseme aşçıları mutlu etmişti. Yemekleri seçip döndü. İyi ki sen girmedin mutfağa, dedi lokantadan çıktıktan sonra, yemeğe dokunmazdın.

Otelimizin biraz güneyinde Gök Tapınağı bulunuyordu, ertesi sabah oraya gittik. Tapınağı çevreleyen büyük bahçeye girdiğimizde Strauss'un valslerinden birini duymak bizi şaşırttı, onlarca insan tiyatro sahnesindeymiş gibi dans ediyorlardı. Tapınağa doğru ilerledikçe Tai-Chi ve kılıç talimi yapan insanlarla karşılaştık. Tapınağın kapılarının yanındaki alanın dört köşesinde dört yaşlı insan dört ayrı melodi çalıyordu, tapınağın kapısının kemerlerinin altında da bir

kadın ve bir adam ellerinde özel hoparlörlerle durmuş şarkı söylüyorlardı.

Birbirimize sarılıp bu gizemli sahneleri seyrettik. Muhteşem, değil mi, dedi Orit, gözleri mutluluktan parlayarak. Bu kadar neşeli bir millet olduklarını biliyor muydun?

Eşyalarımız bizden sonra doğrudan, Pekin'in diplomatik bölgesindeki yeni bir gökdelende seçtiğimiz daireye geldi. Daireye yerleştikten sonra şehirde ve yakınında gezilere devam ettik. Sürekli bir balayındaymış gibi hissediyorduk, evlendikten sonra balayına çıkmamıştık.

Sevişip ikimiz de geldiğimizde Orit'in dudaklarından "Seni seviyorum," sözleri yine duyuldu. Bana, şehre, Çince'ye, umuda âşık gibi davranıyordu. Ben hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçmemiştim; o bana burada sevgisini yeniden veriyordu.

Yerleşme dönemi bitti ve çalışmaya başlamam gerekiyordu. Değişik şehirleri tanımam, bu şehirlerde çalışma noktaları ve arazi dosyaları hazırlamam gerekiyordu. Çin'deki tek temsilci olmam beni evden uzak tutuyordu. Ne zaman gideceğimi ben seçiyordum ama Çin'deki muazzam mesafeler ve uçuşların astronomik fiyatları nedeniyle her bölgedeki işimi bir kerede halletmeye çalışıyordum, bu da aşağı yukarı bir hafta sürüyordu. Daha güzel yerlere Orit de geliyordu ama bir süre sonra bunu yapmaktan vazgeçti. Ben gündüzleri sokakları arşınlıyor, gece de gözlem yapmaya devam ediyordum; o ise turistik yerleri dolaştıktan sonra odasında tıkılı kalıyordu. Artık Pekin'de Orit'in dolanmayı sevdiği yeterince mekân vardı – ipek pasajı, yemek çarşıları, içinde galeriler ve kafeler olan sanatçı mahallesi ve şehrin merkezindeki göllerin kıyısında yer alan lokanta ve kafeler. Bensiz de olsa şehirde kalıp orada vakit geçirmeyi tercih ediyordu.

Orit'in Pekin aşkının, Çin tıbbının hamile kalmasına yardım

edeceği umuduna bağlı olduğunu biliyordum. Daha İsrail'deyken gittiği Çin tıbbı doktoru nabzına bakarak içinde bulunduğu stresi, bu stresin ben olmadığımda arttığını ve daha sonraları da böbrek ve karaciğer enerjilerinin düşük olduğunu keşfetmişti. Bunların hamile kalamamakla alakasını anlamamıştım; doktor da bana sabırla böbreklerdeki enerjinin hormonlara ve yumurtaların kalitesine bağlı olduğunu, karaciğer enerjisinin de âdetle ilişkisinin bulunduğunu açıklamıştı.

Benim de akupunktur tedavisi görmemi önermişti ama ben fazla meşguldüm ve akupunkturun vücutta enerji kanallarındaki –ya da doktorun kelimeleriyle meridyenlerdeki– tıkanıklıkları açtığını kabullenmekte zorlanıyordum. Milyarlarca Çinli haksız değilse, demek ki ben haksızdım.

Çin'de dahili sorunları, özellikle de doğurganlık sorunlarını "şifalı bitkiler" kullanarak çözüyorlar. "Şifalı bitkiler" aynı zamanda turşulanmış yılanlardan pişmiş bokböceğine kadar birçok şeyi içeriyordu. Orit'in şansına, günde iki kere içilmesi gereken, jinekolojik etkileri olan şifalı çaylar arasında tek hayvansal ürün sukaplumbağasının kabuğunun iç kısmıydı.

Orit özlem ve umut dolu bakışlarla gittiği klinikteki kadınların birer birer hamile kaldığını gördü, onda ise hiçbir gelişme yoktu. Umutları suya düşünce artık suni dölleme aşamasına geçmenin vaktinin geldiğine karar verdi. Onu da buradaki hastanelerden birinde yaptırmaya hiç niyetim yok, dedi.

Morali bozuk olduğu için dairemizden pek çıkmıyor, yolculuklarım onun için giderek daha da zorlaşıyor ve anne babasını daha da çok özlüyordu.

Merkeze doğurganlık tedavisi görmek için İsrail'e dönmek istediğimizi belirttim. Bu kararı ertelemem için şaşılacak kadar az baskı yapıldı ve izni beklemediğimiz kadar kısa bir sürede aldık.

Çin'de kalışımızın tek bir iyi sonucu oldu: Meşal fiyaskosu* ortaya çıktığında Orit ve ben Guilin'de bir haftalık bir gezideydik, bölgenin basit köylerinin, çok katlı bir düğün pastası gibi tepeleri örten sıra sıra pirinç tarlalarının arasından bisikletle geçiyor, değişik görünümlü, dik, dar ve ormanlık dağların arasından kıvrılan Li Nehri'nde bambu kayıklarla dolaşıyorduk. Yang Shou'daki dairemizde Çin'in tek İngilizce televizyon kanalında operasyonun başarısızlığını ve İsrailli casusların yakalandığını dinledik.

Şimdi en azından bu korkunç şeyleri senin yapmadığını biliyorum, dedi Orit, içim boşaldı. Deli mi bunlar, dedi. Ona operasyonlarda şansın çok büyük rol oynadığını, yoldan geçen birinin herkesi ayağa kaldırıp ajanları yakalattırdığını anlatmaya çalışırken sözümü kesti, başarısız olmalarından bahsetmiyorum. Bırak ayrıntıları, diye kızdı, ben öldürme fikrinden bahsediyorum!

Daha birkaç ay önce Kudüs'teki Mahane Yehuda çarşısında on altı kişi öldü ve neredeyse iki yüz yaralı vardı, unuttun mu, dedim. Daha bir ay önce Ben Yehuda Sokağı'ndaki saldırıda ölü ve yaralılar. Bırakalım da devam mı etsin yani?

O zaman sorun kimin daha kabadayı olduğunda, öyle mi, diye sinirlendi Orit. Sorun o olsaydı, bırak onlar daha kabadayı olsun, derdim. Daha kabadayı biri olabilecek biriyle evlenmedim ben ve daha büyük suçlu olabilecek bir ülke istemiyorum.

Ama Orit, durum hiç de anlattığın gibi değil, dedim. Biz olabildiğince çok adam öldürmeye çalışmıyoruz, sadece bizi öldürenleri öldürüyoruz.

Gözlerini aç, Yogev. Hâlâ Arava'daki kasabadan gelen gençlik hareketi üyesi gibi konuşuyorsun. Batı Şeria ve Gazze'deki beş milyon Filistinli bizi öldürmeye çalışıyor, ayrıca

* 1997 yılında, Mossad tarafından o zaman Hamas'ın Ürdün kolu başkanı olan Meşal'a karşı düzenlenen ve başarısız olan suikast girişimi. (ç.n.)

Ürdün'dekiler ve Suriye ve Lübnan'daki mülteci kamplarındaki beş milyon da bizi öldürmek istiyor. Onları birilerinin göndermiş olması ne fark eder? Eğer Meşal göndermese başka biri gönderecek. Bu hepsinin savaşı, anlamıyor musun? Gerçekten de çözümün silahla olmadığını görmüyor musun?

Sustum, içinde bulunduğu ruh halini daha da beter etmek istemiyordum, ama Orit durmadı. Bilesin ki üyesi olduğun kurum, hükümetin o kurumu kullanma şekli ve ülkenin gittiği genel yön beni gittikçe daha çok rahatsız ediyor. Araplar bizden daha zalim, bu apaçık değil mi? Kudüs'te yönetimdeki herkes için açık değil mi? İki yüz milyon Arap'a karşı kendimizi güçle savunamayacağız; daha Tapınak Tepesi sorununu kaşımaya başlamadık bile, o konuya el attığımızda bir milyar Müslüman'ı karşımıza alacağız.

Ona içinde bulunduğumuz berbat durumda bizim mahallenin kabadayısı olmaktan başka seçeneğimizin kalmadığını düşündüğümü söylemedim. Karımın gözünde iktidarı simgeleyen kollardan birinin üyesi olarak durumum parlak değildi, böyle bir tartışmaya girmenin anlamı yoktu.

12

Yurda döndükten hemen sonra yeni Daire Amiri Rafi'yle tanıştığımda Orit'in sözlerini çok iyi hatırladım. Çin'de kalmam için bana baskı yapılmamasının nedenini bu görüşmede anladım.

Zayıf ve kısa saçlı Rafi, geçmişte özel birimlere komutanlık yapmasının getirdiği tavır ve konuşmasıyla beni askeri stilde yeniden dekore edilmiş odasında karşıladı. Her yerde teşekkür belgeleri, nişanlar ve son genelkurmay başkanlarıyla fotoğrafları vardı.

Kidon görev yapamaz durumda ve kendine gelmesi zaman alacak. Biz de, daha doğrusu İsrail de, "uzun bir kola" sahip olmadan duramaz. Dosyanda Hezi'nin sana daha önce Kidon'a bir numara olarak katılmanı teklif ettiğini ve senin reddettiğini gördüm. Ben bu ricayı tekrarlıyorum, ancak farklı bir biçimde. Kidon kendi hızında ve kendi bildiği biçimde kendine gelecek. Sen gerektiğinde işi halledeceksin, etrafında da sana yardımcı olacak geçici bir hücre kurulacak. Hong Kong ve Seul'de olduğu gibi Kidon'un tanımadığı yerlerde. Tüm soruşturmaları okudum. Görevini iyi yaptın, üstelik şimdi biraz daha olgunlaştın, büyük ihtimalle şoka girmeyecek ve sinirlerine hâkim olabileceksin.

Anlaşılan yüreğim ve beynim açılarak dosyama geçirilmiş ve analiz edilmişti.

Sustum. Orit'in sözleri kulaklarımda yankılandı. Bu konuda her zamankinden daha tutkulu konuşmuştu. Aynı zamanda konuyu daha belirgin irdelemiş, konuyu açmaktan çekinmemişti. Bana doğrudan nerede olduğumu ve ne yaptığımı, daha da beteri yolculuklarım sırasında gerçekleşen bir suikastta yer alıp almadığımı sorması an meselesiydi.

Orit'e yalan söyleyemeyeceğim apaçıktı. Sevgimiz zorlu ve çifte bir sınavdan geçiyordu, ilişkimiz sürekli yalanları kaldıramazdı.

Yanıtım olumsuzdu.

Rafi bir süre sustu.

Teklifimi biraz değiştireyim, ancak bunu pazarlık olarak görme. Mutlu olmanı istiyorum, Orit'in ve senin dünyaya çocuk getirmenizi istiyorum, bu nedenle de sen boşta olmalısın. Tedaviler muazzam stresli, senin onun istediği zaman Orit'in yanında olman gerekiyor. Öbür yandan ben, daire, Mossad sana muhtacız. Anladığım kadarıyla bu göreve senin, kişisel olarak bir itirazın yok.

Tepki vermedim. Bunu nasıl "anlıyordu"? Rafi beni inceleyip devam etti:

Okula dön. Ordu programında olduğu gibi üniversiteye git. İki senede, tam maaş alarak yüksek lisans yap, arkasından bize dört yılını vermek şartıyla. Ümit ediyorum ki, okulu bitirdiğinde çocuğun doğmuş olacak, hatta belki bir tane de yolda olur. Stres birden ortadan kalkınca genelde öyle olur. Sensiz başa çıkmaya çalışacağız, ancak başka seçeneğimiz kalmadığında seni çağırırız. Tabii ki arada görev yapacağın süre sonradan bize borçlu olduğun dönemden düşülecek.

Bir iş değil, hem bir ev hem de yaşam biçimi, diyen reklamları hatırlıyor musun, diye sordum. Kabul edildiğimde

benimle o şekilde konuştular. Şimdiyse daha çok iş teklifi gibi geliyor kulağa, al ver.

İlk niyetimiz değişmedi. Ancak insanların hayır demesine alışık değiliz. Bizi işyerine dönüştüren, hayır cevapları.

Yine sustum.

Son sohbetlerimizde, daha Kudüs'teki dairemize eşyalarımızı yerleştirmeden önce Orit tedaviler sırasında anne babasının yakınında olmak istediğini söylemişti. Uzakta geçirdiğimiz dönem hem onlar hem de Orit için zor olmuştu, şimdi Orit annesinin yanında olmasını istiyordu. Senin anne baban da artık genç değil, sen de onların yanında biraz vakit geçirsen zararı olmaz, demişti. Zaten biraz geleceği düşünmenin de vakti geldi. Daha ne kadar dünyanın her yerine koşuşturacaksın, baban daha ne kadar tarlada çalışmaya devam edebilir? Sonra ne yapacak tarlasını?

Gerçekten de İsrail'e döndüğümde annemle babamın ne kadar yaşlandığını gördüğümde şaşırmıştım. Babam çok zayıflamıştı, zaten kısa olan boyu daha da kısalmış gözüküyordu. Annemle babam fazla baskı yapmadan, moşavın genişlediğini ve birçok arsanın satışa sunulduğunu, Orit'le birlikte bir arsa alıp ev inşa edersek çok sevineceklerini, hatta yardımcı bile olabileceklerini söylediler.

Zaten Kudüs'teki daireyi alırken yardım ettiniz, maddi açıdan rahatız, dedim gülerek. Ancak söyledikleri yine de aklımda yer etmişti. Belki Orit'in isteğini, annemle babamın ricası ve Rafi'nin teklifiyle birleştirebilir, Arava'ya taşınabilirdik. İki senelik okul böyle bir taşınma ve ev yapmak için idealdi. Arkasından... Allah büyüktü. Şeytan'la anlaşmanın temeli bu, değil mi?

Sanırım olur, dedim Rafi'ye ve tokalaştık.

Orit'e yeni imkândan bahsedince sevinçten havaya uçtu. İki seneden sonra ne olacağı umurumda değil, dedi, şu anda

onu düşünmek istemiyorum. Ama Arava'da küçük bir ev tasarlamak, her günü seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum, çölde kendime ufak bir mimarlık bürosu açarım, diye ekledi heyecanla, annemlerle annenlerin yakınında yalınayak bir küçük Yosi yetiştiririz. Gel çocuk konusunda çalışmalara şimdi başlayalım, deyip beni yatağa çekti. Yine o derin "Ay" sesi duyuldu, yine yüzüne gülümseme yayıldı, gözleri kapandı ve derinlerden melodili bir mırıltı geldi. Böyle bir fırtına ve sükûn karışımını daha önce yaşamamıştım, belki de sadece hayatımızın dolambaçlı yolu böyle bir karışımı olası kılabilirdi, diye düşündüm. Daha bu yolculuğun bizi ne kadar sarsacağını bilmiyordum.

Moşavın genişlemesi, doğusundaki, Ürdün sınırı ve Adom Dağları'na yakın birkaç sebze tarlasının yok edilmesine mal olmuştu. Moşavın hemen yanındaki sırada arsalar satılmış, dıştaki sırada birkaç arsa kalmıştı. Orit'le birlikte iki sıra evin arasında kalker döşenen, ancak henüz asfalt dökülmeyen yoldan yürüyerek arsalara bakmaya gittik.

En uçtaki arsanın önünde durduğumuzda parmaklarımız birbirine sıkıca kenetlendi. Arsa hurma ağaçlarına bakıyordu, onunla ilk defa beraber olduğum hurma bağına. Ağaçların olduğu yöne baktığımızda ikimiz de hayalimizde, dikkat çekmemek için içeride kalan ağaçlardan birine dayanmış iki bisiklet gördük. Bisikletinin önündeki sepetten daha sonra genç vücudunu saracağı pembe-mavi pikeyi çıkarıp yere seren ince genç kızı gördüm. Hatta masum yüzünü, sepetten şişeyi çıkardığında beliren neredeyse sert ifadeyi bile hayal edebiliyordum.

Burada mı?

Burada, diye karar verdik beraber ve birbirimize sarıldık. Onu sıkıca göğsüme bastırdım, o da yüzünü omzuma dayadı, gözlerinin omzuma değdiği yerde hafif bir ıslaklık hissettim.

Burada on beş yıl geriye, her şeyin umutla dolu olduğu, hayatımızın Adom Dağları'nın yanında, bu çölde ve Arava'da geçeceğinden emin olduğumuz, Hong Kong ve Seul'deki olayları ve Pekin'de yaşadığımız hayal kırıklığını tahmin edemeyeceğimiz o noktaya geri dönmeye çalışacaktık.

Seni seviyorum, dedi Orit birdenbire, o kadar kısık sesle ki bir an bana öyle geldiğini sandım.

Ben de seni o kadar çok seviyorum ki, diye yanıtladım delikanlı gibi. Kendimi gerçekten de delikanlı gibi hissediyordum. Yine önümüzde bir gelecek uzanıyordu, yine her şey mümkündü.

Arsa alım işlemleri basitti, tapu dairesi, kimsenin istemediği arsaların satışına geldiğinde kolaylıklar sağlıyordu, moşav üyeleri de bizim kendilerine katılmamızdan memnundu. Üye olmuyorduk; bize kabul komitesinde yaptıkları açıklamaya göre, moşavın tarlalarında ve ortak ticari teşebbüslerinde hakkımız yoktu, sadece aldığımız arsa bizimdi.

Kabul şartlarını onaylayınca moşavın genel sekreteri benim döndüğüme sevindiğini, babamın "artık eskisi gibi olmadığını" söyledi. Sabah birkaç saatini traktörde geçirdikten veya sebze topladıktan sonra sekreterliğe geldiğinde iki büklüm yürüyor, sırtını tutuyordu. Belki henüz emeklilik yaşı gelmedi, dedi genel sekreter, ve Taylandlı işçiler de yardım ediyorlar, ama birinin direksiyona geçmesi lazım. Yaşıtlarının çoğu sorumluluğu oğullarına devretmişlerdi.

Oraya dönme planlarımız annemi ve babamı yeniden canlandırdı. İlk ışıkla tarlalara çıkan, sonra öğlen uykusuna yatan ve arkasından güneş batana kadar yeniden tarlaya çıkan babam ve tarladaki işlerden yorulan ve bölge yönetimi tarafından evindeki bilgisayarda bilgi girişi yapmak üzere işe alınan annem birden canlanmıştı. Orit'in anne babası da, Orit'in erkek kardeşi büyüyüp Tel Aviv'e yerleştiğinden

beri öğretmenlikten emekliye ayrılıp Merkaz Sapir'den Givatayim'deki evlerine dönmeyi düşünürlerken, bizim planlarımızı duyunca okulla kontratlarını uzatmışlardı. Kimse bu konuda bir şey söylemiyordu ama bir torun ve bizim için de bir oğul fikri hepimizi sımsıkı bir arada tutuyordu.

Orit kendini tamamen evimizin tasarımına verdi, tüm sevgisini ve tutkusunu bu alana yönlendirdi. Gözlerimin önünde, Kudüs'teki dairemizde bilgisayar ekranında Arava'da küçük bir evin planları oluşmaya başladı. Tapu dairesine ödemesini yaptığımız yüz kırk metrekareyle üç çocuğu rahatça büyütmek istersek ihtiyacımız olacak iki yüz metre kare arasında tereddüt ettik. Sonunda giriş katını yüz metrekare yapmaya, kırk metre karelik ikinci katı da Orit'in mimarlık bürosu olarak kullanmaya karar verdik.

Çocuklarımız olduğunda nasıl bir hayat süreceğimizi daha önce hiç konuşmamıştık ama evin inşası bizi bu konuyu düşünmeye zorladı. Çocuğumuz olduğunda üst katı genişletiriz, dedi Orit. Zaten ilk sene yanımızda yatmasını istiyorum, gece gözlerini açtığında bizi görsün. Sonrasında da, kardeşleri olana kadar, yedi-sekiz yaşına gelene kadar yukarıda tek başına olamaz zaten, dedi. Tabii ben de ona katıldım.

Ben de beklentinin içine sürüklendiğimi hissettim. O zamana kadar soyut kalan çocuk sahibi olma isteğimiz birden canlı bir arzuya dönüştü. Özleme. Hayatımızı yeniden dolduran umut, sevgimizin gücüyle hamile kalmayı başarabileceğimize bizi inandırdı.

Orit bilgisayarda, daha sonradan ikinci kata gereken eki yapabilecek şekilde tasarladığı evin üç boyutlu bir modelini hazırlayıp bastırdı, arkasından ikimizin de anne babasına gösterdi ve çocuk odalarını nasıl yerleştireceğini anlattı. Annem dayanamayıp ağlamaya başladı ve utancından odasına kaçtı. Orit'in anne babası takdirle başlarını salladılar, harika yapıya hayran kaldılar ve gözyaşlarını saklayamadılar.

Evde Adom Dağları'ndan, hurma korusundan, Arava'nın ovalarından ve toprağından öğeler vardı. Gerekli sonsuz sayıda izin yetkili müdürlükten alındıktan sonra arsamızda taş, çimento ve tahtadan gerçek ev yükselmeye başladı.

Ben Kudüs'te Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde master yapmaya başladım. Yeniden Doğu'ya veya Doğu'yla ilgili uzmanlığa dönmek istemiyordum, o uzmanlık beni çok karanlık yönlere çekmişti. Ev hazır olana ve biz yerleşene kadar okulun birinci senesi bitecekti, geriye kalanını da haftada bir Kudüs'e giderek tamamlayabilecektim. Orit de bu dönem boyunca Kudüs'te daha önce çalıştığı mimarlık ofisine döndü.

Seneler geçtikçe tutkuda değişim yaşanıyor. Diğer kişinin bedeninin kokusu artık insanı sarhoş etmiyor, ona sürekli yakın olma, ona dokunup onu teneffüs etme ihtiyacı azalıyor. Ancak kaybettiğimiz gençlik tutkusunun yerini farklı, en az onun kadar güzel bir şey almıştı. Bu kadar iyi tanıdığım, her kıvrımını bildiğim vücudun, Orit'in, her dokunuşuma nasıl tepki vereceğini, hangi hareketi yapacağını veya ağzından hangi sesin çıkacağını önceden bilmenin kendine has bir gizemi var. Beraberce iki ayrı bilgisayarda oturmanın, ben derslerime çalışırken onun çizimlerini yapmasının, arada sırada ayaklarımızın buluşmasının ya da benim elimi uzatıp ona hafifçe dokunmamın, bakışlarımızın karşılaşmasının, hafifçe gülümsemenin, kelimelere ihtiyacımızın olmamasının, tüm bunların konsantrasyonumuzu bozmamasının da kendine özgü bir güzelliği var.

Sadece ayda bir, yine gerçekleşmediğini anladığımız hamileliğin stresi vardı. Sevişirdik, severdik, umut ederdik, birkaç gün sonra Orit tuvalete girerdi, çıktığında gözlerinde yaşlar. Âdetim başladı, diye dudakları titrerdi.

Bir akşam göğüslerinde bir dolgunluk hissetti, ümitle

benden dokunmamı istedi. Heyecanına katılıp inanmak istedim, ama hayal kırıklığından korkuyordum. Belki, diye mırıldandım, olabilir, emin değilim. Birkaç gün sonra yeniden âdet görünce akan gözyaşları durmak bilmedi.

Birkaç ay daha deneyip sonuç elde edemeyince Orit suni döllemeyi artık daha fazla erteleyemeyeceğimize karar verdi. Başka çiftler bir-iki seneden sonra doğrudan suni döllemeye başvuruyorlar, bizse çok uzun süredir deniyoruz, dedi. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Her yumurtlama öncesi sperm vermen gerekecek, gerisini de doktorlar halletmeye çalışacak.

Benim seninle sevişmemden ne farkı var?

Döllenmeyi onlar gerçekleştiriyor, dedi, sen değil. Spermi zenginleştirdikleri için ihtimal yükseliyor.

Fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu, bu çocuğu tüm benliğimle istiyordum. Bu utanç verici süreci geçirmeyi kabul ettim.

Yumurtlama dönemi geldiğinde spermimi steril bir kaba doldurdum, hastane zarfına sakladım ve aceleyle Har Hatsofim'deki hastaneye gittim. İlk ziyaretimde hemşire beni tanımıyordu, zarf cebimde mahcup bir edayla karşısına dikildim. Prezervatif almaya utanan delikanlı gibi sessizce neden geldiğimi söyledim. Hastane koğuşunun kapısından duyulacak kadar yüksek bir sesle, ay dölleme için mi, neden söylemedin, dedi.

Spermim santrifüje sokuldu; bir saat sonra da zenginleştirilmiş ve dikkatle seçilmiş spermlerim sırtüstü yatan Orit'in rahmine şırıngayla atıldı. İki hafta geçti ve maalesef sonuç olumsuz çıktı.

Orit kendini toparladı ve her ay yaşadığı hayal kırıklığını aştı, hatta birkaç kere dalga bile geçti. Belki de türbelere gitmenin vakti geldi, dedi. Amuka'daki Yonatan Ben-Uziel'in türbesinde kabrin üstüne kapandıktan sonra hamile kalan kadınlar varmış.

Okul sırasında, ilk sene boyunca Rafi beni sadece bir kere aradı.

Başka alternatifim yok, Mossad başkanına ve başbakana bu operasyonu gerçekleştiremeyeceğimi söylemek istemiyorum, dedi. Ve de önemli bir operasyon, diyerek sebeplerini saydı. Arkasından operasyonu anlattı. Görevi kabul edip etmediğimi sormadı bile.

Ülkesindeki nükleer planların başında bulunan Pakistanlı bir bilim adamı kendini aşırı İslamcılara satıyor. Nükleer santral konusunda sırları şimdiye kadar saklamasını sağlayan Amerikalılar, ama adam "serseri mayın", ne yapacağı belli olmaz. Adımlarını kendi hükümetinden bile saklayıp izini kaybettirmek için buluşmalarını tarafsız ülkelerde gerçekleştiriyor. Bu seferki görüşme Körfez'de olacak. Biz de hedef konumundan düşmesini istiyoruz.

Ama ben o alanda çalışmıyorum, dedim şansımı denemek için.

Bizim açımızdan Körfez ülkeleri hedef ülkeler değil. Suriye ya da İran değiller. Batı'ya, hatta İsrail'e açıklar. Körfez ülkelerini, Fas'ı, Tunus'u tanımaya başlasan iyi olur, bunlar yumuşak hedef olarak tanımlanan ülkeler. Orada daha çok işin olacak.

İki sene sonra olsa olmaz mı?

Olur. Ama bu seferki operasyon acil.

Adamı korkutmanın istenen sonucu getireceğini düşünmüyordum. Şimdiye kadarki operasyonlarda yaptığım gibi ağır yaralı da bırakamazdık. Yola çıktığımda isteksizdim ama başka çare olmadığını da biliyordum.

Böylece hiç takmadığım ve takmayı hiç düşünmediğim silah kılıfına bir çentik daha atılıyordu.

Beyaz kumlarda yükselen demir ve camdan yapılmış mimari devler ve çölün ortasındaki yeşil golf sahaları gelecekten

gelen birer seraba benziyorlardı. Bu binalar Batılı işadamlarının yanı sıra kıyıda inşa edilen yapay adalarda kendilerine birer cennet parçası edinmek isteyen milyonerleri de kendine çekmişti, bu da bizim araya kaynamamızı kolaylaştırıyordu.

Hedefin yaşadığı otelde yer ayırttık. Gölgede kırk beş derece olan bir iklimde operasyonu dışarıda yapmak istemiyorduk. Son moda, dedi Levanon. Havalandırmalı kral süitinin altın kaplamalı muslukları arasında suikast.

Bu da son moda, dedi Udi, lobide oturan, tepeden tırnağa çarşaflı fahişeleri işaret ederek. Asansöre bindiğimizde aralarından bir tanesi yanıma geldi, siyah çarşafın arasından bir çift mavi göz bana gülümsedi.

Kiralık bilim adamı Mustafa Kader'in çıplak ve hâlâ ıslak cesedini Udi ve Levanon'la birlikte operasyonun ertesi gecesi otelin çöp bidonuna indirdik.

Avrupa'ya ve daha sonra da İsrail'e giden uçuşlarda kendimi hâlâ bir "fata morgana", serap görüyormuş gibi hissediyordum. Bütün olay bana gerçek değilmiş gibi geliyordu.

Arap prensliklerinde kaybolan Pakistanlı nükleer bilimci hakkında çıkan haberler ana sayfaya yansımadı. Orit'e de, midem altüst olarak, yeni bir faaliyet alanını gezdiğimi söyledim. Yaptıklarımı ben bile tamamen kabullenemezken, ona anlatmam söz konusu değildi.

13

Arava'daki moşavın kıyısında, Adom Dağları'yla hurma ağaçlarının karşısında, Ürdün sınırının yakınındaki yeni ve küçük evimize daha her şeyi tamamlanmadan taşındık. Geçen sene içinde moşav, evlerin arasından geçen yola asfalt dökmeyi ve kaldırım döşemeyi başarmıştı. Komşularımızın bir kısmı inşaatlarını bitirmişken, bir kısmı da son aşamalardaydı; iş araçları çölün sükûnetini çok ender bozuyorlardı.

Orit ilk heyecanla çöl mimarisi bürosunu kurdu ve tarlalarını iskân alanına dönüştürüp genç aileleri kabul etmekte olan Arava'daki moşavlarda ve Necef Çölü'ndeki kibutzlarda reklamını yaptı. İlgilenen az sayıdaki müşteriye evimizi örnek olarak gösteriyorduk.

Haftada bir Kudüs'e üniversiteye gidiyor, geriye kalan zamanlarda babama yardım ediyordum. Babam sanki yıllardır beni bekliyormuş gibi çöktü ve dizginleri elime verdi. Ben de traktörü tarlaya çıkaralı sanki seneler geçmemiş gibi doğuştan çiftçiye döndüm.

Neredeyse kusursuz bir mutluluk. Her sabah traktörle tarlaya çıktığım zaman hissettiklerimi bu kelimelerle tanımlayabilirim. Güneş daha Adom Dağları'nın gerisinden yükselmemiş,

sabah serinliği çöldeki güneş ışıklarıyla henüz yok olmamış, çiy henüz kurumamış olurdu; ilk ışıklarla ve serin bir meltem eşliğinde traktörü ve arkasındaki römorku Taylandlıların yaşadığı alana sürerdim. Yüzlerini örten şapkalarına rağmen hepsini tanıyordum, sessizce römorka binerlerdi, beraber tarlalara çıkardık.

Taylandlılar sıra sıra sebze bitkilerinin arasına dağılırken ben bazen traktöre pulluğu takıp tarlayı sürer, bazen tohum ekme parçasını takıp tohum eker, bazen tırmığı takıp toprağı çapalar, bazen biçerdöveri çıkarıp biçer, bazen de meyve toplama makinesiyle meyve toplardım. Saatler boyunca neredeyse hiçbir şey düşünmezdim. Meşgalemin beni tamamen sarmasına izin verir, sadece tarlaların ve mevsimlerin gerektirdiğini yapardım. Her şey "neredeyse" tamdı, çünkü her an Rafi'den bir telefon gelebilirdi; ayrıca sonuç vermeyen suni dölleme aşamasından acı veren ve çok hayal kırıklığının yaşandığı tüp bebek tedavisi aşamasına geçmiştik.

Orit her ay iki hafta boyunca hormon iğnesi olmanın getirdiği acılara katlanıyordu. Akupunktur yaptırmış biri olarak ilk başta fazla önemsemedi. Ancak eziyetli bir yolun sadece başında olduğumuzu anladığında bu iğnelerin verdiği acıya dayanma kabiliyeti de azaldı. İğneyi kendi kendine yapamıyor, acıdan ve iğneden korkuyordu, iğnelerini her gün ben yapıyordum.

Tarladaki işlerimi bitirdiğimde yatak odamızın karanlığında iğneyi ve ilacı hazırlar, usulca sert kalçasını açar, eğilip henüz iğne yapılmamış bir yer aradım. Bulduğum noktayı, tüm vücudunu sertleştiren gerginliğini yumuşatmak için öper ve kalbime iğneler saplanarak iğneyi vücuduna sokardım.

Orit inler, dudaklarını sıkardı. İniltisi beni sarsardı. İğnenin içeri girişini, acısını hisseder, gözünden süzülen gözyaşını silerken benim de gözüm yaşarırdı. İğneyi komodinin üstüne koyar, çarşafların arasına girer, Orit'e sarılırdım. O da vücudu gevşemiş bir biçimde bana sarılırdı.

Bu yakınlaşma ender olarak sevişmeye yol açardı.

İğneler kâbusun sadece başlangıcıydı. Devamında Orit her sabah erken saatte Merkaz Sapir'deki küçük kliniğe gider, hormonun işe yarayıp yaramadığını görmek için kan verirdi. Foliküllerin durumunu gösteren sonografilerden sonra yumurtlamanın zamanlamasını ayarlayan iğne yapılırdı, otuz saat sonra yeniden hastaneye giderdik.

Orit tedaviye, daha Kudüs'teyken tedavi gördüğü Hadasa Hastanesi'nde devam etmek istedi. Oraya araba yolculuklarımız, bizi bekleyen tedavileri bildiğimiz için gergin ve sessiz geçiyordu. Uzun yolculuğumuz nedeniyle ben spermimi hastanenin bu amaç için ayırdığı bir odada veriyordum. Oradaki erotik dergilere bakıp hem Orit'ten hem de kendimden utanıyordum. Hormon iğneleriyle yaşamayı öğrenen Orit, bölgesel anestezi sırasında damarına yapılan iğneye de katlanıyor, arkasından iğneyle içlerinden yumurta çekilen yumurtalıklarının sebep olduğu karın ağrılarıyla kıvranıyordu. Alınan yumurta sayısı azdı.

Birkaç gün sonra hastaneden rahme geri konabilecek cenin olup olmadığı haberini beklerdik. Umutlanmaktan korktuğumuz, ancak umutlanmadan da edemediğimiz günlerdi bunlar.

Telefonu beklediğimiz günlerde Taylandlıları tarlada bıraktıktan sonra eve erken döner, ahizeyi Orit'ten önce kaldırmaya çalışırdım. İçimden yanıtı biliyordum: Bay Ben-Ari, üzgünüm ancak rahme yerleştirilebilecek cenin yok. Orit'in stüdyosuna çıkar, onu benzi soluk, gözleri sönük bulurdum.

Biliyorum, söylemene gerek yok, derdi. Sessizliğinden ve merdivenleri ağır ağır çıkışından anladım.

Sonra ağlamaya başlardı, ben de yanına çöker, o çok sevdiğim başını omzuma dayardım. Belki gelecek ay, ışığım benim, haydi, inanalım. Orit sessizce hıçkırırdı.

Ancak sonraki aylarda da bir şey olmadı.

İlk başta aramızda yakınlaşma olarak başlayan iğneler zamanla öfkeli anlara dönüştü. Orit yumurta alma işleminden

bıkmış ve gücü kalmamıştı, işlemi genel anesteziyle geçirmek istedi. Kendine gelmesi zor oluyordu, onu sersemlemiş bir halde eve götürüyor, arkasından yine sinirlerimizi geren bekleme aşamasına geçiyorduk. Orit bu dönemde rahatlamak için sigara içiyor, ben de hiç değilse alkole başvurmadığı için kendimi avutuyordum. Arkasından hayal kırıklığı yine gelip ikimizi ağır bir sessizliğe, Orit'i de melankoliye itiyordu.

İyi, hatta uygun görünen ceninler oluşursa, rahmine tutunabileceklerini düşünüyorum, dedi doktoru. Ancak görüyorum ki sigara içmeye başladın. Sigara içen kadınların yumurtalarının zarı daha kalındır ve sperm içeri geçmekte zorlanır.

O yolculuklarına son verdiğinde ben de sigarayı bırakırım, dedi Orit.

Ben artık seyahate çıkmıyordum ama Orit'in bilincinde hâlâ valizim hazır bekliyordum. Ve hâlâ hamile değildik. Her ayımız tedavinin değişik aşamalarıyla doluydu, başka bir şey planlayamıyor, her seferinde beklenti ve hayal kırıklığının yarattığı fırtınayı yaşıyorduk. Aramızdaki sessizlikler artıyor, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalıyorduk. Çocuk sahibi olmaya çalışırken geçirdikleri tedavi sürecinde tamamen parçalanan çiftler tanıyor, bunun nasıl olabileceğini anlıyorduk. Bu süreci atlatmak için dua ediyorduk.

Doktorların tavsiyesi üzerine tedavilerin arasını biraz açtık ve birkaç ayda bir yapmaya başladık. Bize önerilen özel bir doktora geçtik ve şansımızı artırmak için en iyi spermler iğneyle yumurtanın zarından içeri verildi, ancak ceninler yine de iyi değildi ve Orit'in rahmine yerleştirilemedi.

Kibutzlardan biri bir semtin tamamının planlanması için Orit'i seçtiğinde çok sevindik, arkasından gelen başka kibutzlar ve özel müşteriler onu bütün gün ve akşam da meşgul ediyordu. Yardımcı olarak genç bir mimar kızı işe aldı, böylece kendini yalnız da hissetmiyordu. Bense yalnızlığımı gidermek

için tarlaya çıkıyordum; bu işi seviyordum. Böylece ikimiz de ayrı çalıştığımız saatlerde üzüntümüzü hafifletebiliyor, bazen evde beraber olduğumuz akşamları da sorunsuz geçirebiliyorduk. Şansımıza, annemle babamın ve onun anne babasının sık ziyaretleri yalnız olacağımız saatleri azaltıyordu.

Orit Kudüs'teki üniversiteye haftalık yolculuklarımda bana eşlik etmeye başladı. Doğurganlık tedavisi gören kadınlar için özel bir destek grubu varmış, gitmemi tavsiye ettiler, dedi. Kim tavsiye etmişti, ne zaman, nasıl, niye, söylemedi, ben de sormadım. Artık benimle endişelerini paylaşmadığını biliyordum, belki anne babasıyla veya moşavdaki komşulardan biriyle paylaşıyordu.

Grubunun ilk buluşmasından sonra, eve giderken yaptığımız uzun araba yolculuğunda sordum.

Orit bana grup liderinin ağzından çıkmış gibi gelen cümleleri tekrarladı. Doğurmak kadını kadın yapan şeydir, dedi. Kadın hamile kalamadığında bu ona zor gelir, çok zor.

Sen de mi böyle hissediyorsun, Seni kadın yapan şeyin doğurmak olduğunu mu düşünüyorsun, diye sordum dikkatli bir şekilde. Ne sandın, beni kadın yapan şeyin mimarlık olduğunu mu? Başkalarına ev tasarlamak mı?

Ressam mı, dansçı mı, yoksa sporcu mu olacağına karar veremediğin zamanı hatırlıyorum.

Evet, bence o alanlarda kabiliyetlerim vardı, dedi uzun bir sessizlikten sonra, ama onlar beni kadın yapan şeyler değil. Kadınsal özüm değil.

Benim özüm ne, diye düşündüm. Orit gibi belirgin yeteneklerim yoktu. Erkekliğimin anlamının da çocuk doğurtmak olduğunu hissetmiyordum. Ama dünyanın değişik yerlerinde çıktığım avlar bu erkekliğin özünün kullanılması değil miydi? Belki bir çocuk meydana getirmenin yerine bile geçiyordu. Acaba çocuk sahibi olmak, benim milleti ve milletin topraklarını neredeyse saplantılı bir biçimde korumaya çalışmamın

yerine geçer miydi? Ayrıca tüm bu faaliyetler de gerçek çocuğumu korumuyorsa boşa yapılmış faaliyetler değil miydiler?

Orit konuşmaya devam edip darmadağın düşüncelerimi kesti. Kadınlığının en temel içgüdüsünü yaşayamayan kadın ne hisseder, biliyor musun, bazen kendimi bizi saran bu çöl gibi hissediyorum. Bazen on beş yaşında atletizm salonundaki gibi erkek Fatma olduğumu hissediyorum. Ama biyolojik saatim ilerliyor, şimdi yaşlanan bir erkek Fatma'yım.

Sen benim kadınımsın Or, dedim, hamileliğin gecikmesi bunu değiştiremez. Başını omzuma dayadı, karanlık ve uzun yolun geri kalan kısmında herkes kendi düşüncelerine gömüldü.

Diğer kadınlarla buluşmalar Orit'in moralini düzeltti ve belki de garip bir biçimde çift olarak bizi korudu. Enerjimin içime sadece tek bir şeyi, çocuğumuzu, kabul etmeye odaklandığını artık anlıyorum, dedi. Seni değil. Hem seni hem de beni üzüyor bu, biliyorum.

Dudaklarımı sıktım, kabullendim ve sevgimizi korumaya çalıştım.

Kısa bir süre sonra, birkaç deneme daha yapalım, olmazsa donör yumurtası deneriz, tamam mı, dedi.

İkimiz de bunun pahalı bir deneme olduğunu biliyorduk, yurtdışında yapılıyordu ve zaten pahalı olan özel tedavi masraflarına ek masraf gerektirecekti. Ama beni rahatsız eden bu değildi.

Çocuk... diye kekeledim.

Benim olmayacak, diye tamamladı Orit. Sesinde uzun zamandır duymadığım bir yumuşaklıkla ekledi: Ama senin çocuğun olacak, onu büyüttüğümüzde de bizim çocuğumuz olacak. Ben evde küçük bir Ar istiyorum.

Orit'in bu sevgi gösterisine kapıldım ve teklifini kabul ettim. Salonda nineleriyle dedelerinin arasında küçük bir çocuk koşturduğunda bu eziyetleri unutacaktık. Moşavdaki bahçelerde ve oyun alanlarında oynayan küçük çocuklara

baktığımda kalbime bir şeylerin saplandığını hissetmeye başlamıştım. Genç anne babaların çocuklarıyla koşturduklarını gördükçe bir çocuğun eksikliğini neredeyse fiziksel olarak, sanki bir organım yokmuş gibi hissediyordum. Kendimi üç tekerlekli bisiklete binen çocuğumla parka giderken veya tarladaki işimden sonra bakıp büyüttüğüm bahçemizde top oynarken görebiliyordum. Çocuk isteğim artık sadece Orit'e destek olmak için değildi; ancak bir çocuğun eksikliğini hissedebildiğimden beri onun acısının bende uyandırdığı acı büyümüştü.

İlerleyen tek biyolojik saat onunki değildi. Tarlaların yönetimini bana devrettiğinden beri babam ürkütücü bir biçimde çöküyordu. Kısa bir süre içinde tarlalarında olan bitenle ilgilenmeyi kesti, ondan kısa bir süre sonra da evden çıkmaktan vazgeçti. Uzun süre tarlada ağır işlerde çalışmış olmanın izleri hem vücudunda hem de beyninde görünmeye başladı. Altmışlı yıllarda at bindiği için ortaya çıktığını öne sürdüğü sırt ağrıları onu yatağa düşürdü, kalktığında diz ağrıları başladı, kısa süre sonra da artık yürüyemez oldu. İlk başta baston kullanmayı reddetti, sonunda kabullendiğinde bastonun artık onu destekleyemeyeceğini ve yürütece ihtiyacı olduğunu keşfettik.

Babam bomboş Arava'ya yerleşmeye gelen gençlik hareketine katılıp Altı Gün Savaşı'ndan sonra arkadaşlarıyla buraya yerleşme kararı aldığında bu moşav tüm dünyası olmuştu. Kendini tamamen tarla işlerine vermişti, şimdi de beynini çalıştırabileceği ilgi alanı kalmamıştı. Günde birkaç kere uyuyakalıyor, vaktinin çoğunu yatakta geçiriyordu. Annemin onu ofisteki toplantılara, kulüpteki eğlencelere, arkadaşlarına götürme çabalarına kulak asmıyordu, arkadaşlarının onu bu halde görmesini istemiyordu. Yanında oturup gençliğinin kahramanının gözlerinin önünde paramparça olmasını seyreden annem işinde hatalar yapmaya, projeleri vaktinde bitirememeye başlayınca işten atıldı. O da çökmeye başladı.

Hayatlarının bu dönemi çok erken başlamıştı, üzüntü duydum. Çocukluğumda ve gençliğimde babam benim için gurur kaynağıydı. Alman istilasından önce bebekken anne babası tarafından yakınlarındaki manastıra verilmesi, annesiyle babasının mucize eseri kurtulması, savaştan sonra rahibelerin istememesine rağmen, hatta kendisinin de istememesine rağmen anne babası tarafından geri alınmasıyla ilgili hikâyeleri çok iyi biliyordum. Aynı şekilde kaçak gemilerle gelip İngiliz sahil güvenlik gemisiyle çarpıştıklarını, kıyıya yüzdüklerini ve kamplarda yaşadıklarını da biliyordum. Gençlik hareketine ve orduya katılması, yedek asker ve genç bir baba olarak Altı Gün Savaşı'na katılıp Ağlama Duvarı'nın geri alınmasında rol oynaması ve her yerden uzak ve son derece sıcak bu yerleşim bölgesinde çektikleri zorlukların hikâyelerini de biliyordum.

Babam tarlalarında Taylandlı işçi çalıştırmaya en son geçen insandı. Buna da sadece hayallerle işi olmayan annem, rakamları gösterip bu işçileri kullanmadan tarlalarını elinde tutamayacağını anlatınca ikna olmuştu. Taylandlıların oturdukları evlerin sayısı moşav üyelerinin sayısından fazlaydı ve gün boyunca moşavın sokaklarında ve tarlalarında sadece onlar görülüyordu.

İçimden babamın hızlı çöküşünü çocukluğunda yaşadıklarına bağlıyordum ama annemin inişe geçmesini anlayamıyordum. Glilit yerleşim bölgesinde bir çiftçinin kızı olan annem Arava'daki gençlik hareketine ve askerliğe katılıp çocukluğunun yeşil manzaralarını terk etmiş ve burada babamı bulmuştu. Annem benim için hep köklü, yaprakları solmayacak bir ağaçtı. Tevrat'ta bu bölümü okuduğum ilk andan itibaren bu kelimeleri ona uygun bulmuştum. Geçici evlerden kalıcı evimize geçer geçmez bahçemize ektiği meyve ağaçlarını hatırlardım. O zamanki fotoğraflarda üç yaşında küçük bir çocuk olan ben ağaçları sulamaya, daha sonra, biraz büyüdüğümde de budayıp meyve toplamaya yardım ederdim. Ağaçlar hâlâ

tatlı ve iri meyveler verirken annem, sanki doğanın tersine gidermiş gibi, gözlerimin önünde kuruyordu.

Bu arada Rafi'den ikinci telefon da geldi. El Kaide'ye bağlı bir grup bir senedir Çin, Laos ve Vietnam sınırlarının buluştuğu alanda organize oluyorlar, İsraillilere karşı saldırı planlıyorlardı. Amerikalıların ricaları yerel hükümetleri harekete geçirememişti, iş başa düşmüştü.

İstihbaratın işaret ettiği köylerde gezdik; pirinç tarlalarında dizlerine kadar suya batmış çiftçiler bize şaşkınlıkla baktı, geleneksel renkteki kıyafetleriyle patates toplayan çiftçi kadınlar da doğrulup aceleyle çocuklarını yanlarına çektiler. Dar yollarda saatlerdir oturan sebze satıcıları kalkıp bize ürünlerini sunuyor, çarşıya giden çiftçiler, omuzlarına asılı iki ucuna iki sepet bağlanmış sopayı indirip yol veriyorlardı.

Kuzey Vietnam'daki azınlıkların köylerinden geçerken bölgede gezenlerin genellikle buluştuğu Sapa adında büyük bir köyde kalacaktık. Köyün açıklarında, iki katlı taştan bir otelin yanında, istihbarat brifinginde plaka numarası verilen aracı gördük. Gece karanlığında bagajındaki bir valizin içine az miktarda patlayıcı madde yerleştirdik, patlatma mekanizmasını kendi kendini yok eden bir elektrik teliyle kontağa bağladık. Sabaha Hanoi'ye varmış ve gölün etrafındaki eski mahallede terleyen binlerce turistin arasına karışmıştık.

Arabayı çalıştırdıklarında meydana gelen patlama araçtaki hücre üyelerini yaralamış ve polisin gelmesini sağlamıştı. Yaptıkları incelemede yolcuların bagajdaki valizde taşıdıkları patlayıcılarda bir sorun olduğuna karar vermişler ve nihayet hücre üyelerini tutuklayarak istediğimiz soruşturmayı başlatmışlardı.

İstifa etsen, dedi Orit döndüğümde. O kadar uzun süre evde kaldıktan sonra bu yolculuğun ayrıntılarını anlatmadan duramazdım. Benim verdiğim karar sonucunda hücre üyelerini

sadece hafif yaralamamızı takdir edeceğini düşünmüştüm. Ancak birilerini yaralamanın doğru olmadığını düşünüyordu ve "sonu kötü bitebilecek hırsız-polis oyunlarına" inanmıyordu.

Onlarla anlaşma yaptım Or, dedim. Yaptığım anlaşmayı bozmam.

Sana bu son iki senede ödedikleri maaşı ve okul masraflarını geri ver onlara. Yeter. Senin başında tarlalar var, benim de bürom, ikimiz de sabahtan akşama kadar meşgulüz, arada bir de çocuk projemiz var.

Bozmayacağım, dedim yine. Anlaşmanın bitmesine daha dört yıl var. O dört yılı en iyi şekilde geçirmeye çalışacağız.

Susup içine kapandı.

14

Okulum bitti ve istemeyerek servise geri döndüm. Rafi her hafta önceden belirlenen günlerde Orit'le olmamı anlayışla karşıladı, hatta dairenin iğneleri Orit'e benim yerine yapacak bir hemşire tutmasını bile kabul etti. Ancak babanın tarlaları konusunu sen çözeceksin, dedi. Verebileceğimiz yardımın kapsamına girmiyor bu.

Sorunu, ülkenin iç bölgesinden Yehiel adında, yoksul düşmüş bir çiftçiyle anlaşarak çözdüm. Annemle babamın topraklarında yaşayarak tarlaları yönetecekti. Tarlalara iyi bakılacaktı. Babamın durumu kötüleşmeye başlayınca ona bakacak yabancı uyruklu bir bakıcı için de gereken izinleri aldık.

Evimize o kadar iyi bakılmayacaktı. Orit tüm enerjisini başarılı mimarlık bürosuna adamıştı; neredeyse üç saatlik bir araba yolculuğu yaparak Tel Aviv'den döndüğümde beni kayıtsız karşıladı, yurtdışı yolculuğundan döndüğümdeyse gözleri sönüktü.

Yolculuklar arttı; zamanla daha karmaşık görevler almaya ve daha fazla insanı yönetmeye başladım. Omzumdaki yük ağırdı ve evde olanlardan kaçmamı sağlıyordu. Seyrek ve mekanik sevişiyorduk, bunu da sırf döllemeye eski spermle gitmemek için yapıyorduk.

Bir gün konuyu aramızda tartışırken Orit, ben dört yıl dayanamayacağım, dedi. Ben umurunda değilsem en azından annenle babanı düşün. Gittikçe bitiyorlar, sonra pişman olacaksın.

Döndükten sonraki sene içinde üç kere konuyu Rafi'ye açmak istedim, üçünde de verilen görevler bu konuşmayı erteleyecek kadar önemliydi. İlk seferinde Tel Aviv'den Seyşel Adaları'na haftada bir uçuşlar düzenleyen San-Dor şirketinin uçağını uçaksavar füzesiyle vurma planını engellemek gerekti. Ormanlar, beyaz kumsallar ve Hint Okyanusu'nun berrak türkuvaz sularının birleşimi birçok İsrailli turisti, dalgıçları, doğa âşıklarını ve tembellik yapmak isteyenleri buraya çekiyor, terör saldırısı için kolay bir hedef oluşturuyordu. Bölgede istihbarat konusunda hiçbir altyapımız yoktu, terör hücresinin nasıl ve ne zaman harekete geçeceğini veya hücre üyelerinin kimliklerini bilmiyorduk. Sadece hücrenin varlığından haberdardık.

Görev bana imkânsız gibi geldi. En büyük ada olan Mahe'de indiğimiz havaalanı yüksek ve ormanlık bir yamacın dibinde, kıyı boyunca uzanıyordu. Diğer tarafında, türkuvaz suların içinde birkaç küçük ada ve bu adaların kıyılarında oteller vardı. Küçük bir hücrenin ormanlık yamaçtan veya kıyıdaki kulübelerden birinden bir füze atması nasıl önlenebilirdi? Elimden geleni yapmaya çalıştım.

Seyşel kısa bir süre öncesine kadar İngiliz sömürgesiydi ancak şimdiki yönetimi dengesizdi, onlardan yardım bekleyemezdik. Zanzibar'da kiralanan yat doğuya doğru bin deniz mili yaparak bize silahları getirmişti. Adalıların kullandığı Kreol dili, kulağımıza bozuk Fransızca gibi geliyordu, buraya Fransızların hâkim olduğu dönemin bir kalıntısıydı ve aramızda Fransızca konuşanlar bile yerlilerle İngilizce iletişim kurmanın daha kolay olacağına karar verdiler.

Mica bizim için bir gezinti şirketi kurdu, dört cip ve üç yarış

teknesi kiraladı, kıyıya yakın açtığı büroya çok sayıda turist geldi. Havaalanına bakan otellerde iki oda tuttuk, böylece araziye kısmen de olsa hâkim olabildik. Bu şekilde uçağa füze atılabilecek yerlerin çoğunu kapsadığımızı umuyorduk ama her şeyin daha çok şansa bağlı olduğunu da biliyordum.

San-Dor uçuşunun olduğu gün ciplerle havaalanına yukarıdan bakan tepelerde devriye gezdik, aynı şekilde kıyı boyunca ve havaalanına en yakın iki adanın önünde tekneleri kullandık. Ciplerde ve teknelerde mini Uzilerimiz ve otellerdeki iki odamızda keskin nişancılarımız vardı. Her zamankinden daha büyük olan ekibimiz, uçak inmeden önce, uçağın yerde kaldığı süre boyunca ve yeniden havalanıp ufukta kaybolunca kadar hiç durmadan çalıştı. Olası tüm füze fırlatma noktalarını gezdik ama hücreden iz yoktu.

Bir sonraki uçuşa kadar eve dönmek için baskı yaptım, merkezden en az bir hafta daha kalmam konusunda ısrar ettiler. Bu, bir IVF tedavisini kaçırmam demekti, ancak daire son iki yıldır benim için o kadar şey yapmıştı ki, bir şey diyemezdim. Orit'le konuştum. Hattın öbür ucunda sessizlik oldu, sanırım hıçkırıkla karışık nefes alışlarını duydum. İçimden kendi kendime küfrettim, ama Orit'e kızmadan da edemedim: Terazinin öbür kefesinde yüzlerce yolcusuyla bir İsrail uçağı vardı.

Adamlarımı diğer iki büyük ada olan Praslin ve La Digue'e ve uçağa atış menzili içinde kalan ufak adalara dağıttım. Şüphelileri ararken ara sıra hurma ağaçlarıyla hindistancevizi ağaçlarının arasında dinlendiler, deniz kaplumbağalarını okşadılar ve granit taşlı beyaz kumlu kumsallarda güneşlendiler. Dalmayı sevenler mercan kayalıklarının harika olduğunu belirttiler.

Ben Mica ve Levanon'la Mahe Adası'nda kaldım. Kuzeye, küçük başkentleri Victoria'ya gidip oraya yerleştik. Bol yağmurlu saatlerimi arkadaşlarımla olası durumları tartışıp

üstünden geçerek, vaktimin geri kalan kısmını da şehirde şüphelileri arayarak geçirdim. Barları ve renkli pazarları aradık, havaalanına bakan ormanlık tepeleri taradık, adanın güneyindeki sanatçılar şehrini gezdik ama şüpheli kimseyi bulamadık. Bizim buraya gönderilmemize neden olan istihbaratın güvenilirliğinden şüphe ettim; Avrupalı mülteciler, Çinliler, Hintliler ve Afrikalıların oluşturduğu ve çoğu Katolik olan bu kayıtsız Kreollerden hangisinin böyle bir saldırıya katılacağını merak ediyordum.

Bir sonraki uçuş yaklaşırken yeniden adımlarımızın üstünden geçtik. Geçen sefer saldırının havaalanına tepeden bakan ormanların hemen dışındaki noktalardan gerçekleştirileceğini düşünerek ciplerden birine binmiştim. Bu sefer içgüdülerim beni havaalanının kuzeyinde bulunan Raph Oteli'ne götürdü.

Odamın panjurlarını kapatıp sadece küçük bir aralık bıraktım, keskin nişancı tüfeğimi pencereye dayadığım masanın üzerine yerleştirdim, odanın kapısını kilitledim ve bekledim. Diğer otelde de ekibime katılan uzman nişancı Pierre aynı şeyi yaptı.

Uçak yaklaşmadan birkaç dakika önce Mica telsizden havaalanının kuzeyinde şüpheli bir grup gördüğünü söyledi. Ciple yanlarına yaklaşmış, sigara istemiş ve dört Arap olduklarını görmüş. Ciple uzaklaşmıştı ama göz temasını koruyordu. Oraya takviye olarak Levanon'un cipini de gönderdim.

Bu, benim sorumlu olduğum alandı. Kısa bir taramanın sonunda grubu gördüm. Havaalanının çitinden yüz metre kadar uzakta, tepenin dibinde, yüksek çalılıkların gölgesinde oturuyorlardı. Teleskopu onlara çevirdim. Benden beş yüz metre uzaktaydılar ve teleskopik nişangâhta çok belirgin bir biçimde gözüküyorlardı.

Bizimle telsiz bağlantısı kuran San-Dor'un kaptan pilotu yaklaştığını ve iki dakikaya kadar inişe geçeceğini bildirdi. Mica ve Levanon'a yaklaşmamalarını söyledim. Susturucuyu

taktım, hazırlandım, pimi açıp grubu hedef aldım. Uçağı ben görmedim ama anlaşılan grup görmüştü. Hareketlendiler, toprağın altından veya çalılıkların arasından uzun bir çanta çıkardılar, bir saniye sonra aralarından bir tanesinin elinde küçük ve ölümcül Strela'nın, SA7'nin fırlatıcısını gördüm. Hücrenin bir başka üyesi füzeyi çıkardı ve fırlatıcıya yerleştirmeye başladı.

Göreve döndükten sonra onlarca saat nişan talimi yapmama rağmen ilk kurşunla hedefi vurabileceğimden emin değildim. Başına değil de vücuduna ateş edersem kesinlikle vuracağımdan emindim, ancak adam ölmeyecek, yaralanacaktı. Bu kadarı bana yeterdi. Omzunda fırlatıcıyı tutan adamın gövdesinin orta kısmına nişan aldım, tüfeği otomatiğe aldım ve kısa bir yaylım ateşi açtım. Gürültü kulaklarımı sağır etti, gözlerime duman doldu ve bana sonsuz gibi gelen bir süre sonra adam düştü.

Silah seslerini duymayan arkadaşları ne olduğunu anlamadılar ve adamı kaldırmaya çalıştılar. Aralarından biri hâlâ fırlatıcıyı alıp uçağı vurabilirdi. Füzeyi tutan adamı hedef aldım, kısa bir yaylım ateşi daha açtım. Yine korkunç bir gürültü, göz yakıcı bir duman ve yine sonsuz gibi gelen bir sürenin sonunda ikinci adam da düştü.

Geride kalanlar şimdi arkadaşlarının kıyafetlerindeki kanı görmüş, dönüp diğer arkadaşlarının da düştüğünü fark etmişlerdi; delicesine koşmaya başladılar. Onlarla uğraşacak vaktim yoktu, isabet ettirme olasılığım düşüktü ve zaten vurmak da istemiyordum. Ancak telsizde çekilme emrini vermeyi unuttuğum için Levanon kendi kendine mesafeyi kapatmaya karar vermişti. Cipi manevra yapıp kaçanların önünü kesti, adamlar neye uğradıklarını anlamadan mini Uzilerimizle açılan yaylım ateşine maruz kaldılar.

Kapım çalındı. Silah sesleri susturucuya rağmen duyulmuştu, herhalde otel çalışanlarından biri ne olduğunu sormaya gelmişti. Parçalarına ayırdığım silahım çoktan kılıfına ve daha

ateş etmeden önce hazır bekleyen valizime girmişti. Kapının arkasındaki otel görevlisine nasıl vuracağımı, gelen iki kişiyse nasıl haklarından geleceğimi aklımdan geçirerek derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Kahretsin, kadın. Uzun boylu ve topluca bir kadın. Onu içeri davet edip gerçekten istemeyerek ensesine vurdum, ağzını tıkadım, ellerini ve ayaklarını bağlayıp baygın halde küvete yatırdım. Banyo kapısının tokmağını içeriden kopardım ve dışarıdan kilitledim.

Telsizden çıktığımı haber verdim, Mica'nın cipi beni otelin kapısından aldı, beraber kıyıdaki bota, botla da kaçış planımıza göre bizi bir kilometre açıkta bekleyen yata gittik. Diğer tekneler hızla çekilen diğer savaşçıları topladı. Giderken üç cipi kıyıdaki kapalı şirketin önüne son derece düzgün bir şekilde park etmişlerdi.

Ülkeye döndüğümüzde ilk soruşturmada kaçan iki teröristi de yaraladığımız için kötü şekilde azarlandık.

Fırlatıcıyı ve füzeyi taşıyanları yaralamanızı anlıyorum. Diğerleri de orada kaldıkları sürece yaralanan arkadaşlarının yerine saldırıyı gerçekleştirebilirlerdi. Ama kaçtıktan sonra? Neden, diye sinirlendi Rafi. İlk defa onun da düşmana acıyabilecek biri olduğunu görüyordum.

Levanon'a Hong Kong ve Seul'deki operasyonlarda yardımı için teşekkür etme zamanıydı. Benim talimatım öyleydi, dedim. Kaçmalarına izin vermemiz gerektiği hiçbir zaman söylenmedi, cipten ateş açmak da izin verilen harekât planının bir parçasıydı. Levanon bana hafifçe başını eğerek teşekkür etti.

Döndüğümde Orit'in gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı. Seyşel Adaları'nda bulunan dört ceset belki haberlere çıkmaz ama yanlarında bulunan Strela mutlaka çıkar. CNN ve BBC'de sürekli röportajlara çıkan, plastik boyunluk takmış otel çalışanı kadın da beni oldukça kusursuz biçimde tarif ediyordu. İsrail kanallarında terör saldırısının engellenmesi uzmanlar ve

yorumcular tarafından övülüyor, ancak Seyşel yönetiminin neden devreye sokulmadığı soruluyordu. San-Dor pilotlarının işbirliği şüphesiyle tutuklanmaları, kendilerine karşı herhangi bir kanıt olmadığından ve güvenilir tanıkları bulunduğundan kısa sürede serbest bırakılmalarıyla sonuçlandı.

İyi dinle beni, dedi Orit. Ciddiydi, her zamankinden zayıftı, onu sarma çabalarıma karşı koyuyordu. Sana orada olup olmadığını, bununla bir alakan olup olmadığını sormuyorum ki yalan söylemek zorunda kalmayasın. Bronzlaşmış olman zaten yeterince açıklayıcı. Anlatılanlara göre orada koca bir ekip vardı. Cipler, tekneler, oteller. Senin orada yaşanan olaylarda rolünün ne olduğu beni ilgilendirmiyor, bütün bu adamların sadece sekreterliğini yapmış olsan bile. Orada yaptıklarının veya yapmadıklarının yararı hakkında da konuşmak istemiyorum. Hayat kurtarmış olmanız da beni ilgilendirmiyor. Bazı hayatlara son verdiğiniz kesin. Benim açımdan bu kabul edilemez, anlıyor musun?

Kabul edilemez mi, diye sordum.

Cinlik yapmaya çalışma, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Üstelik bir IVF tedavisini de bunun için kaçırdık. O konuda seni kesinlikle affetmiyorum.

Kayıp aynı zamanda benim de, Or, dedim. Ben de bir şans kaçırdım.

Günah senin, ceza ise ikimizin, bunu görmüyor musun? Bir hayat söndürdün ve verebileceğin bir hayatı kaçırdın.

Or, hiç de öyle değil.

Ancak kopmak üzere olan bir ip gibi gergin olan Orit öfkeyle stüdyosuna çıktı. Ben dilimi yutmuş gibi orada kaldım, içimden birbiriyle çelişkili istekler taşacak gibiydi. Seslerden biri bırak fırtına geçsin, diyor, diğer ses ise, söylediklerini kabullenemem, diyordu, ne ahlak ne mantık yönünden ne de gerçeği yansıtmaması bakımından; üstelik söylediklerinde dinsel ya da metafizik bir ima olduğu için kabullenmem daha

da zordu. İçimdeki sesler bağırıyordu, evet, bendim. Benim sayemde uçağımız sağ salim havaalanına indi. Evet, bundan gurur duyuyorum. Hayır, senden bunu saklamak istemiyorum. Hayır, artık bundan utanmak istemiyorum. Ve senin bilmek istemeni istiyorum, benim duyduğum memnuniyeti senin de hissetmeni istiyorum.

Yüksek sesler neredeyse göğsümden dışarı fırladılar, susmak için muazzam bir çaba sarf ettim. Boğazımdan yine de hafif, değişik bir ses çıktı. Gidip yüzümü kaplayan teri yıkadım.

Sonra düşündüm, nasıl devam edilir şimdi?

İkimiz de suskunluğa kaçtık, yabancılığa sığındık, bu da bir şekilde olağan hayatımıza devam etmemizi sağladı.

İşim de sıradan görevlerle doluydu – istihbarat toplama, gözetimler, evrak kaçırmalar. Her yumurtlama döneminde de evdeydim. Durumun böyle devam edemeyeceği, kalan görev sürem boyunca bu durumda kalamayacağımız belliydi. Birkaç ay sonra, Rafi'yle konuşmayı planladığım sırada yine reddedemeyeceğim bir görev geldi. Kazakistan'da Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra hâlâ nükleer başlık taşıyan birkaç füze, fırlatıcılarının üzerinde kalmıştı. İran, yerel İslamcı yetkilileri kullanarak, Çevre Bakanlığı'nda yeterince yüksek pozisyonda olan birkaç memura, ordudaki birkaç subaya ve Kazakistan'ın füze kumandasındaki yüksek düzey yetkililere rüşvet vererek hâlâ fırlatıcılarının üstünde duran taşınabilir birkaç füzeyi almayı başarmıştı. Bu füzeleri içeren ve iyice korunan bir konvoy Ural Nehri'nin Hazar Denizi'ne döküldüğü noktadaki Atyrau Limanı'na, oradan da bir İran gemisiyle hedefine gidecekti.

Bu seferki görevin son derece önemli olması nedeniyle merkezden araziye iki hücre gönderilmesine karar verilmişti. Daha ufak olan ilk hücre benim emrimde olacak, Kazakistan'ın içindeki füze üslerinden limana giden yolları izleyecek,

konvoya daha yoldayken zarar vermeye çalışacaktı. Donanmadan denizcilerle takviye edilen ikinci, büyük ekip Rusya'nın Kazakistan sınırına yakın büyük limanı Astrahan'a gidecek, bir tekne kiralayıp yakınındaki Atyrau'ya geçecekti. Onların görevi, ben başarısız olursam İran gemisini batırmaktı. Eski donanma subayı olan Udi bu ekibin başındaydı.

Ertesi gün Levanon ve iki kişiyle birlikte Batı Kazakistan'ın limana giden yollarında araba sürüyordum.

Uydudan çekilen resimlere göre konvoyun tam konumunu aldığımızda, şansımıza çok uzağında değildik. Üç dev taşıyıcı hiç korunmuyordu. Anlaşılan sırrı bilenlerin sayısı azdı ve bu sayıyı artırmak istemiyorlardı.

Karanlık bastırdığında konvoyu geçtik, sessiz bir yerinde yola fazla büyük olmayan taşlar yerleştirdik, ben ve iki adamım araçların duracağını tahmin ettiğimiz yerlere dağıldık. Durduklarında her arabada silahlı birer muhafız olduğunu fark ettik, fakat yine de onları şaşırttığımız için avantaj bizdeydi. Ateş birkaç saniye sürdü, üç aracın aynı zamanda ön tekerleklerine de ateş edip taşların öbür tarafında bekleyen arabamıza döndük.

Merkezin Kazakların bu konuyu örtbas etmeye çalışacakları doğrultusundaki tahmini doğru çıktı, hiçbir basın organında olayla ilgili haber yayınlanmadı. Orit için bu da başka bir yolculuktu. Benim içinse durum farklıydı, bu seferki ölüler masum kamyon sürücüleri olabilirlerdi. Ancak ben başaramasaydım bu sefer Udi'nin grubu bir gemiyi içinde tüm ekiple birlikte batırmak zorunda kalacak veya ateş açıp gemiyi ele geçirerek küresel bir deniz savaşına neden olacaktı.

Evdeki kasvetli düzene neredeyse alışmıştım. Suskunluklara, Orit'in kendi stüdyosuna kapanmalarına, annemin ve babamın moral bozucu çöküşlerine, tedavilerin acılarına, sinirlerimizi geren beklemelere, arkasından gelen telefona ve hayal

kırıklığına. Gitgide daha az beraber olmaya ve neredeyse hiçbir sevgi gösterisinde bulunmamaya da alıştık.

Buna rağmen beraberdik. İkimiz de evliliği bitirmeyi düşünmüyorduk. Arkamızda yirmi yıllık aşk vardı, çocuğumuzu dünyaya getirmek için birlikte çabalıyorduk, zorlu dönemin sonunda benim yine çiftçi olacağımı ve başkasının yumurtasından gelse de kendi küçük çocuğumuzun evimizde koşuşturacağını biliyorduk. Ben moşavdayken her boş dakikamızı birlikte geçiriyorduk. Anne babalarımız çok yakınımızdaydı ama ziyaretlerin çoğunu ben yokken Orit yapıyor, ben arada sırada merhaba demeye gidiyordum. Tüm çocukluğumu ve Orit'le birlikte tüm gençliğimizi orada geçirmemize rağmen okuldan arkadaşlarımızla irtibatı kaybetmiştik. Hep komik olan Yoni stand-up sanatçısı olmuş, Goni rock grubuna katılmıştı ve ikisi de Tel Aviv'de bir yerlerdeydiler. Dâhi Dori akademik kariyer yapmıştı, Yariv de bir Amerikan üniversitesinden spor bursu alıp bir daha geri dönmemişti. Sadece Guy kendisine ev yapmış, anne babasının arazilerini miras almayı bekliyordu. Diğer senelerden kimseyle de pek alakamız yoktu.

Nadiren birlikte olduğumuzda bazen umutsuzluk ve umut, sevgi ve nefret, arzu ve itilme duyguları içimizden dışarı taşardı. O zaman uzun süre sevişir, vücutlarımız birbirinden ayrılmayı reddeder, rahatlamak istemezdi. Tanıştığımız, beraber ilk adımlarımızı attığımız ve birbirimize yardım ederek sevginin gizemini öğrendiğimiz yerde beraber olgunlaşıp yaşlanacağımızı düşünüyorduk.

Orit beni arzulamadığı zaman banyoda onu hayal ederek mastürbasyon yapıyordum. Genç bir kızınkiler gibi diri kalan göğüsleri, beni hep canlandıran sert kalçaları, ince ve kaslı bacakları. Hayalimde hep eskisi gibi aydınlık kalan mavi gözleri sanki incecik gülümserdi. İkimiz de geldikten sonra üstümde kapalı gözleri ve memnun gülümsemesiyle hareket

edecek, dudaklarından sanki içindeki melodiyi döküverecek başka kadın olsun istemiyordum. Başka hiçbir gözün mavisini istemiyordum.

Victoria'dayken tombik Mica'nın Naomi Campbell benzeri bir kadının, Levanon'un da Halle Barry'nin aynısı bir kadının odasına girdiğini görmüştüm. Bu yerli kadınlar inanılmaz seksiydiler. Onlara bundan rahatsız olduğumu belirttiğimde Levanon bana, biraz rahatla be birader, dedi. Biz de evliyiz. Bir haftadır buradayız, bir sonraki uçağa da üç gün daha var. Bırak biraz rahatlayalım.

Her büyük şehirde, kaldığımız neredeyse her otelde çok güzel fahişeler yaklaşmıştı. İçimde kümelenen spermler başımı patlayacak hale getirdiğinde az daha onlara karşılık verecek duruma geldiğim zamanlar oldu, ama nasıl olduysa vazgeçip her seferinde odamın banyosunda rahatladım. En azından sevgimizin masumiyetini saklamak istiyordum.

Rafi'den üçüncü kez görüşme rica ettiğimde üçüncü görev geldi. Bu sefer yolculuğa çıkmadan önce onunla konuşmakta ısrar ettim.

Rafi geçirdiğimiz zorlu dönemi anlayışla dinledi. Sanırım ona durumun, hem Orit'in hem de benim durumumun ne kadar kötü olduğunu anlatabilmiştim.

Eğer anlaşmamızı iptal edip ayrılmak istersen yolunu kesmem, dedi. Merkezde görev istersen, onu da ayarlayabilirim. Ama şu anda acil bir operasyon var. Bu, eğer sen öyle karar verirsen, son operasyonun olacak.

Son operasyonum, dedim.

15

Adı Wolfgang Schultz'du. İstihbarat subayı bize uzun boylu, toplu, elli yaşlarında, pembe yanaklı, açık renk ve azalmakta olan saçları geriye taranmış adamın fotoğrafını gösterdi. Fotoğraf on yıl öncesinden, dedi ve bilgisayarda resimlerle son on yılda nasıl değişmiş olabileceğini gösterdi. Şişmanlama, zayıflama, saçlarının dökülmesi, hatta sakal, peruk ve gözlük. Shakaki'nin peruğa ve gözlüğe rağmen nasıl tanındığını unutmayın, her tür sahte kılığa hazırlıklı olmalıyız.

Adam aslında Avusturyalı ama son on senedir Suriye'den neredeyse hiç ayrılmadı. Suriye Silah Geliştirme Kurumu ve silah endüstrileri için önemli tüm silah alımlarını gerçekleştiriyor ve son zamanlarda Hizbullah için de gelişmiş malzeme nakliyatına başladı. Tüm gözetim malzemeleri, uzun menzilli gündüz gözetleme ve gece gözetleme sistemleri ve dinleme sistemleri onun tarafından satın alındı.

İstihbarat subayının açtığı haritada Schultz'un şirketinin olduğu her yerde kırmızı bir daire vardı. Bize gösterdiği şemada şirketlerinin ve alt şirketlerinin nasıl bir sistem oluşturduğu açıklanıyordu. Suriye'ye yasak silahların gelmeye devam ettiği neredeyse tek kanal bu, dedi, ve bu aynı zamanda bir

sonraki nesil silahların da gelebileceği tek yol. Şirketlerin çoğu yasal. Faaliyetlerini durdurmak için Avrupa Birliği'ni ve Amerikalıları harekete geçirme çabalarımız sonuç vermedi; bu piramidin başı Lazkiye'deki villasında ve Şam'daki lüks dairesinde krallar gibi yaşamaya devam ediyor.

Rafi sözü aldı. Adamın bir sene önce Viyana'da bir torunu oldu, o da oraya gidip torununu görmeye karar verdi. Ayrıca Salzburg'da da görüşmeyi planladığı bir kadınla irtibat halinde. Yarın Salzburg'a gidiyor ve bir hafta sonra dönmeyi planlıyor. Biz dönmesini istemiyoruz.

Neredeyse on yıl önce sorduğum soruyu yine sordum: Korkutsak veya yetkililere haber versek, hatta canını biraz yaksak?

Tehdit ettik, hatta birkaç kere içlerinde ufak patlayıcıların bulunduğu paketler gönderdik, dedi Rafi. Adam doğuştan Antisemit, Avusturyalı, en katı SS subaylarından birinin oğlu. Bunlar onu durduramaz.

Artık daire başkan yardımcılığı yapan ve Rafi'nin yerini alacak olan Udi bana dönüp usulca konuştu: Ben senin stratejilerini biliyorum, Yogev, daha Hong Kong'daki operasyondan beri. Bunlar makul stratejiler, sana saygı duyuyoruz, ancak hatırladığın ve dairemizde olduğun son on yıldır da gördüğün gibi, değişik harekât planları hazırlamak için çok uzun düşünülüyor ve çok değişik fikirler tartılıyor. Tetiğe basmakta acele etmiyoruz, izin mekanizması ta başbakana kadar uzanıyor.

Kulağınıza ırkçılık gibi gelecek ama şimdiye kadar sadece açıkça bir hesabımızın olduğu Arapları öldürdük. Bu sefer hedef Avusturyalıydı.

Schultz'la Suriye'deki kurumun başkanı, adı neydi, arasında ne fark var, dedi Udi. Muhammad Zief, hatırladım, diye ekledi. Aynı zarara neden oluyorlar, bizimle savaşmaya aynı derecede kararlılar, aralarındaki fark aslında sadece milliyetleri.

Ayrıca ben de hangi milliyetin daha beter olduğundan emin değilim, dedi Rafi.

O zaman haydi, dedim.

Viyana'ya İsrail pasaportlarıyla vardık ve orada iç hatlarda Salzburg'a devam ettik. Şam'dan gelen Schultz'un uçağı piste konmadan birkaç dakika önce havaalanına indik. Avrupa'daki yakın yerlerden oraya getirilen ekibimiz küçük havaalanında zamanında yerini almıştı.

Ekibime yeni katılan Ayala adındaki Avrupai görünümlü kız Avusturya ve Avrupa Birliği pasaportluların sırasının yanında duruyordu ve Schultz'u tanıyan o oldu. Uzaktan kolay tanınmayabilirdi. Adam en az on kilo vermiş, seyrek saçlarını siyaha boyamış, yüzünü daha uzun gösteren ufak bir sakal bırakmıştı. Gözlerinde kalın çerçeveli gözlük vardı. Elimizdeki fotoğraflardan tamamen farklı gözüküyordu.

O andan itibaren havaalanını terk edinceye kadar Schultz hep görüş alanımızın içinde kaldı. Bagajını alırken, gümrükten geçerken ve arkasından çıkışa kadar ona hep uzaktan eşlik ettik.

Çıkışta Schultz karşılamaya gelenlerin yüzlerini taradı. Bir kadın ona el sallayıp bekleyen diğer kişilerin arasından ayrıldı ve adamın üstüne atladı. Otoparka doğru döndüler.

Minik telsiz cihazını çalıştırıp ekibime özel arabalara binmek üzere hazırlanmalarını söyledim. Treni, otobüs duraklarını ve taksi durağını izlemekte olan adamlarım geri çekildi. Otoparkta bekleyen iki takip arabası motorlarını çalıştırdı, ben de ekibimle birlikte üçüncü arabaya alındım. Şehrin merkezine doğru yola çıktık.

Operasyonun stresine rağmen şehre bakan ormanlık dağlara ve trafik sıkışınca durduğumuzda gördüğümüz meydan ve çeşmelere hayranlık duymadan edemedim.

Kadın Schultz'u şehrin merkezindeki Palace Oteli'nde indirdi. Ayala küçük bir valizle arkasından girdi, otelin girişinde

bir de gözcü bıraktık. Diğer iki arabaya kadını takip etmelerini söyledim. Kadının evi büyük ihtimalle önemli bir nokta olacaktı, ya Schultz oraya gidecek ya da kadın bizi ona götürecekti. Levanon ve ben belgelerimizi yabancı belgelerle değiştirip yandaki otelde yer ayırttık.

Penceremden eski şehrin kalesi görülüyor, şehrin eski bölümünü yenisinden ayıran nehir sokağın öbür tarafında yavaşça akıyordu. Derin bir iç çektim. Operasyonun neden olacağı adrenalin hedefi odak noktası yapmadan ve gözlerim başka bir şey görmeyecek duruma gelmeden önce belki şehrin eski katedralini, şehre bin metre yüksekten bakan seyir noktalarını ziyaret edebilirdik. Ancak şehrin güzelliğini tatmaya bir saatimiz bile olmadı.

Ayala arayıp Schultz'un oda numarasını verdi. Schultz odasını tutarken o da resepsiyondaydı. Takip ekibi kısa bir süre sonra kadının adresini bildirdi. Araziyi kontrol etmek için oraya gittim. Bakımlı bahçeleri olan iki katlı evlerin bulunduğu sessiz bir semtti. Komşular büyük ihtimalle birbirlerini tanıyorlardı, herhalde yabancılar pek sık gelmiyordu. Buradan ya hiç geçmeyeceğiz ya da gece geçeceğiz, dedim.

Kadın Schultz'u akşam yedide otelden aldı. Şaşkın bakışlarımız arasında yeniden havaalanına gittiler. Kısa yol boyunca nerede hata yaptığımızı, adamın şüphelenmesine neden olan şeyi anlamaya çalıştım. Aklımdan acil planlar kurup hedef kaçmadan operasyonu gerçekleştirmenin yollarını düşündüm. Levanon'la karşılıklı düşünüp taşındık ve fazla büyük bir risk almadan operasyonu gerçekleştiremeyeceğimize karar verdik. Ancak o sırada şık havaalanının hangarlarından birinde Icarus adında iyi bir lokanta olduğunu ve ikisinin oraya gittiğini anlayınca rahatladık.

Yemekten sonra kadının evine gittiler, biz de peşlerinden gittik. Kadın bahçe kapısının önünde durdu, kapıyı açtı, arabayla küçük park alanına girdi, sonra da dönüp bahçe kapısını

kapattı. Bu işlem Schultz'u arabada yarım dakika yalnız bırakıyordu. O yarım dakika bize yeter, dedim Levanon'a.

Yanımda Avrupalı ekipten bir sürücü ve arkada Levanon'la iki ev uzağında park ettik. Şüpheci bir komşunun gelip bize ne yaptığımızı sorabileceğini, hatta polis çağırabileceğini düşünüyorduk ancak Dolomiti Dağları'ndan gelen soğuk havada çok az araba geçiyor, bir tek yaya bile gözükmüyordu.

Saat on bir civarında ikisi evden çıktılar ve kadın bahçe kapısını açtı. Sürücüye arabayı çalıştırmasını söyledim. Kadın arabasını evinin parkından çıkardı, kaldırımın kenarına, neredeyse yola paralel bıraktı ve bahçe kapısını kapatmaya gitti. Yanındaki koltukta oturan Schultz arabada yalnız kalmıştı.

Hareket et ve penceremi aç, dedim sürücüye. Kadın sırtını bize vermiş, bahçe kapısını kapatıyordu. Arabasının yanında durduk. Sürücü kapısı açık olduğu için arabanın içinde yanan ışıkta Schultz'un bize baktığını gördüm. Penceresinin camı parçalandı ve başı yana yattı. Yeniden ateş ettiğimde başı yeniden oynadı. Gaza bas, dedim, arkadan Levanon'un penceresini kapattığını duydum. Bu sefer ateş etmesi gerekmemişti. Hesaplarıma göre kadın dönüp cesedi koltukta buluncaya kadar biz ilk köşeyi dönüp gözden kaybolmuştuk.

Yurtdışına gidip gelmem yaklaşık yirmi dört saat sürmüştü. Olaydan birkaç saat sonra sınırın öbür tarafında Bratislava'daydım. Levanon sınırı geçip Çek Cumhuriyeti'ne geçmiş Prag'a doğru yol alıyordu, Ayala da gece treniyle Münih'e gitmişti. Avrupa ekibi silahları ve telsizleri geri aldığı için ellerimiz boştu. Ertesi sabah Budapeşte'den Tel Aviv'e uçağa bindim, Levanon Prag'dan bindi, Ayala da Frankfurt'a devam edip akşama doğru dönmüştü.

İndiğim sabah yumurtlamanın meydana gelmek üzere olduğunu öğrendim. Son zamanlarda bana verilen ekibe hep ben

kumanda ettiğim için yurtdışında "takım lideri" rütbesine getirilmiştim, bu da bana bir araba verilmesi anlamına geliyordu. Havaalanına arabayı getiren şoför kimliğimi ve eşyalarımı aldı, bana gerçek kimliğimi verdi, arkasından hızla eve gittim. Akşamüstü ikimiz de hastanedeydik.

Orit yolda, sanırım bu kez olacak, dedi. Geçmişte de benzer umutlu halleri olduğunu hatırlıyordum ama bu sefer bende de bir iyimserlik vardı. Artık fazla beraber olmadığımız için vücudum daha az sperme ihtiyaç duyuyor ve daha azını üretiyordu. Ancak bu sefer damarlarımda operasyonun doğurduğu adrenalin akışı sayesinde maça kadar kadına dokunmayan ve arkasından patlayan bir boksör gibiydim. Orit doktorlara, bu son, dedi.

Orit bu son seferi hafızasına iyice yerleştirmek istermiş gibi sadece bölgesel anestezi istedi, yumurta çekme işlemi ağrısız geçti. Sersemliği eve giden uzun yolculukta derin bir uykuya dönüştü, onu arabadan yatağımıza taşırken vücudunun ne kadar zayıf ve kırılgan olduğunu düşünüp üzüldüm. Ertesi gün merkeze dönüp soruşturmalara girdim.

Avusturya bunun bir cinayet olduğundan emindi, ancak şansımıza Schultz sahte kimlikle dolaştığı için polis iki gün boyunca cinayetin nedeninin aşk olduğunu varsaydı. Kadın sevgilisinin gerçek adını saklamış, ancak bunun "siyasi bir cinayet" olduğu konusunda ısrar etmişti. Adamın oğlu Viyana'dan telefon edip babasının oteldeki odasının cevap vermediğini ve iki gündür kendisiyle temas kuramadığını söyleyip polise şikâyette bulununca polis iki olayın alakalı olduğunu fark etmişti. O zaman her şey medyaya da yansıdı.

Nasıl oluyor bilmiyorum, gazeteciler sanki bizim istihbarat dosyalarına erişimleri varmış gibi hedeflerimiz hakkında en ufak ayrıntıyı bile biliyorlar. Mossad'ın hakkımızda hiçbir bilginin yayınlanmasını istemediğini bildirmesine rağmen basınla temasları olduğundan ve işlerine geldiğinde basına

bilgi sızdırdıklarından şüphelendim. Bu sefer de adamın kim olduğunu, verdiği zararı, eskiden nasıl ikaz ve tehdit edildiğini biliyorlardı. Buna ek olarak operasyon hakkında oldukça kesin bilgiler yayınlandı. Komşular içinde üç adamla bekleyen arabayı fark etmişlerdi, kadın da silah sesini duyunca dönmüş ve kaçtığımızı görmüştü. Polis soruşturması Schultz'la aynı zamanda otele giriş yapan gizemli İsrailli kadının adam öldürüldükten hemen sonra izini kaybettirdiğini ortaya çıkarmıştı.

Döndükten dört gün sonra, operasyon eve gelen gazetenin ilk sayfasındaydı. Manşet, Schultz'un büyük bir resmi, ateş edilen arabanın resmi, Ayala'nın tanıklara dayanarak polis tarafından çizilen resmi ve üç "suikastçının" gölgeleri.

Sabah kahvesiyle mutfak masasında oturuyorduk. Hastaneden gelecek telefonu bekliyorduk. Orit gergin bir ruh hali içinde sigara içerken birdenbire manşeti gördü. Gazeteyi kendisine çevirip ana başlıkları okudu.

Pazartesi akşamı, yani sen burada yokken, dedi yüzünü gazeteden kaldırmadan. Orada mıydın?

O kadar sene boyunca Orit bana doğrudan sorduğu takdirde yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum. Olası sonuçları tartmadan, evet, dedim.

Orit aynı anda hem tehdit hem de korku dolu gözlerini bana dikti.

Ateş edenlerden biri miydin?

Evet, deyip başımı öne eğdim.

Orit sigarasını söndürüp kalktı.

Orospu çocuğu, dedi usulca, bana söz vermiştin.

Orit, adamın ne olduğunu okudun mu?

Ne olduğunu görüyorum, silah tüccarı. Ya sen kimsin, Tanrı mı? Tanrı'nın celladı mı? Kendinizi ne sanıyorsunuz!

Orit...

Yok Orit! Bu sefer sesi yükseldi. Hiçbir mazeret duymak istemiyorum! Afrika'da o Arapların hikâyesi ortaya çıktığında

senden şüphelendim, o uçakla ilgili olan. Bilmek istemedim, çünkü uçağa füze fırlatmaya hazırlanan birini vurmaktan başka çare olmadığını anlayabiliyordum. Ama silah tüccarı? Ne oluyor, delirdiniz mi? Bunun cinayet olduğunu anlamıyor musun? Meşru müdafaa değil, terör saldırısını önleme değil. Basbayağı cinayet bu!

Gözleri beni yaylım ateşi gibi deldi, vereceğim her yanıtın durumu sadece daha beter edeceğini düşündüm. Sustum. Şok içinde, mahcup. Suikastlara katılmam konusundaki itirazlarını biliyordum. Ona yalan söylediğim için incinmesini de anlıyordum. Ama değer sistemlerimizin ne kadar farklı olduğunu ancak şimdi görüyordum. Benim bakış açıma göre, değer sistemimde ülkenin var olmasını sağlamak için elimden geleni yapmalıydım, bu ise bazen insan öldürmeyi gerektiriyordu. Sadece gerekli olduğunda. Onun değer sistemi ise saftı, kesinlikle doğru olan değerleri gerçekle çarpışmadıkça. Ütopik bir dünyada böyle bir değer sistemine ben de kolayca inanabilirdim, ama gerçek dünyada, bizim dünyamızda, bu değer sistemi var olmayı, hayatta kalmayı olanaksız kılıyordu.

Artık yapamayacağım, diyerek iskemlesine çöktü yeniden. Artık istemiyorum. Bu kadar çekmem haksızlık. Başını iki elinin arasına aldı. Bana şiir yazan çocuğa ne oldu, diye yaşlı gözlerini bana dikti. Nereye kayboldu o çocuk?

Yanındaki iskemleye geçip elimi omzuna koydum. Panikle geri çekildi, elimi itti.

Ona kurşun sıkan el bu mu, diyerek bana dönüp ayağa kalktı. Tabancayı bu elinle mi tuttun?

Aslına bakarsan hayır, demek üzereydim ama ilk kelimeden sonra durdum. Gözlerinde tiksinti vardı.

Aslının ne olduğu önemli değil. Bu ilk seferin değildi, değil mi?

Bir an tereddüt ettim. Onu şimdi yatıştırıp gerçekleri biraz

daha sakin olduğu bir zaman anlatmak daha mı iyi olacaktı? Bu durumu sadece daha da kötüleştirecekti. Ona şimdi yalan söylersem bana daha sonra inanmayacaktı.

Doğru, dedim.

Orit'in canhıraş haykırışı tüylerimi diken diken etti. Sesi midesinin derinliklerinden gelip yolda akciğerlerindeki tüm havayı toplayarak boğazındaki tellerden geçmişti. Şehit annesinin bağırışıydı bu.

O zaman bir yalan içinde yaşıyoruz! O zaman senelerdir beni kandırıyorsun! Ben bir katille yaşıyorum, Tanrım!

İsteriye kapılmıştı. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum, sarılmak, tokat atmak, üstüne su dökmek, herhangi bir şey, bu duygu fırtınasının onu ele geçirmesini önlemek için herhangi bir şey. Ona sarılmak için yaklaştım.

Bana dokunma, dedi birdenbire buz gibi bir sesle. Sakın bana dokunmaya kalkma. Ne şimdi ne de hiçbir zaman! Yirmi senemi öldürdün, bunu asla affetmeyeceğim. Asla. Artık seni görmek istemiyorum. Artık yanında olamam.

Or, yeter, diye rica ettim.

Lütfen git buradan, dedi. Seni artık burada istemiyorum.

Or, yeter. Gel, sakinleş. Hüsranını anlıyorum, öfkeni anlıyorum, ama başka seçeneğim yoktu.

Öldürmekten başka seçeneğin yok muydu? Bana yalan söylemekten başka seçeneğin yok muydu? Ağzının söylediklerini kulakların duyuyor mu? Ruhun yanmış Yogev. Bana bu kadar sene yalan söylediysen, o zaman aramızda geçen her şey de yalan, koca bir hiç, her şey silindi!

Telefon çaldığında Orit açtı. İfadesiz dinledi, sonra sessizce ama duru ve açık konuştuğunu duydum:

Gelmiyorum. İstemiyorum. İsterseniz yok edebilirsiniz.

Koşup diğer ahizeyi kaldırdım. Hattın öbür ucundaki kadından söylediklerini tekrarlamasını istedim.

Hücreler güzel bölünmüşlerdi, bir tane iyi cenin vardı, rahim içine yerleştirmek için Orit'in hastaneye gelmesini rica ediyorlardı.

Orit önceki cümlesini korkutucu bir kesinlikle tekrarladı.

Hiçbir şeyi yok etmiyorsunuz, diye bağırdım ahizeye. Geleceğiz, hemen olmasa da biraz sonra.

Bu durum için özür dileriz ama en kısa zamanda haberimiz olmalı.

Donduramaz mısınız, diye sordum, Orit'in çabuk sakinleşmeyeceğinin farkındaydım.

Birkaç iyi cenin olduğunda rahme yerleştirmediklerimizi donduruyoruz, efendim, ama tabii ki şimdi yerleştirmeyi tercih ediyoruz.

Ben gelmiyorum. Onu içimde istemiyorum. Dondurmanın bir manası yok, dondurmanızı kesinlikle istemiyorum, dedi Orit ve ahizeyi kapattı.

Sizi arayacağım, dedim biraz utanarak. Olabildiğince tutun, arkasından da dondurun. Kesinlikle yok etmeyin!

Ben de ahizeyi kapatıp Orit'e yaklaştım. Yeniden masanın yanındaki iskemleye oturup yeni bir sigara yaktı. Fırtınanın izleri yüzünden silinmişti ama yeni, yabancı bir kararlılık vardı.

Or, on seneden fazladır hamile kalman için uğraşıyoruz. Sırf bu dölleme ve IVF tedavileriyle senelerdir uğraşıyoruz. Tüm yumurta çekmeler, iğneler; şimdi sırf bana kızgınsın diye, ve öfkenin haklı olduğunu da kabul ediyorum, her şeyi çöpe mi atacaksın?

Senin çocuğunu doğurmayacağım ve büyütmeyeceğim, dedi sessizce ve bana bakmadan, alnı eline dayalı, dirseği masada.

Or, sana söylemediğim bir şey daha var. Bu son yolculuğumdu. Rafi'yle anlaştık. Bitti. Ayrılmama veya istersem merkezde iş bulmama izin vereceğine söz verdi.

Geriye dönebilir misin, diyerek başını bana çevirdi. Şimdiye

kadar yaptıklarını silebilir misin? Artık öldürmeyecek olman şimdiye kadarki cinayetlerinden aklıyor mu seni? Artık yalan söylemeyecek olman geçmişte bana söylediğin yalanları siliyor mu?

Daha fazla dayanamadım, artık dilimi tutmamın da bir anlamı yoktu. Orit'in takındığı tavır bir uçurum açıyordu aramızda. Asla onunla tartışmalara girmez, ona neredeyse hiç suçlamada bulunmazdım, ama şimdi onu belki de kendine getirebilecek son çözümdü bu.

Sana asla yalan söylemedim, Orit. Sen ne zaman soru soracağını, ne zaman sormayacağını gayet iyi bildin. Ne zaman bilmek istemediğine ve ne zaman bilmek istediğine sen karar verdin, dedim usulca.

Yüzündeki öfkeli, aşağılayıcı ifade yok olmayınca devam ettim:

Sen de kendi seçimlerini yapıyorsun. Uçağa füze atan teröristlere ateş etmenin kabul edilebilir olduğuna karar verdin, ama onlara bu füzeleri satan silah tüccarını öldürmenin kabul edilemeyeceğine de sen karar verdin. Ben karar vermiyorum, Or. Ben yerine getiriyorum. Ben Tanrıcılık oynamıyorum, sen de oynama. Çünkü o ceninle yaptığın aynen bu.

Yüzünde tek bir kas oynamadı. Kararlıydı.

Bir asker olduğumu düşün Or, dedim sessizliği karşısında neredeyse yalvararak. Lübnan'ı düşün, Gazze'yi düşün. Oradayken bir şey demedin, üstelik oradayken daha fazla insan öldürdüm. Savaştayız Or.

Senin katil oğlunu yetiştirmeyeceğim, diyen sözleri birer kurşun gibi göğsüme saplandı.

Or, diye zıpladım yerimden.

Cinayet cinayettir. Eskiden sen de inanırdın buna, tüm moşav sakinleriyle birlikte Rabin'i anma törenine gittiğimizde. Bana Or deme. Or ve Ar da öldü.

Evden çıktım.

16

Traktörüme binip tarlalara çıktım. İşçiler beni uzaktan tanıyıp el salladılar ama ben kimseyi görecek durumda değildim. Devriye yoluna çıktım, vitesi büyütüp gaz verdim. Gözlerime toz doldu, tozu yıkamak için salgılanan gözyaşları içimdeki sıkışmayı biraz olsun rahatlattı. Ama sadece biraz. Orit'le benim beraber olduğumuz yirmi senenin böyle biteceğine kim inanırdı. Kendi çocuğumuzun olması umudumuzun böyle yok olacağına kim inanırdı?

Kendime, Mossad'a olan öfkemin arasından, Orit'e olan öfkem kuvvetlendi ve beni sardı. Yaptığı delilikti. En az benim yalanım kadar büyük bir yalandı. Şu veya bu inanç yüzünden çocuk öldürülmez, çocuk umudu öldürülmez.

Traktördeki benzin bitene kadar devam ettim. Devriye arabasının geçtiği yolun ucunda, moşavdan onlarca kilometre uzakta kalmıştım. Tarlalardan geçerek yürümeye başladım. Bir askeri araç fark ederek beni aldı, hatta yedek benzin bidonundan traktörümün bidonuna benzin doldurdu. Eve dönerken aklımdan Orit'e söyleyeceklerimi geçiriyordum.

İçeri girdiğimde üstüm başım toz kaplıydı. Orit stüdyodan aşağı indi.

Her şeyi yeniden düşündüm, boşuna ümit beslemeni istemiyorum, dedi ağzımı açınca. Bu bir anlık bir delilik değil. Cinayet belki bunu vurguladı ama biz uzun zamandır çift değiliz. Belki olmayan çocuğumuz yüzünden, belki senin işin yüzünden. Şimdi de devam etmek istemediğimden eminim. Artık seninle yaşayamam. Bebek şansımız olsa bile. O olasılığı öldürdün. Anlamayacaksın, belki de delilik olduğunu düşüneceksin. Ama ben senin çocuğunu doğurmak istemiyorum, benim çocuğumu yetiştirmemde bir rolünün olmasını da istemiyorum. Hayatımda seni veya senden herhangi bir parçayı istemiyorum.

Yanına yaklaşmaya çalıştım ama eliyle işaret ederek beni durdurdu.

Ve lütfen kıyafetlerini dışarıda çıkar.

Salondaki kanepede iki gece yattıktan sonra Orit'in ne kadar ciddi olduğunu anlayıp annemle babamın evine geçtim.

Durumları o kadar kötüydü ki açıklama yapmama gerek kalmadı. Babam evde olan bitenin farkında bile değildi, yatağından neredeyse hiç kalkmıyordu. Anneminse hafızası son zamanlarda gerilemeye başlamıştı. Evinden çok uzun süre önce ayrıldığımı hatırlamıyordu.

Orit'in anne babası ise durumu kabullenmekte daha çok zorlandılar, özellikle de Orit hiçbir şey anlatmamaya karar verdiği için neden ayrıldığımızı anlayamadılar. Onlar da ben de durumun sonunda düzeleceğine inanıyorduk.

Merkezden kısa bir tatil istedim. O durumda işe dönemeyeceğimi hissediyordum. Bir hafta boyunca her gün tarlaya çıktım; tarlada yaptığım birkaç değişiklik, Orit'le durumda değişiklik yaratmasa da kendimi biraz daha iyi hissetmeme yaradı. O hafta birkaç kez kıyafet ve gerekli belgeleri almak için evimize gittiğimde Orit'i hep soğuk ve tamamen kararlı gördüm.

Çocukluğumdaki odamı uzun süre kalacağım şekilde düzenledim. Annem zaten hep orada kaldığımı düşünüyordu. Yatağının içinde yaşayan, tuvalete ve mutfağa kısa yolculuklar yapan babam ise hiçbir şeyin farkına varmadı. Herhangi bir rahatlama getirmeyen, ancak bana geleceğin neye benzeyeceğini gösteren bu haftadan sonra büroya döndüm.

Son dönemde daire başkanı olarak atanan Udi bana Operasyon Bölümü Başkanı olmamı teklif etti. Tam sana göre bir görev. Diğerlerinde senin operasyon deneyiminin yarısı bile yok.

Ben operasyonlardan tamamen ayrılmak istiyordum. Tetiğe basan olmayı istememenin dışında tetiğe basıldığında da orada olmak, bu konuyla ilgilenmek istemiyordum. Başkaları için plan yapmayı bile istemiyordum. Belki de Orit haklıydı, ruhum yanmıştı. Ancak belki de bu işten tamamen uzaklaşırsam ruhumu yeniden kazanabilirdim.

Merkezde, operasyonlarla alakası olmayan bir görev istiyorum, diye açıkladım, görev için Levanon'u önerdim. Arazide nasıl olduğunu gördüm, benden çok daha iyi.

Hayır, dedi Udi babacan bir gülümsemeyle, senden daha kararlı. Sürekli gülümsemesine rağmen o bir Amstaff.* Hem arazide hem de merkezde basiretini koruyacak birine ihtiyacımız var, tetik çekilene kadar ve hatta tetik çekilirken. "Vur ve unut" tarzı insanlara değil. Cesur çok adamımız var, kararlı da çok adamımız var. Emirleri yerine getiren çok adamımız var. Eğer hata yapılan operasyonlara bakarsan hepsinde fazla cesareti, fazla kararlılığı, emre fazla sadakati bulursun. Düşünmeyi ve soru sormayı bırakmayan tek tük operasyoncudan birisin. O nedenle sen klasik bir numaraydın, Levanon da klasik bir iki numara. Hem tartışmalar sırasında hem de arazide tereddütlerini görmediğimizden değil, ancak seninle Levanon'un aynı takımda olması en iyi durum.

* Bir köpek cinsi. (ç.n.)

Diğer söylediklerini de gayet iyi anlıyorum, ama o zaman bu bizim dairede olamaz. Sana ne önerebilirim ki? Eğitim mi? Eğitim Bölümü Başkanlığı mı? Her şeyden uzaklaşma talebine yanıt vermez bu. Orada da ajanların eğitilmesiyle, atış talimleriyle, patlayıcı hazırlamakla uğraşacaksın. Diğer ünitelerde başka pozisyonlar aramanı anlayışla karşılarım. Bak Moti ve Mica, Tevel ve Tsomet'te nasıl uygun pozisyonlar buldular. Diğer istihbarat servisleriyle ilişkiler, hatta yeni ajan bulmak, sana uyabilecek görevler.

Değişik daireleri dolaştığımda elimdeki sonuçlar hep birbirine benziyordu. Tevel'de, eskiden gerçekleştirdiğim çok sayıda operasyon nedeniyle diğer ülkelerin istihbarat kurumlarına tanıştıramayacakları birini istemiyorlardı. Tsomet[1], bana sadece hedefle ilgili başka faaliyetler önerebiliyordu. Suikast değil ama ajan toplama. Bunu yaparken de kullanmak istemediğim ve fazla iyi olmadığımı düşündüğüm tüm yöntemleri kullanacaktım. Onca sene karından ne yaptığını sakladıysan inan bana bu konuda mükemmelsin, dedi Tsomet'teki insan kaynakları subayı. Bürosundan çıktığımda öfkeden çok şaşkınlık içindeydim. Diğer dairelerde bana önerebilecekleri bir görev yoktu. Kişisel bir şey değil, dediler, sahadan dönüp merkeze katılmak isteyen çok kişinin başına gelir. Kadro yok, zaten genellikle saha becerileri olanda merkez becerileri olmaz, sekiz saat masada oturup en ufak ayrıntıları incelemek, dosyalamak, onlara göre değildir.

Büyük ihtimalle sergilediğim yorgunluk ve atalet de beni kimsenin gözünde çekici bir aday haline getirmiyordu. Çok şey yaptığı için çok şey hak ettiğini düşünenlerden değilim, buna rağmen Udi'ye elim boş döndüğümde biraz aşağılanmış hissediyordum.

Sözleşmemizin sonuna kadar memurluk yaparım istersen

* Mossad'ın istihbarattan sorumlu bölümü. (ç.n.)

ya da beni kovun. Şu anda kendimi sözleşmeden çıkaracak mali durumum yok, tüm paramızı tedavilere harcadık. Ayrıca evden ayrılıp her şeye sıfırdan başlayacaksam parasal bir taahhütte bulunamam. Bana önerdiğin görevi yapmaya enerjim kalmadı.

Gel başlayalım, sonra bakarız, dedi Udi arkadaşça. Seni uzun süredir tanıyorum, operasyon başladığında enerjiyi de bulacaksın. Ayrıca bir sürprizim var sana, diye ekledi. Buraya yakın bir daire kiralarsan kirayı karşılayacağız. Bölüm başkanının, her gün olmasa da evine gidebilmesi için yolda üç saat geçirmesi makul değil.

Teklifi çekiciydi. Udi'yle kendimi rahat hissedeceğimi biliyordum, ancak Orit'le hayatımı onarma şansını kaybedemezdim. Reddettim, hâlâ çıkmazdaydım.

Orit'i bir haftadır görmüyordum, evimize haber vermeden girmek istemiyordum. Diğer yandan da kendi evime girip kendi karımla konuşmak için önceden aramak biraz garip geliyordu.

Sana söyleyecek önemli bir şeyim var, dedim sonunda telefonda.

O zaman söyle, dedi kuru bir ses tonuyla.

Yüz yüze söylenmesi gerekiyor.

O zaman gel, dedi aynı kurulukla.

Orit stüdyodan aşağı indi. Zayıf, yüzü renksiz, kıyafetleri bakımsızdı. Yukarıdan müzik sesi geliyor, asistanının sesi de duyuluyordu. O anda gidebileceğim en mahrem, en özel yer olan mutfağa gittim. Oturdum ama Orit ayakta kaldı.

Her şeyi düşünecek ve tüm hatalarımı anlayacak vaktim oldu, dedim. Udi'yle konuştum. Şimdi daire müdürü o ve bana Operasyon Bölümü Başkanlığı görevini teklif etti.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Tekliften etkilenmişe benzemiyordu.

Reddettim. Daireden tamamen ayrılıp buraya dönmeye

karar verdim. Annemle babamın tarlalarını idare edip daireye gereken parayı ödeyeceğim. Bunu uzun süre önce yapmamı söylemiştin ve haklıydın.

Orit ayakta kaldı. Ne istersen yapmakta serbestsin, dedi. Şimdiye kadar da zaten hep istediğini yaptın. Benim bu kararla bir alakam yok.

Or, ben sadece moşava dönmekten bahsetmiyorum. Sana dönmekten bahsediyorum. Bize bir şans daha vermekten bahsediyorum.

Geç kaldın, dedi. Sesinde duyduğum şeyin üzüntü mü, yoksa umursamazlık mı olduğunu anlamaya çalıştım. Olanları geri alamazsın. İşinde sana ne teklif ettiklerini veya orada ne yaptığını duymak istemiyorum. Aranızdaki bu lanetli ilişkiyi daha da sıkılaştırmak istiyorsanız hem sana hem de onlara acıyorum. Eğer bunu yeterince anlamıyorsan boşanalım, o zaman açıkça anlarsın.

İçimde bir şey koptu ama yanıt verebildim: Söylediğim o, orada çalışmaya devam etmiyorum. Beni seçmeye zorladın, seçtim. Tek yapabileceğim, bunun seneler önce gerçekleşmemesine üzülmek.

Burada hiçbir seçeneğin yok, dedi gözleri kapalı ve tüm hatları sert. Gözlerini açıp bakışlarıyla beni mutfağa çiviledi. Ben de sensiz, dönüşünü beklemediğim bir-iki hafta geçirdim. Üzülerek söylüyorum ki kendimi gayet iyi hissettim.

Üzüntü hissetmediği ortadaydı. Ancak sesinde kötülük veya zafer de yoktu. Belki bitkinlik.

Ben artık seçeneklerinden biri değilim, diye devam etti. Şimdi de işe dönmek istiyorum.

Stüdyosuna döndü; kapıyı ve hayatının yirmi yılını kapattı.

Şaşkın bir halde yatak odamıza gittim, birkaç kıyafetimi daha almak istiyordum. Buraya yakında dönmeyeceğimi anlamıştım. Hayretle kıyafetlerimin ve diğer eşyalarımın holde iki valiz ve birkaç kutunun içine yerleştirilmiş olduğunu gördüm.

Neredeyse düşünmeden, tüm vücudumu saran bir ağırlıkla eşyalarımı arabaya taşıdım. Annemle babamın evine vardığımda doğruca odama gidip uyudum. Valizler ve kutular arabada kaldı, birkaç gün boyunca da içeri almadım.

Orit'ten olumsuz yanıt almama rağmen görevimden ayrılıp moşava geri dönmeyi düşündüm. Anne babamın topraklarını yönetmeyi, onlarla oturup son günlerinin güzel geçmesini sağlamayı. Toprakta çalışırken benim de günlerimin güzel geçeceğinden emindim.

Ancak aynı zamanda gecelerin acı dolu olacağını da biliyordum. Evimin – evinin yanından her geçişimin. Onunla tesadüfen veya rastlantı olmayan her karşılaşmanın. Sürekli oraya gidip durumda bir değişiklik olup olmadığını görmek isteyecektim. Udi'ye teklifini kabul ettiğimi bildirdim. Kendime Tel Aviv otellerinin bulunduğu hatta yakın küçük bir daire kiraladım. Karşımdaki binaların arasından bir parça deniz gözüküyordu. Akşamları güneşin batışını seyredecektim, geceleri kordonda dolaşacaktım, koltuklarını ve kırmızı ışıklarını sahilin ucuna ve hatta dalgalara kadar uzatan lokantalardan birinde bira içecektim, sabah da, gücüm olduğunda, kumsal boyunca koşacaktım. İki valizi ve kutuları arabadan daha yeni çıkarıyordum, ama yine de kıyafetleri dolaba yerleştirmedim.

Günbatımlarını hiç görmedim, eve hiç güneş batmadan önce dönmedim. Kordona birkaç kere inip kahve, bira veya milkshake içtikten sonra, etrafımdakilerin hep çok genç olduğunu, buralara takılanların değiştiğini ve tanıdığım veya konuşabileceğim kimse olmadığını görünce gitmekten vazgeçtim. Kendimi oradan geçen gençlerden çok kordonda dolanan saçları dökülmüş evsiz adamlara yakın hissediyordum.

Tel Aviv yalnız insanlar için hüzünlü bir şehirdi. Özellikle de

kırk yaşına yaklaşıyorlarsa. Bir-iki kere eskort kız çağırmayı düşündüm. Sekse pek ihtiyaç duymuyordum, daha çok arkadaşlık arıyordum. Ama bunu yapamayacak kadar yorgundum. Şabat'ı ofiste karşılıyor, erkenden evime gidip yatıyordum. Uyumakta zorlandığımda okuyordum. Amaç uyumak olduğu için de "sıkıcı klasiklere" başvuruyordum. Proust, Joyce, Yizhar gibi bana sırf profesyonel edebiyatçılar için yazılmış gibi gelen şaheserlerdi bunlar. Uyuyakalıncaya kadar epey uzun süreler okuyup kitapların derinliklerine inmeme ben de şaştım. Kumsala sabahları sadece arada bir, çok erken uyanıp işkolikler gibi büroya gitmek istemediğimde indim. Sahil boyunca yürüdüm. Koşmaya halim yoktu.

Operasyonlar Bölümü Başkanlığı'na kayıtsızlıkla başladım ve yine sessizliğimi yanlış yorumladılar. Az konuşmam yine iyi tarttığım, soğukkanlı olduğum şeklinde yorumlandı. Nasıl olduysa önerilerim hep kabul edildi. Beynim durduğunda bile tecrübem konuştu. Hiçbir yere koşmadığım için, kuvvetlerin, görevlerin ve aşamaların bulunduğu tabloları gecenin geç saatlerine kadar incelerdim. Sabah herkes geldiğinde bu tabloları ellerine tutuşturunca çok çalışkan olduğumu düşünürlerdi. Kimse beynimdeki sisi ve vücudumdaki yorgunluğu fark etmiyordu.

Arka arkaya gerçekleştirdiğim operasyonlar yolunda gitti ve iyi sonuçlar getirdi.

Başarı her zaman ajanlarındır. Operasyonu yönetenin veya kontrol tablolarının değil. Sadece sahada yer alan kişi durumu değerlendirebilir, operasyona devam etmeye, nasıl ve ne zaman gerçekleştirileceğine, operasyonu ertelemeye veya iptal etmeye karar verebilir. Bu açıdan bir Hizbullah üyesinin bodrumuna dinleme aletlerinin yerleştirilmesiyle Salzburg'da silah tüccarının öldürülmesi arasında fark yoktur. Genç ajanlar rahat, uyanık ve iyiydiler, kimse benim yorgunluğumu anlamadı.

Sonsuza kadar kaçamazdım, Udi de olması gerekeni sürekli erteleyemezdi. Operasyon Bölümü Başkanı'nın mutlaka orada olması gereken operasyonlar vardır. Arazi iyi tanınmadığında veya birim başkanının seçilecek harekât planı için izin alması gerektiğinde durum böyledir.

Dünyanın değişik yerlerinde, "yumuşak hedef ülkeler" olarak anılan ülkelerde de operasyonlara çıkıyordum. İyi bir danışmandım ama iyi bir kumandan olduğumu sanmıyorum. Kanımdaki adrenalin, yorgunluğumu ve beynimdeki bulanıklığı almadı. Bu durumlarda tecrübe, heyecansızlığımı örtüyordu, henüz "umursamazlığım" hakkında konuşulmuyordu.

Cumartesileri moşava gidiyordum. Babam artık yirmi dört saat bakıma muhtaçtı. Daha önce babama bakması için izin aldığımız bakıcıyı tuttum. Çocukluğumda tanıdığım adamın sadece gölgesi kalmıştı. Neredeyse hiç konuşmuyordu, ancak yanına oturup kemikli ellerini tuttuğumda ve kulaklarımı fısıltılarına diktiğimde oradaki varlığımın farkında olduğunu görüyordum. İçinde kalan yaşam kıvılcımı artık bir ateş yakamıyordu, beni en çok üzen de buydu.

Arka arkaya kontrollere götürdüm. Onun yaşında bir adamın birdenbire ruhsuz bir kemik torbasına dönüşmesi imkânsız, dedim doktorlarına. Bir yerinde saklanan, henüz bulamadığınız, bu nedenle de tedavi edilmeyen bir kanser olmalı.

Ona bakan doktorlardan biri, haklısın, yaşlılık hastalık değildir, dedi. Belki de bir şeyi var ama biz bulamıyoruz. Yaptığımız testlerde sadece yaşlılık izleri gördük, bunlar da durumunu açıklığa kavuşturmuyor.

İyice zayıflayan annem evin içinde sürekli dolanıyor, benimle her karşılaştığında odamı göstererek, o yatakta yatan çocuğun nerede olduğunu biliyor musun, adı neydi, diyordu. Durumunda ciddi bir gerileme söz konusuydu. İçim üzüntüyle doluyor, ona sarılıyordum ama beni yabancıymışım gibi itiyordu.

Hafta sonlarında onunla ilişkimizi yeniden rayına oturtacağımı sandım, ama bana adımla seslenmeyi öğretip bebekmiş gibi "Sen benim oğlumsun" cümlesini sürekli tekrarlattığım halde o odadaki ufak çocuğu aramaya devam etti, benim kim olduğumu ve orada ne yaptığımı anlamıyordu.

Yüreğimde sanki bir taş vardı. Hem onun hem de kendim adına. O küçük çocuğun artık ne orada ne de başka yerde bulunmadığını biliyordum. Belli belirsiz onun hatıralarında, belli belirsiz benim hatıralarımdaydı. Orada çocuktan sonra oturan genç de yoktu, delikanlı da, onların umutları da, düşleri de, aşkları da. Her hafta sonu oraya gelen adam da ruh hali bakımından giderek sönen yaşlı adama ve kafası karışık yaşlı kadına daha çok benziyordu. Onlar gibi bu adam da çocukluğunun nereye gittiğini, kim olduğunu ve orada ne yaptığını anlamıyordu. Orada veya başka bir yerde.

Cumartesi geceleri ayrıldığımda babamın bakıcısı kapıları kilitliyordu, annem birkaç kere çıkıp "evine gitmeye" kalkmıştı.

Beni yabancıymışım gibi iten öteki kadını görmedim. Tek bir telefon konuşmamız olmuştu, Orit dondurulmuş ceninden vazgeçtiğimi belirten kâğıtları imzalamamı istemişti. Bu hücre kümesini Orit'in bana geri dönmesini sağlamak için hayatta tutmanın saygın bir davranış olmadığına karar vermiştim. Bunu onunla buluşmak için de kullanmak istememiştim. Ona cenin öldürmenin de cinayet olduğunu yeniden söylemek istememiştim. Buna ben de inanmıyordum.

Belgeleri annemle babamın evinde bırakmasını, bu konuyu düşüneceğimi söyledim. Birkaç günde bir oraya gidip hatırlarını sorduğunu, yardım teklifinde bulunduğunu biliyordum.

Bir sonraki hafta sonunda belgeleri birkaç saat elimde tuttum, okudum ve bir türlü imzalayamadım. Sağlık Bakanlığı'nın hukuk danışmanlığının hazırladığı bu belge, birimizin dondurulmuş cenini yok etmek isteyip diğerimizin

istememesinden doğan sorunun giderilmesi için yazılmıştı. Aklımdan değişik fikirler geçti. Belki ileride Orit fikrini değiştirir diye cenini tutmaya devam etmeyi düşündüm, belki de bir gün ben Orit'le alakasız bir çocuk sahibi olmak isterdim. Aklımın derinliklerinde, dünyaya şimdiye kadar bir bebek getiremediysem bundan sonra da başarıya ulaşma şansımın çok daha düşük olacağı fikri vardı. Ancak Orit'in ortak çocuğumuzun dünyaya getirilmesine onay verme ihtimali yoktu.

Belgeye imza atmanın sonsuza kadar çocuksuz kalmam anlamına geldiğini biliyordum. Sonsuza kadar yalnız. Ancak Orit'in bu dileğine karşı gelmek için mantıklı, makul, saygın, adil bir sebep de bulamadım. Onun onayı olmadan bu hücre grubu zaten bir çocuğa dönüşmeyecek. Ne benim ne de onun çocuğu.

Cumartesi gecesi arabama gitmeden bir dakika önce imzaladım, pişman olmadan da kaçtım. Boğazım sıkışmıştı, arkamdan babamın bakıcısının kapıyı kilitlediğini duydum. İki kilit sesinden biri geçmişime, diğeri de geleceğime kilit vurulduğunu anlatıyordu. Arada kalan ben incecik bir tahtaydım, boş ve kırılgan.

Orit'in yapması gereken birkaç şey daha var, diye düşündüm umutsuzca. Belgeyi alacak, kendi imzasını ekleyecek, Hadasa'ya verecek. Belki bir şeyler onu durdurur.

Bir hafta kadar sonra ceninin yok edildiği haberini aldım. Onunla birlikte başka bir gelecek umudum da yok olmuştu.

17

Ayrılmamızın üzerinden iki ay geçtikten sonra Orit benimle konuşmak istediğini söyledi. Hoşuna gitmeyecek, diye beni telefonda uyardı, böylece boşu boşuna ümitlenip hayal kırıklığına uğramamı engellemişti.

Ancak Orit yaşadığım şoku ve gönül yarasını engellememişti.

Yeniden mutfağımızda oturduk, bir şeyler değişmişti ama ne olduğuna parmak basamıyordum. Orit de farklı gözüküyordu. Anlaşılan tedavilerin durdurulması ona iyi gelmişti. Biraz dolgunlaşmış, biraz bronzlaşmıştı, gözlerinde hafif bir canlılık vardı. Buna rağmen çok ciddiydi.

Boşanmak istiyorum, dedi fazla uzatmadan. Biriyle tanıştım. Beraber olabileceğimizi düşünüyorum. Ve fazla vaktim yok.

Bana güvendiğin için teşekkür ederim, dedim. Bana bu adamdan boşandıktan sonra bahsedebilirdi.

Seni çocukluğundan beri tanıyorum, dedi. Bana sorun yaratmazsın, biliyorum.

Katil ve yalancı olabilirim ama aşağılık veya kindar değilim, dedim gülümsemeye çalışarak.

Bunu söyleyen sensin, dedi.

Hissettiğim huzur beni bile şaşırttı. Geçen aylar içinde Orit'in fikrini değiştireceğini fazla ummamış ve onu neredeyse hiç düşünmemiştim. Geçirdiğimiz o zorlu son seneleri düşündüğümde umutlanmaya değeceğinden de emin değildim.

İstediğin zaman seninle hahamlığa giderim, dedim. Orit ağlamaya başladı. Bunun, isteğini kabul ettiğim için rahatlamasından mı, yoksa ortak geçmişimizin kapanmasından mı olduğunu bilmiyordum. Ben de içimi sıkan bir üzüntü duydum.

Kadınlar boşanma davalarını genelde aile işlerinden sorumlu mahkemelerde açarlar, ancak Orit Beer Sheva'daki dini mahkemeye başvurmayı tercih etmişti, bunda benim iyi niyetime duyduğu güveni görüyordum. Bir hafta sonra orada buluştuğumuzda mahkemenin "Umut" Sokağı'nda olması bana ironik geldi.

Orit koyu güneş gözlüğü takmıştı, çok gergindi ve çok az konuşuyordu. Hâkim barışmayı denememizi tavsiye edince, ona o aşamadan vazgeçtiğimizi söylerken sesimin doğal çıkmamasından korkuyordum ama bu sefer üzüntüm daha ılımlıydı. Zarlar atılmıştı, içimden durumun başka türlü olamayacağını biliyordum. Yaptığım seçimler, bu seçimlerden vazgeçmemem ve ikimize de dayattığım hayat biçimi yüzünden durum farklı olamazdı. Anlaşılan Orit'in bakış açısı beni de etkilemişti, iki sağlıklı insanın kısırlığını başka türlü anlamlandıramıyordum.

Karar verildi, ancak hâlâ "get"* verilmesi gerekiyordu. Bu işlem dini törenlere ve ülkenin hayatıma karışmasına ilişkin tüm çekincelerimi yeniden ortaya çıkarmıştı. Bunun ülkenin hayatıma son müdahalesi olduğunu sanmıştım. Gereksiz ve zor bir işlemdi. Odanın bir köşesinde mahcup

* Yahudi dinine göre boşanma ancak erkeğin "get" denen bir belgeyi eşine vermesiyle gerçekleşebilir. (ç.n.)

duran Orit'in yaşamak zorunda kaldığı bu utanç yüzünden üzüntü duyuyordum.

Düğünümüzde bize şahitlik eden iki sınıf arkadaşımız Guy ve Dori'den boşanmamızda da tanık olmalarını istemiştik. Bizim gözlerimizde olduğu gibi onların gözlerinde de hüzün vardı. Çok konuşmuyorlardı ancak Guy, evlilik kurumuna olan inancımın son parçasını da yıktınız, dedi.

Hâkimin sorduğu sorulara yanıt verirken düşüncelerim kafamın içinde dolanıyordu; kimliğimi doğruladım ve boşanma töreninin gerektirdiği kelimeleri otomatik olarak söyledim. Hâkim bundan böyle Orit'in her erkeğe mubah olacağını anlayıp anlamadığımı sorduğunda içime bir gölge düştü. Orit'in yüzüğünü çıkarıp zayıf, yüzüksüz parmaklarını hâkimin yüzüne tuttuğunu bulanık olarak gördüm.

İşte *get*'in, diye tekrarladım, bu *get*'le seni boşuyorum, her erkeğe mubahsın.

Beni boşayan Orit'ti, "boşuyorum" ifadesi adeta damağıma çarptı, ağzım kurudu. Her şey nasıl tersine dönmüştü?

Orit kâğıdı aldı, loş mahkemede bile çıkarmadığı güneş gözlüğünün gerisinde gözyaşları boşalıyordu, geriye birkaç adım atıp sonra öne doğru ilerledi. *Get* kâğıtlarını masanın üstüne koyduğumda içimde bir umut yandı ama bunun da törenin bir parçası olduğunu anladığımda bu umut söndü. Ancak o an zamanı geriye çevirmeyi ne kadar çok istediğimi anladım.

Binadan çöl güneşinin altındaki taş meydana ve taş duvarların parlaklığına çıktığımızda yan yanaydık, yanağından öpmeyi düşündüm. Fazla şövalyece bir davranış olurdu bu herhalde; Orit dimdikti. El sıkışmak da fazla yapmacık olacaktı. Her şey gönlünce olsun, dedim gülümsemeye çalışarak, o da ciddiyetle, senin de, deyip hızla arabasına doğru ilerledi. Guy ona arabasına kadar eşlik etti, ben de Dori'yle boğazımdaki düğümü açacak bir şey içmek için yakındaki büfeye yöneldim.

Sanırım ikimiz de bu işlem bittiğinde içimizdeki ağırlığın kalkacağını sanmıştık. Bendeki ağırlık kalkmadı.

Agnon'un Michael Hartman'ını hatırladım, o da yeni boşandığı eşi Tony'nin koluna girmeyi düşünmüş, sonra vazgeçmiş, arkasından onunla uzun bir gece geçirip kendisinde ve karısında farklı yönler bulmuş ve boşandığına pişman olmuştu. Benim gibi. Acaba ben de sert bir insan mı olmuştum, gözlerim de onunkiler gibi yorgun ve sert miydi? O hikâyeyi gençliğimde ilk okuduğumdan beri, yollarının kesiştiği o küçük handa sabah kalktıklarında ne olacağını merak etmişimdir. Seneler sonra Agnon'un başka bir kitabında olumlu bir yanıt bulduğumda sevinmiştim. Ama şimdi bu son beni sevindirmiyordu. Yarın sabah bize ne olacaktı?

Büfeden çıktığımda gözümün ucuyla Orit'in arabasının otoparkta motoru çalışır halde durduğunu ve Orit'in başının direksiyona dayalı olduğunu gördüm. Paniğe kapılıp ona doğru gitmeye başladım ama Orit başını kaldırdı, arkaya baktı ve arabasını hızla geriye hareket ettirerek park ettiği yerden çıktı.

Orit evde kalmak istedi, bana bedelinin yarısını ödeyecekti. Onunla birlikte orada yaşayacak olan yeni erkek arkadaşının durumu iyiydi, ev de zaten çok pahalı değildi. Parayı kullanarak Mossad'da kalan süremin bedelini ödemeyi düşündüm ama o zaman dönecek bir yerim olmadığını keşfettim. Babamı Beer Sheva'da bir bakım tesisine yerleştirmek gerekti, artık kimseyi tanımayan annemi de oraya götürmemi tavsiye ettiler. Onu muayene eden geriyatrik psikologlar arasında durumunun bunama mı, ihtiyarlık mı, yoksa Alzheimer mı olduğu konusunda anlaşmazlık çıktı. Bu aşamada zaten belirtilerde veya tedavide pek fark yoktu. Onu ağır bunama bölümüne aldılar, hemşireler o bölümde bana çok insancıl ve yardımcı göründüler.

Evimizin yanında, oraya her gittiğimde gözlerimi tırmalayan

yeni bir Toyota cip vardı. Annemle babamın boş evine geçersem bu manzarayla ve moşavın sokaklarında Orit'e sarılan adamın görüntüleriyle başa çıkmak zorunda kalacaktım. Mossad'da ve Tel Aviv'de kalmak bu durumda daha cazipti.

Bundan sonraki aylarda bir sürü yolculuğa çıktım, hafta sonlarına ve bayramlara denk gelen yolculuklara çıkmamak için izin bile istemedim. Yehiel araziyi iyi yönetiyordu; ona ülkenin merkezinde kalan karısı ve çocuklarıyla birlikte anne babamın evine taşınmalarını teklif ettim. Bu sayede topraklara hafta sonları da benim yerime göz kulak olabilecekti.

Böylece moşavda kalan neredeyse son köprümü de attım. Boş hafta sonlarımda babamı bakım bölümünde, annemi de demans bölümünde ziyaret ediyor, moşava da ender olarak gidip tarlaları kontrol ediyordum, Yehiel'le hesapların üstünden geçiyorduk.

Yavaş yavaş yeni yaşamıma alıştım. Bürodan, benden fazla uzakta oturmayan iki arkadaş edindim, bazen onlarla içmeye gidiyorduk. Bu son sene içinde, sinemalarda ve özellikle de kendime hediye ettiğim büyük plazma televizyonda seyrettiğim film sayısı tüm hayatımda gördüğüm film sayısından daha fazlaydı. Bir keresinde gazetede gördüğüm bir ilandan eskort kız çağırdım. Gelen kadın esmer, otuz yaşlarındaydı, hoş ve canayakındı ancak seks felaketti; hemen gitmesini rica ettim. Bir süre sonra, yalnızlığım yeniden dayanılmaz hale gelince bir tane daha çağırdım, ama bu seferki de tam bir para ve zaman kaybıydı. Daireme gelen sarışına karşı hiçbir duygu beslemiyordum, seks mekanik ve yavandı. Ondan da sonrasında hemen gitmesini istedim. Onunla ne konuşmak ne de bir daha yatmak istiyordum.

Bürodan arkadaşlarım bana birilerini tanıştırmayı denediler ama duygu depolarım tamamen boşalmıştı.

Uçmaya halim yoktu ama evde kalıp görevlerden de kaçamazdım; operasyonlardan birinde ekibi neredeyse tehlikeye sokuyordum. Anlamıyorum, dedi Josh soruşturmalarda. Yoni

sokakta bize doğru gelen iki atlı polis olduğunu belirtti. Oteldeki komuta odanın penceresinden onları görebiliyordun. Neden bize haber vermedin?

Polisler gelmeden görevi tamamlayıp kaçacak vaktiniz vardı, diye açıkladı artık yardımcım olan Levanon. Sizleri gereksiz yere strese sokmaya gerek yoktu.

Ona içimden bile teşekkür etmedim. Merkezde benim artık odaklanamadığımı bilsinler. Levanon Yoni'nin söylediklerini duymadığımı düşünmüştü, bir dakika sonra da söyledikleri aklımdan çıkmıştı.

Geriye bakıldığında makul davranıldı, diye karar verdi Udi. Önemli olan görevi tamamlamanızdı ve her şey yolunda gitti.

Uçmaya devam ettim.

Bir gün Yehiel'le hesaplarda tam açık olmayan birkaç şeyi konuşmak için moşavın bürosunda buluştum. Büroda moşavın genel sekreteriyle otururken, koridordan Orit'in, yan odadaki sekretere soru soran sesini duydum. Düşünmeden kalkıp dışarı çıktım. Orit'in karnı şişmişti.

Midemde duyduğum ağrıya ancak birinci sınıf bir boksör neden olabilirdi. Nefesim kesildi, ağzım kocaman açıldı, kalçamda ve bacaklarımda korkunç bir halsizlik hissettim. Duvara dayandım.

İyi misin, diye sordu Orit endişeyle. Kendimi hemen toparladım.

Evet, dedim, bana ait olmayan bir sesle. Tebrikler. Bilmiyordum.

Bebek kız, altıncı aydayım, dedi Orit, hamileliğin mutluluğunu saklamaya çalışmıyordu. Hangi ayda olduğunu söyleyerek hamileliğin boşandıktan sonra gerçekleştiğini açıklığa kavuşturmak istiyordu.

Seni görmüyoruz artık buralarda, diye devam etti ben susunca. Kahveye gelmek ister misin?

Buradan kuzeye devam ediyorum, diye bir ses yanıtladı benim yerime. O zamana kadar görüşmezsek doğumun kolay geçmesini dilerim.

Orit endişeyle bana baktı, ben de dönüp içeriye doğru sendeledim.

Genel sekreter bilgisayar çıktılarına bakarken benim dikkatimi veremediğimi görünce, şu anda rakamlarla ilgilenemediğini görüyorum, dedi. Bir bardak su ister misin ya da kahve?

Herhalde ne olduğunu anlayan Yehiel elini omzuma koydu, önemli değil, başka zaman devam ederiz, dedi. Tel Aviv'e dönmeden önce evde biraz dinlenmemi önerdi. Kafam ne kadar bulanık olsa da bu lanet yerden çıkmak istiyordum, gittiğim yer de lanetli olsa bile.

18

Babam öldü. Udi operasyonlarda kullandığım cep telefonunu aradığında Bilon'da, Körfez'deki belki de en gösterişli otellerden birinde, El Kaide'ye finansal destek verdiğinden şüphelendiğimiz bir Suudi şeyhinin odasına girme çalışmalarına ara vermiş, havuz kenarında yatıyordum. Şeyh para transferleri gerçekleştirmek için komşu ülkelere gider, burada kendi ülkesinde yasak olan fahişelerle vakit geçirirdi. Afganistan ve Sudan'a para havaleleri genellikle bu seferki gibi kısa yolculukları sırasında gerçekleştirildiği için merkez, odasında bulunacak belgelerin kopyalarının alınmasını istiyordu; bunların bize örgütün bu ülkelerdeki altyapılarını göstereceğini umuyorlardı. Altın renkte avizeler, tüm duvarlarında fildişi süsler ve beş santim kalınlığındaki halılarla kaplı otelde çok fazla personel vardı; görevlilerden birinin koridorda bulunmadığı bir ânı yakalamakta zorlanıyorduk. Ekip görevlilerden birini oyalamayı başardığında başka bir odadan çıkan arkadaşı operasyonun sürekli ertelenmesine neden oluyordu. Arazinin hassasiyeti nedeniyle hücre lideri, otel ekibinden biriyle bir sürtüşme olduğunda bana, merkez sorumlusuna haber verme emri almıştı. Bu sürtüşmelerin sayısı da gittikçe artıyordu.

Şeyh odasında dinleniyordu; ben ve otelde kalan diğer arkadaşlarım da turistmişiz gibi davranmaya çalışıyorduk. Cep telefonumda Udi'nin sesini duyunca biraz dalga geçtim, ancak İbranice konuşmaya başlayınca şaşırdım, dinle, dedi, sana vereceğim haber iyi değil.

*I am listening,** dedim, aklıma getirdiğim olasılıklardan hiçbiri gülümsememi silecek ve şezlongumda dikilmeme neden olacak içerikte değildi. Baban vefat etti, diye tahmin ettiğim ihtimallerden birini söyledi.

*I see,*** diyebildim.

Cenazeyi kaldırmak için seni bekliyorlar, o yüzden olabildiğince çabuk gelmen gerekiyor. Sana üç saat sonrasına Atina'ya uçuş ayarladık, Atina'dan İsrail'e de sekiz uçağında yer ayırttık. Cenazeyi yarın sabah on birde moşavda yapmak istiyorlar. Uçağa yetişebileceksen bana haber ver ki ben de Orit'e haber verebileyim.

*Why her?****

Çünkü bana haber veren oydu, başka kimse sana nasıl ulaşacağını bilememiş.

*Will do,***** diye gideceğimi belirttim.

Şezlongda kaldım, içimde bir boşluk hissi vardı, göğsümde de hafif bir ağrı. Havuzun kenarında az önce yediğim hafif öğle yemeği midemde dönüyordu. Kalktım, göğsümdeki basıncı azaltmak için hafifçe masaj yaptım, odama gidip ayrılmak üzere hazırlandım.

Babamın ölümü sürpriz değildi, ama neden şimdi, neden son saatlerinde yanında oturup kemikli ellerini tutamamış, fısıltılarını dinleyememiştim. Bir hafta önce onu ziyaret ettiğimde babamın bilinci açıktı. Neredeyse iskelet gibiydi, zar

* Dinliyorum. (ç.n.)
** Anlıyorum. (ç.n.)
*** Neden ona? (ç.n.)
**** Tamam. (ç.n.)

zor iki kelime fısıldayabiliyordu, yemek yemeyi reddediyor, bakıcının ağzına koyduğu yemeği tükürüyordu. Beslenmeyi damardan veya doğrudan mideden yapmaları için gerekli izin kâğıtlarını imzalamayı reddediyordu. Doktorlar bunu kendi isteği olmadan yapamayacaklarını söylediler. Hâlâ vücudunu ve gücünü yiyip bitiren hastalığın ne olduğunu bilmiyorlardı.

Ben hâlâ babamın tarlanın idaresini bıraktıktan sonra yaşama isteğini yitirdiğini düşünüyordum. Annem onu tanıyamamaya, oranın kendi evi olduğunu söyleyip yatağında yatan yaşlı adamın kim olduğunu sormaya başladığında ve uyumasını engellediğini söylediğinde babam yaşamamaya karar vermişti. Sonunun gelmesi eziyet dolu yıllar sürmüştü.

Aracımı havaalanına getiren sürücü beni güneye götürmeye hazırdı, ama ona moşavda gece boyunca yapacak hiçbir şeyim olmadığını, sabaha Tel Aviv'deki dairemden kendi başıma gideceğimi söyledim.

Sabah sekizde, Bet Kama kavşağından moşavın ofisini aradığımda telesekreter cevap verdi. Beer Sheva'ya vardığımda yeniden denedim ama yine kimse yanıtlamadı. Belki de saat dokuzda açıyorlar, diye düşünüp istemeyerek Orit'i aradım. Anlayışlıydı. Her şey hazır, senin tek yapman gereken gelmek, dedi. Sabah gazetelerine ilan verildi bile.

Annemi getiriyorum, dediğimde öbür tarafta sessizlik oldu.

Sence yerinde mi bu karar?

Bence ona borcum bu.

Demans bölümündeki bakıcılar anneme sakinleştirici mi vermişlerdi bilmiyorum ama sakin ve düşünceliydi. Tikleri durmuştu, şüpheci davranmıyor, her şeye itiraz etmiyordu. Artık iyice incelen vücuduna büyük gelen siyah kıyafetlerini giymişti, koluma girerek onu arabaya götürmeme izin verdi, Beer Sheva'dan Arava'ya kadar sustu. O çok sevdiğim, gizemli aklından kim bilir neler geçiyordu. Kavşaklardan birinde eğilip yanağından öptüğümde uzaklara doğru gülümsedi, bakışları buğuluydu.

Gözlerimin önünden ortak hayatımızdan sahnelerin geçeceğini ummuştum ama hayal edebildiğim tek şey, babamla son buluşmamız, elimde tuttuğum kemikli ve cansız elleri, iskelet gibi vücudu, titreyen çenesi ve insana benzemeyen bakışlarıydı.

Üçümüzün daha mutlu anılarını hatırlamaya çalıştım ama hatırlayabildiğim tek şey aile albümündeki fotoğraflardı. Babam, üniforması ve paraşütçü birliğinin, ordu kurallarına aykırı olarak geriye itilmiş beresiyle, annem çiçekli elbisesi ve açık saçlarıyla gülümseyerek, altmışlı yılların Dizengoff Sokağı'nda yürüyorlar. Babam beni, bebeklerini, Arava'da devletin verdiği, etrafı kumla çevrili evlerinin önünde kaslı kollarıyla havaya kaldırırken annem mutlulukla bakıyor. Ben tarlalarımızdaki yeni fidanları hortumla suluyorum. Eilat'ta, kumsalda ben ortada, annemle babam iki yanımda. Ben tombik bir çocuğum, babam kuvvetli, annem de etli butlu, güzel ve gülümsüyor.

Araba yolculuklarımızı da hatırladım, annem hesap oyunları ve kafiye oyunlarıyla beni eğitiyor. En sevdiğimiz oyun "her–bir" oyunuydu. Annem "Her evde bir salon..." diye başlardı, ben "Her arabada bir balon," derdim, babam da gülerek, "Her salonda bir balkon," diye eklerdi. Kafiyelerimiz bitene kadar devam ederdik.

Bu görüntülerin yerini ölmekte olan yaşlı adamın ve yanımdaki hasta kadının fotoğrafları aldı, üzüntü göğsümü sıkıştırıp boynumla gözlerim arasındaki sinirleri harekete geçirdi. Derin bir nefes alarak göğsümdeki sıkıntıyı atmaya ve gözlerimin kenarına doluşabilecek yaşları uzakta tutmaya çalıştım.

Moşavın mezarlığında annemle babamın arkadaşları, benim sınıf arkadaşlarım ve babamın cenazesini taşıyan özel ambulans bekliyordu.

Orit, annesi ve babası bize yaklaştı. Yine genç kız gibi

gözüküyordu, birden doğum yapmış olduğunu anladım. Tüm iyi niyetiyle bana bu haberi vermemişti. Uzun süredir görmediğim annesi ve babası yaşlanmıştı. Anneme eğilip onu usulca kucakladılar. Annem kendisini saran sevgiye karşılık verip üçünün de onu öpmesine izin verdi, arkasından eski arkadaşlarına, kendisiyle ve babamla birlikte bu yerleşim bölgesini kuran yoldaşlarına sarıldı. Orit bana döndü, sarılıp omzumda ağlamaya başladı.

Babama veya belki aynı zamanda anneme, bana, kendisine, ikimize, olabilecek ama olmayan bebeğimize ya da kendi bebeğinin olması nedeniyle mahcubiyetine mi ağladığını bilmiyordum ama gözyaşları üzerime damladı.

Tel Aviv'deki sınıfımdan ve diğer sınıflardan da birkaç kişi bana sarılıp cenazenin arkasından giderken ellerini omzuma koydular. Göz ucuyla Orit'in ve uzun boylu, solgun ve zayıf eşinin, Orit'in annemi destekleyen anne babasının arkasından yürüdüklerini gördüm. Mezarın kenarında kazmayı ve örtmeyi üstlenen birkaç moşav üyesi duruyordu. Aralarından bir tanesi, başında takke olan tek üye, gerekli duaları okudu, arkasından isteyenleri birkaç kelime söylemeye çağırdı. Ben gitmedim, boğazımda zaten düğüm vardı. Kelimelerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştır, ne diyeceğimi bilemedim. Babamın gençlik hareketinden arkadaşları, altmışlı yaşlarında –güçlü, esmer, iş kıyafetleri ve bot giymiş, bir tanesi şortlu– adamlar Ben-Ari'yi övdüler. Aralarından bir tanesi, ilk günlerin zorlu şartlarında babamın, siz gidin devlet dairelerinizde masalarınızda oturun, ben domates yetiştireceğim, geldiklerinde görsünler, dediğini anlattı. Başka bir arkadaşı babamın soyadını Aronson'dan Ben-Ari'ye çevirirken tereddüt edişini anlattıktan sonra bana dönerek o ağaçtan çıkan dalın yurtdışına kadar uzadığını söyledi. Tarlaları terk ettiğim için gizli bir tenkit de var mıydı sözlerinde, bilemiyorum.

Babam için Kadiş duasını okudum. Varlığına inanmadığım bir Tanrı'yı öven anlaşılmaz sözlere karşı hissettiğim direnç, kelimeleri söylerken hata yapmama neden oldu. Arkadaşlarım elimi sıkıp giderken *şiva** döneminin nerede geçeceğini sorunca birden *şiva* yapılması gerektiğini hatırladım. En makul yer annemle babamın eviydi.

Yehiel hemen salonu, benim yatak odamı ve annemle babamın yatak odasını boşalttı. Kendisini ve karısını, hiç doğmayan bir kardeş için inşa edilen dördüncü odaya sıkıştırırken çocuklarını da merkezdeki akrabalarına gönderdi.

Annemin *şiva* dönemine kalmasına karar vermem şaşkınlıkla karşılandı ancak olanların bilincindeki karmaşayı frenlediğini hissediyor, benimle birlikte olmasını istiyordum. Bir hafta boyunca onunla olabilecektim.

Annem o hafta boyunca neredeyse hiç konuşmadı, uzaklara dalıp giden bakışlarıyla söylenenleri dinledi, arkadaşlarının ona sarılıp öpmesine izin verdi. Yanımda oturdu, bana öyle geliyor ki sıcaklığımı ve dokunuşumu hissetmek istiyordu, ben de onun yanındayken hep bir şekilde temas halinde olmamızı sağladım. Babamın hastanedeyken de yanında olan bakıcısı Madlaine bizimle kaldı, anneme özveriyle baktı, annemi hiçbir zaman kendi başına bulamadığı tuvalete götürdü ve annem gece kalkıp "eve" gitmek istediğini söyleyince o da ayaklandı.

Orit iki kere geldi. İlkinde cenazenin ertesi günü eşiyle geldi. Ziyareti evin moşav üyeleriyle dolu olduğu zamana denk gelecek şekilde planlamıştı, böylece şimdi yüzünün de ince ve uzun olduğunu gördüğüm ince adamla tokalaşmak ve kısa ve gerekli başsağlığı dileklerini dinlemek dışında tek bir kelime konuşmamıza gerek kalmadı. Orit'le sadece kısaca kucaklaştık ve onu iki yanağından öptüm. Ne ona ne de

* Yahudilikte birinci dereceden akrabalar öldüğünde, genellikle evde taziyelerin kabul edildiği yedi günlük matem süresi. (ç.n.)

adama karşı bir şey duydum. Orit ziyaretinin geri kalan kısmını annemin yakınında geçirdi.

İkinci gelişi son gece, geç saatteydi. Kucağında bebeği vardı.

Çok özür dilerim, dedi, ama kocam, evet kocam demişti, gecikeceğini söyledi, bugün *şiva*'nın son günü olduğunu öğrendim, bebeği bırakacak kimsem de yoktu.

Salonun öbür ucunda oturan annem birden kimlerin geldiğini gördü, yüzünde tanıdık birini görmenin şoku belirdi. Gözlerinde yıllar önce sönen bir ışık yeniden yandı. Kalkıp küçük vücuduyla hızla Orit'e gitti. Canım benim, ellerini bebeğe uzattı, şok içinde duran Orit'ten izin istemeden bebeği elinden aldı. Göğsüne iyice yaslayarak başına öpücükler kondurdu. Tatlım benim, tatlım benim, diye mırıldandı.

Orit mahcup bir biçimde, ne yapacağını bilemeden bir kenarda durdu, ben de yanlarına gittim. Çocuk tehlikede değildi ama annemin aklında neler olduğunu kim bilebilirdi?

Orit'e bakışlarımla çocuğu almasını işaret ettim. Kolunu yavaşça uzattığında annem bebeği sıkıca tuttu, sonra birdenbire bana dönüp bir kelime bile söylemeden bana uzattı.

Bebeği içgüdüsel olarak aldım. Daha önce kollarımda hiç bebek tutmuş muydum, hatırlamıyorum. Bu kadar küçük, birkaç aylık bir bebek tutmadığım kesindi. Onu hafifçe tuttum, yuvarlak, huzurlu yüzüne, minicik burnuna, mükemmel, pembe, hafif aralık dudaklarına baktım. Koyu, yuvarlak, kocaman gözlerini açtı, bana bir süre baktı, sonra yüzü buruştu ve boğazından içler acısı bir feryat duyuldu.

Bebeği hemen Orit'e verdim. Orit onu vücuduna yapıştırdı, biraz sallayınca bebek yatıştı.

Onunla gelmek pek iyi bir fikir değildi, dedi mahcup ve hüzünlü bir gülümsemeyle. Özür dilerim, dedi yaşlı gözleriyle, geri dönüp çıktı.

Odadaki insanların bakışlarına maruz kalamazdım,

göğsümdeki basınç geri döndü, annemi yatak odasına götürdüm. Başsağlığı dilemeye gelenlere dönmem gerektiğini biliyordum, ne de olsa beni ve annemi avutmaya gelmişlerdi. Ama gücüm yetmedi. Kusuruma bakmazlar, diye düşündüm. Annemin yanına, babamın tarafına yattım ve gözlerimi kapadım.

INTERMEZZO

19

Seni görevden almayı düşünüyordum, dedi Udi büroya döndüğümde, ama burada olmadığın hafta boyunca nasıl karıştı burası bilemezsin. Hatta iki hafta boyunca, Körfez'e gittiğinden beri.

Bu konuda kesin bir fikrim yoktu. Daha fazla yolculuğa halim olmadığını, operasyonlar için gereken uyanıklığa, enerjiye ve merkezde planlarını yapmak için gereken konsantrasyona sahip olmadığımı biliyordum, ama gidecek başka yerim de yoktu.

Kısacası, diye devam etti Udi, kalıyorsun, zaten itiraz ettiğini de duymuyorum. O zaman haydi, masanın üstünde üç tane operasyon talimat dosyası var. İçlerine sadece genel olarak görevin mahiyetini ve merkezin niyetini yazdım, gerisi senin.

Üç farklı operasyonu planlamaya başladım, ikisi Avrupa'da, üçüncüsü de yine "yumuşak hedef" olan bir ülkedeydi. Daha bu dosyalar hakkında düşünmeyi bitirmemişken masama Güney Amerika ve Afrika'yla ilgili başka "genel fikirler" ve

"merkezin hedefleri" kondu. Ancak bu görevleri planlayacağına güvenilen Operasyonlar Bölümü Başkanı'nın ruhu Arava'daki küçük bir moşavın evlerinin arasında dolanıyordu.

Udi beni iki kere çağırıp operasyon talimatının neden geciktiğini, iyi olup olmadığımı sordu. Operasyonların talimatları sonunda yardımcım Levanon sayesinde hazırlandı. Takımların talimat ve harekât yöntemleri hakkında birçok uyarıları oldu, yapmak istediği değişikliklerin çoğunu ekledim.

Udi, Levanon ve ben üç operasyonun başında olacak, arka arkaya hareket edecektik.

Ben Paris'e gönderildim. Hükümet Fransız istihbarat servisinin Hamas'la temas kurmasından hoşlanmamıştı. Protestolar işe yaramamıştı; Hamas'ın askeri kolu İzeddin Kasam Birliği'nin yöneticilerinden ve çok sayıda terör saldırısından bizzat sorumlu Abu Ali Faid'in Fransız istihbaratıyla konuşmak üzere Mısır yoluyla Gazze'den geleceği duyulduğunda bu görüşmelere son verilmesi kararlaştırılmıştı. Yine bu konuda çekincelerim vardı, bunlar Mossad'ın başkanına kadar gitti ve reddedildi. Orit'in bana pusulalık etmeyip yön göstermemesi, bu çekincelerimin sadece sözde kaldığı hissini verdi. Sanki bir tür ritüel yaşanıyordu. Ben tereddütlerimi belirtiyordum, tereddütlerim reddediliyordu ve ben operasyonu gerçekleştiriyordum. Tereddütlerimin beni sorumluluktan alıkoymadığının farkındaydım.

Orly Havaalanı'nda kısa bir araştırmayla Faid'in tek bir adam, olasılıkla yerel güvenlik servisinin bir görevlisi tarafından, resmi arabayla oteline götürüldüğünü öğrendik.

Ekibimiz küçüktü. Ajanların üç ekibe ayrılması dairenin her bölgede emrinde tuttuğu insan sayısının azalmasına yol açmıştı. Bu nedenle ekibimin bir numarası Arnon'u operasyonun son kısmına kadar hedeften uzak tutamamış, onu da takibe dahil etmek zorunda kalmıştım.

Faid otele arkasından giren adamın, havaalanında kendisini

alacak arabayı beklerken yanında duran adam olduğunu fark etmiş ve ev sahibinin dikkatini buna çekmişti. Fransız bir saniye bile kaybetmeden Arnon'a gitmiş, resmi bir kimlik gösterip ondan da kimlik göstermesini istemişti. Arnon şaşkınlığa uğramış gibi davranmış, arkasından da itiraz etmişti, ama karşısındaki adam onu tutuklamakla tehdit edince Avustralya pasaportunu çıkarmış, birkaç soruya cevap verip serbest bırakılmıştı. Adamın misafirine, "Yedide buluşuruz o zaman," dediğini duymuştu.

Hayal kırıklığına uğrayan Arnon'u İsrail'e geri gönderip görevi ben üstlendim. Küfredip bunun son yurtdışı yolculuğum olacağını söylüyordum. Yetmişti artık, bu saçmalıklara ve bu hatalara tahammülüm yoktu. Tahammülüm kalmadı işte, o kadar.

Akşam yediye doğru otelin etrafında yerlerimizi aldık. Saat tam yedide Abu Ali Faid dışarı çıkıp kaldırımda beklemeye başladı. Ev sahibinin Paris trafiğinde iki dakika gecikeceğini umabilir veya uzun bir takibe geçip başka bir fırsat bekleyebilirdim.

Sokak karanlıktı, az sayıda insan vardı, Faid'in yakınında kimseler yoktu, şansımı denemeye karar verdim. Arabam yolun öbür ucunda, otelin karşısında park edilmişti.

Çıkıyorum, dedim sürücüm Josh'a, kontağı çevir ve kaçmaya hazırlan. Telsizle ekibe haber verdim, arabadan çıktım, sokağı geçip adama doğru ilerledim, iki metre uzaktayken tabancamı çıkarıp göğsüne üç kurşun sıktım. Kuvvetli bir tekme yemiş gibi geriye uçtu ve sırtüstü yere serildi.

İstihbarata göre Faid'in kurşun geçirmez yelek giyiyor olması mümkündü, bu nedenle görevi başına bir kurşun sıkarak bitirmem gerekiyordu. Ancak kaldırıma çarpan başının etrafında bir kan gölü oluşmuştu, dudağının kenarından da kan sızıyordu.

Anlaşılan orada birkaç saniye fazla kalmıştım, motoru çalışan arabadan çalınan kornanın sesi beni gerçek hayata geri

getirdi. Dönüp sokağı geçerek arabaya doğru hızla yürürken, geçen birkaç kişi Faid'e doğru koştular. Arkamdan sesler, sonra da koşuşturma ve bağırtılar duyuldu, birden Josh'un arabadan çıkıp silahını arkamızdan bize yaklaşanlara doğru tuttuğunu gördüm.

Ayak sesleri durdu. Josh yanından hâlâ ölçülü adımlarla geçerken beni arabaya doğru itti, elindeki silahı arkamda görmediğim insanlara doğru tutmaya devam ederken geri geri giderek o da arabaya yaklaştı, benim kapımın kapandığını duyunca arabaya bindi, gaza bastı ve araba yerinden fırlarken kapısını kapattı.

Delirdin mi, dedi öfkeyle. Uyuya mı kaldın? Neredeyse yakalıyorlardı seni.

Yanıt vermedim, birkaç köşeyi döndükten sonra durmasını söyledim ve ruhumu kustum.

Sanırım yolun sonuna geldik, dedi Udi üzüntüyle, soruşturmalardan sonra ikimiz bürosunda yalnız otururken. Son operasyonlarda olanları bir bütün halinde düşününce artık yurtdışına çıkamayacağın ortada. Odaklanmıyorsun, yavaşsın, sonuna kadar götürmüyorsun, ki bu ilk operasyonlardan beri sorunun oldu, en kötüsü de hem kendini hem de etrafındakileri tehlikeye atıyorsun. Josh'a bakılırsa tamamen şoka girmişsin, hatta yakalanmak umurunda bile değil gibiymişsin.

Gerçek daha da beterdi. Sokağı geçip ağır ağır geri dönerken duyduğum seslerden birinin misafirini almaya gelen Fransız güvenlik servisindeki adam olabileceğini biliyordum. Omurgamda, kalbimde ve ensemde mermilerin darbelerini hissedebiliyordum. Yavaşça yürümeye devam etmiş, sesleri ve adımları duymuş, kurşun yağmurunu beklemiştim veya en azından beni omzumdan tutacak bir eli. Omzum karşı koymazdı.

Şimdi de talimat dosyalarına gelelim, dedi Udi benden hiçbir tepki gelmeyince, hâlâ yumuşak bir sesle. Senin de bildiğin gibi iyi değildiler. Diğerlerinin yorumlarını duydun. Değişik ayrıntılar eksikti, plan olabildiğince sıradandı. Seni sen yapan orijinallik, zekice fikirler ve ayrıntılara dikkat – hepsi silindi. Konsantre olmadın, olabilecekleri gözünde canlandırmadın. Otomatik yazdın. Bu doğruysa Operasyon Bölümü Başkanı olarak devam edeceğinden de şüpheliyim.

Benden gelecek ciddi bir tepki bekliyordu herhalde ama böyle bir tepki gelmedi. Ben bir seneden fazladır neden bahsediyordum?

Belki de faaliyete erken döndün, belki de kendine gelmen için vakte ihtiyacın var, dedi sonunda. Mossad başkanı seninle konuşmak istiyor ama şu anda Güney Amerika'da ve ancak haftaya dönecek.

Ekiple birlikte mi, diye sordum.

Evet, yeni bir alan açılacak, izni şahsen vermek istiyor. Senin ve benim istediğimiz yerde yeni alan açtığımız son on yıldaki gibi değil işler, o zaman bize güveniyorlardı, diye ekledi dostça.

Ona söz verdim. Udi ilk tanıdığımdan bu yana kelleşmişti, başının etrafında birkaç tel saç kaldıysa da bunları tıraş ediyordu artık. Arazide koşuşturmayı bırakıp zamanını toplantılarda geçirmeye başladığından beri büyüyen göbeği, belki de sürekli uykusuz olması nedeniyle gözlerinin etrafında oluşan siyah halkalar ve göğsüne astığı okuma gözlüğü ona memur görüntüsü vermişti. Acaba ailesi görevde olduğu onlarca seneyi, önce donanmadaki, sonra da Mossad'daki yıllarını nasıl geçirmişti? Her gece nasıl bir eve, nasıl bir kadına dönüyordu? Yazılı olmayan sosyal hiyerarşi, iş saatleri dışında görüşmek isteyenlerin kendi mevkilerinden insanlarla buluşmasına imkân veriyordu. Ben iş arkadaşlarımla iş dışında buluşmayı istemedim ama isteseydim de Udi hep benden bir üst kademedeydi,

hayatının geri kalanı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, tabii işi dışında bir hayatı varsa.

Tamam, dedim. O zamana kadar ne olacak?

Seni kovmuyorum. O zamana kadar eskisi gibi devam et ya da istiyorsan tatile çık.

Bir hafta normal uyuyabilecek olsam tatile çıkardım. Ancak Tel Aviv'de kendi başıma bir haftayı nasıl geçirebileceğimi bilmiyordum, moşava da tabii ki dönmeyecektim.

Şimdilik normal devam ediyorum, dedim. Arkamdan da umarım Levanon'u göreve atarsın. Hem profesyonel, hem soğukkanlı, hem alçakgönüllü, hem de sempatik fazla adamın yok. Kararlılık kötü bir şey değil, hele de benim kararsızlığımdan sonra.

Udi gülümsedi. Bana Levanon hakkındaki fikrini belirtmişti ama Mossad'da birçok atama belli gruplaşmalar sonucu olur, şimdiki gruplaşmada da Levanon'un şansı çoktu.

Mossad başkanıyla yapacağım görüşmeden özel beklentilerim yoktu. Servisten ayrılmak isteyip istemediğimi bilmiyordum, ama o anda başka görev de istemiyordum. Mossad başkanı bürosunun ucundaki rahat toplantı köşesini gösterdi, çalışma masasından kalkıp yanıma geldi. Elimi iki eliyle sıkması içimi ısıttı. Daha önce birçok kez buluşmuştuk, genellikle operasyonlara çıkmadan önceki son brifinge gelirdi, Operasyonlar Bölümü Başkanı olduğumda da planları onun bürosunda sunardık. Netsach biraz bana benziyordu, yalnız daha kısa ve daha genişti, dış görüntümüzün de aramızda bir yakınlık teşkil ettiğini düşündüm. Netsach, Mossad başkanlarına hep verilen isimdi, kendi adı değildi. Sonsuz anlamına gelen ismin görevinde ona şans getireceğine inanılırdı.

Senin hakkında uzun uzun konuştum ve düşündüm, dedi. Bir süredir de tanışıyoruz. Sen elimizdeki en iyi insanlardan

biriydin ve daha verecek çok şeyin var, ama şu andaki pozisyonunu ve geçirdiklerini anlıyorum.

O zaman bana da anlat, dediğimde Mossad başkanı kahkaha attı. Şaka yapmamıştım.

Bir fikrim var, diye devam etti. Zamanında bize Uzakdoğu'yu açtın. Oldukça şiddet içeren bir açılımdı, çünkü oraya çok terör aktı ve orada birçok silah anlaşması imzalandı. Şimdi düzgün bir şekilde açmak istediğimiz bir cephe daha var, önümüzdeki senelerde orada çok faaliyet olacağa benzer. Rusya ve eski Sovyetler Birliği ülkeleri.

Bana baktığında tepki görmedi çünkü ben bir şey hissetmemiştim.

Rusya'nın gitmeye başladığı yönü beğenmiyoruz. Kendini Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı bir kutup olarak kuvvetlendirmeye çalışıyor, oldukça tutarlı bir biçimde ABD'nin karşı çıktığı güçleri destekliyor ve ABD'nin desteklediği güçlere karşı hareket ediyor. Bu durum şimdilik kendini Buşehr'deki nükleer santral ve başka Müslüman ülkelerde küçük nükleer santralların kurulması şeklinde gösteriyor ve devamı da gelebilir. Eski Sovyetler Birliği'ndeki bazı Müslüman ülkelerde İran'ın etkisi büyük, hatta uydu devlet haline gelip terör tabanları olarak kullanılabilirler. Artık nükleer füzeleri ellerinde tutanlardan bahsetmiyorum. Bunları kendi tecrübenden de tanıyorsun.

Bana yeniden baktı, ben de hâlâ benden ne istediğini duymak istiyordum. Herhalde stratejik analizine tepki vermemi beklemiyordu, son yıllarda Suriye ve Lübnan'la ilgili analizleri doğru çıkmış ve herkesin takdirini kazanmıştı.

Şimdiye kadarki konumunda hep kısa yolculuklara çıktın. Çin'e yerleşme denemen de oldukça kısaydı. Şimdi birkaç yıllığına Rusya'ya yerleşmeni istiyoruz. Yerleş, ticari firma kur, ithalat ihracata başla, bu sayede dolaşıp ülkeyi ve uydu ülkelerini tanırsın.

KGB'nin devamı olan FSB, KGB'den yabancılara duyduğu şüpheyi de miras aldı. Bu nedenle hedefimiz ilk bir-iki sene boyunca sadece ticaret yapman. Hiçbir yere gönderilmeyeceksin, hiçbir operasyon görevi verilmeyecek. Oradan olabildiğince az ayrılmanı istiyoruz.

Bu sorun olmayacak, dedim.

Yas haftasından sonra annemin durumu daha da kötüleşmiş, etrafındakilerle konuşmaz olmuştu. Onu ziyaret ettiğimde bana hiç tepki vermiyordu. Ondan başka da kimsem yoktu. Yaşamak istediğim veya yaşayabileceğim bir yer de yoktu. Yehiel annemle babamın tarlalarını satın almayı teklif etmişti, kabul ettiğimde beni buraya bağlayan son ipler de koptu.

Orit'in "Tebdil-i mekânda hayır vardır" lafını hatırladım. Benim için tamamen bilinmez olan ve şarkılarını sevdiğim Rusya makul bir sığınak olabilirdi.

Orada dinlenebileceksin de, dedi Mossad başkanı. Yaptığın ticaretten para kazanman gerekmeyecek. Bana öyle geliyor ki birkaç sene dinlenmeye ihtiyacın var.

Belki de Jamaika veya Barbados'ta altyapı kurmalıyım?

Yine güldü, yine şaka yapmamış olmama rağmen. Arkasından görüşmenin bittiğini gösterir gibi kalktı ve kolunu sırtıma atarak bana kapıya kadar eşlik etti. O zaman anlaştık mı, diye sordu.

Anlaştık, dediğimi duydum.

İKİNCİ BÖLÜM:
ANUŞKA, SAINT PETERSBURG

20

Doğan güneşin ince huzmesi, Montreal'den St. Petersburg'a uzun uçuş boyunca uçağın kanatlarının altındaki bulutları boyadı. Pencere kenarındaki koltuğumdan karanlığın içinden belirmeye başlayan ince çizgiye büyülenmiş gibi baktım. Akşam yemeği çoktan verilmiş, yolcu kabinindeki ışıklar söndürülmüştü. Yolcular koltuklarını geriye yatırmışlar, üzerlerini örterek uçak uykusu pozisyonu almışlardı. Tek tük dizüstü bilgisayarın ışığı görülüyordu.

Kanadalı bir işadamı olarak ben de birinci sınıfta, ayak uzatmak için açılan bir parçası olan rahat bir yatar koltukta oturuyordum. Ünlü şarkının dediği gibi "mutsuz ama hiç değilse daha rahat"tım. Güneşin doğuşu da moralimin düzelmesine yardım etti. İlk başta güneşin doğduğunu anlamadım. Pencerede enlemesine beliren lacivert çizgi, üzerindeki siyahlıktan ayırt edilecek kadar açık renk ancak altımızdaki bulut katmanını aydınlatmayacak kadar koyuydu; bulutların maviden mora, bir

saat kadar sonra da turuncuya dönüştüğünü gördüm. O zaman ince çizgi de biraz genişledi, üstünde çok koyu bir gökyüzü, altındaysa koyun gibi bulutlar uçağın altından ufka doğru uzuyor, yavaşça geriye doğru çekiliyordu.

Karnımda ve kasıklarımda hafif bir heyecan titreşimi hissettim. Belki tam olarak heyecan değildi bu. Bir beklentiydi, belirli bir şeyin beklentisi değil, olacakların o zamana kadar olanlardan farklı olacağı beklentisi.

Bir keresinde buzulların derinliklerinde çok hücreli canlı organizmalar yaşadığını duymuştum. O soğuklar ülkesinde, gelişmelerine uygun şartları bulmuşlardı. Belki vücudumu dolduran buzulun derinliklerinde de beklentinin, hatta belki de umudun oluşması için gerekli hücreler bulunuyordu. Dışarıdan farkına varılmasa bile derinlerde hareketleniyor ve çalkalanıyordu.

Pamuk denizi turuncu, pembe ve sarı tonlarına büründü. Gökyüzünün mavisine de pembeler ve açık maviler karışmaya, birazdan doğacak güneşin belireceği noktaya yaklaştıkça açılmaya başladı. Gökyüzündeki bu güzelliği, toprağın üzerinde, bulut katmanının altında oturan insanlara görünmeyen bu güzelliği seyrettim.

Aklımdan hiçbir düşünce geçmiyordu. İlk defa operasyon talimatı tek bir sayfadan oluşan, ek güçler, görevler ve aşamalar içermeyen bir göreve çıkıyordum. Petersburg'a in, otele yerleş, daire bul, ofis bul. Yerleşme bütçen şu kadar. Rusya'da ve dışında, özellikle de eski Sovyetler Birliği ülkelerinde, onların arasından da özellikle Müslüman ülkelerde ticari temaslar kur. Güvenlik maddesi: Yakın sosyal ilişkiler kurma, yakın ilişkiler kurma...

Yalnızdım, havaalanında beni bekleyen yoktu ve kimse benden yakın bir zamanda rapor vermemi beklemiyordu.

O zamandan itibaren benden sorumlu olan Ariel, beni yolcu

etmek üzere Montreal'e gelmişti. Ona açtığım şirketi, sekreterin şirketin ismini vererek gelen mesajları alacağı, sonradan bu mesajları benim elektronik postama göndereceği hizmet bürosunu göstermiştim. Her zaman yaptığımız gibi, gerekli olursa kullanması için, onu açtığım şirket hesabına ortak ettim. Havaalanına gitmeden önce otelimde ellerimi büyük bir hararetle sıkmıştı. Orada olması o kadar gereksizdi ki, İsrail'den sırf fikrimi değiştirip Kanada'ya yerleşmeye karar vermediğimden emin olmak için gönderildiğini düşündüm.

Ariel yeni görevim hakkında ne hissettiğimi sorduğunda, ne görevi, demiştim. Kısa bir tereddütten sonra kısa ve zoraki bir kahkaha attı.

Belki de Zief'ten, Rashid Nuri'den, Mustafa Kader'den, Schultz ve Faid'den sonra bu senin için görev sayılmıyor, dedi. Tabii Kazakistan'daki sürücülerle Seyşeller'deki hücre de vardı, diye ekledi.

Ariel Mossad'ın tarihçisi değildi, Mossad üyeleri genellikle kurumun suikast tarihçesini ders gibi öğrenmezler. Örgütte geçirdiğim on beş senede yer aldığım, çoğunluğu istihbarat toplama amaçlı operasyonların arasından adam öldürdüklerimi hatırlatması tesadüf değildi. Bu bilgilerin kendisine görevden kaçma belirtileri gösterirsem kullanması için verildiği ortadaydı. Büronun çalışanlarına gösterdiği ve gelecekte de hissedeceğim taş gibi bir hassasiyetle aramızda kan bağı olduğunu, bu bağların çözülemeyeceğini ima ediyordu.

O sırada bu bağları kesip Kanada'ya yerleşmeyi düşünmüyordum. Tarlamın satışından elde ettiğim ve Orit'in içinde kaldığı evimizin yarısı için aldığım parayla sözleşmemi bozabilirdim. Montreal ve Toronto geçmişimin birer parçasıydı, henüz saf ve mutlu olduğum gençlik yıllarımda Hintli Kanadalıyı oynadığım paravan öykümü burada kurgulamıştım, ama o yıllar unutmak istediğim geçmişimin birer parçasıydı.

Uzak, soğuk, kocaman ve şarkılarıyla, romanlarıyla ve

ruhuyla davetkâr Rusya ve en güzel şehir olmak üzere inşa edilmiş St. Petersburg benim için gizli, elle tutulamayan bir çekimin kaynağıydı. Eski Sovyet dünyasıyla ticari ilişkiler kurmaya gönderilmiştim, para kazanmam bile gerekmeyecekti. Kendimi göreve çıkmış gibi hissetmiyordum.

Aslında hiçbir şey hissetmiyordum. Ariel'e de aynen bunu söylemiştim, nasıl tepki vereceğini bilememiş, bana şans ve başarı dilemişti. İlk defa başarımın nasıl ölçüleceğini bilmiyordum.

Uçakta, gittikçe uzayan gündoğumuyla birlikte ilk hafif duygu kıvılcımları kendini gösterdi, ama içimdeki buz parçasını eritebilecek kadar değildi. Beni uzun aylardır tanımayan anneme eskisi kadar çok üzülmüyordum. İçinde yaşadığı dünyayı sadece Madlaine, babamın onun için ayarladığım eski bakıcısı anlayabiliyordu ve ben o dünyanın bir parçası değildim. Babam için artık üzüntü duymuyordum; şimdi mezarını ziyaret edecek kimse yoktu, ama Yehiel ziyarete gideceğini ve senesi dolduğunda benim yerime Kadiş duasını okuyacağını söylemişti. Orit ve yaşadığımız ve çocuğumuz olabilecek hücre kümesinin çektiği acıdan da, büyük acılarla biten aşkımız için de üzüntü duymuyordum. İşte, bunların yarattığı buz parçasının içinde hayat belirtileri gözüküyordu.

Şafağın renkleri silinip mavi renk pencerenin tamamına yayılarak gün doğduğunda aşağıda parlak okyanus ortaya çıktı, uyuyakaldım. Uyandığımda aşağıda İskandinavya'nın dağlık toprakları gözüktü. Pilot inişe geçtiğimizi söyleyip yerel saati verdi, akşam dokuzdu. Bulut katmanının üstünde güneş hâlâ parlıyordu. Beynimde "Ah Petersburg, saraylar ve köprüler" şarkısının melodisi dolanıyordu, şarkının sonraki dizesinde kadınlardan da bahsedildiğini hatırladım.

Finlandiya Körfezi'ni geçtik, içine girdiğimiz bulutlar şehre yaklaştıkça yoğunlaştı. Uçak sarsıldı, yolcular kemerlerini bağladılar ve uzun bacaklı ve düz göğüslü hostesler yerlerine oturdular.

Bulutların altına inince ışık tüm boşluğu doldurdu. Yaz ortasıydı, kuzeyde bulunan güneş ufuk çizgisinin gerisine inmekte gecikiyordu. Camdan ormanlar, dev tarlalar, nehirler, köy evi öbekleri, daçalar ve vadiler gözüküyordu.

St. Petersburg'un uluslararası havaalanı Pulovo 2'nin pistlerinde eski, parçalanmış helikopterler ve herhalde yeni oligark sınıfa ait sıra sıra yepyeni jetler vardı.

Otobüslerle gittiğimiz eski terminal binasında bizi iki tabela karşıladı. Rusça "Sankt Peterburg" ve İngilizce "Saint Petersburg". Rusça'da İngilizce'deki S yerine C, R yerine de P yazılması beni zorluyordu. Operasyon talimatında şehrin ismi sadece "Peterburg" olarak geçiyordu.

Küçük binada işçiler, ileriki yıllarda gelenleri karşılayacak yeni kısmın metal ve cam iskeleti üzerinde çalışıyorlardı.

Gizli ajanların KGB'nin kalesine girdiklerinde hafif bir heyecan duymaları gerekir, benim hissettiğim heyecan farklıydı. Güzel olduğu söylenen bir kadınla ilk buluşma öncesinin heyecanı gibiydi. Pasaport kontrolden hızlı geçmemde belki yüzümdeki gülümsemenin etkisi vardı. Valizlerim ve bagaj bandı da zorluk çıkarmayınca birkaç dakika içinde taksideydim.

Şehir neredeyse havaalanına kadar uzanıyordu, yolda en iyi Avrupa araba üreticilerinin satış merkezleri bulunuyordu. Nazilerin Leningrad Kuşatması anısına dikilen, savaşçıların ve kuşatma altındaki şehrin sakinlerinin heykellerinin yüksek bir direğin etrafında toplandığı anıt şehre girişi belirliyordu.

Stalin binaları, dedi şoför şehre giden Moskovski Prospekt'e, yani Moskova Caddesi'ne girdiğimizde, yolun iki yanında duran heybetli, sütun ve kemerlerle süslenmiş binaları göstererek. Stalin, binaların sönük gri ve kahverengi renklerine rağmen şehrin giriş yoluna saygın ve kudretli bir görüntü vermeyi başarmıştı.

Şehrin heybetli merkezine vardığımızda gösterişli rengârenk binalar beni kırmızıları, yeşilleri, mavileri, kahverengileri

ve sarılarıyla çevreleyip başımı döndürdüler ve nedenini açıklayamadığım bir mutluluğa boğdular. Bu gösterişli büyük yapılar bir zamanlar Deli Petro'nun şehre yanında getirdiği asillere aitken şimdi ofislere, lokantalara, dükkânlara ve tanınmış kıyafet ve yiyecek zincirlerine ev sahipliği yapıyordu. Yoğun araba ve yaya trafiğinin arasından, şehri kesen kanalların üstündeki köprülerden geçtik. Saat akşam onu geçiyordu ama dışarısı hâlâ aydınlıktı.

Grand Hotel Europa, taksiden indiğim ve kırmızı üniformalı kapıcısının valiz arabasıyla gelip iki valizimi yüklediği andan itibaren hoşuma gitti. Yolculuğun şartları gerektirdiğinde bundan daha gösterişli otellerde kalmıştım ancak birkaç eski binadan oluşan bu otel Rus romanlarından hatırladığım kibar özelliklere sahipti, bina boyunca kaliteli kafeler ve dükkânlar vardı.

Otele giriş işlemi bana nereye geldiğimi hatırlattı. Resepsiyon görevlisi pasaportumu ve ülkeye giriş belgemi istedi, bilgisayara yükledi ve Göçmen Bürosu'na veya İç Güvenlik Bakanlığı'na gönderdi. Mossad'ın işini iyi yaptığını ve pasaportta ve içindeki ayrıntılarda bir hata bulunmayacağını umdum.

En üst katta bir suit tuttum. Yerleşecek bir daire bulana kadar birkaç hafta burada kalacağımı biliyordum, o yüzden buradaki yeni hayatıma eski güzelliklerle çevrili olarak başlamak istiyordum. Bana eşlik eden otel görevlisi kapıyı manyetik kartla değil büyük bir anahtarla açınca sevindim, içeri girdiğimizde eski ahşap kokusunu duymak da hoşuma gitti. Suitteki oturma odasında çalışma ve oturma köşeleri ve kalın bir halı vardı. Genç adam valizlerimi yatak odasına götürdü. Odanın ortasında gördüğüm dört direkli yatakta fazla uzun olmayan boyumla hem enlemesine hem de boylamasına yatabilirdim.

Kalın perdeyi ve arkasından tülü açtığımda ortasında büyük bir heykel bulunan, çiçekler açmış bir bahçe gördüm.

Bir saniye sonra buranın neresi olduğunu anladım. Yolculuğa hazırlanırken albümlerde gördüğüm, Puşkin'in elini uzattığı heykeldi. Arkasında beyaz sütunlu balkonlarıyla Rus Müzesi'nin ve Mihailovski Tiyatrosu'nun sarı sarayları vardı. Ancak Voskresenya Kristova Kilisesi'nin muhteşem kubbeleri gözlerimi cezbetmişti – bir kısmı altın renginde, bir kısmıysa yuvadaki çocuklar tarafından tasarlanmış gibi mavi, beyaz, yeşil ve sarı köşegen ve karelerle süslenmişti. Hafif bir öksürük bana odamın girişinde bahşişini bekleyen kırmızı ceketli komiyi hatırlattı.

Gecenin geç saatiydi, karanlık çökmeye başlamasına rağmen gezintiye çıktım. Gece sokaklarda dolaşan sarhoşlarla ilgili uyarı aklımdan çıkmıştı, ama bu ikazları hatırlatacak kimseye rastlamadım. İnsanlar rahatça dolaşıyor, kafelerde oturuyor, ihtişamlı binaları cömertçe aydınlatan ışıklarla yüzleri parıldıyordu. Uzun pencerelerin üzerinde süslemeler ve heykeller vardı, evlerin neşeli renkleri altına dönüşüyordu, otelin karşısındaki iki katlı alışveriş merkezi Gostiny Dvor bile birdenbire düşlerden çıkmış bir bebek evi gibi gözüküyor, ışıl ışıl pırıldıyordu.

Yumuşak yatağıma gece yarısından çok daha geç girdim. Odamın kalın perdelerini kapatmadım. İçeriyi tamamen dolduran güneş ışınlarıyla uyandığımda saatin daha sadece sabahın dördü olduğunu görünce şaşırdım. Beyaz gecelerin beyaz sabahları da vardı anlaşılan ama uyumaya devam etmedim. Sevinç doluydum, giyinip sokağa çıktım.

İlk sabahımı otelimin bulunduğu, şehrin ana turistik sokaklarından Nevski Caddesi'nde dolaşarak geçirdim. Sarhoş gibi, günün her saati yürüyen insanlarla dolu güzel sokakta yürüyüp ses ve renk cümbüşünün keyfini çıkardım. Şehrin Avrupa mimarisinin etkisiyle yapılmış, üç yüzüncü yıldönümünü kutlamak amacıyla bakımlı cepheleri parlatılmış binalarının önünde durdum.

Beyaz Geceler Festivali'nden sonraydı. Kuzey ışıkları artık şehri günün her saatinde aydınlatmıyordu ve dünyanın her yerinden turistleri çeken kutlamalar bitmişti ama günler yine de çok uzundu ve saatlerce sarayların, kiliselerin, tiyatroların, köprülerin ve kanalların arasında dolaşmama olanak veriyordu. Temmuz ayında bile Finlandiya Körfezi'nden gelen soğuk hava bu dur durak bilmez gezintileri kısa kesmeme neden oluyor ama içimde gittikçe hareketlenen bayram havasını değiştiremiyordu.

Bundan sonraki günlerde de ne olduğunu bilmediğim içsel bir dürtüyle amaçsız gezmeye, sesleri ve renkleri, görüntüleri ve kokuları hissetmeye, bu gizemin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Büyük ve birbirine yapışık binalar sokakları totaliter rejimlerin başkentlerini hatırlatan kasvetli bir havaya büründürürken, kaldırımlardaki dükkânlar ve lokantalar, yayalar, sokak çalgıcıları ve anı eşyası satıcıları rahat ve neşeli bir hava yaratıyordu.

Şehri oluşturan adaları birbirine bağlayan ve geniş Neva Nehri'nin üstünden geçen geniş köprülerin büyüklüğünden etkilendim; nehri Finlandiya Körfezi'ne bağlayan kanalların üzerindeki ufak köprüler ise Venedik veya Amsterdam'ın romantik havasını taşıyor, sevgililere çatı olan gizemli köşecikler oluşturuyorlardı. Güçle yumuşaklığın, aşkla sevincin, zenginlikle sadeliğin bu karışımı insanı inanılmaz bir sarhoşluğa sürüklüyordu. Bir şey tam yerine oturmuyordu, bir şey yanıltıcıydı ama yine de hepsi oradaydı ve hepsi çekiciydi.

Kış Sarayı'nın çoğunu kaplayan Ermitaj Müzesi'ni dolaşmaya tam bir gün ayırdım. Genelde sabırsızımdır, ancak sabırla girişteki sırada bekleyip yeşil binayı ve tepeleri altın rengi beyaz sütunları seyrettim. Giriş katında bulunan Mısır lahitleri ve Yunan heykelleri arasında huzur içinde gezdim. İşim gereği dolaştığım Mısır ve Yunan müzelerinde bu sükûneti hissetmemiştim.

Avrupa klasiklerine gitmeye çalıştım ama başaramadım.

Gösterişli bir merdivenden çıkıp duvar halıları ve altın kakmalı mobilyaların bulunduğu salonlardan, yüzlerce general resminin asılı olduğu koridorlardan, porselen, sikke ve mücevherle dolu odalardan geçerek sonunda en üst katta yirminci yüzyıl sanatıyla ilgili bölüme eriştim.

Etrafımı kuşatan bu sanat zenginliğinin arasında, Picasso, Cezanne, Matisse ve arkadaşlarına ayrılmış o kadar salonun içinde, yalnız ve güçlü erkeklerin portrelerinin önünde daha çok vakit geçirdiğimi fark ettim. Cezanne'ın bıyıklı, ceket ve şapka giymiş, başını yumruğuna dayamış, ağzında piposuyla "Sigara İçen Adam"ı, gür sakalı ve dağınık saçı, ağır paltosuyla "Kasketli Kendi Portresi" bana olası bir geleceği vaat ediyorlardı. Şimdi böyle değilsem, önümüzdeki yıllarda olma ihtimalim yüksekti.

Ağzı burnu kanayan bir adamın portresi ilk başta irkilmeme, arkasından anlaşılmaz bir biçimde resmin içine çekilmeme neden oldu. Bu resimdeki bir şeyler bana kendimi, içimdekileri hatırlattı. Yaklaşınca bunun Hayim Soutine'in kendi portresi olduğunu gördüm. İsim tanıdıktı, ama sanat bilgilerimden değil, Kuzey Tel Aviv'in eski kısmındaki Hayim Soutine Sokağı'nda ve yakınlarında gerçekleştirdiğim sonsuz sayıda takip idmanlarından.

Kendimi zorla resimden kopardım, aynı katta, büyük bir avluyu çevreleyen binanın öteki tarafında bir bölüme gittim. Orada "Rocco ve Oğlu"yla karşılaştım. Renato Guttuso'nun büyük bir tablosuydu. Sert ifadeli, esmer yüzlü adam iri siyah gözleriyle yana doğru bakıyor, huzur içinde omzunda uyuyan oğlunu korumak ister gibi –ben böyle yorumlamıştım– duruyordu.

Cezanne ve Soutine'in tabloları bana olası bir geleceği anlatırken, bu resimdeki gerçeğin benim için artık mümkün olmadığını fark ettim. Gözlerimi mavi rengin hâkim olduğu etkileyici tablodan, babanın neredeyse şekilsiz kuvvetli ellerinden, bakışındaki kararlılıktan ve çocuğun yüzüne yayılan

huzurdan alamadım. Ressam veya Rocco ve oğlu hakkında hiçbir bilgim olmamasına rağmen, bu tanımadığım Rocco'yla o anda yer değiştirebilirdim.

Tablonun karşısında büyülenmiş gibi durdum, ta ki Rusça yapılan anonsun farkına varmayıp hemen arkamda beliren müze görevlisinin sesini duyuncaya kadar: Beyefendi, müze beş dakika sonra kapanıyor.

Ticari faaliyetlerime başlamak için acele etmedim. Makul olanı bir turistin turistik yerlerde dolaşması, işadamının da daire kiralamadan önce yerleşeceği yerleri tanımasıydı. Şehrin güzelliği karşısında senelerdir ilk defa kendimi gerçekten turist gibi hissediyordum

Bu duyguyu daha önce çalıştığım hiçbir şehirde hissetmemiştim. Takipler arasında, sırf polis şüphelenir de Atina'da ne yaptığımı sorar diye Akropolis'e koşarak çıkışımı çok iyi hatırlıyorum. Aldığım giriş biletini cüzdanıma iyice yerleştirmiş, hızla yürüyerek tüm alanı geçmiş, çıkıp koşarak gözlem yapan arkadaşımın yerini almaya gitmiş, başka zaman gelip gerektiği gibi gezmeye kendi kendime söz vermiştim; elbette bu ziyaret hiç gerçekleşmedi. Şehrin muhteşem tarih müzesinde de aynı şeyi yapmıştım, gösterişli heykellerin arasından hızla geçip kendi kendime kaslı omuzlarına ve kollarına rağmen bütün erkeklerin cinsel organlarının neden küçük olduğunu sormuştum. Aynı şekilde antik Jerash'ı ve antik dünyanın mozaiğinin bulunduğu Madaba binasını koşarak gezişimi hatırlıyorum. Ürdün'deki Nevo Dağı'nın zirvesinde durmuş, Lut Gölü'ne bakmış, Arava'daki evime giden yolu hayal etmeye çalışmıştım. Duygularım coşmuş, kendimi oradan alamamıştım, sonunda turistik birkaç fotoğraf çekmekle yetinmiştim. Aynı şekilde dünyanın birçok yerinde birçok turistik yer ve müzeyi gezmiş ve bir şey görmemiştim.

Şimdi acele etmem gerekmiyordu, şehir bana hâkim olmuş gibiydi, belgelerimdeki turiste, Kanadalı işadamına dönüşmüştüm.

Bunu ilk olarak, her sokak köşesinde duran polis grupları bende her zamanki endişeyi değil de güvenlik hissi uyandırdığında fark etmiştim. Siyah üniformalılar, gri üniformalılar, büyük subay şapkalılar, hatta akşam saatlerine doğru kamuflaj üniformaları ve tutuklu arabalarıyla gelenler dahil. Bana karşı değillerdi, benim için oradaydılar.

Bunu Rus kadınlara bakmaya başladığım zaman daha da iyi fark ettim. Orit'in beni terk etmesinden bu yana kadınlara baktığımı hatırlamıyorum, ondan önce de çok az bakardım. Rus erkekler "Tel Aviv" tarzı giyinirken, benim yaşımdaki Rus kadınlar işe neredeyse balo kıyafetleriyle, fırfırlı etekler ve sivri topuklu ayakkabılarla geziyorlardı. Daha genç olanlardan doğanın uzun bacak bahşettikleri kısacık şortlar ve külotlu çoraplar giyerken, ince yapılı olmayanlar derin dekoltelerle dolaşıyor, Fin Körfezi'nden sık sık gelen rüzgârlar yüzünden zatürreeye yakalanma tehlikesini umursamıyorlardı.

Gezilerim sırasında Moyka Kanalı'nın üstündeki Puşkin evine gittiğimde onun St. Petersburg için yazdığı sözleri buldum: "Seni ilk gördüğüm o harika ânı hatırlıyorum." Daha sebebini bilmememe rağmen, gelecekte bu anları özlemle hatırlayacağımı hissediyordum. Ve bu geleceğin büyülü dakikalarla dolu olacağını.

Gezilerimden sonra gittiğim emlakçi bana birkaç ofis binası gösterdi. Beni öncelikle bankaların, havayolu şirketlerinin ve yabancı lokantaların şubelerini kurdukları Nevski Caddesi'ne götürdü. Binalarda güvenlik iyiydi ve kalabalığa kolaylıkla karışılabilirdi, ancak orada İsrail'den gelen turist ve tanıdıkları görme olasılığı yüksekti, o semtten vazgeçtim.

Sonunda büroyu şehrin merkezinden Neva Nehri'ne giden

Lityani Sokağı'nda açmaya karar verdim. İki tarafında saygın binaların, bu binalarda birkaç lokanta, dükkân ve şirketin bulunduğu bakımlı cadde bana uygun geldi. Amerikan ve İngiliz konsolosluklarına ve diğer merkezlere yürüyüş mesafesindeydi, ancak caddenin sessiz ucunda, ticari faaliyetlerin ve gelen geçenin daha az olduğu Neva Nehri'ne yakın kısmındaydı.

Binanın kendisini de beğenmiştim, ilk günlerinin haşmetini korumuştu ve en önemlisi, geliş gidişlerimi ve ofisime kimsenin gelmediğini yetkililere bildirecek bir kapıcısı yoktu. Eski merdivenler sokaktan binanın içine kadar devam ediyordu, merdivenlerin her dönemecinde ayrı bir ofise açılan bir kapı vardı. Benim ticaret şirketim bu kapılardan birinin ardında, üçüncü ve son katta, pencereleri sokağa bakan bir ofisti.

Büroya mobilyalar, bilgisayar ve fotokopi makinesi getirildikten birkaç gün sonra Mossad'a yerleştiğim yerle ilgili bilgileri geçtim. Bunu, Ariel'in bana daha yola çıkmadan önce verdiği, birçok şirkete gönderdiğim bir e-posta aracılığıyla yaptım. Şirketlerin bir kısmı ilişki kurmak istediğimiz eski Sovyet cumhuriyetlerindeydi, bir kısmı tamamen masum Avrupalı şirketlerdi, bir tanesi de benimki gibi Mossad'ın paravan şirketlerinden biriydi. Metni ben daha İsrail'deyken yazılan e-posta, Kanada'daki şirketimin St. Petersburg'da bir şube açtığını haber vermekten memnuniyet duyduğunu ve şirketin eski Sovyetler Birliği ülkeleriyle Kanadalı, Amerikalı ve Avrupalı şirketler arasında aşağıdaki ürünlerin ticareti konusunda aracılık yapmak istediğini belirtiyordu.

Az sayıda şirketten yanıt geldi, paravan şirketten gelen kibar e-postada da şubenin açılış haberinin, önceden Rusya'da şube açılacağı duyurusunu yaptıktan bu kadar uzun süre sonra gelmesine şaşırdıkları belirtiliyordu.

Mossad'ın rahatsızlığı beni biraz mahcup etmişti. Buraya turist olarak gelmemiştim, İsrail devleti beni buraya göreve göndermişti, aktif olmasa da önemli bir göreve. Bir an bilgisayarda karmaşık şifre sistemiyle gizli bir mesaj göndererek iyi olduğumu açıklamayı düşündüm. Ama o an da, mahcubiyetim de geçti.

Emlakçi bana şehir merkezinden uzak yerlerde inşa edilmeye başlanan binalardaki daireleri göstermeye başladı. Ben St. Petersburg'un eski, gerçek havasını korumuş bir dairesini istiyordum.

Onunla gezintilerimiz, birçok şehirde kendi başıma yerine getirdiğim "şehri tanıma" görevlerinden çok daha iyiydi. O şehirlerin hiçbirinde evlere girip o şehirdekilerin nasıl yaşadığını görme şansım olmamıştı. Bu şekilde şehrin farklı bir yüzünü tanıyordum. Bakımlı ve temiz cephelerin arkasında yoksulluk, terk edilmişlik ve parçalanma vardı. Geçtiğim her sokak en klas Viyana veya Paris tarzında inşa edilmişti. Apartmanların girişleri de nispeten bakımlıydı, ancak merdivenlerden çıkıldığında paslı ve dökülen demirler ve duvarlarda nem görülüyordu. Daireler rutubet kokuyordu, arka bahçeye bakan balkonlardan ıvır zıvırla dolu tahta ve teneke kulübeler gözüküyordu.

Sonunda Moskova Caddesi'nde büyük, Stalin tarzı, ilk katı granit taşlarla, gerisi gri kare taşlarla döşeli bir binada bir daire seçtim. Binanın alt katında çörekler ve hafif yiyecekler satan bir kafe olduğunu keşfedince sevindim. Bu "Coffee House" kelimelerinin komik bir yazılışı olan "Kofi Hauz" kafe zincirinin bir şubesiydi; ismi her gördüğümde dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyordu.

Bu binanın da hareketlerimi takip edecek bir kapıcısı yoktu. Binanın girişindeki manyetik kilit sistemi, dairemin kapısını açan uzun bir anahtar ve buna ek olarak içerideki

ikinci bir kapı kendimi bu evde güvende hissetmeme yardımcı oluyordu. Binanın karşısında Zafer Parkı, parkın içinde de beni birkaç dakika içinde şehre götürecek metronun istasyonu vardı.

Daire tek başına yaşayan bir erkek için büyüktü. Oturma odası da, yatak odası da genişti, bir de ufak çalışma odası vardı. Tavan yüksek, pencereler uzundu ve en önemlisi daire tamamen döşeliydi. Salondaki rahat koltuklardan maalesef sadece Rusça yayın yapan büyük televizyona ve okuma lambasına kadar. Dairenin kısa bir süre önce geçirdiği tadilat bana kaloriferin iyi çalışacağı ve su borularının işlevini gerektiği gibi yapacağı umudunu veriyordu. Burada rahat yaşayabileceğimi hissettim. İçimdeki minik yaratık kendine buzdan bir ev yaratmış, hatta dışarı doğru açılan bir de tünel kazmıştı.

Sonbaharın başlangıcının kuru soğuğuyla içime yeni bir hayat çektiğimi ve doğduğum sıcak ülkeyle arama tanımlamakta zorlandığım bir mesafenin girdiğini hissettim. Kanallardan yükselen ve donuk denizden akıp gelen sisin içine karışıyor, bu siste kendimi rahat hissediyordum; doğup büyüdüğüm ülkeyle aramdaki sis gittikçe kalınlaşıyordu. Sabahın erken ve akşamın geç saatlerini karşıdaki parkta dolaşarak geçiriyordum. Değişik cinsten ağaçların etrafında dolanıyor, ortasındaki gölü turluyordum, erken kalkıp veya akşam geç saatte oraya gidip yollarında koşan komşularımdan birkaç tanesini tanıdım bile.

Buraya geleli bir ay oldu, dedim kendi kendime, annemin bakıcısını aramalıyım. Montreal'deyken birkaç günde bir aramış ve her seferinde aynı yanıtı almıştım. Durumunda değişiklik yoktu. Saint Petersburg'dan İsrail'i aramak uzun işti, öncelikle takip eden biri olup olmadığını anlamak için özel bir güzergâh izlemem, arkasından yaşadığım yere ve büroma yakın olmayan bir yerden telefon etmem,

arkasından istihbarat listelerinde yer alan bir ülkeye tanınamayan bir telefon konuşması yapıldığını duyan dinleme ekibinin çağıracağı karşı casusluk ekibi gelmeden hızla kaçmam gerekecekti. Sonunda aramadım.

Bir keresinde Orit'in bu güzel şehri başta Pekin'i sevdiğinden çok daha fazla seveceğini düşündüm, bu düşünce de geçti. Orit de uzak ve gerçek olmayan bir hatıraya dönüşüyordu.

21

Kahvaltımı dairemde hazırlıyordum. Küçük semt bakkalımda alışık olduğum çoğu yiyeceği bulabiliyordum. Biraz farklı gözüküyorlardı ve tatları biraz değişikti, bazen de ne olduğunu bildiğimi sanarak aldığım bir paketten farklı bir şey çıkardı. Yolculuktan önce hızlı bir Rusça kursu almıştım ama yeni bir dil öğrenebilecek halde olduğumu düşünenler yanılmıştı. İngilizce'de ve Kiril alfabesinde aynı yazılıp farklı okunan harfleri karıştırıyor, ç, tç ve şç'lerin hiçbirini hatırlayamıyor, hele 6 ve 61 gibi rakamlara benzeyenleri ve sertleştirip yumuşatma görevlerini anlayamıyordum. Sadece İbranice'dekiyle aynı şekilde yazılan "ş" harfi bana yakın geliyordu. İki yaşlı bakkal sahibi tek kelime İngilizce bilmedikleri için tüm canayakınlıklarına ve yeni müşterilerine hizmet etme arzularına rağmen çok az yardımcı olabiliyorlardı. İngilizce-Rusça elkitabı da kısıtlı çözüm sağlıyordu.

Küçük dükkânda en çok bira, şarap ve votka şişeleri vardı, bir köşesinde sebze ve meyve tezgâhı kuruluydu, ancak ben muazzam tuzlu balık ve şarküteri bölümüne daha çok ilgi gösteriyordum. Artık kimseyle konuşmam ve ne erkek ne kadın kimseyle öpüşmem gerekmediğinden sabah mönüm

değişmişti, içine değişik salam veya sosis çeşitleri serpiştirilmiş omlet, tuzlu balık, peynir ve doyurucu çavdar ekmeği yiyordum.

Arkasından metroyla ve yürüyerek, çok yağmurlu günlerde ise taksiye binerek ofisime gidiyordum. Metro yolculuklarını seviyordum. Yolcuların yüzlerine bakmaktan hoşlanıyordum. Çoğu beklediğim gibi Slav özellikleri taşıyordu ama cumhuriyetlerden gelen daha esmerleri de vardı. Etkili bir eğitim sisteminin veya totaliter bir rejimin sonucu olan davranış kültürlerini anlamıştım. İnsanlar kısık sesle konuşuyorlar, metroya sessizce binip sessizce iniyorlardı. Herkes kendi işiyle ilgileniyordu. Gençler yaşlılara ve engellilere yer veriyorlardı, hatta genç bir kız ayağa kalkarak beni rencide etmişti.

Tren değiştirmemeyi ve metronun tünellerinde dolanmamayı tercih ediyordum. Askerdeyken iyi bir seyrüseferciydim ama yol bulma becerilerimin bu yeraltı tünellerinde hiçbir kıymetinin olmadığını keşfettim. Trenin nereden gelip nereye gideceğini, ikinci bir hatta gitmek için hangi yöne dönüleceğini ve yerin derinliklerinden çıktığımda yolun hangi tarafında olacağımı hiçbir zaman doğru tahmin edemedim. Rusça tabelalar pek yardımcı olmuyordu. Bu nedenle merkezde inip büroma yürüyerek giderdim. Sonbahar gelip sıcaklık iyice düşünce evimin önünden geçen 2 numaralı mavi hattın Nevski istasyonunun büromdan acı verecek kadar uzak olduğunu fark ettim.

Binada ısıtma çalışıyor ama o kadar büyük bir alanı ısıtmaya yetmiyordu. Bacaklarım için soba yakıyor, kendime içimi ısıtacak bir kahve yapıyor, hatta bazen paltomu bile üstüme alıyordum. Bilgisayarın başına ancak biraz ısındığımda oturuyordum. Üçüncü veya dördüncü denemede internete bağlanabildiğimde bizi ilgilendiren yerlerde ihaleler arıyor, kataloglar çeviriyor, fiyat teklifleri istiyor ve veriyordum. Günde üç ihale veya fiyat teklifi, kendime belirlediğim

en düşük rakam buydu. Kataloglardan birinde veya internette gözüme ilişen bir Rus şirketine, ısıtma sistemleri için en iyi fiyat teklifinizi rica ediyoruz, diye yazıyor, fiyat teklifi kabul edildiğinde bunu dünyanın her yanındaki tüccarlara iletiyor, satıştan küçük bir komisyon alıyordum. Müşteri çok ısrar etse o komisyondan da vazgeçerdim.

Rus üreticilerle anlaşmalar yaptım, onlardan aldığım ürünleri başka satıcılara, özellikle de eski Sovyet cumhuriyetlerine satıyordum. Bir süre sonra Arap ülkelerinde de ihalelere katılmaya başladım. Ufak bir zarara bile razıydım, yeter ki defterlerimde kâr görünsün ve hükümetin gözünde orada kalmam makul ve kârlı gözüksün. Arada sırada kârlı bir iş çıkardığımda buna gerçekten seviniyordum.

Büroma sabah dokuzda varıyor, on ikiye kadar dakikaları sayıyordum, on ikide lokantalarda öğle yemeği servisi vermeye başlıyorlardı. Öğle yemeğimi sık sık büroma yakın olan ve az sayıda turistin geldiği Babi-Sabi adında bir Japon lokantasında yiyordum. Yemeklerini beğeniyordum ve saatlerce büromda yalnız oturduktan sonra birkaç insan yüzü görmek beni mutlu ediyordu. Ayrıca büromdan daha sıcaktı. Lokantaya gelenlerle konuşmuyordum. Arada sırada Kanadalılar geliyordu ama onlarla konuşarak hikâyemi zenginleştirmeye veya gereksiz bir şekilde sınamaya çalışmıyordum.

Sokağın biraz ilerisinde bir İtalyan lokantası vardı; bir keresinde orada yemek yerken bir grup İsrailli geldi. Tanınmaktan korktuğum için bir derginin arkasına saklandım. Tabii biri tanısa kişiliğimi inkâr ederdim ama ondan sonra bir daha o lokantaya gidemezdim.

Soğuk ofisime döndüğümde genellikle en fazla bir e-posta gelmiş olurdu.

Dörde veya beşe kadar devam edip arkasından evime dönerdim. Orada da ısıtma çok iyi çalışmıyordu, yemek yiyip yatana kadar bol vaktim oluyordu. Bu vaktin çoğunu kitap

okuyarak, ufak bir kısmını da sokağımın öbür köşesindeki küçük mahalle lokantasında akşam yemeği yiyerek geçiriyordum.

Lokanta anlaşılan eskiden sahibinin evinin salonuydu, şimdi de arka taraftaki kapı küçük mutfağı dairesine bağlıyordu. İki sıra halinde sadece altı masa vardı, ben de genellikle en içteki masada oturuyordum çünkü ön taraftaki pencereden içeriye soğuk giriyordu.

Lokantanın sahibi, aşçısı ve garsonu, koca göğüslü Bayan Vaşkirova'ydı. Kendi kendime ona Fransız gurme ürünlerinin gülen ineği "La Vache Qui Rit" adını vermiştim. Kuzey Avrupa'daki kız kardeşlerinin göğüsleri dümdüzken, Rus kadınlarının bu kadar büyük göğüslü olmalarının nedenini hâlâ anlamamıştım. Vaşkirova yemek tercihlerimi deneme yanılma yöntemiyle öğrenmeyi başarmıştı. On akşam boyunca mönüsündeki yiyeceklerin çoğunu denedikten ve azıcık Rusçamla daha fazla tuz ve daha az yağ rica ettikten sonra doğru dengeyi bulduk. Yemek benim için özel pişirildiğinden normalden daha fazla beklemem gerekiyordu ama bu beni rahatsız etmiyordu. Sıcak lokanta rahattı, beni saran yemek kokuları da annemin mutfağındaki kokuları hatırlatıyordu. Lokanta genelde yarı yarıya boş olduğu için, uzun süre bir masayı işgal etmem kimseyi rahatsız etmiyordu, hatta bir süre sonra okuduğum kitabı da getirmeye başladım.

Hiçbir zaman hızlı bir okur olmadım, İbranice'de bile. Karşılaştığım güzel ifadelerin üzerinde durmayı, anlamlarını düşünmeyi, kahramanı hayal etmeyi ve onun yerinde olsam ne yapardım, hatta kendimi yazarın yerine koyup onun yerinde olsam ne yazardım, diye sormayı severim. Şimdi sadece İngilizce okuyabildiğim için okumam daha da uzun sürüyordu. Senelerdir uçaklarda ve trenlerde, otellerde ve saklandığımız dairelerde sadece İngilizce okuyorum ama bu yine de normalden çok daha fazla vaktimi alıyor.

Daha boşandıktan sonra Tel Aviv'de yaşadığım dairedeyken,

uçaklara ve otellere uygun düşmeyen şişman kitapları okuyordum. "Sıkıcı klasikleri" bitirdikten sonra daha önce okumaya cesaret edemediğim diğer şişman kitaplara geçtim. Thomas Mann'ın *Büyülü Dağ*'ı,* Norman Mailer'ın *Çıplak ve Ölü*'sü ** gibi. Şimdi Rus edebiyatı okumayı düşünüyordum, belki de önümüzdeki birkaç yılı geçireceğim bu ülke hakkında daha fazla bilgi edinebilirdim.

Nevski Sokağı'nda İngilizce'ye çevrilmiş Rus edebiyatı kitapları satan bir kitapçı buldum. Henüz okumadığım Dostoyevski'nin *Cinler*'i*** gibi klasik eserlerin yanında adlarını bilmediğim genç yazarların kitaplarını da aldım. Okumaya bürodan döndüğümde, evde başlar, lokantaya geçer, her zamanki masamda oturup okumaya devam eder, arkasından Bayan Vaşkirova'nın getirdiği yemeği yavaşça yer, bazen yerken kitabı karıştırır, sonra da evde devam eder, sonunda da yorulup uyuyakalırdım. Bu düzene Tel Aviv'deki günlerimden de aşinaydım, ama o zaman bu düzeni daha az sevmiştim.

Lokantaya gelen kişilerden birkaç tanesini orada sık sık görüyordum, belki oturduğum binanın, belki de sokağın bir ucundan başlayıp ilerilere kadar uzanan mahallenin sakinleriydiler. Kruşçev döneminde oraya, tavanları basık ufak odalardan oluşan ufak dairelerin bulunduğu dikdörtgen şeklinde basit ve ucuz bloklar yapılmıştı. Bunlar orta yaşlı, kimi çift olarak kimi tek başına gelen, herhalde Vaşkirova'nın ucuz yemeklerini kendi mutfaklarında yaptıklarına tercih eden basit insanlardı.

Müdavimlerden biri haline geldikten kısa bir süre sonra pencerenin yanında oturup kitap okuyan, genellikle çorba veya çayla yetinen bir kadın dikkatimi çekti. Lokantanın

* Can Yayınları.
** Can Yayınları.
*** İletişim Yayınları.

loşluğuna rağmen sokak lambasının ışığında aydınlanan pencereye yansıyan güzel profili dikkatimden kaçmamıştı. Birkaç masa uzağından bile düzgün burnunun, hoş çenesinin ve çıkık elmacıkkemiklerinin güzelliğini görebiliyordum. Tüm dünyaya buradayım demeyen ama kendinden emin olan bir güzellikti. Dik oturuşundan, kibar bacaklarını kalın kürklü çizmelerine rağmen bacak bacak üstüne atmasından, Vaşkirova alçakgönüllülükle hizmet etmeye geldiğinde ona hafif ama uzak gülümsemesinden belli oluyordu. Benim yaşlarımda gözüküyordu, kırklarına yaklaşıyordu.

Bakışlarını kitabından kaldırdığında sokak lambalarının ışığında parlayan gözleri Asyalılarınki gibi çekik görünüyordu. Boynunu hep yumuşak bir atkı sarıyordu, başındaki kürk şapkayı da çıkarmıyordu. Bu durum her an kalkacakmış gibi gözükmesine neden oluyordu, ama uzun süre oturuyor, yavaşça çorbasını yudumlayıp okuyor, bakışlarını lokantaya gelenlere veya sokakta penceresinin önünden gelip geçen az sayıda insana çevirmiyordu.

Kadını fark etmemin üzerinden yaklaşık bir hafta geçtikten sonra, şehrin bu tarafından olmadığını tahmin ettiğim iki erkek gözüme çarptı. Böyle bir lokantada yemeyecek kadar neşeli ve hareketliydiler. Bana sırtlarını vererek oturan iki adam benden ve kadından birkaç yaş daha gençtiler ve iyi giyimliydiler. Diğer müşterilerin de onları dikkatle inceleyip bakışlarını başka yöne çevirdiklerini gördüm.

Yemeklerini bitirip çaylarını beklerken bir tanesi yan masada oturan kadına döndü. Onun ve kadının söylediklerinin hepsini anlamadım, ama kadının yanaklarının kızarmasından, yüzünü hızla adama, arkasından yeniden kitabına çevirmesinden adamın kadına bir teklifte bulunduğunu ve reddedildiğini tahmin ettim. Arkadaşı adamın sırtına dostça vurdu. Kadın okumaya devam etti.

Çaylarını içip paralarını ödedikten sonra kalkan iki adamın

Slav görünüşlü ve yakışıklı yüzlerini görebildim. Kadınla konuşan adam yapılı ve çok yakışıklıydı. Anlaşılan vazgeçmeye niyeti yoktu, kadının masasına gidip birkaç kelime söyledi, kadın da gözlerini ona dikerek kuru ve kısa kısa yanıt verdi, adamın flört etme çabasını kesmeye yönelik kelimelerdi bunlar.

Adam kartvizitini çıkardı, üstüne bir rakam yazıp kadına uzattı. Kadın elini uzatmayınca adam kartı kadının masasına bırakıp arkadaşıyla birlikte gülerek, biraz da mahcup çıktı. Dışarıdan kuvvetli bir motor sesi geldi, pencerenin yanında bir Mercedes cip manevra yapıp hızla ayrıldı.

Kadın yavaş hareketlerle kartı aldı, bakmadan, okumadan sakince yırtıp kül tablasına koydu. Okumaya devam etti, diğer müşterilerin onu inceleyen bakışlarının farkındaydı. O zaman gösterişli ve zengin gençlerden hoşlanmıyor, diye düşünerek takdir ettim, arkasından ben de kitabıma döndüm.

Cinler'deki Varvara Petrovna ve Stephan Trofimoviç'in yaptıkları anlaşılan daha çok dikkatimi çekmişti ki, kadının ne zaman çıktığını fark etmedim.

22

Bir akşam küçük lokanta kalabalıktı, "benim" masam ve pencerenin yanındaki iki masa da doluydu. Bu mahalle lokantasında hiç çocuklu aile olmamasına biraz şaşırdım, sadece çiftler ve anlaşılan bir doğum gününü kutlayan orta yaşta insanlar vardı. Tek boş masa olan ortadaki masaya oturduktan biraz sonra kadın da geldi. Etrafına bakındı, girişte üstünde paltosuyla mahcup durdu. Başka boş masa yoktu, bir tek ben tek başıma oturuyordum.

Onu bana katılmaya davet etmekten memnuniyet duyardım ama bana bakmıyordu ve fazla göze batmadan onu nasıl davet edebileceğimi bilmiyordum.

Yardımımıza iyi niyetli Bayan Vaşkirova yetişti, bana sormadan kadına masama oturmasını işaret etti.

Güzel kadın büyük göğüslü aşçıdan daha terbiyeliydi. Bana ve Vaşkirova'ya utangaçlıkla bakıp *gospedyin*, beyefendinin, yani benim, itirazım olup olmadığını sordu.

Tabii ki itirazı yok, diye yanıtladı Vaşkirova, karşımdaki iskemleyi ve kadını gösterdi, tepkimi beklemeden iskemleyi masadan hafifçe uzaklaştırdı. Ben de beceriksizce başımı sallayarak, "*Da, da*," dedim.

Kadın tereddütle yaklaşıp Rusça mahzuru var mı, diye sordu.

It is ok,* dedim.

Bana hoş ama ölçülü bir gülümsemeyle teşekkür etti.

Masa dört kişi için kurulmuştu. Vaşkirova'nın misafire karşımdaki iskemleyi teklif etmesine rağmen kadın o iskemleye çantasını koydu, yanındaki iskemleyi hafifçe çekip bana çaprazlama oturdu.

American,** dedi, terbiyesinin gerektirdiği kısa soruyu sorarak.

Kanadalı, diye cevap verdim. Paul, diyerek elimi uzattım. Elimi kısaca sıktı, gülümsedi ve bakışlarını hemen çantasına indirip kitabını çıkardı.

Paul Gupta, diye ekledim kısa bir aradan sonra. Kendimi komik buluyordum, James Bond'un kendini takdim etme tarzının zayıf bir taklidini yapıyor gibiydim.

Dönüp güzel gözleriyle bana bakarak kibarca Anna Petrovna, derken dudağının kenarında beliren şaşkınlık, kendimi tanıtırken ne kadar beceriksiz davrandığımı gösteriyordu. James Bond karakterinin hiç gerçekçi olmadığını düşünmüşümdür, ona benzemeyi istemiyordum.

Neden kendimi tanıttım ki, diye düşünmeye başladım. Bu bir tanışma değil, lokantada yer yokluğuna getirilen bir çözüm. Anna da çekingen davranıyor, aramızdaki teması olabildiğince aza indirmeye çalışıyordu.

Ancak dışarıdan yeni girmiş biri için şaşırtıcı derecede sıcak olan yumuşak elinin hoş duygusunun elime, oradan da koluma ve kalbime yayılışını durdurmak için artık geçti. Gözleri yeşildi, gözbebeklerinin etrafında kahverengi bir leke vardı. Hafif çekik gözleri olağanüstü güzeldi. Oturduğu yerden hoş bir parfümün hafif kokusu da geliyordu. İstemeden

* (İng.) Sorun yok. (ç.n.)

** (İng.) Amerikalı mısınız? (ç.n.)

elinin tuttuğu elimi burnuma yaklaştırınca tatlı bir krem kokusu geldi.

Hareketimi fark ettiğinde çok hafif bir gülümsemeyi sakladı, gözlerini kitabından kaldırmadı.

Vaşkirova yeniden yanına gelince her zamanki çorbasını ısmarlayıp kitabına döndü. Ben de dikkatle okudum. Dostoyevski'yi İngilizce okumak zordu, kitapta çok yavaş ilerliyordum. İki hafta içinde bin sayfanın yarısından azını okuyabilmiştim.

Benim yahnimle Anna'nın çorbası masaya aynı anda kondu, ikimiz de kitaplarımızı masaya koyarken diğerinin kitabına baktık. Saul Bellow'un *Augie March'ın Maceraları** kitabını okuduğunu görünce şaşırdım.

"*Cinler*?" diye sordu kitabın sırtındaki harfleri görünce. Evet, der gibi başımı salladım.

Biraz düşündü. "Stavrogin'in İtirafları" bölümü var mı, diye sordu.

Bilmiyorum, dedim.

Sonuna bak. Son kelimeleri "İğrenç psikolog" mu?

Ağır kitabın son sayfasını açtım. Hayır, son cümle "Şehrimizin doktorları çılgınlık olduğu varsayımını reddediyorlar."

Yazık, dedi Anna. O bölümü Sovyetler Birliği'nde sansür ederlerdi. Yeni basımlarda yeniden eklendiğini umuyordum.

Yani şimdi bin sayfa okuyorum ve sonuna geldiğimde romanın sonunu bilemeyecek miyim?

Anna güldü, gözleri ışıldadı, gözlerinin kenarlarında bir sürü ince gülümseme kırışığı vardı. Kırışıklara rağmen sanki birden on yıl gençleşmişti. İngilizcesi çok iyiydi, şaşılacak kadar iyiydi.

Hayır, hayır, diyerek beni yatıştırdı. Ancak sansür edilen bölüm Stavrogin'in itiraflarıyla ilgili, Tihon o itirafları kabul etmiyor.

* *Adventures of Augie March*, Penguin Books.

Açıklamasını rica ettim. Stavrogin bir keresinde küçük bir kıza tecavüz ettiğini bildiren bir itiraf yayınlamak istiyor, ancak rahip itirafını kabul etmek istemiyor çünkü kefaret tek bir hareketin sonucu değil, insanın kendi ruhu üzerinde uzunca süre çalışmasını gerektiriyor.

Herhalde yüzümdeki şaşkınlığı görmüştü.

Kitabın açık olduğu yere bakılırsa herhalde ortasındasın, dedi, o zaman Dostoyevski'nin Stavrogin'i kullanarak sürgün edilmiş dâhi ve kötü Rus devrimci imajını yarattığını ve onu dini açıdan affını sağlayacak tevazua sürükleyeceğini biliyorsun.

Ona hayranlıkla baktım. Hayır, dedim, belki devamında anlardım. Şimdilik gururunu ve insanlara nefretini gördüm ama bunun itirafla, hatta affedilmekle sonuçlanacağını tahmin etmedim.

Şimdiye kadar iyi anlamışsın, diye gülümsedi Anna, gülümsemesine takdir de eklenmişti. Rusya'yı edebiyatına bakarak anlamaya mı çalışıyorsun?

Amaçlarımdan biri de bu, dedim, nasıl olsa buradayım. Sen de Amerika'yı Saul Bellow okuyarak mı anlamaya çalışıyorsun?

Biraz, diye yanıtladı. Rus ruhunun Amerikan ruhundan ne kadar farklı olduğuna inanmak zor. Burada kahramanlık dolu trajediler yazıyorlar, orada ironik komedyalar.

Augie March'ın Maceraları'nı okumadım, dedim üzüntüyle. Onun okuduğum kitap hakkında ne kadar bilgisi varsa, ben de onun okuduğu kitap hakkında o kadar bilgili olmayı isterdim. Oldukça trajik olan *Günü Yaşa*'yı* okumuştum ama onun kahramanında bile biraz komik bir şeyler vardı, tanımadığı birinin cenazesine yakalanıp kendi kaderine ağlamaya başlıyordu.

* İletişim Yayınları.

Evet, deyip yine sustu, sohbeti devam ettirip ettirmemeyi düşünerek. Çorbasını tattı.

Augie kendine bir amaç ve özgürlüğünü arıyor, hayata tiryaki oluyor ama Stavrogin'in indiği trajik alçaklık seviyelerine inmeyecek. Adam öldürmeyecek. Ahlakının geçmeyeceği sınırlar var, dedi sonunda.

İkimiz de söyleyecek bir şey bulamadık; Anna, benim yahnim ve onun çorbası soğumadan yememizi önerdi.

Neredeyse zorlama bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Anna ilgimi çekiyordu – güzelliği, her gece kendisini içine sarmaladığı yalnızlığı, yakışıklı gencin flört girişimine karşılık vermemesi, edebiyat anlayışı. Kimdi ve neydi? Yazar mıydı? Edebiyat öğretmeni mi? Sürgündeki kocasını bekleyen bir kadın mı? İngilizcesi nasıl bu kadar iyiydi? Mükemmel bir biçimde kullanmıyordu İngilizce'yi, arada sırada kısa bir yanlış anlaşma doğuyordu. Belki ben sorularımı sorsam o da soracaktı, benimse hikâyemi anlatmaya niyetim yoktu.

Yemeği bitirdiğimizde Vaşkirova tabaklarımızı aldı. Ben kahve ısmarladım, Anna da çay. Kitaplarımızı yeniden elimize aldığımızda Anna burada turist mi olduğumu sordu. Soru beni biraz şaşırttı, beni şimdiye kadar fark etmemiş olamazdı, bir turist haftalar boyunca her akşam böyle bir lokantada yemek yemezdi.

Burada şirketim var, diye yanıtladım. Kanada'daki bir şirketin şubesi.

Birçok Amerikalı işadamı Rusya'yı keşfediyor şimdi, dedi; düzelttim, Ben Kanadalıyım.

Tabii.

Ne iş yaptığını sorabilir miyim, kitaplar hakkında o kadar bilgilisin ki.

Yakında ufak bir kitapçı dükkânım var. Genellikle Rusça kitaplar ama birkaç raf İngilizce kitabım da var. Bu da oradan, diye kitabını gösterdi.

Çok iyi, dedim. Sevinmiştim. İngilizce kitap satan kitapçıları sadece şehrin merkezinde bulabilmiştim.

Yanıt vermedi, beni dükkânına davet etmedi.

Gupta dedin değil mi? Hintli adı değil mi Gupta?

Evet, babam Hintliydi. Esmer tenimin St. Petersburg ikliminde henüz açılmamış olmasına sevinmiştim.

Anna beni inceler gibi baktı.

Evet, dikkatli bakınca hafif bir Hintlilik var.

O anda birden beni saran pervasızlık ilişkimizi gerekenin bir adım ötesine itti.

Sorduğum için özür dilerim, sende de Doğu Asyalı bir görüntü var.

Farkına varıldığını bilmiyordum, dedi gülümseyerek, dedem Tatar'dı.

Gözlerin, dedim. Daha çok Sophia Loren'in gözlerine benziyor, Asyalı gözünden çok.

İçimden, ayrıca hatırladığım kadarıyla Tatarlar çekik gözlü değildir, diye ekledim.

Anna'nın yüzü aydınlandı. Batılı bir kadın benzerliği inkâr ederdi ama o küçük bir kız gibi sevindi.

Ama Sophia Loren çok güzel! Sophia Loren'in şimdiki, yetmiş yaşındaki halinden mi bahsediyorsun?

Benim aklımda tek bir Sophia Loren var, çocukluğumun Sophia Loren'i. Gerçekten de çok güzel. Gözleriniz bence çok benziyor.

Teşekkürler, teşekkürler. Beni mutlu ettin, dedi ağzında biraz garip duran modern bir ifade kullanarak. Böylece kendine çizdiği sınırı aştığımızı belirtir gibi güzel gözlerini benden Augie March'a çevirdi. Ağzının kenarında memnuniyetinin izi kalmıştı.

İçeceklerimizi sessizce yudumladık, herkes kendi kitabını okuyordu. Anna çayını bitirince Vaşkirova'ya işaret etti, eline tam miktarı verdi, kalktı, kitabını çantasına yerleştirip

elini bana resmi bir biçimde uzattı.

Memnun oldum.

Ben de, bana eşlik ettiğin için teşekkürler, dedim. Kalkıp mantosunu giymesine yardım etmeyi düşündüm ama eliyle gerek olmadığını işaret etti, kapıya dimdik yürüyerek gitti. Arkasına bakmadan dışarı çıktı ve gerisinde hafif parfümünden ince bir iz bıraktı.

Kahvemi bitirdikten sonra uzun süre oturdum. Sihirli iplerle çekiliyor gibiydim. Bu güzel ve akıllı kadın şimdi benim için daha önce olduğundan daha da gizemliydi. Onu kitapçı dükkânında tezgâhın arkasında hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Farklı bir şey vardı bu kadında, saatlerce, günlerce küçük bir kitapçı dükkânında oturmasını engelleyecek bir şey.

Şimdi öncekinden daha da çekiciydi. Slav ve Asyalı özelliklerinin başarılı karışımının yanında onu bir saniyede küçük bir kıza çeviren harika gülümsemesini ve istediği an erişilmez bir kadın haline getiren bakışlarını düşündüm.

İçimdeki buz tutmuş yaratık harekete geçti, içinde yaşadığı alanı büyütüyor, hürriyetine giden bir tünel daha kazıyor, henüz farkında olmadığım olasılıkları haber veriyordu.

23

Ertesi sabah yeni bir duygunun beni sardığını fark edince şaşırdım. Bundan önceki günlerde hissettiğim belli belirsiz, odaksız beklenti birdenbire içerik kazanmaya başlamıştı. Sosisli ve soğanlı omletin olmasını beklerken parmaklarımla tempo tutarak içimden şarkı söylediğimi fark ettim. İçimdeki radyo yeniden şarkı çalmaya başlamıştı. Çok eskiden kafamın içinde sürekli bir şarkının çalmasının ve parmaklarımın bu şarkının temposuna göre oynamasının bir hastalığın belirtisi olduğunu sanırdım. Bu, genellikle son duyduğum şarkı, bazen de kısa süre önce yanımda çalan bir cep telefonunun sesi olurdu. Orit bir keresinde parmaklarımla bacağında ne çaldığımı sorunca, herhalde radyo yuttum, demiştim. Ancak bu radyo uzun süre önce susmuş, o sabah ilk defa yeniden çalışma belirtileri göstermişti.

O gün büroda saatler daha hızlı geçti ve hava önceki günlerden daha soğuk olmasına rağmen ben soğuğu daha az hissettim. Tacikistan'dan bir şirket ve Dağıstan'dan bir şirket benimle işbirliği yapmaktan memnuniyet duyacaklarını yazmışlardı, hafif bir zararla sattığım konserve kutusu seri üretim hattını almak istiyorlardı, verdiğim fiyat Rus üreticinin fiyatından topu topu bin ruble daha düşüktü. Mossad'daki üstlerimin tavsiyesine uyarak fiyata senede bir kontrolü de

dahil ettim. Böylece İran'ın etkisine çok açık olan bu cumhuriyetlere ve İran'ın korunmayan arka kapısı olan Hazar Denizi kıyılarına gitmek için sebebim olacaktı. Hemen sözleşmeyi ve bankam tarafından istenen kredi mektubunun ayrıntılarını geçtim, merkeze haftalık raporu zamanından önce yazarak Tacik ve Dağıstanlı pazarların açıldığı haberini verdim.

Öğle yemeği saati geldiğinde aklımdan mahalle lokantasına dönme fikri geçti, fakat güzel kitap satıcımın öğle yemeğini de orada yediğinden emin değildim, fazla heyecanlandığımı fark edip merakımı akşama kadar yatıştırma kararı aldım.

Akşama onu "güzel kitap satıcım" değil "güzel kitap satıcısı" olarak düşünmem gerektiğini fark ettim. İçeri girdiğimde pencerenin yanındaki her zamanki masasında çorbasıyla ve Saul Bellow'la oturuyordu. Bana şöyle bir baktı, hafifçe gülümseyip başını salladı, arkasından Augie March'ın maceralarına geri döndü.

Bakışlarının kitaba dönmesi üzerine tek yapabileceğim şey bu sefer boş olan masama yönelmekti. İçime yerleşen hafif hayal kırıklığını yok etmeye çalıştım. Bir önceki gece olanların hiçbiri bana Anna'yla ilişkimin devam edeceği konusunda yanlış umut vermemeliydi. Tesadüfi koşullar nedeniyle bir arada oturmamız gerekmişti, aramızdaki konuşmalar böyle bir durumda beklenen bir sohbetten ibaretti ve Anna'nın *Cinler*'e gösterdiği ilgi kitapçı dükkânı sahibi Rus bir kadından beklenecek bir ilgiydi. Zaten benimle değil kitapla ilgilenmişti. Anna bir gün önce de sınırlarını korumuş, ilgi göstermemiş, kibarlığın dışında hiçbir bilgi vermemişti. Yalnız olması umut beslenecek bir durum olması gerektiğini göstermezdi. Benden çok daha iyi görünümlü, fiyatı kitapçının bir nesillik kârına denk bir cip kullanan adama yüz vermemişti. İçimdeki buzul yaratığını yeniden harekete geçirmiş olması farklı bir şeydi, buraya gelme amacımı bu yüzden unutmamam gerekiyordu.

Yahnimi bitirip aynı sayfayı bir şey hatırlamadan üçüncü kere okuduktan sonra birdenbire, saygın bir kadının bir önceki gece masama mecburen oturtulduktan sonra benimle ilgileniyor olsa bile ilk adımı atmayacağını, ilk adımı benden bekleyeceğini fark ettim. Ne aptaldım. En azından çayımızı ve kahvemizi beraber içmeyi teklif edebilirdim.

Ancak ben bunları düşünürken Anna palto askısının önünde dimdik duruyordu. Paltosunu giymek için kollarını açtığında giydiği dar ve ince kazağın altından ilk defa göğüslerinin şeklini gördüm. Bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla küçük olamazlardı.

Anna'nın bakışı kapıya doğru dönerken bir saniyeliğine bana takıldı, gözlerimiz karşılaştığında başını yine hafifçe salladı, döndü ve çıktı.

Ondan sonraki iki gece Anna lokantaya gelmedi. Onu, beceriksizliğim yüzünden kaçırdığım çok sayıda kadının bulunduğu çekmeceye yerleştirmeye çalıştım. Ancak Anna'yla ilgili düşünceler odaklanmamı engelliyordu. Büromda bir şey yapmadan oturmamak veya sokaklarda boş dolaşmamak için sokağı geçip karşı binadaki kumarhaneye girdim. Kumarhanenin Rusça harflerle yazılmış adını okudum: "Jeton". Garip harflere alışmaya başlamıştım, J harfi bacaklarıyla böceğe benziyordu, N harfi H'ye benziyordu. Gündüz saatinde oradaki tek müşteriydim, pasaportumun yeniden fotokopisi çekildikten ve duvardaki kameraya gülmem istendikten sonra kumar salonuna girdiğimde masalardan birinin çevresinde Joker oynayan çalışanları rahatsız etmiştim. Bildiğim tek oyun ruletti; beş yüz rubleden fazlasını kaybetmeme kararı aldım. Ancak bir süre sonra şansımın yaver gitmesi çalışanların etrafımda toplanmasına neden oldu; önüm herhangi bir yöntem kullanmadan bin rubleden fazla tutarda jetonla dolmuştu. Bu, iyi bir lokantada iyi bir yemek yenebilecek bir miktardı.

Kumarhaneden çıkınca ilk defa bulunduğum kaldırımda kuzeye yöneldim, ofisimin önünden geçtim ve neredeyse Neva Nehri'nin kıyısına kadar inen büyük, kahverengi, dörtgen binaya geldim. Turist rehberimde "eski adliye binası" olarak geçiyordu. Dörtgen olduğu ve özel bir görüntüsü olmadığı için ona sokaktaki güzel binalara baktığım gibi bakmamıştım. Binanın her köşesinde ve kapalı otoparkından binaya giren küçük yan kapının da üzerinde kameralar olduğunu fark ettim. Merakla binanın ön cephesindeki ağır ahşap kapıların önünden geçip üstlerindeki demir tabelada yazılanları okumak için durdum. Kelimeleri birbirlerine eklemek zamanımı aldı. "Federalni" kelimesini anladım, sanırım "Salozbe" ofis veya bakanlık demekti, uzun son kelimeyi okuyamadım. Sadece ilk harfini önceki kelimelerin ilk harflerine ekleyince birdenbire FSB olduğunu anladım. Federal Güvenlik Teşkilatı, KGB'nin devamı.

Durum o kadar abesti ki neredeyse gülecektim. Kaldırımda Neva'dan merkeze giden insanların bazılarının üstünde kahverengi üniformalar vardı. Kimse binaya girmiyordu, kimse benimle ilgilenmiyordu, ben de Neva'nın üstündeki parmaklıklara doğru ilerledim. Hemen altımda ikiye ayrılıp Büyük Neva ve Küçük Neva adını alan nehre bakıp kıyı boyunca yürümeye devam ederken o binayla alakam olduğunu hissettirmemeye çalışıyordum.

Dolambaçlı bir yoldan büroma döndüğümde merkeze keşfimi yazdım. Kira kontratımın iptal edilmesinin uygun kaçmayacağı varsayımından hareket ederek orada kalmamın doğru olacağını belirttim. Belki güvenlik bölümünün FSB'nin Lityani Sokağı'nda olduğu bilgisini fark etmeyip bana geçmemiş olması nedeniyle, belki de ruhsal durumumu göz önünde bulundurduklarından, merkezden onay geldi, ek olarak binanın önünden bir daha geçmemem konusunda talimat da verildi. Zaten böyle bir niyetim yoktu.

Üçüncü gece Anna yeniden pencerenin yanındaki yerine

oturdu; yine hoş, uzak ve düşünceliydi. Başını hafifçe eğince gözlerine düşen bir tutam saçı yavaş bir hareketle yerine itti. Buzulumun içini kemiren küçük yaratık bana onu kaçırdığım kadınlar çekmecesine yerleştirmekten uzak olduğumu söyledi.

Onu hem o gece hem de sonraki gecelerde kaale almamaya çalıştım. Onunla ilgili bir beklentim olmaması için mantıklı birçok sebebim vardı. Ancak lokantadaki kalabalık yüzünden karşımdaki masada oturmak zorunda kalınca içimdeki buzula bir çekiç darbesi daha indiren hareketini fark etmiştim. Bu hareket topu topu dilini hafifçe çıkarıp dudaklarının köşelerini ıslatmasıydı.

Ben kırk yaşında bir adamdım. Hayatımın yarısından fazlasını tek bir kadınla geçirmiştim. Karıma âşıktım. Ayrıldığımızdan beri kimseye karşı bir şey hissetmemiştim, hele de eskort kızlara karşı. Kadın güzeldi ama yabancıydı. Yabancı bir kadının zar zor görünen dilinin kuru dudaklarının uçlarını hafifçe ıslatmasında büyülü ne olabilirdi ki? Ya da sürekli çekik gözlerinin üstüne düşmekte ısrar eden saç tutamını farkına varmadan yavaşça geriye itmesinde? Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama içimdeki yaratık biliyordu, kemire kemire incecik kalan buzulun duvarlarını neredeyse kıracak şekilde hareket ediyordu.

Çıkmak üzere kalktığımda Anna beni ufak bir el işaretiyle durdurdu. "Stavrogin'in İtirafları" bölümünün olduğu bir kopya buldum, dedi. İngilizcesini bulmak kolay olmadı. İlgilenir misin? Yanıtımı beklemeden kalın kitabı çantasından çıkardı. İlgilenir misin, diye sordu yeniden hâlâ cevap vermeyince.

Evet, evet, tabii. Çok teşekkürler uğraştığın için, ben...

Sorun değil, bu benim işim, biliyorsun. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hiç zahmet olmadı, diyerek çaba sarf etmiş olduğu için duyduğum heyecanı yatıştırmaya çalıştı. Kitap satıcılarına bir e-posta, birkaç gün sonra postayla geldi.

Elinden kitabı alırken parmaklarım az daha parmaklarına değiyordu.

Ne kadara mal oldu, diye sordum hemen, kitabı masaya koyup cüzdanımı ararken.

Ödeme yapman gerekmiyor, bitirince verirsin.

Israr ettim.

Şu anda para alamam, deftere geçirmem, ayrıca fatura vermem gerekir. Başka zaman verirsin, belki dükkânda.

Oradan çıktığımda elimde adres, göğsümde de yeniden belirmeye başlayan bir sevinç vardı. Demek ki bu süre boyunca bir tek ben onu düşünmemiştim. O da beni düşünmüş, düşünmekle kalmamış, zahmete girmişti.

Evimde kitabın son iki yüz sayfasını atladım, Nikolay Stavrogin'le Rahip Tihon Zadonski arasında geçen son buluşmayı okudum. Bölümü bitirene kadar uyumadım. Ertesi gün konuşacak bir şeyimiz daha olacaktı.

Ancak ertesi gün beni merkezle gizli ilişki kurmamı sağlayan paravan Avrupa şirketinden bir mesaj bekliyordu. Hemen temasa geçtim. Aletler Mahaçkale'ye vardığında orada olmanı istiyoruz, ekte şehri tanıma konusunda öncelik vermen gereken noktalar var, diye yazmıştı üstlerim. Dağıstan'la imzaladığım sözleşme ve Hazar Denizi kıyısındaki Mahaçkale'de balık konserveleme fabrikasına seri üretim hattı gönderme konusundaki raporumu almışlardı.

Fabrikanın yöneticileri beni ağırlamaktan memnun olacaklarını söylediler, üretim hattı o gece gelip ertesi gün monte edileceğinden olabildiğince erken gelmemi tavsiye ettiler. Fabrika sahibinin malikânesinde bana o geceden itibaren bir oda ayrılmıştı.

Fazla hevesli gözükmek istemiyordum ama aynı zamanda aletin montajını gözetleme fırsatını da kaçırmamalıydım. İstemeyerek o akşam için uçakta yer ayırttım, bu da o akşam Anna'yı göremeyeceğim anlamına geliyordu.

24

Havaalanında beni bekleyen limuzin hoşuma gitmedi, arabanın barında duran yerel içkilerden tatmayı kibarca ancak kararlı bir şekilde reddettim, "Smirnof'u bile" tatmak istemedim. Kısa bir yolculuktan sonra demirden büyük bir bahçe kapısının önünde durduk. Üniformalı ve silahlı bir bekçi bizi içeri aldı. Kapıyla büyük binanın arasında kalan bakımlı bahçeyi sadece ay ışığı aydınlatıyordu. Bina içerideki ihtişamı belli etmeyecek şekilde hafif bir ışıklandırmayla aydınlatılmıştı. Burası fabrika sahibinin sarayıydı. Adam aynı zamanda Mahaçkale'deki balıkçı gemilerinin çoğunun ve Dağıstan'da ne kadar olduğunu bilmediğim birçok ticarethanenin de sahibiydi. Kısacası yerel mafyanın başıydı ve evinde benim için bir süit hazırlanmıştı.

Bu şerefi neye borçluydum, bilmiyorum. İçeri girdiğimde beni göz kamaştırıcı dev bir avize, İran halıları, aslan heykelleri ve yukarı, ziyaretçi katına doğru çıkan parlak ahşaptan iki büyük merdiven karşıladı. Eşyalarımı süite bırakır bırakmaz hizmetli beni ev sahibinin bir hizmetli ordusuyla beklediği kabul odasına götürdü. Adamın adı Mehaşaşli'ydi, bu isim bana komik gelmişti; çok sevimli, kel, göbekli bir adamdı,

hayatının ortasındaydı, tabii rakipleri doğal ömrünü tamamlamasına izin verirlerse. Kalan az sayıda saçı sarıya boyanmıştı, gözlerinin mavi olduğunu görünce şaşırdım. Rusya'nın uzun seneler Dağıstan'da kalmış olmasının sonuçları kendini adamın genlerinde gösteriyordu.

Önümüze sürekli havyar, karides ve başka deniz ürünleri getiriliyordu; bu misafirperverliğine rağmen İngilizcesi zayıf olduğu için adamla fazla sohbet edemedik. Benim gibi bir adamın Leningrad'da ne yaptığını sorup arkasından bu cömert konukseverliğin nedenine geldi: Orijinalinden yüzde on fazlasına yeni bir sözleşme imzalayacaktık. Şirketinden ilk anlaştığımız miktarın yüzde on fazlasını alacak, ancak yüzde onunu şahsına verecektim. Ben tabii ki zarara uğramıyordum, o da böylece imparatorluğunu genişletiyordu. Bu sözleşmeden sonra, dedi, başka sözleşmeler de gelecek. Üretim hattı başarılıysa en az on taneye daha ihtiyacı olacaktı. Yüzde yüz on veya yüz yirmi oranında.

Mehaşaşli bunları söylerken yüzü hâlâ gülüyordu ama gözlerindeki mavilik çeliğe dönüşmüştü ve olumsuz bir yanıt vermemin mümkün olmadığı belliydi. Sanırım bana gerçekten zarar vermeye çalışmazdı. En kötü ihtimalle kendimi sarayının dışında, ormanın karanlığında bulur, paramın da bir kuruşunu geri alamazdım.

Merkezin büyük ihtimalle izin vermeyeceği bu sözleşme için onay isteme yolum yoktu. Reddetme imkânım da bulunmuyordu. İsteğine olumlu yanıt verince Mehaşaşli sofraya daha cin ve havyar getirtti, bana doğru eğilip bu gece odama siyah mı, esmer mi, yoksa sarışın mı istediğimi sordu.

Yorgun olduğumu ve hemen uyuyacağımı söyledim. Canayakın ev sahibim öyleyse kızın sadece sırtıma ve boynuma masaj yapıp gideceğini, ama siyah mı, esmer mi, yoksa sarışın mı istediğimi bilmesi gerektiğini belirtti. Ülkem için neler yapmıyorum ki, dedim içimden, esmeri seçtim ama

odama gelen sarışındı. Garip bir şekilde, Anna'ya ihanet ettiğimi hissettim.

Kazakistan'da birkaç yıl önce Atyrau Limanı'nı ziyaret etetmiştim, dolayısıyla Mahaçkale ve limanı, zavallılığı, yoksulluğu, balık fabrikalarından ve pazarlarından yükselen pis kokuları, her köşede dilenciye benzeyen seyyar satıcıları beni şaşırtmadı. Tüm bunlara rağmen gemilerden kasalara doldurulan balıklarda, gemilerin kendilerinde, eski ve paslı direklerinde, vinçlerinde, ağlarında, gemiden rıhtıma bağırışmalarda, en çok da büyük gemilerin arasında duran küçük balıkçı teknelerinde, yoksul balıkçılarda tabloyu andıran bir şeyler vardı.

Mehaşaşli konserve fabrikasına yaptığım ziyarete katılmadı, kendisi payını bir önceki akşam almıştı, bana yardımcılarından birkaç tanesi eşlik etti. Fabrika, bir sıra kulübe ve paslı binadan oluşuyordu, içerideki koku dayanılmazdı, karideslerin çoğu soğutma odalarına konmadan kasalarında bozuluyordu. Birkaç işçi, pırıl pırıl ve yepyeni haliyle buraya hiç uymayan paketleme makinelerini monte etmeye çalışıyordu.

Büromdayken üretim hattının kullanma talimatına baktığım için şimdi biraz bilgili gözüküyor, işçilerin montajını kontrol edebiliyor ve hatta akıllıca birkaç ikazda bile bulunabiliyordum.

Bana eşlik edenlerden ziyaretimden sonra beni yalnız bırakmalarını rica ettim ama Mehaşaşli'nin emriyle bir tanesi yanımdan ayrılmadı, aldığım talimatlara göre operasyonlara yönelik bilgiyi, tabancası giydiği koyun postundan kısa ceketin altından gözüken bir korumayla birlikte topladım. Bilgileri toplamam bayağı kolay oldu. Mercedes'i bize tüm kapıları açıyordu ve kimse bize soru sormuyordu. Koruma biraz İngilizce de konuşuyordu, merkezi ilgilendiren konulardaki sorularımı hevesle yanıtladı. İleride İran'a gitmek için Mahaçkale Limanı'nı kullanma ihtimalimiz olabileceğinden, arka planda limanla fotoğrafımı çekmesini isteyince bunu da seve seve yaptı.

Mahaçkale'de otel bulunmadığı ve ev sahibimi mahcup etmek istemediğim için sarayındaki süitte bir gece daha kaldım, bu sefer beni yatağıma esmer bir kız götürdü. Mehaşaşli kulağıma eğilerek bir önceki gece bana, yabancıların sarışınları beğeneceğini düşünerek sarışın birini yollayan eskort hizmeti yöneticisinin artık bu görevde olmadığını fısıldadı. Adamın kıymasının, yakında yeni makinelerle ambalajlanacak karides püresinin içine karışmamış olmasını umdum.

Ama bugün artık yorgun değilsin, sabah kızı yatağında bulmak istiyorum! Benden sarhoş bir kahkahayla ayrılırken sert gözlerinde sarhoşluktan eser yoktu.

Yaşlanan mafya babasının sapıklıklarına yataktaki faaliyetlerimi kapalı devre televizyonda seyretmenin de dahil olduğunu tahmin ediyordum ya da daha ileride istediği amaç için kullanılmak üzere kaydediliyordu. Ancak güzel bir masajdan sonra güzel kadını göndermemin sebebi Anna'yı düşünmemdi.

Ertesi sabah şoförle birlikte şehre doğru yola çıktığımızda yolun kenarında yaya giden esmer kızın önünden geçtik. Şoförden durmasını rica ettiğimde reddetti.

*Because no sleep with you,** deyip hızla sürmeye devam etti.

İki gece aradan sonra lokantaya gittiğimde tam kapıdayken uzaktan Anna'nın sokağın öbür ucundan geldiğini görür gibi oldum. Bundan bir saniye önce kapısının kapandığını duyduğum bir araba ışıkları açık bir şekilde biraz arkasında bekledi, geriye gitti ve bir ara sokakta kayboldu. Soğuğa rağmen onu beklemeye karar verdim. Düz, biraz dalgın yürüyüşüne bakarken içimin eridiğini hissettim. Düşünceli gözlerini bana çevirdiğinde Anna'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Soğuk, dedi, neden içeri girmiyorsun?

* Seninle yatmadığı için. (ç.n.)

Seni bekledim, dedim. Anna istemeden başını geriye, geldiği yöne çevirdi, sonra yeniden bana döndü.

Uzun süredir mi buradasın?

Şimdi geldim, yaklaştığını gördüm.

Arabayı sormayı düşündüm ama bir anlamı yoktu. Bu bilgiyi beynimin bir yerine yerleştirdim.

"Stavrogin'in İtirafları" bölümünü okudum, dedim ama kitabı geri getirmedim. Evden gelmiyorum. Beraber oturup biraz ondan bahsedebilir miyiz?

Elbette, diye yanıtladı Anna. Elbette. Pencere kenarını tercih ediyorum, olur mu?

Kabul ettim, birlikte her zamanki masasına oturduk.

Bayan Vaşkirova beraber oturduğumuzu görünce memnuniyetle gülümseyip bize her zamanki yemekleri mi getireceğini yoksa değişiklik olsun diye ev yapımı şarap isteyip istemediğimizi sordu. Birbirimize baktık, ben tamam, dedim, şarap da olsun. Anna da memnuniyetle onayladı.

Güzelliği yine içimi acıttı. Bir gülümseme onu güzel ve hüzünlü bir kadından muhteşem güzel ve neşeli bir genç kıza dönüştürüyordu.

Herhalde Rahip Tihon'un Stavrogin için suçla itiraf arasında fark olmadığını gördüğünü anlamışsındır o zaman, dedi bir süre sonra.

Şaşırdım, nasıl yani?

Çünkü itirafta bulunmasının amacı da, tıpkı suçu işlemesi gibi, varoluşunu bir bütün halinde yaşamak.

Ama itirafı başkaları tarafından duyulursa onu asacaklar.

Asılma, suçları gibi, itirafları gibi, Stavrogin'in varoluşçu nihilizminin bir ifadesi, Dostoyevski de bunu kabul edemedi. Bu birliktelik ancak daha sonraları kabul gördü, dedi, ne dediğini tam olarak anlamamıştım. Sanırım sadece Rus ve Fransız entelektüeller böyle kavramları kullanarak konuşuyorlar.

Yemeklerimiz geldiğinde edebi sohbetimiz de bitti. Kırmızı şaraptan ikimize birer kadeh doldurup kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

Neye içelim, diyerek gözlerine baktım.

Dostoyevski ve onu sevenlerin şerefine olsun mu, diye önerdi.

Onu sevenlerin şerefine, diye onayladım, yani bize.

Bana desteklercesine bakarak vasat şaraptan bir yudum aldı.

Dostoyevski'nin mezarını ziyaret ettin mi, diye sordu.

St. Petersburg'da olduğunu bilmiyordum.

Şehrin ucunda, ziyaret etmeni tavsiye ederim, dedi ama bana eşlik etmeyi önermedi.

Çorbasını yudumlarken sessizce oturdu, ben de uzun bir süre bekledikten sonra dikkatimi çektiği andan beri sormak istediğim soruyu sordum.

Yalnız mısın?

Senin gibi, demişti yarı soru sorar gibi, başını hafif yana eğip dikkatle bana bakmıştı.

Birkaç sene önce boşandım, dedim. Gerçekten de boşanalı seneler olmuş gibi hissediyordum.

Çocuğun var mı, diye sordu. Hâlâ soruma yanıt vermemişti.

Olmadı. Sanırım o yüzden de boşandık, dedim gerçek hayatımın bir kısmını paravan hikâyeme ekleyerek.

Yeniden sessizlik oldu, arkasından konuşmakta zorlanır gibi, kocam öldü, dedi Anna. Birkaç ay önce trafik kazasında öldü.

Birdenbire her şey, hikâyesi ve kişiliği yerine oturdu, onu saran hüzün ve yalnızlık bulutunu, dalgın ve yavaş hareket etmesini artık anlıyordum. Neredeyse her akşam bu mahalle lokantasına gelmesini de. Şimdi onu indirdikten sonra geriye doğru giderek kaybolan arabanın da bir tesadüf olduğundan emindim.

Çocuğun var mı, diye ben sordum bu sefer.

Bizim de olmadı. Rusya'da artık çocuk sahibi olmakta acele etmiyor kimse.

Tüm kuzey ülkelerinde böyle sanırım, diye yanıtladım.

Özellikle burada, dedi. Orada daha çok kariyer yüzünden, burada politik ve ekonomik belirsizlikten. Eski Sovyetler Birliği dağıldığından beri hiçbir şey kesin değil, özellikle de ekonomi.

Dev Rusya'da hiçbir şey kesin değil miydi? Her şey göreceli. Evet, komünistler gelip gitmişlerdi, imparatorluk var olmuş ve yok olmuştu, milyonlarca kişi bunun bedelini ödemişti, ama yüzlerce milyon insan olduğu gibi kalmıştı. Ekonominin en önemsiz sorun olduğu ülkemde anne babalar acaba ne derdi? Komünist yönetimin hayatta kalmayı becerdiği yetmiş yıllık süre boyunca varlığını sürdürmesi garanti olmayan minicik ülkemde?

Düşüncelere daldığımı gören Anna, senin, Avrupalıların ve Amerikalıların burada şirket açması bana garip geliyor, dedi.

Garip mi? Kendime geldim. Sırf Sovyetler Birliği'nin parçalanmasından istifade zenginleşen binlerce milyoner var. Buradaki fiyatlar hâlâ burada satın alıp Batı'da satınca kâr yapacak seviyede. Her saygın otelin yanında birçok pahalı cip, Porche, BMW, Mercedes veya Jaguar gördüm, yanlarında da oligarkların şoförleri, takım elbise ve kravatlarıyla. Amerika veya Kanada'da benzeri duruma hiç rastlamadım.

Bu riske değiyor mu sence, tanıdığın her şeyden uzak olmak?

Boşandıktan sonra fazla bir bağlantım kalmadı. Annemle babam vefat etti, çiftliğimi sattım, az sayıda arkadaşım Amerika ve Kanada'nın dört bir yerine dağıldı. Evde sessizce okumayı orada olduğu kadar burada da yapabilirim, diyerek gülümsemeye çalıştım.

Evet, ben de akşamları kitap okuyorum, diyerek yalnızlığını paylaştı. O zaman umarım başarılı olursun, diyerek sohbetimizin bu kısmını kapattı ve Bayan Vaşkirova'dan çay getirmesini istedi.

Şaraptan sonra zaten tatsız olan ve bana İsrail'in ince öğütülmüş Elite kahvesini hatırlatan kahveyi istemedim, ben de çay rica ettim.

Sessizce çaylarımızı içtik, birden varlığımın onu rahatsız ettiğini, okumasını engellediğimi hissettim. Çayımı bitirmeden hesabı ödeyerek çıkmaya hazırlandım.

Son günlerde burada değildin, dedi Anna.

Kısa bir iş gezisi, diye yanıtladım. Sattığım bir makinenin yerinde kuruluşunu görmek üzere gittim.

"Yerinde?"

Dağıstan'da.

Dağıstan?! Hayatımda oraya gitmedim. Bakıyorum egzotik yerler arıyorsun.

Dolar beni nereye götürürse, diye işadamı rolüme büründüm.

Ben de rubleyle yaşıyorum, burada, gözleri hüzünle doldu.

Ben kalkınca cebinden kitabını çıkardı.

25

Merkez, Dağıstan'daki sözleşmeden, devamının beklenmesinden ve Mahaçkale'yle ilgili ilk raporumdan memnundu. Mehaşaşli'nin balık gemilerinden birine ortak olma olasılığını araştırmamı istediler. Bunun mafyayla iş yapmak anlamına geleceğini söylediğimde fazla umurlarında olmadı. Rusya'daki mafya Sicilya'daki mafyaya benzemez. Burada, özellikle de cumhuriyetlerde, mafya parçalanan merkezi yönetimin yerini almış, her şeyin yolunda gitmesini sağlıyor. Arada kendine de pay çıkarıyor tabii. Her halükârda Hazar Denizi'nde kendi gemimizi gezdirme, hatta belki İran kıyılarına varma olasılığı fazla çekiciydi.

Bir sonraki akşam lokantaya girdiğimde Anna'yı görmedim. Bir an tereddütten sonra boş masasının yanına oturamayacağımı anlayarak kendi masama yöneldim. Anna geldiğinde bana baktı, elini salladı ve pencerenin yanına oturdu. Beklentinin veya umudun kalbimden midemin derinliklerine inişini fiziksel olarak hissettim. O zaman bir önceki akşamki görüşmemizi edebiyatla ilgili açılan bir konunun kapanması olarak görüyordu, o kadar. Zaten benim ona verebileceğim ne vardı ki?

Fazla yakışıklı değilim, uzun boylu veya sportmen yapılı

da değilim. Son zamanlarda, idmanları kestiğim ve görevim fiziksel açıdan formda olmamı gerektirmediği için birkaç kilo almıştım. Edebiyat alanında ciddi bir uzmanlık göstermemiştim, komik veya iyi bir konuşmacı değildim, hatta başarılı işadamı bile değildim, iş hayatımı daha iyileştirmek için St. Petersburg'a kadar gelmem gerekmişti. Benim de yalnız olmam ve belki beni de kuşatan hüzünlü bir havanın olması bana yaklaşması için sebep değildi. Hatta belki tam tersi.

Ancak sonra bir şansımın olmamasının beni hiç rahatsız etmediğini fark ettim. Anna'yla olmak istiyordum. Bu, cinsel bir istek bile değildi. Güzel gözlerine bakmak, yumuşak, siyah, birkaç gri telin belirdiği saçlarını okşamak, kuru dudaklarını öpmek istiyordum.

Âşık olmaya başladığımı kendi kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Birdenbire âşık olunan yaşta değildim, ama bu güzel ve hüzünlü kadında bir şeyler kalbimin derinliklerine işliyordu.

Büyülü teller yavaş yavaş, sevgi henüz gelmeden örülür. Anna'dan çıkan, ince ve görünmez büyülü teller de beni haftalardır yavaşça sarıyordu. Onları henüz inceyken parçalamazsam örümcek ağı gibi çok kuvvetli tellere dönüşeceklerdi.

Anna'nın güzelliği benim sevdiğim gibi, sakin bir güzellikti, ama beni büyüleyen sadece bu değildi. Kadının güzelliği bir reklamdır, Anna'nın içindekinin ambalajından daha da güzel olduğunu hissediyordum.

Kitabı yanımdaydı ama ancak çıkarken verdim, o da beni masasına davet etmedi. Başımı eğerek soğuğa çıktım.

Ondan sonraki iki gece de ayrı ayrı yemek yedik, birbirimize sadece merhaba diyerek. İçimdeki uyanışı durdurmaya çalıştım, ağların beni sarmaması ve kendimi hareketlenmeye başlayan işime verebilmek için. Sonunda Tacikler de kredi mektubu gönderip beni davet etmişlerdi. Bu durum merkezi çok sevindirdi, beniyse daha az.

Üçüncü akşam Anna yemeği bittikten sonra gelip karşımdaki iskemleye ilişti, bacakları masanın dışındaydı.

Biraz mahcup edici ama yine de soracağım. Benim ve eşimin Filarmoni Orkestrası'nın konserlerine üyeliğimiz vardı – var. Bir sonraki konser yarın akşam ve bileti isteyen kimse bulamadım, pahalı biletin boşa gitmesi yazık. İlgilenir misin?

Repertuarı hatırlamıyordu ama konser Çaykovski'ye adanmıştı. Üçüncü, dördüncü ve altıncı senfonilerinden parçalar ve biraz da hafif parçalar çalacaklardı, en sonunda da 1812'nin açılışını, onu "mutlaka sevecektim".

Sevinerek, Çaykovski en sevdiğim klasik besteci, dedim, hissettiğim sevinci dizginlemeye çalıştım.

Anna memnun gözüküyordu. Mariinski Tiyatrosu'nun girişinde buluşalım mı?

Nasıl istersen. Seni evinden de alabilirim.

Orada buluşsak daha iyi. Sekizi çeyrek geçe?

Sekizi çeyrek geçe. Yalnız, biletin parasını ödememe izin verirsen.

Yüzü buruştu. Neden para sokalım bu işin içine?

İyi, başka zaman konuşuruz bunu.

Orada görüşürüz, derken sevinç güzel gözlerine geri dönmüştü.

Dış cephesi yeşile boyanmış Mariinski Tiyatrosu'nun ön cephesini dört dev beyaz sütun süslüyordu; diğer cephelerine de sonradan eklenmiş gibi duran aynı renkte, simetrik olmayan binalar yapışıktı. Anna elinde biletlerle girişteki bekçinin yanında bekliyordu. Onu gördüğüm anda uygun giyinmediğimi fark ettim. Ellerinde beyaz ipek eldivenler, üstünde beyaz kürk palto, ayaklarında da beyaz deri çizmeler vardı. Gözlerini daha da iri gösteren ve güzelleştiren bir makyaj yapmıştı. Ben basit bir takım elbise giymiş, sıradan bir kravat takmış ve üstüme de koyu renk bir yağmurluk almıştım. Etrafa göz

attığımda hanımların ve beyefendilerin de en iyi kıyafetlerini giydiklerini gördüm.

Yaklaştım, normal bir el sıkışmanın fazla doğal olmayacağını anladığım için iki elimi uzatarak iki elimi tutmasını bekledim. Gerçekten de ipekli ellerini çıplak avuçlarıma yerleştirdi ve arkasından yaklaşarak yanağımdan hafifçe öptü. Beni saran hoş kokusu biraz başımı döndürdü. Dudaklarının yanaklarıma hafif dokunuşundan, belki de hayalimde yarattığım ilişkimizi bir adım ileri götürdüğünü hissettim.

Anna doğal bir şekilde koluma girdi ve beni lobiye götürdü. Giriş ve lobinin mütevazı ve süssüz olmasına şaşırdım.

Kahve içmeye vaktimiz var, gerçek kahve istersen, dedi, Vaşkirova'nın kahvesini içtiğimde yüzümü buruşturduğumu fark etmişti.

Bu sefer patatesten yapılmamışı mı, diye sorunca kibar bir kahkaha attı.

İstediğin her tür var. Jacobs'dan Tasters Choice'a ve Segafredo'ya. Kusura bakma, uzman değilim pek, herhalde adını duymadığım başka türler de vardır.

Ben de çok bilgili sayılmam, ne yemeklerde ne şarapta ne de kahvede, diye atıldım hemen, onun mahcubiyetini azaltmak için. Belki de mahcup olmamıştı, kahve konusunda seçici davranan insanlara karşı alaycı bir yaklaşımı vardı.

Yüksek yuvarlak masanın yanında ayakta durup ben kahvemi, o da gerçek çikolatadan yapılmış çikolatalı sütünü yudumlarken iyi kahvenin kokusu, saçının ve hafif parfümünün kokusuyla karıştı. Anlaşılan, genellikle içtiği çorba nedeniyle sıkı bir rejimde olduğunu sandığımda yanılmıştım. İşte günün iyi geçti mi, diye sordu Anna.

Normal bir gün, fiyat teklifleri ve ihalelerle dolu e-postalar.

Aslında merkezle karşılıklı birkaç saat yazışmıştık. Bana Tacikistan'la ilgili neredeyse imkânsız bir bilgi toplama görevi vermişlerdi; İranlı yöneticilerin sürekli kullandığı havaala-

nındaki güvenlik birimleri ve güvenlik düzeni hakkında bilgi istemişlerdi, istedikleri düzeyde ayrıntıyı tek bir kısa yolculukta elde edemezdim.

Senin günün nasıldı, diye sordum konuyu benim işimden uzaklaştırmaya çalışarak.

Az alıcı vardı, diye yanıtladı. Sürekli müşterilerimden bazılarının istediği eski kitapları aramakla geçti günün çoğu, piyasada artık kalmamış kitapların ilk baskıları.

Bir gün sana gelmem lazım, dedim ve der demez pişman oldum çünkü arkasından ne geleceğini biliyordum.

Belki ben de gelirim bir kere sana.

Sıkıcı bir ofis görmek istiyorsan, diye kaçınılmazı önlemeye çalıştım.

Programa bakalım mı, diyerek konuyu kapatmasına sevindim.

İlk eser, *Si Bemol Minör Piyano Konçertosu*'ydu. Anna bunun ender çalındığını söyledi. Eskiden bir şaheser olarak algılanmasına rağmen, diye açıkladı, Çaykovski'nin şaheser olarak değerlendirilen ilk eseri olmasına rağmen, günümüzde fazla duygusal bulunuyor ve neredeyse hiç çalınmıyor.

İlk zil sesiyle içeri girdiğimizde gerçek ihtişam gözlerimin önüne serildi. Cepheleri altın yaldızlı ahşapla süslü, hepsi sahneye dönük kat kat localar, ortalarında da çarların zamanından kalma büyük, şatafatlı, altın yaldızlı oymalı bir loca. Muhteşem perde de Çar dönemindeki gibi asılıydı, her yerde neredeyse aklın alamayacağı Barok bir zenginlik hissediliyordu. Kısa bir süre sonra koltuklarımıza gömüldüğümüzde, Anna'nın sağında oturan kadın ona dönerek başsağlığı diledi ve hızlı bir bakışla beni inceledi. Abonelerin koltuklarının genellikle sabit olduğunu ve başka bir erkekle görülmenin herhalde onun için kolay olmadığını düşündüm. Tam o sırada orkestra şefi ve piyanist sahneye çıktı, seyirciler onları tezahüratla karşıladı; Anna bakışlarını sahneye dikti, orkestra şefi piyaniste ve orkestra

üyelerine başlama işaretini verdi. Bu romantik ve heyecanlı parçaya kendimi kaptırdım. Belki de Anna'nın yanında oturup kollarımız aynı kolçakta birbirine değerken böyle hissetmem kaçınılmazdı. Ancak Anna kendini ne kendi ifadesiyle tatlı müziğe ne de dirseğimin dokunuşuna kaptırmadı.

Müzik eğitimim kısıtlıydı – gitar çalmayı öğrenmek, "Ulusal Sanat" programı dahilinde okulda açıklamalı konserler ve Arava'dan veya Kudüs'ten Glilot'a uzun araba yolculuklarım sırasında dinlediğim klasik müzik kanalı. O zaman da Çaykovski'yi bu romantik ve armonik hafifliği nedeniyle sevmiştim.

Orkestra *Dördüncü Senfoni*'yi çalmaya başladığında Anna titredi. Hem kendi sözleriyle trajik gerçeklerden düşler dünyasına kaçmaya çalıştığı birinci bölümde hem de geçmişe kaçışı konu eden ikinci bölümde. Anna bunları söylerken, "şairin burada anlatmaya çalıştığı" ile duyduğu melodiler arasında hiçbir ilişki kuramayan ben, o sırada yanımda oturanın kaderin kötü bir tekme attığı, kocasını daha birkaç ay önce kaybetmiş harika bir kadın olduğunu hatırladım.

Arada lobiye çıkıp kendimize küçük bir masa bulduk. Anna somonlu bir sandviç yedi. Ben bir kahve daha istedim. Müzik anlayışına hayran kalınca St. Petersburg Konservatuvarı'nda okuduğunu, Çaykovski'nin de aynı binada olmasa da kendisinden yüz yirmi yıl önce aynı konservatuvarda öğrenim gördüğünü ve kendisinin Çaykovski'nin tüm eserlerini ve hayatının neredeyse tümünü bildiğini söyledi. Konservatuvar hemen burada, biliyor musun, yolun karşısındaki kahverengi gri bina. Orada senelerimi geçirdim, çok severim.

Bir şey çalıyor musun? Beste yapıyor musun, diye sordum.

Eskiden çalardım, piyano. Beste de yapardım, ama çok uzun süre önceydi, diye yanıtlarken bakışlarını yere indirdi. Şimdi müzikle ilişkim konserler ve her gün dükkânımda çaldığım müzik.

Hiç müzisyen olmayı düşündün mü?

Müzisyen olmayı, piyanist olmayı düşündüm ama bu iki hayalimin de gerçekleşmeyeceğini görünce üniversitede Puşkin Enstitüsü'nde edebiyat okudum, çünkü şair ve tercüman olmak istiyordum. Şimdi de kitap ve filarmonik orkestra üyelikleri satıyorum. Geriye kalan hayallerin anıları, dedi üzüntüyle ve özür diledi.

Hayır, hayır, elimi elinin üstüne koydum, gerçekten sorun değil. Duymak istiyorum.

Anna hüzünlü bakışını üstünden atıp haydi gel biraz *Pathétique*'ten bahsedelim, dedi.

Pathétique?

Şimdi dinleyeceğimiz *Altıncı Senfoni*. Son senfonisiydi, burada, St. Petersburg'da koleradan ölmeden önce yazdığı en son senfoniydi. Bu eserde onun hayatının neredeyse her parçasını bulabilirsin, tüm becerilerini ve zayıflıklarını. Yalın duygusallığından melodisellik ve gücün zirvelerine kadar.

Ve hepsi bir eserde, diye şaşırdım.

Hayatı herkesin tek bir adamın hayatında buluşması gibiydi, hem aşağılanmış hem takdir edilmişti, hem eşcinseldi hem deli ve ona hayran genç bir kadınla evlenmiş, hem de onunla tanışmayı kabul etmeyen zengin ve yaşlı bir kadın tarafından desteklenmişti. Hayat bize iyiden de kötüden de sunuyor, biz de birazını alıyor, bir kısmını bırakıyoruz, bu santrifüjün içine istemeden atılıyoruz, değil mi, diye sordu. Yanıt vermediğim ve sadece kendi kendime gülümsediğim için yeniden sordu: Değil mi?

Santrifüjden çok elektron hızlandırıcısı, dedim. Sonunda püre olunuyor.

Yerimize oturduğumuzda arkamızda oturan çift de öne eğilip başsağlığı dilediler, haberi yeni duymuşlardı. Senelerdir ayda bir burada görüşüyoruz, acı verici, diye fısıldadı bana Anna.

Pathétique'ten sonra sahnedeki bir platforma çıkan siyah

giyimli on kişi ellerinde gümüş ve altın renkli aletleriyle çok etkileyici gözüküyorlardı. Orkestra 1812'nin başını çaldı. Ben çok heyecanlandım, tanıdık bölümlerde değil, sadece derin sesleriyle büyük telli çalgıların çalındığı ve salonu içimi titreten bir titreşimle doldurduğu kısımda. Anna'nın elini tuttum, o da heyecanımın farkına varıp beni destekler gibi elini çekmedi. Ancak çıkarken kontrpuan bilen herkesin Fransız marşı Marseillaise'le çarlığın marşını bu şekilde birleştirebileceğini ve böyle fırtınalı ve milliyetçi bir marş yazabileceğini söyledi.

Anna'ya aynı taksiye binmeyi teklif ettim. Aynı mahalle lokantasında yiyorsak birbirimizden fazla uzakta oturuyor olamazdık, bu saatte bulacağımız az sayıda taksi de bizden fahiş bir fiyat isteyecekti. Anna kabul etti.

Şoförü oturduğu sokağa yönlendirdi. Evimin yanındaki caddeden geçtik, arkasından sürücüye yan sokağa sapmasını söyledi ve kısa bir süre sonra durduk. Burası dairemden çok uzak olmamakla birlikte binalar büyük, dörtgen ve çirkin bloklardı. Onunla taksiden çıkıp dairesine eşlik etmeyi teklif ettim.

Anna bir an tereddüt etti. Taksiyi kaçırman yazık olmaz mı? Bu bölgeye gece saati taksi çağırmak zor.

Başımın çaresine bakarım, diyerek aceleyle reddetmemiş olmasından yararlanmaya çalıştım, şoföre parasını ödeyip gönderdim.

Anna on iki katlı, beş veya altı girişi olan, dev bir tuğla binada yaşıyordu. Tahminime göre benim daireme bir kilometreden uzak değildi. Merkezi Moskova Caddesi'nden uzaklaştıkça ve liderlerin nesli tükendikçe, Almanya'yı yenmiş olmanın zafer sevinci azalıyor ve komünizmin ekonomik yenilgisi daha elle tutulur hale geliyor, evler daha zavallı gözüküyordu. İçine girince asansör biraz aşağı çöktü, arkasından da yavaşça hareket etmeye başladı. Anna anahtarlarını çıkarır-

ken zayıf ışıkta koridorun boyası dökülmüş duvarlarında yansıyan gölgeler ve lekeler gördüm.

Kapı biraz gıcırdadı, Anna önden girip loş holün ışığını açtı.

Kitaplar, etrafımda gördüğüm sadece kitaplardı. Hem girişte hem de ilerideki küçük misafir odasında. Yerden tavana kadar raflar, dolapların içinde ve cam kapıların arkasında.

İstersen soba odayı biraz ısıtana kadar paltonla kal, dedi Anna ve beni salonun çoğunu kaplayan klasik oturma takımının tek koltuğuna yönlendirdi. Küçük bir gaz sobası yakıp bana yaklaştırdı. Bu küçük dairede de binanın ısıtma sistemi iyi çalışmıyordu.

Anna rahatsız ve mahcup gözüküyordu.

Çayı ateşe koyayım, özür dilerim, evde kahvem yok, ben de Mihail de kahve içmiyoruz. İçmiyorduk. Yani o içmezdi ve ben de içmiyorum, diye sözlerini karıştırdı.

Önemli değil Anna, üşümüyorum, bir şey içmek de istemiyorum.

Ama bir şey içmek lazım, dedi, kalkıp holün diğer tarafından görünen mutfağın içinde kayboldu.

Kitap dolu olmayan duvarlarda eski ve solgun duvar halıları vardı. Ahşap yerler de yıpranmış ve solmuştu.

Karşımdaki masada Anna'nın bir parkta bıyıklı bir adamla resmi vardı. Anna şimdi gözüktüğü gibi gözüküyordu. Adam uzun boylu ve yapılıydı, bana Stalin'i hatırlatan biraz Asyalı bir yüzü vardı.

Rahatsızlık duyarak yerimden kalkıp çoğu Rusça, çok azı İngilizce olan kitapları inceledim. Aralarında bana adamın tam adını veren belgeler de vardı, Mihail Starçev. Anna'nın soyadı da buradan geliyordu, Starçeva. Ancak o zaman Petrovna'nın babasından aldığı soyadı olduğunu anladım.

Almanca da mı konuşuyorsun, diye sordum kitaplığında Heine, Schiller, Goethe'ye ek olarak Heinrich Böll ve Thomas Mann gibi daha modern yazarlarla dolu bir raf görünce.

Mutfaktan gelen cevap, biraz, oldu.

Tercümesini değil orijinalini okumayı tercih ediyorum, dedi elinde iki bardak çay ve resimli bir tabağın içinde bisküvilerle gelince. Ne derler biliyorsun, şiir tercümede kaybolur.

Kocan da mı kitaplarla uğraşırdı?

Benden fazla. Mihail St. Petersburg Üniversitesi'nde edebiyat öğretirdi. Benim bilgilerim Filoloji Bölümü'nde Rus Edebiyatı Enstitüsü'nde öğrendiklerimden, arkasından da kitap satıcısı olarak gördüklerimden geliyor.

Az değil bildiklerin, dedim.

Kanepede yanıma oturan Anna'nın donukluğu biraz gitti, sinirleri biraz gevşedi. Neler geçirdiğini düşünebiliyordum, ölmüş kocasının evine ilk defa bir erkek getiriyordu. Ama yavaş yavaş âşık olduğum bu kadından vazgeçmek istemediğimi de biliyordum.

Anna nasıl müzik tercih ettiğimi sordu, sessizliği biraz kırmak için. *Kuğu Gölü* ve *Uyuyan Güzel* deyince ayağa kalktı, yanımdan geçerken eliyle hafifçe yanağımı okşadı.

O zaman romantiksin, dedi, bu hafif, güzel müzik repertuvarında yer alıyorsa.

Çayı bitirdiğimizde ve zaten fazla olmayan sohbetimiz de bitince birbirimize bir şey sormadık. Duvardaki saat çoktan on ikiyi çalmıştı. Kalkıp birden el ele tutuştuk, genç bir kız ve delikanlı gibi, yavaşça yatak odasına yürüdük.

Işık açmak istemiyorum, olur mu, dedi Anna.

Dar yatak odasının çoğunu çift kişilik bir yatak kaplıyordu. Koridordan gelen hafif ışıkta bir yandaki gömme dolabı gördüm, diğer duvarlarda da ne olduğunu seçemediğim resimler ve aralarında Rusya'da fazla görülmediğini düşündüğüm çarmıha gerilmiş bir İsa heykeli vardı.

Anna yatağın ucunda durup bana döndü, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Aynı boydaydık, dudaklarımızın rahatça kenetleneceği açıyı buluncaya kadar başlarımızı sağa

sola oynattık. Orit'in aynı boyda olmanın avantajlarıyla ilgili sözleri aklıma geldi ve hemen bu düşünceyi uzaklaştırdım. Öpücükleri başta hafif, titrekti, dilini hissetmedim ama göğüslerini bana yapıştırınca kalp atışlarını ve kendi kalp atışlarımı duyabildim. Kalçalarını bana yapıştırıp öpücükleri kuvvetlendiğinde kasıklarımdaki uyanmayı da hissedebiliyordum. Gözleri kapalıydı, dudaklarımı emerken dili dışarı çıkmaya başladı. Dudakları çok kuruydu, dillerimiz dudaklarını ıslattı. Dilinde beni tamamen etkisi altına alan başka bir dünyadan gelen bir tat vardı.

Elimi gömleğinin düğmelerine atınca, ben yalnız soyunacağım, olur mu, dedi. Yatağın öbür ucuna uzaklaşıp bana sırtını döndü. Ben de soyundum.

Yorganın altına girdiğinde, bu kadar soğuk olduğu için özür dilerim, dedi; odadaki soğuktan mı yoksa hareketlerimizin soğukluğundan mı bahsettiğini anlamadım.

Ben de yorganın altına girerek kurduğum hızlı seks fantezisini aklımdan çıkardım. Anna yarı benimle, yarı başka yerdeydi. Onu yeniden öptüm, o da beni yeniden yavaşça öptü, dili ağzıma kendi farklı dünyasını sokmaya devam etti. Omzunu ve sırtını okşadığımda cildi soğuktan diken diken olmuştu, avucumun altında hafifçe titredi. Alnını, karanlıkta açtığı gözlerini ve boynunu öptüm.

Anna, Anuşka, dediğimi duydum, o da bu ismi duyunca alnını boynuma gömdü. Onu kollarımla sardım, bu yeni vücudun yumuşaklığına ve kokusuna kendimi vererek. O zamana kadar sadece Orit'in esnek ve ince vücuduna sarılmıştım, arkasından da onun gibi genç ve ince vücutlu eskort kızlarla birlikte olmuştum, hiçbir şey beni şu anda kollarımla sardığım olgun ve hafif gevşek vücudun hoşluğuna ve yumuşaklığına hazırlamamıştı. Vücudunun derinliklerinden bastırmayı beceremediği bir ağlama çıktı.

Özür dilerim, çok özür dilerim, dedi, o kadar zor ki.

Gitmeyi önermedim. Onu çok istiyordum, o kadar kısa bir süre önce istediğimden çok daha farklı bir şekilde arzuluyordum. Anna şimdi gönlüme, ruhuma işlemişti, ona kendini iyi hissettirmek istiyordum.

Sırtını okşadım, parmaklarımı bir uçtan öbür uca hafifçe gezdirdim, titredi.

Çok keyifli, dedi, zaten zor duyulan sesini iyice alçaltarak. Elinin soğuk olmasına rağmen.

Ürpermesi geçince, tenin ne kadar yumuşak, dedim.

Benden azıcık uzaklaştığında elimi hafif yana kayan yumuşak göğsünün üzerine koydum, parmaklarımı üzerinde gezdirdiğim meme uçları biraz sertleşti. Beni yine öptü, öpücükleri yüzümü örttü, elimi bacaklarının arasına doğru hareket ettirince, gerek yok dedi, hazırım, gel.

Ellerime sinen kokusu son yıllarda burnuma gelen kadın kokularından biraz farklıydı, sırtüstü uzandı.

İçine girdiğimde bu dünyaya ait olmayan bir sıcaklık ve yumuşaklıkla sarmalandım, o da derin bir inilti çıkardı.

Patihontski, dedi, ben de bunu yavaş, sessiz veya dikkatli, olarak algıladım.

Zaten başka türlü davranamazdım, sevgi ve heyecan doluydum.

Dikkat etmem mi lazım, diye sordum.

Hayır, diye fısıldadı Anna, bir dakikadan kısa süren nazik hareketlerden sonra nemli içine gelirken utandım.

Özür dileme sırası bendeydi ama Anna bir kelime bile söylememe izin vermedi. Ağzımı öpücüklerle doldurdu ve sadece kal, hareket etme, lütfen kal, dedi.

İçinde kaldım, kollarının arasında, beni hayal kırıklığına uğratan organımın içinden yavaşça kaydığını hissettim. Beni kollarında tutmaya devam etti, üstünden inmeme izin vermedi, güzel gözleriyle gözlerime baktı ve sevgilim, dedi. Bu sefer ben başımı onun omzuna gömdüm.

26

Başarısız performansımı gecenin ilerleyen saatlerinde, daha az heyecanlıyken telafi etmeyi umuyordum ama Anna kibarca gitmemin daha iyi olacağını söyledi. Komşularının benim sabah dairesinden çıktığımı görmelerini istemiyordu, kocasının ölümünün üzerinden yeterince vakit geçmemişti.

Onun tavsiye ettiği gibi taksi çağırmak istemedim, tehlikeli olduğunu söylemesine rağmen yürümeyi tercih ettim. İstihbarat brifinginden St. Petersburg'da gecenin geç saatlerinde normal taksilerin değil mafya tarafından işletilen özel taksilerin çalıştığı bilgisini edinmiştim, mafyanın adamlarıyla tanışmak istemiyordum. Yıkanmadan giyindim ve eğilerek onu öptüm. Anna saçları karışık, yatağında oturuyordu, arkasından yorganına sarınarak beni kapıya kadar geçirdi ve öptü. Dairesinden sessizce loş ve in cin top oynayan sokağa çıktım.

Dar sokaklarda titreyerek yürüdüm, büyük ve sessiz apartmanların yanlarından geçtim. Titrememin kuru, sert soğuktan mı, denize inen her sokağı geçerken beni vuran dondurucu rüzgârdan mı, yoksa az önce Anna'yla yaşadıklarımdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. İçimdeki buzulun parçalandığını, parçalarının dalgalı sulara düşerek içimde bir duygular

fırtınası yarattığını hissettim. Hâlâ Anna'nın yumuşak vücudundan çıkan gizemli tellerin, sadece organlarımda değil tüm varlığımda hissettiğim, içinin nemli, davetkâr ve saran sıcaklığının, tadının, kokusunun, sesinin, hafif dokunuşunun bende yarattığı fırtına. Birdenbire boşalmamı kabul edişindeki asalet. Bu boşalma yüzünden duyduğum üzüntü, hayal kırıklığı. Orit'le sevişmelerimiz uzun sürerdi. Gelecekte ne olacağını bilmiyordum. Beni yeniden görmek isteyecek mi? Ya istemezse? Aşk kalbime saplanmıştı bile. İyi düşünemiyordum. Sarhoş gibi yürüyordum. Evlerden birinin girişinde kıvrılmış oturan iki evsiz sarhoş yaklaşan ayak seslerimi duyup kalkmaya çalıştılar, ama yürüyüşümde bir şeyler belki onları korkuttu, belki de beni kendileri gibi sandılar ve birkaç laf atmakla yetindiler.

Eve gitmem ne kadar sürdü bilmiyorum, ne zaman Moskova Caddesi'ne varıp daireme doğru yürümeye başladığımın farkında değildim. Eve varmak üzere olduğumu ancak Vaşkirova'nın lokantasının önünden geçerken fark ettim. Titremekten mıknatısı binanın giriş kapısındaki yuvasına oturtmakta, daha sonra da anahtarımla dairemin kapısını açmakta zorlandım. Hatta düğmelerimi bile açmakta zorlandım. Paltomla ve kıyafetlerimle yatağa çöktüm, yorganıma sarındım ve ertesi gün ancak öğlen vakti uyandım.

Kıyafetlerimi çıkarınca burnumu Anna'nın kalçalarımda kuruyan sıvılarının kokusu doldurdu. Parmaklarımı hayalarımdan burnuma götürerek bir süre bunun keyfini çıkardım. Bir an yıkanmayıp onun kokusunu üzerimde tutmayı düşündüm. Bu duyguyu daha uzun bir süre yeniden hissetmeyebilirdim.

İstihbarat Bölümü'yle bütün gün Tacikistan'la ilgili aldığım talimatı tartıştık. İran Devrim Muhafızları'nın üst düzey yetkililerinin oraya gidecek olmaları nedeniyle acil gitmem isteniyordu. İstemeye istemeye kendime ertesi sabah için uçak

bileti aldım. Bu arada Vaşkirova'nın lokantasına gideceğim vakte kadarki saatleri sayıyordum.

Gittiğimde Anna beni kendi masasında bekliyordu, içeri girdiğimde en güzel gülümsemelerinden biriyle baktı bana. Çantasını yanındaki iskemleden başka bir tanesine geçirdi. Eğilmemle başını hafif yana çevirdi, istediğim gibi dudağından değil yanağından öpmek zorunda kaldım. Bunu fark edince biraz mahcup gülümsedi.

Kendimi o kadar aptal hissettim ki bugün, dedi, gün boyunca seni arayamadım. Ne evdeki ne bürondaki telefon numaranı biliyorum. Senin aramanı beklediğimde de senin de benim telefonumu almadığını hatırladım. Felaket.

Tam sevinecekken ekledi: Seni çok merak ettim, kendime kızdım, nasıl gitmene izin verdim, üstelik yayan, kim bilir vardın mı, sokaklar da sarhoş ve serseri dolu.

Onu rahatsız eden buydu. Onunla önceki gece konserde ve yatakta olan adama özlem değil. Belki de özleyecek bir şey yoktu gerçekten de. Konserde de yatakta da heyecanlı lise öğrencisi gibi davranmıştım.

Neden suskun ve üzgünsün, diye sorup eliyle yanağımı okşayınca boğazımdaki düğüm yok oldu, gözyaşlarımın akmasını önlemek için dikkat etmem gerekiyordu. Başımı öbür yana çevirdim, her şeye rağmen gözlerimin ıslanmasından korkuyordum ama Anna elini çeneme koyup yüzümü kendisine çevirdi.

Gözlerimiz karşılaştı. Çok ciddiydi, doğrudan içime bakan güzel, keskin, donuk gözlerinden hafif bir endişe geçti. Dudaklarının yanındaki ince çizgiler de yok oldu.

Paul, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, dedi uzun bir süre sustuktan sonra. Mihail'den sonra hayatıma başkasının gireceğini düşünmemiştim. Hayatımın geriye kalan kısmını yalnız geçirmeye hazırdım, birini aramayı düşünmemiştim, hele birdenbire kalbimde yer edecek birini bulacağım aklıma bile gelmemişti.

Eli elimi tuttu, bir an kalp atışlarını yatıştırmaya çalışır gibi durup devam etti:

Dün aramızda olanları tam anlamış değilim. Konserden sonra seni evime götürmek gibi bir niyetim yoktu. Herhalde ikimizin de buna ihtiyacı vardı ki oldu. Olduğuna memnunum. Kocamın ölümünden beri ilk kez mutlu birkaç saat geçirdim. Ancak hayatımın gerisi için yaptığım planların bir parçası değil bu. Senin hayatın için yaptığın planlar nedir bilmiyorum ama belki de bu konuyu konuşmamız önemli.

Mutlu saatler mi geçirmişti? Benimle mi?

Sanırım bunu konuşmaya hazır değilim, dedim. Üzerimdeki etkinin ne olduğundan hâlâ emin değilim. Bunun geçici bir ilişki olmaması gerektiğini biliyorum. Geçici bir ilişki olamayacağını hissediyorum. Ancak ticari açıdan St. Petersburg'da ne kadar kalmak isteyeceğimi bilmiyorum. Hiç kaderimi Rus bir kadınla bağlamayı düşünmemiştim.

Ne düşünmüştün, diye sordu Anna usulca.

Bilmiyorum. Belki de bunu düşünmek için çok erken.

Gerçekten de bilmiyordum. Bir kadınla ilişkim operasyon yeteneğimi ciddi biçimde etkileyecekti, sahte kimliğimi ve hikâyemi tehlikeye atacak, merkezi kızdıracaktı ve İsrail'e döndüğümde biteceği de kesindi. Buna rağmen onu istiyordum. Güzel bir gece geçirdik, dedim, maalesef pek başarılı bitmedi ve bu ilişkimizin sonu olmazsa sevinirim.

Gece hakkında genç adam gibi konuşmayı bırak. Ben olgun bir kadınım Paul. Genç bir kızın aradıklarının peşinde değilim. Dün seninle mutluydum. Ben de bunun bitmesini istemiyorum ama ben de bunun nereye gidebileceğini bilmiyorum, bunu bilmeni isterim.

O zaman aynı noktadayız, diye gülümsedim hüzünlü.

Vaşkirova yiyeceklerimizi ve sormaya tenezzül bile etmeden şarap şişesini de getirdi.

Şarabı iki kadehe doldurdum.

Belirsizliğe içelim mi, diye sordum.

Arkadaşlığımıza içelim, dedi, ne yöne devam ederse etsin. Yine benden akıllı ve hassastı.

Şarabımızı yudumlarken içim sıkıştı. Arkadaşlık mı? Ben bu harika kadının sadece arkadaşlığını istemiyordum. Ben sevgi istiyordum. Ve bunu söylemenin bir anlamı yoktu.

Yine üzgünsün, dedi Anna bana merhametle bakarak. Ben de seni kucaklamak istiyorum, eli elimi okşadı.

Sessizce yemeğimizi yedik. Bir önceki gece aynı saatte olduğumuz yerden ne kadar farklı bir yerdeydik. Ancak bir önceki gece ilk tereddütlü adımlarımızı attığımız yol çıkmaz gibi, imkânsız gibi gözüküyordu.

Şirketin hafta sonunda kapalı mı, diye sordu birden Anna.

Evet, diye yanıtladım merakla.

Dostoyevski'yle Çaykovski'nin mezarlarına gitmeye ne dersin?

Yüzümdeki tereddüdü gördü.

Öylesine şehirde dolaşabiliriz de, herhalde henüz görmediğin güzel yerler vardır.

Yarın sabah uçuyorum, herhalde ancak hafta başında dönerim, diye yanıtladım.

Yine mi? Yazık!

İş dünyasının belirli zorunlulukları var, dedim ve kendi kulağıma yapmacık geldim birden. Ne yapmaya çalışıyordum, meşgul işadamı imajı yaratmaya mı?

Bu sefer nereye, diye sordu.

Tacikistan, dedim. Yanıtımı duyunca çekik gözleri neredeyse yusyuvarlak oldu.

Tacikistan mı? Ne kaybettin orada?

Kaybetmedim, buldum. Büyük bir müşteri daha, makineler vardığında orada olmamı istiyor.

Yazık, ama en azından orası daha sıcak olur. Dün üşütmedin mi?

Dönerken soğuktan titriyordum ama üşütmedim.

Anna'nın beni o gece evine davet edeceğini düşünmemiştim, etmedi de. İlişkimizi hızlandırmak istemediğini söyledikten ve "arkadaşlığımıza" kadeh kaldırdıktan sonra onu daireme davet etmemin görgüsüzlük olacağını düşündüm.

Böylece lokantanın kapısında birbirimizin yanaklarını öperek ayrıldık, herkes kendi yoluna gitti, onun da içinde bendeki gibi bir ağırlık olduğunu hissettim.

Casus rolüne geri dönmem kolay olmadı. "Pulkovo" şirketinin iki motorlu Tupolev uçağı beni Tacikistan'ın başkenti Duşanbe'nin açıklarındaki havaalanına bıraktı. İnişe geçtiğimizde penceremden ilk fotoğrafları çektim, bunlar iniş yolunun sağ tarafını kapsıyordu. Uçak indiğinde, paltomun altından kameramla terminal binasına kadar olan kısmın panoramik fotoğraflarını çektim. Beni ve az sayıda diğer yolcuyu uçaktan terminale götüren eski otobüsten de yönetici uçaklarının olduğu yönde birkaç fotoğraf daha çektim. İranlı üst düzey yöneticiler özel uçakla gelirlerse oraya park edeceklerdi.

Merkezi terminal binasının ön cephesinde bir astronot heykeli, tepesinde de kontrol kulesi vardı. Salona girdiğimde de gizlice fotoğraf çekmeye devam ettim, aynı zamanda ayrıntıları aklıma yerleştirmeye çalışıyor, VIP salonunu arıyordum. Merkez uçağı vurmak istemezse Devrim Muhafızları'nın komutanlarına VIP odasında erişilebilirdi. Ancak böyle bir oda görmedim. Binanın dışına çıkıp şehir merkezindeki Intourist Oteli'ne taksi çağırttım.

Duşanbe fazla büyük bir şehir değildi. Eski bölümleri ortalarında avlu olan aile kampları şeklinde kurulmuştu, benzer yapılaşmayı Çin'deki hutonglarda da görmüştüm. İkinci Dünya Savaşı sonrasında Sovyet etkisi dört, beş, altı katlı binalarda görülüyordu. Şehirde tam bir merkez yoktu, ticaretin

çoğu, benim otelimin de bulunduğu Dunaki Sokağı'ndaki ofis binalarından yürütülüyordu.

Benden konserve seri üretim makinesini alan şirket şehirden biraz uzaktaki sanayi bölgesindeydi; öğleden sonra oraya yollandım. Ertesi günüm istihbarat toplamaya ayrılmıştı, hükümet binalarına, parlamentoya, İranlı temsilcilerin gidebilecekleri her yere gitmeyi planlamıştım.

İki gün sonra merkezin ilgilendiği neredeyse her bilgi elimdeydi, İran'ın ülkedeki etkisinin boyutundan güvenlik kuvvetlerinin etkinliklerine kadar. İranlılar her yerdeydi, ticarete hâkimdiler, emlak alıyorlar, hükümetle ve önde gelen özel sektör firmalarıyla sözleşmeler imzalıyorlardı. Adı Farsça pazartesi anlamına gelen Duşanbe giderek İran'ın uru haline gelmişti. Benimle konuşmalarında Rusya taraftarı bir tavır takınmayı tercih eden konserve şirketinin sahibi bana bu gidişatı ve yetkililerle güvenlik servislerinin bu konuda etkisiz kalmalarını ayrıntılarıyla anlattı.

Görüşmelerimi ve bilgi toplamayı bitirdim, St. Petersburg'a uçuşum akşama olduğu için otelimin yakınındaki sokaklarda dolanarak vakit öldürmeye çalıştım. Ara sokaklardan birinde birdenbire İbranice harfler görünce içim hopladı. Kendimi şehrin Buhara Yahudilerinin sinagogunun önünde bulmuştum. Çoğu evde olduğu gibi bu binanın da iç avlusu ve avluda bir binası daha vardı. Bir tanesi yazın sinagog olarak kullanılırken diğeri kışın sinagog görevini yerine getiriyordu. İsrail'den ayrıldığımdan beri görmediğim İbranice harflere hipnotize olmuş gibi baktım, kendimi zorla oradan koparıp hızla uzaklaştım.

27

Duşanbe'de tesadüfen gördüğüm sinagog, St. Petersburg'daki büyük sinagogu ziyaret etmeye karar vermeme neden oldu. Bunun emniyet açısından ciddi bir suç olduğunu ve bu ziyareti gerçekleştirmem için hiçbir geçerli nedenim olmadığını biliyordum, üstelik sinagoga gitmek İsrail'deyken bile hayat tarzımın bir parçası değildi.

Binayı gördüğümde hissettiğim sevinç beni şaşırttı: Üstünde gri kubbesiyle görkemli kahverengi-beyaz binanın şehirdeki büyük ve süslü kiliselerden aşağı kalır yanı yoktu. Bahçe girişindeki bekçinin karşısında bir an tereddüt edip mantıklı olmayan bir karar vererek içeri ilerledim.

Nereye, diye sordu bekçi Rusça.

Ben Yahudiyim, diye yanıtladım Rusça. *Ya Yibrey*, anlamadığım bir gurur duyarak. Bekçi girmemi işaret etti.

Başımda takke yoktu, en dıştaki sıraya oturdum. İçerisi etkileyiciydi. İki yanındaki iki sıra sütun, yukarıdaki kadınlar bölümünü ayakta tutuyor ve büyük bir avizenin sarktığı kemerli ve yüksek tavana kadar devam ediyordu. Doğudaki duvarını kaplayan ve kutsal kitapların tutulduğu kutsal dolap ve sarımsı duvarları bana sıcaklık hissi verdi. Birdenbire kendimi

evde hissettim. Yahudiliği kendini olsa olsa milli ve kültürel yönleriyle gösteren biri için garip bir duyguydu bu; bu yönler olmayınca sinagoga doğru çekilmiştim, sinagog da içimdeki boşluğa çekilmişti. Uzun süre oturdum, salonun ortasına gitmeye veya kutsal dolaba yaklaşmaya cesaret edemedim, kendimi oradan zor çıkardım. Yeter, dedim. Depoyu doldurmuştum, her yaramazlığın bir sınırı olmalı.

Hafta sonunda Anna'yla Dostoyevski ve Çaykovski'nin kabirlerini ziyarete gittik. Gökyüzünü kaplayan bulutlar sıcaklığı biraz hapsetmişlerdi. Anna yürüyerek St. Petersburg'un entelektüellerinin birçoğunun bahçesinde gömülü olduğu Aleksander Nevski Kilisesi'ne gitmemizi önerdi. Nevski Caddesi'nin merkezindeki Vosstaniya Meydanı'nda buluşmak üzere sözleştik.

Bu meydanın nasıl oluştuğunu biliyor musun, diye sordu Anna. Çar, Nevski'nin gömüldüğü yerden amirallik binasına bir yol inşa edilmesini istemiş. Ancak karşı yönlerden aynı anda ilerleyen iki yol da biraz yolundan sapınca bu meydan ortaya çıkmış.

Mezarlığa giderken neden hep metroyla veya yürüyerek hareket ettiğimizi düşündüm. Neden arabamın olmadığını biliyordum – brifinglerde arabanın resmi mercilerle ve tüm kavşaklarda bekleyen ve durmadan arabaları kontrol için durduran gri üniformalı DSP'yle, trafik polisiyle teması artıracağı belirtilmişti. Araba almanın getireceği ek masrafları açıklamak gerekecekti, ayrıca şehirde metro, tramvay ve otobüsle hareket etmek kolaydı. Anna'nın neden arabasının olmadığını bilmiyorum. Ona sorunca, vardı, dedi, Mihail ve benimdi. Genellikle o kullanırdı, ama o öldükten sonra sattım, maddi açıdan kolaylık olması için. Şimdilik eksikliğini hissetmiyorum.

Sadece kocasının eksikliğini hissediyor, diye düşündüm üzüntüyle.

Aleksander Nevski Kilisesi'ne mesafe uzundu, Anna beni çok sevdiği St. Petersburg hakkında yazmış şair ve yazarlara ilişkin sonsuz bilgilerine boğdu. Aleksander Puşkin, dedi tam adını bilmeme ihtimaline karşın, şehrin atmosferini ayrıntılı bir biçimde anlattı ama Peter hakkında yazdığı bütün eserlerinden benim en çok sevdiğim, "Tunç Atlı"ydı. Açıklamasını rica ettim, ama o zaten açıklayacaktı.

Senato Meydanı'nda Deli Petro'nun at üstündeki heykelini görmüşsündür, dedi. Şiirin kahramanı Yevgeni'nin sevgilisi selde boğuluyor, Yevgeni şiirde Petro'ya şehri sele açık bir yerde kurduğu için dikleniyor. Buranın eskiden bataklık olduğunu biliyorsun, değil mi? Neva Nehri'nin Fince'deki anlamı da bataklık zaten. Her halükârda, zavallı Yevgeni çıldırıyor ve hayalinde Petro'nun at üstündeki heykeli onu şehrin sokaklarında kovalıyor.

Bana açıkladığı, kişiyle devlet arasındaki bu zalim karşılaşma konusunda bir şey demedim. Uzun bir sessizlikten sonra Anna devam etti:

Aslında Ukraynalı olan Nikolay Gogol da, yine tam adını vermişti, genellikle burada yazdı. "Petersburg Hikâyeleri", belki bazılarını biliyorsundur, şehirdeki bazı şeylerin gözüktüğü şeyle aslı arasındaki farktan bahseder. İnsanın olmayacak düşler görmesine, delirip ölmesine yol açabilecek farklar.

Zeki Anna neden bana bunları anlatıyordu? Burada, Petersburg'da yaratılan edebiyatı tasvir etmenin tek yolu bu mu, yoksa benim, belki onun, veya hayallerimin veya onun hayallerinin gerçekleşemeyeceğini mi ima etmeye çalışıyordu? Gerçeğin gördüğümüzden, duyduğumuzdan ve hissettiğimizden farklı olduğunu mu? Devletin ayaklanıp aramıza gireceğini ve sevgimize karşı çıkacağını mı?

Kiliseye vardığımızda önce girişindeki mezarlıkları gezmeye karar verdik. Sağdaki mezarlıkta, kraliyet ailesinin ve

Petro'nun yakın çevresinin yanında aynı zamanda şehrin büyük mimar ve bestecileri de küçük mezarlara defnedilme şerefine layık görülmüşlerdi. Çaykovski'nin mezarının başında durduk. Baş kısmında bestecinin heykeli, arkasında dev bir melek ve haç, önünde de herhalde eserlerini okuyan bir kadının heykeli vardı. Yanında Mussorgski ve Borodin'in daha mütevazı mezarları bulunuyordu. Dostoyevski'nin mezarının önündeki turist grubunun ayrılmasını bekleyip yaklaştık. Ufak bir çitin arkasında koyu renk taştan bir mezardı, başında bir haç ve hemen önünde de Dostoyevski'nin büstü duruyordu. Heykelin altındaki yazı silinmişti, neredeyse okunmuyordu. Mezarın önünde el ele durduk.

Dostoyevski *Suç ve Ceza*'yı yazana kadar çok şey geçirdi, dedi Anna, dikkatle okursan Saint Petersburg'un barındırdığı çelişkiler, farklılıklar Raskolnikov'un yaptıklarının arka planında görülebilir.

Aklımdan Raskolnikov'un katil oluşu ve Anna'nın "cinayet" kelimesini kullanmadığı, "yaptıklarından" bahsettiği düşüncesi geçti. Ancak bu konuda daha derin düşünemeden devam etti:

Öteki'yi biliyor musun? Hayır, dedim. Orada da St. Petersburg, içinde gerçekten çok hayal olan bir şehirmiş gibi betimlenir. Kahramanın bir yarısı diğer yarısından ayrılır ve ondan daha başarılı olur, gerçek kişilik de çıldırır.

Kendimi, Yogev Ben-Ari'yi düşünmeden edemedim. Yogev Ben-Ari de "öteki" Paul Gupta'nın hareketleri üzerindeki kontrolünü kaybediyor ve Paul Gupta onun bu dünyadaki yerini alıyor. Moralim bozuldu.

Ondan sonraki iki hafta sonu da şehirde dolaştık. Sonbahardı, ağaçlar renk değiştiriyordu; ben de yeşil, sarı, kırmızı ve mor yaprakların karışımından o kadar etkilendim ki, Anna Quebec'te ağaçlar renk değiştirmez mi, diye sor-

du. Kendime gelip mahcup, özlüyorum, dedim. Anna bana sımsıcak sarıldı.

Beni şehrin turistlerin fazla gitmediği birkaç yerine götürdü. Ermitaj'la tiyatro arasında kalan, kanalın üstünden geçip Neva'nın seyredilebildiği, bana Venedik'teki Ahlar Köprüsü'nü hatırlatan kapalı köprüyü gösterdi.

Orada, sarayın duvarları arasında durup altımızdan geçen turist kayıklarını seyrederken Anna bana St. Petersburg'la ilgili hikâyelerden bilgiler vermeye devam etti:

Hikâyenin sadece bir kısmı burada, St. Petersburg'da gerçekleşse de, düşünsene, her şeyi, hem kocasını ve sosyal statüsünü hem de sevgilisini isteyen kadına ne olduğunu biliyorsun. Her şey yıkıldı, hem kendisi mutsuz oldu, hem de kendi ailesini kendine özgü bir mutsuzluğa sürükledi, diyerek ünlü giriş cümlesini ima etti.

Kısıtlı edebiyat bilgimle bile bu sefer başka bir Anna'dan, Anna Karenina'dan bahsettiğini anlamıştım. Orit benden ayrıldıktan sonra Tel Aviv'deki dairemde yalnız gecelerde okuduğum romanlardan biriydi. Ben ana karaktere değil diğerlerine kendimi daha yakın hissetmiştim. Ailenin saadetini korumak için büyük bir aşktan vazgeçen ve bu gösterişsiz saadetin ufak tefek kusurlarına ve kısıtlamalarına dayanmayı seçen Doli, Kiti ve Levin, bir aşk düşü uğruna diğerlerine bu kadar mutsuzluk yaşatmamışlardı. Anna'ya Kanada'nın soğuk gecelerinde okuduğumu söylemiştim.

Levin gerçekten de romanda Tolstoy'un fikirlerini yansıtan karakter, dedi Anna. Köy hayatı, din. Tolstoy'un Anna'ya âşık olduğundan eminim ama bak Anna'yı nereye itti. Onun çılgınca sevgisi Anna'yı trenin tekerleklerinin altına itti. Tren şimdi de yoluna devam ediyor.

Söylediklerini benim Anna'mın aşkımızın sonuna ilişkin uyarısı olarak görmeden edemiyordum. Aile saadeti benim Orit'le istediğim, Anna'nın da Mihail'le arzuladığı bir şeydi,

ama ikimiz de bu arayışımızda başarısız olmuştuk. Belki de oraya dönüş yolu fazladan bir aşk fırtınasından geçiyordu. Anna'yla birlikte, hızla ilerleyen trene rağmen.

Bulutun öbür tarafına geçtiğinde yeniden güneşi göreceksin, diyen bir Kızılderili atasözünü kulağına fısıldadım. Anna birini ararmış veya bir şeyden korkarmış gibi iki tarafa baktı, arkasından dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

Hafta ortasında akşamları Vaşkirova'nın lokantasında buluşup yemek yiyor, arkasından da ayrılıyorduk. Anna'nın tavsiyesiyle bazı akşamlar Vaşkirova'nın mönüsünün yerine şehir merkezindeki bir lokantanın mönüsünü tercih ediyorduk.

Sırf karın doyurmak için yemek yenmez, dedi Anna, kanallarda ve anacaddelerde güzel lokantalar var, arada sırada oralarda yemek güzel olur. Güzeldi de.

Bir keresinde gittiğimiz Çehov isimli, on dokuzuncu yüzyılın aristokrat daçaları stilindeki lokantada ortada piyano çalan biri vardı. Başka bir seferinde gittiğimiz, o da on dokuzuncu yüzyıl atmosferini yaratmaya çalışan Fyodor Dostoyevski'de cuma akşamları sunulan midyeler beni doyurmadı. Lokantanın yuvarlak masalarını ve beyaz örtülerini, avizelerini, fazla ilgili garsonlarını sevmediğim gibi küçük, pahalı Golden Palace Oteli'nin içindeki yerini de beğenmemiştim. Canlı bir caddede gri, iki katlı, karaktersiz bir bina olmasına rağmen kumarhanesi zengin tipleri çekiyordu ve onların etrafında dolaşan güvenlik görevlileriyle doluydu.

İkimiz de mükemmel bir İngiliz pub'ı olarak tasarlanmış Dickens'ı beğenmiştik. Cilalı maun masaları, yeşil ve kırmızı deri koltukları, duvarlarında İngiliz takımlarının atkıları, her tür içkiyle dolu dev gibi bir barı vardı. Lokanta kanal kıyısındaydı; dışarı çıktığımızda taş parmaklığa dayanarak yıldız yelinin dalgalar oluşturduğu karanlık suları seyrettik.

İlkbaharda, dedi Anna, kanallardaki buzlar eriyince, gece gezisine çıkarız, gemilerin Neva Nehri'nden geçişini sağlamak

için geceleri açılan köprüleri seyrederiz, dünyanın en güzel manzarası bu. Benim için Anna dünyanın en güzel manzarasıydı ve ilkbahar şu anda benim için en uzak mevsimdi.

O soğuk gece evinden çıktığımdan beri ikimiz de onun veya benim daireme gitme fikrini açmamıştık. Ona sevgim arttıkça, Anna'nın benimle gerçekten sadece arkadaşlık etmek istediği endişesi de büyüyordu.

Anna sürekli ipucu şeklinde edebi eserlerden uyarılar veriyordu, ama buna ihtiyacım yoktu. Ben de bunun geleceği olmayan bir aşk olduğunu biliyordum ama onu daha çok sevdikçe geçici bir ilişkiyi veya yalnız kalmayı da göze alamıyordum.

Dükkânıma gelmenin vakti gelmedi mi sence, diye sordu bir gün Anna. Bu konuyu olabildiğince ertelemek istemiştim, onun da benim büromu görmesini ertelemek için. Benim işimi bitirdiğim saatlerde dükkânın da kapalı olduğunu düşündüm, dedim.

Ama ne zaman çalışacağına kendin karar vermiyor musun? Sabah gel veya işten erken çık. İkisi de olmazsa senin için özellikle açarım. Mesela yarın sabah ne yapıyorsun, diye sordu gözleri canlanarak.

Anlaştık. Anna'nın dükkânını kolay buldum. Vaşkirova'nın lokantasının yakınındaydı, dükkânı kapadıktan sonra oraya gitmesi normaldi. Dükkân küçüktü ve diğer mahalle dükkânları gibi bir apartmanın sütunlarının olduğu kattaydı.

Anna beni kapıda karşılarken her zamankinden canlı ve mutluydu. O zamana kadar onu genellikle akşamları gördüğümü fark ettim, hiç bu saatte görmemiştim. Cildi taze gözüküyordu, yanaklarında biraz allık vardı ve dudaklarındaki kırmızı ruj giydiği dar, göğüslerini ortaya çıkaran yünlü kazakla uyumluydu. Neşeyle parlayan gözlerine de hafif bir makyaj yapmıştı.

Bu sabah gerçekten çok güzelsin, demekten kendimi alamadım, heyecanlanan Anna beni dudaklarımdan öpüp içeri davet etti.

Anna'nın bakımlı bir kadın olmasına rağmen dükkândaki düzen ve temizlik beni şaşırttı. Bunu ona söylediğimde azıcık mahcup, ben geleceğim diye biraz erken gidip düzenlediğini söyledi. Rafların arasında dolanırken çocuksu bir umutla, nasıl buldun, diye sordu.

Sıcak ve hoş, yazık ki hiçbir zaman okuyamayacağım.

Gün boyunca temaslarım nedeniyle Rusçam bir-iki adım ilerlemiş olsa da okumamda gelişme yoktu, yazmayı ise hiç bilmiyordum.

Ben sana çeviririm, dedi Anna sevinçle, koluma girip beni rafların arasında dolaştırarak kitapları gösterdi: Burası şiir bölümü. Puşkin, Lermontov, Mayakovski, Yesenin, Yevtuşenko, Anna Ahmatova... diyerek "Tüm Eserleri" serilerini gösterirken her biri hakkında birkaç kelime ekledi.

Puşkin'in düelloda öldüğünü biliyor muydun?

Hayır, bilmiyordum.

Evet, romantik bir adam olan Puşkin evli güzel kadınlarla dolaştığı ve başka erkekler de kendi karısıyla ilgilendiği için düellolara girerdi. Son düellosunda karısının peşinden koşan Fransız bir subay tarafından vuruldu. Bu kadar trajik olmasa, 1. Nikolay zamanındaki toplumsal hayatı anlattığı romanı *Yevgeni Onegin*'e bile girebilirdi bu hikâye.

Arkasından bana "hayran" olduğu şiirlerinden ve daha az hayran olduğu diğer şairlerden bahsetti.

Yevtuşenko, örneğin, Yahudiler tarafından ve İsrail'de daha çok bilinir, "Babi Yar" şiiri nedeniyle, dediğinde kalbim durdu. Herhalde Babi Yar'ı bilirsin.

Hayır, hiç tanıdık gelmiyor, dedim. Anna hemen tercümesini çok iyi bildiğim ve tanıdığım ilk dizeleri ezberden okumaya başladı, şairin kalbini yakan toplu Yahudi mezarından bahsetti.

Ilya Ehrenburg da Babi Yar hakkında yazdı, diye devam etti. Ancak o Stalin tarafından Anti-Nazi yazıları nedeniyle destekleniyor ve Yahudi yandaşı olmasına izin veriliyordu.

Kalbim ancak şiir bölümünü bitirdikten sonra yeniden normal atmaya başladı. Anna bana tüm önemli klasik Rus yazarlarını gösterdi – Tolstoy, Dostoyevski, Çehov, Gorki ve günümüze kadar getirdi.

Soljenitsin bulunduran fazla dükkân yok, dedi, sisteme karşı direnip Vermont'a yerleşen, sonra da Sovyetler Birliği parçalanmadan hemen önce ülkesine dönen yazarın yapıtlarını göstererek. Onu burada tutmamın sebebi yönetime karşı gelmiş olması değil, mükemmel bir yazar olduğu için. Komik olan ne biliyor musun, burada zamanında muhalif olarak görülürken Batı'da gerici, milliyetçi ve antisemit olarak görülüyor.

Anna bana bir bakış fırlatarak devam etti:

Çeviri dünya edebiyatım da var. Bunlara ne kadar rağbet olduğunu duysan şaşarsın, dedi beni başka bir bölüme götürerek. İşte Goethe, Rilke, Heine, burada da modernler. Karşısında da tüm Shakespeareler, Milton, Chaucer. Ruslar büyük klasikleri seviyorlar.

Bu dükkânda ibret verici düzen dışında bana neyin garip geldiğini çıkaramıyordum. Belki raflarda aynı boy ve renkte duran "Tüm Eserleri" koleksiyonlarıydı. Kitap dükkânlarında görmeye alışık olduğum düzensizlik ve rengârenklik sadece birkaç rafta görülüyordu, bunlar da İngilizce ve Almanca kitapların olduğu, klasiklerin düzensiz bir biçimde yerleştirildiği raflardı.

Dükkâna giren bir kadın belirli bir kitabı isteyince Anna bilgisayarına gitti, ben de büroma dönmem gerektiğini söyledim.

Bir dahaki sefere senin işyerine gideriz, dedi arkamdan Anna. Bense sadece ofisimde ilginç hiçbir şey olmadığını mırıldanabildim.

Bundan sonraki haftalarda da Anna söylediklerine sadık kalarak bize "arkadaş" gözüyle baktı. Dostluğumuz tabii ki benim için önemliydi, ama zaman geçtikçe onu sevme, sarma, onunla yeniden yatma isteği beni deli etmeye başlamıştı. Gün boyunca aklıma güzel gözleri, hafif gülümsemesi, beyaz teni, sevişirken gördüğüm vücudu geliyordu. Ancak onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum, aşk umudu görüşmelerimizi ateşlemeye devam etti.

Benim de vakte ihtiyacım vardı. Bu aşkın neden kesinlikle hüsranla biteceğini ve onunla bir ilişkiye girmemin neden yasak olduğunu biliyordum ama etrafıma sarılan büyülü telleri kendi irademi kullanarak koparamıyordum. Her görüşmemizde ağ daha da büyüyor, ben de kendi isteğimle tutsak oluyordum.

Güzel gardiyanım anahtarlarıyla parmaklıklara vurduğunda bile onun peşinden gitmeye devam ettim. Bu sesi bir keresinde, Finlandiya Körfezi'nin kıyılarında çarların malikânesi olan Peterhof'u gezerken yine duymuştum. Bana Versailles'daki bahçeleri hatırlatan bakımlı bahçelerde, su havuzlarının, altın renkli heykellerin ve muhteşem fıskiyelerin arasında dolanırken, merdivenlerde, Şimşon'u aslanın çenelerini parçalarken gösteren, fıskiyelerle çevrili altın renkli heykelin önünde durdum. Aslanla karşılaştırıldığında Şimşon'un dev boyutları beni şaşırttı. Keskin gözlü Anna gülümseyerek sordu: Seni etkileyen kuvveti mi, cesareti mi, yoksa Yahudi halk hikâyesi mi? Heykeli çevreleyen fıskiyelerden sıçrayan su terimi soğuttu ve herhalde üçü de, dedim.

Biraz fazla değil mi sence, diye sordu hayranlıkla diğer heykellere de bakınca. Tüm bu ihtişam olmadan küçük bir dairede de mutlu olunabilir, değil mi? Küçük ve iyi ısıtılmış.

Bu büyülü şehirde veya herhangi bir yerde, bizi beraberinde sürükleyen seraplar kasırgasını ve etrafımı çevreleyen çelik tabakayı aşabilir, küçük ve iyi ısıtılmış bir dairede mutlu olabilir miydik?

Anna özel hayatı konusunda hep gizemliydi. Lokantalarda ve kafelerde, şehrin köprülerinde ve kanallarının kıyılarında dolaşırken ve hatta Vaşkirova'dayken bile bana çocukluğundan ve eğitiminden bahsetti ama kocasının çok az lafı geçti.

Hâlâ çok acı veriyor, dedi, ağladığımı görmek istemezsin, değil mi? Ben de sahte kimliğimin hikâyesini aynı şekilde anlattım. Arava'daki çiftliğimizi Quebec'te, Montreal'den birkaç saat uzaktaki Saint Agatha bölgesinde bir çiftliğe dönüştürdüm, çoğunlukla ektiğimiz yaz ekinlerinin yerini de kuzeyde yetişen ürünler aldı. Elma bostanlarından, akçaağaçlardan ve buğday tarlalarından, on üç yaşından itibaren kullandığım traktörden ve anne babamdan bahsettim. Kuruluşunun ilk yıllarında ülkemizde yaşayan Doğu Avrupalı göçmenlerin çektiği sıkıntıları Hintli göçmen adamın hikâyesine çevirdim. Hintli göçmen Montreal Üniversitesi'nde bir çiftçi kızına âşık oluyor, kayınpederi ve kayınvalidesi aniden ölünce Fransızca konuşan Quebeclilerin arasına yerleşiyor.

Kabul gördü mü, diye sordu.

Hiçbir zaman tam oralı olmadı, diye babamın çektiği yabancılığı tercüme ettim. Evde İngilizce konuşurduk, babam Fransızca bilmiyordu, onun hissettiği yabancılık hissi bana da geçti. Quebecliler Quebec'te yönetimi ellerine geçirip Fransızca'yı tek resmi dile çevirdiklerinde küçük bir çocuktum ve babam beni İngilizce konuşulan özel bir yuvaya ve okula gönderdi. İngilizce konuşanlar yavaş yavaş ayrıldı, aralarından çok azı çiftçiydi, ama babam orada yaşamaya devam etti, alçakgönüllülükle, çalışkanlıkla yaşadı, neşeli annem onunla komşularımız arasında hep aracılık yapardı.

Nasıl oldu da çiftlikte kalmadın, diye şaşkınlığını dile getirdi. Ticaret dünyasından daha çekici değil miydi?

Çiftliği seviyordum ama bölgede yaşıtım herkesten farklıydım, hem görünüşüm hem de konuştuğum dil nedeniyle.

Orada arkadaşım yoktu, kalmak istemedim. Başka bir çiftlik alma olanağım da yoktu, babam da henüz sağlıklıydı, çiftliği miras almayı beklemem makul değildi. Geleceği iyice düşünüp taşındıktan sonra tarım değil işletme okumaya karar verdim ve çiftliğe bir daha dönmedim.

Bana biraz Montreal'den bahset, diye rica etti. Eğer çiftliği Montreal için terk ettiysen büyülü bir yer olmalı. Anna bana "bistro" kelimesinin Rusça'dan geldiğini ve anlamının "acele" olduğunu anlatırken nehrin kıyısındaki bir bistroda oturuyorduk. Akşam saatiydi ve körfezin üstündeki gökyüzü batan güneşin son ışıklarıyla aydınlanıyordu. Bizim dışımızda sadece iki çift daha vardı, her masada küçük birer mum duruyordu ve el ele oturuyorduk. Anna'nın çekik gözlerinde şövalyesinin onu oradan alıp atıyla bilinmeyen bir ülkeyi gezdirmesini bekleyen birinin meraklı ve heyecanlı bakışları vardı.

Montreal'de insanı büyüleyen bir şey var, dedim. Çocukken annem babamla gittim, tıpkı Quebec City'yi, kalesini ve surlarını, tıpkı diğer bir sürü şehri gezdiğim gibi. Ancak Montreal'e on sekiz yaşında öğrenci olarak gittiğimde şehre âşık oldum.

Anlat, kime nasıl âşık olduğunu öğrenmek istiyorum, dedi gülümseyerek.

Nedense bol ayrıntı vermem ve Anna'nın içini rahatlatmam gerektiğini hissettim. Birkaç ay önce sahte kimliğimin ayrıntılarını yeniden gözden geçirmiş olmam buna imkân verdi.

Şehirdeki ilk gezimi dün gibi hatırlıyorum, dedim, hatırlar gibi yan tarafa bakarak. Hem keskin bakışlarından hem de gözlerinin içine baka baka yalan söylemekten kaçınıyordum. Daha evini yeni terk etmiş bir gençtim, eşyalarımı kiraladığım odaya bıraktım. Notredame'da Cumberland Sokağı'ydı, düşük-orta sınıfın oturduğu bir semtti. Üniversiteye pek yakın değildi ama kirayı ödeyebileceğim bir bölgedeydi.

Çocukları evden ayrılmış bir ailenin çatı katındaki odasında kalıyordum. Sokaktaki evler iki katlı ve küçüktü, kırmızı tuğladan yapılmışlardı, aynı tarzda inşa edilmişlerdi ama yine de birbirlerinden farklıydılar. Evlerin girişlerindeki çimler bakımlıydı, sıra sıra çiçekler vardı. Sokak boyunca yürüdüm, içimde evden ayrılmanın üzüntüsü, başka bir yere yerleşmenin heyecanı ve yurtdışına çıkmış gibi bir sevinç.

O zamandan beri de yurtdışında dolanmayı seviyorsun, diye ekledi Anna, gözlerimle yeniden karşılaşmaya çalışarak.

Anlattıklarım yalan sayılmazdı. 15 sene önce sahte kimliğimi yerine oturtmak için Hindistan'a gittikten sonra Montreal'e ilk gidişimi tasvir etmiştim, ondan sonra da gerçekten çok seyahat etmiştim.

Metroyla şehir merkezine indim, diye hikâyeme devam ettim, St. Catherine İstasyonu'nda indim. Yazın son günleriydi, yirmi küsur yıl önce, tarihi askere gitmemiş bir üniversite öğrencisinin yaşına göre değiştirmiştim. Sokağın bir tarafında genç bir adam keman çalıp para topluyor, ondan biraz ileride ince bir kız gitar çalıyor, şarkı söylüyor ve bileğine küçük bakır çanlar taktığı bacağına davul gibi vuruyordu. Sokak boyunca büyük vitrinler, yürüyüp bunlara bakan bir sürü insan, sokak köşelerinde de karşılarında hareketsiz oturan genç kızları çizen sokak ressamları vardı. Place Ville Marie'de durdum, merkezindeki fıskiyeli çeşmenin etrafında çok sayıda genç oturuyordu. Bir sürü insan kırmızı üniformalı, itfaiyeci adayı çocuklardan oluşan bir bandoyu dinliyor, yan tarafta da mavi üniformaları, beyaz şapkaları ve altın renkli kılıçlarıyla donanmanın acemi bölüğü sırasını bekliyordu. Kırmızılılar bitirince mavililer marşla onların yerini alıp komik manevralar yaptıklarında seyirciler alkışladı. Neredeyse hepsinin siyahi olması beni şaşırttı.

Anlaşılan orada da sadece durumu iyi olmayanlar askere yazılıyor. Burada da öyle. Ama devam et, devam et lütfen.

Harika anlatıyorsun, tüm o renklerle, senin hayatını duymak istiyorum.

Eski şehre, Jacques Cartier Meydanı'na doğru devam ettim. İnce ve uzun meydanın yanındaki eski ve parke taşlı sokak limandan tepelere doğru gidiyordu. Meydanın parke taşı kaplı üst kısmında turistleri gezdiren atlı faytonlar ve onlarca motosiklet sürücüsü toplanmıştı. Çim kaplı alt kısımdaysa gençler yatıp güneşleniyorlardı, bazılarının göğüsleri açıktaydı, bir kısmının gitarı vardı, birçoğu dolanan çok sayıda güvercine yem atıyordu. Kendimi filmde gibi hissediyordum. Birden kilise çanları çalınca yerimden zıpladım. Artık anne babamın çiftliğine dönmeyeceğimi biliyordum.

Anna birden bana eğilip dudaklarımdan öptü. Son cümlemde, St. Petersburg'a gelmeden önce sahte kimliğimi tazelemek için oraya son gidişimde hissettiklerimi tasvir etmiştim, geriye dönüşüm olmadığını hissetmiştim.

Ondan beri de Montreal'de misin?

Hayır, diye yanıtladım. Orada kendimi yabancı hissediyordum. Üniversite bittikten sonra Toronto'ya yerleştim ve evlilik yıllarımı tamamen orada geçirdim. Boşandıktan sonra tamamen farklı bir yerde olmak istediğim için yeniden Montreal'e gittim. Ama yalnız yabancılara uygun bir yer değil orası. Tel Aviv'deki yalnızlığımı Montreal'de İngilizce konuşan birinin yalnızlığına çevirmiştim.

Gençlik aşkına döndün, dedi Anna. Seni on sekiz yaşında, yabancı bir şehrin yalnızlığında ve büyüsünün içinde tahmin edebiliyorum. Ve oraya geri dönüyorsun. Yirmi sene sonra.

Yirmiden fazla, diye düzelttim. O zamanlar tüm hayatı önünde olan bir gençtim Anuşka.

Kitap adlarını kullanarak konuşuyoruz, farkında mısın? O. Henry, Emile Ajar, diye gülümseyerek elimi sıktı.

Genry, demişti, O. Genry, Rusça okunuşuyla söylediğini anlamam zaman aldı.

Ya şimdi, diye bana teşvik ederek baktı. Belki tüm hayat değil ama hayatın büyük bir kısmı hâlâ önümüzde, değil mi?

İkimizden birlikte bahsetmesi hoşuma gitmişti. Karşı karşıya oturuyorduk, o duvara yapışık yumuşak bir koltukta, ben de tahta iskemlede. Koltuğa geçip yanına oturdum, sarılıp uzun uzun öpüştük.

Bu sefer sende mi, diye sorunca ürperdim. İşte, Anna karar vermişti. En azından bir gece daha sevişmeye.

Bu sefer bende, diyerek heyecanımı gizledim. Dağınıklığın kusuruna bakma.

Tek başına yaşayan erkeğin hali, diye geçiştirdi Anna.

Mossad'ın parasıyla, başarılı bir işadamı intibası uyandırmam gerektiği için kiraladığım daire Anna'nınkinden birkaç derece daha iyiydi. Sadece ağır, kaba ama iyi inşa edilmiş binası değil, sadece mekânı değil, dairenin kendisi de daha iyiydi, büyüktü, tadilat yapılmıştı, iyi mobilyalarla döşenmişti. Bu durumdan ve dağınıklığımdan biraz utandım. Anna banyoya girdiğinde yatak odasını aceleyle düzenledim, hatta kısa bir süre içinde kaldırılacağını bilmeme rağmen yatak örtüsünü bile serdim, etrafa yayılmış kıyafetlerimden birkaçını dolabıma tıkıştırdım, arkasından salonda duran, İsrail'de olanları takip edebildiğim tek kaynak olan Amerikan gazetelerini düzelterek bir yığın yaptım. En üste her gün eve getirilen *Toronto Star*'ı yerleştirdim.

Anna banyodan çıktığında saçı ıslaktı, benim bornozumu giymişti. Bir erkek bornozunun içinde gizlenen çıplak ve ıslak kadın vücudunu bu kadar arzulanan bir şeye dönüştürmesi ne garip. Elimi belindeki kemerin düğümüne atınca Anna, sen yıkanmayacak mısın, diye sordu.

Yıkanmayı planlamıyordum, ama ihtiyacım olduğunu düşünüyorsan...

Evimde bir insanı tek başına bırakmak en temel güvenlik kurallarına tamamen tersti ama Anna'yla sahte kişiliğim benim bir parçam olmuştu. Saint Agatha'dan Montreal'e taşınan ve

şimdi de St. Petersburg'da ticaretle uğraşan ve saklayacak bir şeyi olmayan yarı Hintli gence dönüşmüştüm. Zaten dairede saklanacak bir şey yoktu ve Anna'ya güveniyordum.

Banyodan çıktığımda beni yatakta, yorganın altında bekliyordu. Bornoz iskemlenin sırtına yerleştirilmişti.

Işığı kapatabilir misin, diye rica etti, kendi dairesinde olduğu gibi.

Yatağa girdiğimde saçından şampuanımın, vücudundan sabunumun kokusu geliyordu. Suyun sıcaklığı ikimize de iyi gelmişti, birbirimize yavaş yavaş zevk vermeye başladık. Banyo sonrasında cildi yumuşak ve hoştu, göğüsleri pamuk gibiydi. Bu sefer bacaklarına inip ona haz vermemi kabul etti, tuzlu tadı bana büyülü geldi, uzaklardan gelen iniltileri de. O da benim organımı okşadı ve sevdi, sonra içine girmemi istedi. Geçen seferki kadar olmasa da heyecanlıydım, Anna bir süre sonra pozisyonlarımızı değiştirmek istediğinde geç kaldığını söyledim.

Yatağımda kaldı, gecenin bir yarısında yeniden birlikte olduk. Bu sefer nihayet rahatlamıştım, istediği gibi yavaş hareket ettim. Anna "kaşık gibi" yatmamızı istedi, dolgun kalçasının altından içine girmeden önce biraz aranmam gerekti, bir elim vücudunun altında kalmıştı, diğeriyle de göğsünü okşuyordum. Hızlandım, bir süre sonra kolunda titremeler hissettim. Anna hızlı hareketlerle kendine haz veriyordu, uzun bir süre inlediğini duydum ve geldiğini anladım.

Hayır, konuşma, diye fısıldadı. Sadece sarıl bana, uyuyalım.

Sabaha doğru iç saati onu uyandırdı. Eli yüzümü, göğsümü okşadı, sonra organıma indi. Ben de uyandım, yeniden birlikte olduk, onun sevdiği gibi ve benim sevdiğim gibi. İkimiz de memnunduk.

Anuşka, diye fısıldadım yanımda yatıp nefesini toparlamaya çalışırken, bana sokuldu, arkasından yüzümü öpücüklere boğdu ve gitmem lazım, dedi.

Sen siren misin, yoksa ışıkta biriyle yatarsa kuyruğu çıkan denizkızı mısın, diye sordum gülerek.

Yanında eti yumuşak, şişman, yaşlı bir kadın görmeni istemiyorum, dedi sesinde hüzünle. Hayatımda bir erkek olmasını beklemiyordum, Mihail'in ölümünden beri kendime iyi bakmadım, şişmanladım.

Çok güzel gözüküyorsun, dedim.

Korseyle, diye yanıt verdi, ve de dikleştirici sutyenle. Beni önceden tanımaman yazık.

Anna'yı gençken hayal etmek istemiyordum. Yanımdaki bu dişi, olgun ve son derece güzel kadın, istediğim her şeydi. Ancak ben de gençliğini yitirmiş vücudum için özür dilemek, böylece onu da biraz rahatlatmak istedim.

Benim göbeğim de bir-iki sene önce yoktu, dedim. Ama biz çocuk değiliz Anuşka.

Değil miyiz? Ben seninle birlikteyken hissettiklerimi on sekiz yaşımdan beri hissetmemiştim, dedi ve beni uzun uzun öptü.

Kalkma, dedi ve banyoya gitti.

Banyodan gelen ışığa doğru ilerlerken dik yürüyen, beyaz, geniş kalçalı ve kalın bacaklı bu kadını daha gitmeden özledim. Ben de delikanlıyken âşık olmuştum. Düşündüğümde, belki de o zaman, daha Arava'dayken aşkı böyle yaşamadım. Orit'le birlikte geliştim, büyüdüm, ihtirasım uyandığında o oradaydı. Bu sefer durum farklıydı. Hayatımda ilk defa bir kadının beni arzuladığını anladım. Güzel ve olgun bir kadın, bu düşünce çok hoşuma gitti. Hayatımda ilk defa bir kadının ihtirasını ve sevgisini hak ettiğimi hissettim. İstediği herhangi bir erkeği seçebilirdi. O neşeli adamı seçebilirdi. Beni seçti. Belki de çocuksu bir gurur duydum, vücudum diken diken oldu. Gülümsemem tüm vücuduma yayıldı.

Anna banyodan döndüğünde giyinmişti. Eve uğrayıp makyaj yaparım, sonra da işe giderim. Bu akşam Vaşkirova'da görüşür müyüz, diye sordu rahatça.

Vaşkirova olsun, dedim, hâlâ o mutluluk gülümsemesi, gurur ve bunları hissettiğim için duyduğum şaşkınlıkla doluydum.

Duraktan taksi çağırdı, beni öpüp aşağı indi.

Pencereden ona çıplak bakarken sırtımdaki soğuk göğsümdeki sıcaklıkla çelişiyordu. Orada, sisin içinde duruyordu ve ben onu özlemiştim bile, onu arzuluyordum, bu aşkı nasıl elimde tutabileceğimi düşünüyordum. Sonunda taksi geldi, Anna da taksiyle yeni bir günün şafağına doğru yok oldu.

28

Mossad'dan mesaj geldi. Sahte firma 2007 numaralı fiyat teklifini kontrol etmemi istedi, bu da onlarla gizli temasa geçmemi istediklerini gösteriyordu, bana bir şey göndereceklerdi.

Son akşam ve geceden sonra gerçek hayata hüzünlü bir iniş. Kendi hayatımın hâkimi değildim. Şifreyi girdiğimde normal bir iş mektubu çıktı. Kapıyı kilitleyip ikinci şifreyi girdiğimde mektubun harfleri değişti.

Merkezden toparladığım istihbaratı kullanarak iki operasyon planlandığını, bunlar için yeniden Mahaçkale ve Duşanbe'ye gitmem gerektiğini söylüyorlar, onlar için Kafkaslar'da ve Hazar Denizi kıyılarında yeni mahaller açmamı istiyorlardı. Operasyonların planları hazırdı ve ben de bu operasyonlarda görev alacaktım, en azından gelen ajanları karşılama, yardım etme, eşlik etme ve bilgi verme açısından. Ancak istihbaratta eksikler vardı, özellikle güvenlik yetkililerinin davranışları ve sürekli kontrol edilen yerlerin konumları konusunda, ve acele etmeliydim.

İçimden birden isyan ettim. Hani bana vaat ettikleri uzun iyileşme dönemi, diye isyan ettim. Operasyonda yer almak da neydi, hani o kısım sona ermişti.

Ancak yanıtımı vermeden önce Anna'nın bende geçirdiği geceyi rapor etmem gerektiğini hatırladım. Ayrıca ben banyodayken dairede yalnız kaldığı süreyi de belirtmem gerekiyordu. Kim olduğunu, bana ne ifade ettiğini, ilk adımı kimin attığını, onun bir yem olmadığından emin olmaları için gerekli bir sürü bilgiyi vermem şarttı. Mantıklı ancak çok sıkıcı standart prosedürler.

Bunu düşünürken hayatıma ve aşkıma karışılması ihtimali beni dehşete düşürüyordu, aşkımızın hikâyesini aklımdan yeniden geçirdim ve bana soracakları sorulara kendi kendime cevap verdim. Ben Vaşkirova'ya gitmeden önce orada mıydı, bilmiyorum, ama sanırım evet. Birbirimizle tanışmadan önce pek çok yemek yedik. Masama kalabalık nedeniyle Vaşkirova tarafından getirildi ve içine kapanık ve mahcuptu. Arkasından *Cinler*'le ilgili konuşmamız gelmişti ama yaptığı iş düşünülürse bu normaldi. Arkasından yalnızlığına döndü ve herhangi bir ilişki başlatmadı. Daha sonra bana ek bölümü içeren *Cinler*'i getirdi ama kitapçı dükkânı olduğu düşünülürse bu doğal. Onu oturmaya ve konuşmaya davet eden bendim. Bunun arkasından da içine kapanıklığını korudu. Konser onun önayak olduğu tek durumdu, ama bu o kadar doğal bir biçimde yapılmıştı ve o kadar derin bilgisi vardı ki, bu alandan geldiği belliydi. Filarmoni orkestrasının konserinde etrafında oturanlar onu tanıyor ve geçirdiği felaketi biliyorlardı. Onu evine götürüp yukarı çıkmaya karar veren bendim. Arkasından gitmemi isteyen ve tanışıklığımızı "arkadaşlığa" dönüştüren yine oydu. Bir önceki gece de, ikimizin de uzun süredir beklediği bir şeydi.

Hoş bir adamı nasıl geri çevirdiğini gördüğüm onun gibi güzel bir kadının beni seçmesi biraz şaşırtıcı, hatta garip. Beni Batılı entelektüel olarak da istememişti, onun bilgisi benimkinden o kadar fazlaydı ki. Belki de benim zavallılığım onun başta benden çekinmesine neden olmuş, arkasından

her şey yavaş gelişmiş, olgun bir arkadaşlık haftalar süren çok uzun bir süreçte sevgiye dönüşmüştü. Onun açısından da sevgiden bahsedilebileceğinden asla emin olamamıştım.

Yeniden düşününce, beni kendi dairemde banyo yapmaya göndermesi biraz garibime gitmişti, ama belki de bütün gün çalıştıktan sonra vücudumun kokusu ona itici gelmişti. Belki bu Rusya'da sevgililerin her zaman yaptığı bir şeydi. Dükkânında da bir şeyler doğal gelmemişti, fazla yeni ve düzgündü. Belki Rusya'daki kitapçılar böyleydi, biraz eczaneyi andırıyordu. Bunun dışında bilgisi o kadar derin ve genişti ki kitapların arasında yaşadığı belliydi. Bir de araba konusu vardı. Belki onu lokantanın yakınına getirmişti ama bu sadece varsayıma bağlıydı, onun arabadan indiğini görmemiştim.

Kendi kendime ilişkimiz hakkındaki soruşturmayı böylece yürüttükten sonra Anna hakkında hiçbir şey yazmamaya karar verdim. Prosedür prosedürdür ama hayat da hayattır. Dairesine kadın sokan her ajanın bunu rapor ettiğini sanmıyorum. Bu, daireme ilk gelişi ve onunla ikinci birlikte oluşumdu. Hayatıma karışmalarını istemiyordum, Anna'yla ilişkim benim için özeldi ve yabancı bir gözün bu ilişkiyi incelemesini istemiyordum. Zaten ilişkinin devamının geleceğinden kim emin olabilirdi ki?

Ancak bu konuda suç işliyor olmam merkezin taleplerine hemen karşılık vermeme neden oldu. O uzak ülkelere sık yaptığım yolculuklara gerekçe gösterebilmek için ticari hikâyemi daha kuvvetlendirmem gerektiğini ve buna hemen başlayacağımı yazdım.

Bu cumhuriyetlerdeki bazı şanslı tüccarlar birkaç saat sonra hayal edemedikleri kadar düşük fiyat teklifleri alacaklar ve bu tekliflere hayır diyemeyeceklerdi. Bu sefer bakım ve servis gerektirecek tarım aletleri alıp satmayı düşündüm. Çiftçilik tecrübemin aynı zamanda onlara servis hizmetleri sağlamama da yarayacağını düşündüm. Fiyata birkaç ayda

bir kontrolü de eklersem bu mekânlara sık sık gitmek için mazeretim olacaktı.

En önce Mahaçkale'deki sevimli mafya babamla çalışmayı düşündüm, yüzde yirmiyi ekleyince kâğıt üstünde bu ihale ona daha da iyi gözükecekti, onun parası doğrudan "şirketin Kanada'daki şubesinden" gelecek ve buradaki defterlerde gözükmeyecekti.

Bu sefer Anna'nın kitapçı dükkânının numarası elimdeydi, merkeze mesajı gönderir göndermez, daha uygun tarım aleti arayışıma girmeden önce onu aradım. Cevap vermeyince şaşırdım. Ancak geç saatte öğle yemeğine çıktığım zaman ulaşabildim ona, hatta sokağımdaki Japon veya İtalyan lokantalarından birinde yemek yerine dükkânına gitmeyi bile düşündüm. Fakat tam o sırada nefes nefese ve heyecan içinde yanıt verdi.

Telefonu kapıdan duydum, zar zor yetiştim, dedi. İnanmayacaksın, eve gidince yeniden yattım, çıkmak istemedim. Bütün geceyi, her hareketimizi yeniden düşündüm, kalkıp dükkâna gitmek istemedi canım. Seni yeniden görmeyi o kadar istiyorum ki.

Vaşkirova'da mı?

Doğrudan bana gelmeye ne dersin? Akşam yemeği hazırlarım.

Daha merdivenlerden çıkarken burnuma harika yemek kokuları geldi. Değişik baharatları tanımam ama biftek ve tanımadığım bir balığın, pişmiş meyvelerin ve daha sonradan kimyon ve tarçın olduğunu öğrendiğim baharatların kokularını aldım. Kapıyı açan Anna'nın üstünde önlük vardı ve elleri ıslaktı, burnumun ucundan öptü, mutfağa dönmesi gerektiğini, rahatıma bakmamı söyledi.

Mutfak masası salonda zevkli bir biçimde kurulmuştu; masa örtüsü, tabaklar ve uyumlu peçeteler, eski tarz bir va-

zoda taze çiçekler, antika tarzında üç kollu bakır bir mumlukta mumlar vardı.

Mutfağa gidip beline sarıldım, başını geriye atıp boynumla omzumun arasına yerleştirdi. Ellerimi yavaş yavaş kaldırarak usulca göğüslerini sardım, ensesini öptüm, sertleşen organım arkasına sürtünüyordu.

Dayanamayacağım, sonra yemek yanacak, dedi.

Şimdi söndürüp bir saat sonra yeniden yakarsın?

Kadın veya aşçı olmadığın belli. Söndürebilirim ama o zaman tadı bozulur. Kendini biraz tutabilir misin?

Soruyu sorarken hayır cevabını almaya hazırdı ama sarf ettiği çabaya yazık olurdu, sürtünmeyi bıraktım.

Denerim, dedim, söz vermiyorum.

Sonra telafi ederim bunu, dedi. Arada viskiyi dene.

Eski büfenin üstünde iki kapalı viski şişesi vardı, İrlanda ve İskoç viskileri, kendime bir bardak doldurdum.

Koltuğa gömülüp içkinin yarattığı harika duygunun aklımı karıştırmasına izin verdim.

Anna mutfaktan bir tepsi ve yüzünde zafer edasıyla çıktı. Oturalım, dedi.

Anna'nın yemekleri damak zevkime çok uygundu. Rus mutfağının özelliklerinden mi, mutfakta becerikli olmasından mı ya da hissettiğim sevgiden mi bilmiyorum ama tattığım her şey muhteşemdi. İçinde balık parçalarının yanı sıra mantılar, sebzeler ve hatta kirazlar bile olan çorbadan hayatımda yediğim en yumuşak bonfileye, minik sebzelerle dolu kabarık böreklerden tabağı süsleyen buğulanmış meyvelere her şey çok lezzetliydi. Her övgüyle Anna'nın yüzü daha da ışıldadı.

Yatağa gittiğimizde bu kadar "telafi edeceğini" tahmin edemezdim. Yine karanlık konusunda ısrar etse de, karanlıkta bile vücudumda varlığından habersiz olduğum en hassas noktalara ulaşmayı bildi. Orit ve ben beraber büyüyen çocuklardık, diye düşündüm ve belli bir noktadan sonra, en azından cinsel

açıdan, büyümemiz durmuştu. Elimizdekilerle yetinmiş, yeni şeyler öğrenmemiştik. Anna ise beni kendi vücudunda ve benim vücudumda ayaklarımdan saçlarımın dibine kadar yeni tatlarla tanıştırdı.

Benden istediği gibi usulca sevdim onu, ona haz veren gizli noktalarını bana göstermesini istedim. Orit gizli noktalarını bisikleti sayesinde önce kendisi fark etmiş, arkasından bana göstermiş, seneler boyunca zevk almamızı sağlamıştı. Orit'i aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Anna beni önce utanarak yönlendirdi, arkasından ellerimin altında eridiğini hissettim. Karanlıkta artık iyi tanıdığım yumuşak vücudu şimdi mutfak kokuları saçıyordu. Çıkardığı sesleri tanımayı, ne zaman memnun olduğunu, ne zaman hızı artırmam gerektiğini öğrendim. Heyecanı ona çok gelince Rusça'ya geçiyordu, o zaman söylediklerinin bir kısmını tahmin etmek zorunda kalıyordum.

Ancak hareketlerimi hızlandırınca birden, kıpırdama, dedi, kıpırdama, neredeyse, tam gerektiği gibi olmalı, hareketin kaçıracak. Hareket etmedim, Anna organımın gövdesinin ve kökünün etrafında yaptığı dansı değiştirdi, birkaç kez hafifçe inledi, birden yeniden düşündüğüm Orit'in "Ay"ından çok farklı, güçlü bir çığlık attı, arkasından rahatladı ve üstüme yattı. Artık beni bekleme, diye fısıldadı, hemen arkasından içine geldiğimi hissedince kendini yanıma attı, derin derin nefes alıyordu. Kısa bir süre sonra bana sarıldı ve, hayatım boyunca neredeydin, dedi.

Yatıştıktan sonra Anna yatağının başucundaki ufak ışığı açtı, başını dirseğinin üzerine yasladı. Yüzünü ve vücudunu bana çevirmiş ve yorganı koltuk altına kadar çekmişti. Bana karından bahseder misin, dedi yumuşak bir sesle.

Bunun vaktinin geldiğini hissettim. Mihail konusundaki sessizliği herhalde onun ölmüş olmasıyla ilgili, zaten bu konuda

konuşursa ağlayacağını söylemişti. Ama boşanma farklıydı.

Hayat hikâyemizi Arava ve Kudüs'ten Toronto'ya kopyaladım, ölçülü kelimelerle neredeyse gerçek hikâyenin tümünü anlattım. Yolculuklarım iş gezilerine döndü. Hamilelik tedavilerine geldiğimde Anna gerildi. Önce doğallığın yok oluşunu, vücut ısısına göre yumurtlama olacağını anladığımızda benim "Kanada veya Amerika'da, nerede olursam olayım" hemen eve koştuğumu ve her ay yaşadığımız hayal kırıklığını anlattım. Arkasından yapay döllemeye ve devamında tüp bebek çabalarımıza geçtim. Orit'e yaptığım hormon iğneleri, yumurtlama gerçekleştiğinde hastaneye uçarcasına gidişimiz, ağrılı yumurta yerleştirme işlemi, sperm verme, neredeyse hiç konuşmadığımız gergin günler ve arkasından büyük hayal kırıklığı.

Bir keresinde cenin oluştuğunu, karımın benden ayrılıp olası çocuktan vazgeçtiğini anlatmakta tereddüt ettim. Bunu açıklamakta zorlanacağımı biliyordum. Böyle bir kararı haklı kılabilecek hiçbir neden bulamadım. Dünyaya bebek getirmek için bu kadar uğraşan bir kadının, kocasından ne kadar bıksa da sağlıklı bir ceninden vazgeçebileceğini düşünmüyordum. Zaten Orit'in verdiği neden de zamanında makul gözükmemişti, benzer bir neden bulamayacağımdan emindim. Hayatın bana işlettiği günah ve onun cezası. Can almış olmamın cezası ceninimin canının alınması.

Ancak bunu anlatmama gerek kalmadı. Anna ağlıyordu. Önce sessizce, sadece gözlerinden yaşlar akarak, arkasından başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Bu tepkinin benim hikâyemle ilgili olmadığı açıktı. Benim için ağlamıyordu. Ona sessizce sarıldım, ancak bir süre sonra Anna bana, arada sırada yeniden gözyaşlarına boğularak, genç kız ve genç kadınken yaptırdığı kürtajlardan ve özellikle de diplomasız bir doktorun yaptığı ve diğerlerinden çok daha fazla kanamaya yol açan bir kürtajdan bahsetti, artık çocuk doğurabileceğini sanmıyordu.

O gece bir kere daha birlikte olmamıza rağmen, iki mağlubun sevişmesiydi bu. Uzun sürmesine rağmen, bizi güçbela avuttu. Neşeden yoksundu. Sevgimiz benim kötü işim nedeniyle önüne konan engelleri aşsa da, diye düşündüm üzüntüyle, o zaman bile çocuksuz bir çift olarak yaşamaya mahkûmduk.

Anna yine benden komşularının görmemesi için gün doğmadan gitmemi istedi.

Benim için bu kaderini kaderime bağlamaya hazır olmadığının bir göstergesiydi. Buna hazır olsaydı ne olacaktı? Merkezden hayatıma oralı, yabancı bir kadını sokmaya izin alma olasılığım neydi? Gerçekten ne yaptığımı öğrendiğinde benimle kalma olasılığı neydi? Üç-dört sene içinde buradaki görev sürem bitip İsrail'e dönmem istenince ne olacaktı? Ondan gerçek işimi saklamam ne kadar olasıydı? Zaten asıl işimi ondan saklamak istemiyordum. Gerçek bir ilişkimiz olacaksa ona gerçeği söyleyecektim. Daha önce bu nedenle fazla büyük bir bedel ödemiştim.

O zaman şimdi ne yapacaktık?

Giyindikten ve taksiyi çağırdıktan sonra Anna, bugün buluşmasak daha iyi olur, dedi.

Son iki gün fazla heyecanlı, fırtınalıydı, kendimi lunaparktaki inişli çıkışlı trenlerdeymişim gibi hissediyorum. Biraz vakte ihtiyacım var, düşünmek için, olur mu? Lütfen beni arama ve ne buraya ne de dükkâna gelme. Biraz düşünüp arkasından ben seni arayacağım, tamam mı sevgilim?

Organlarımı donduran sadece açtığım kapıdan giren soğuk gece havası değildi. Bana sarıldı, sıkıca kucakladı, gözyaşları akıyordu.

Yeter, Anuşka. Zaten ayrılmak zor, dedim. Sırtımı dönüp merdivenden aşağı indim.

29

Anna tam bir hafta ara verdi ilişkimize. İlk başta yasta gibiydim. Anna'nın beni istemediğine karar vermesi ihtimali içime bir bıçak gibi saplandı, boğazımı sıktı ve tüm vücudumu ağırlaştırdı. Onsuz olamıyordum. İki gün, üç, dört gün geçtiğinde belki böylesi daha iyi olacak, diye düşündüm. Hem o hem de ben gereksiz acı çekmeyecektik. Arkasından kendi kendime bu ilişkiye nasıl girdiğimi sordum; durumuma o kadar uymayan bir ilişkiydi ki Anuşka'nın boşuna beklentilere kapılmasına neden olacaktı. Beni bir hafta boyunca aramayınca bunun hayatımda kısa, mutlu ve büyülü bir dönem olduğu, çok ihtiyacımın olduğu bir anda başıma geldiği ve bir anı olarak kalması gerektiği düşüncesini aklımda çevirmeye başladım.

Buna rağmen telefon edip hayatımı altüst etmesini umutla bekledim.

Bu arada, biraz da isteksiz, Kafkaslar'daki ve Hazar Denizi kıyısındaki BDT ülkelerine ziyaret için kullanacağım ilişkilerimi geliştirmeye devam ettim. Ortak Rus-Alman üretimi bir biçerdöverin bu cumhuriyetlere satışının ayrıcalıklı haklarını

aldım, ayrıca motorlu ilaç püskürtücüleri ve daha küçük aletleri satın almayı başardım.

Akşamlardan birinde evimde babamın son senelerindeki gibi yorgun ve halsiz oturur, ondan on beş yaş daha genç olduğumu düşünürken, televizyonda Mossad'ın Singapur'da başarısız olduğu bir suikast girişiminden kısaca bahsedildiğini duydum. Tabancadan yanlışlıkla erken atılan bir kurşun Mossad ajanlarından birini yaraladı, ajanlar yaralıyla birlikte kaçmayı başardı, diye anlatıyordu Rusça dublajın arkasından duyulan Singapurlu İngilizcesi. Kimi vurmak istemişlerdi, başarısız olanlar kimdi? Udi mi? Levanon mu? Onlar herhalde planlama ve komuta görevlerindeydiler. Acaba operasyonu gerçekleştirenler kimdi? Josh ve daha gençler mi? Üzüntü, öfke ve merhamet duyguları içimde karıştı. Şeflerin hissettiği hayal kırıklığını kolayca hayal edebiliyordum, Udi ve Levanon'u severdim, üstlerinden yapılan baskıları tahmin edebiliyordum, buna ek olarak operasyondaki ajanların da hüsranını anlayabiliyordum. Kurşun nasıl yanlışlıkla atılır, Tanrı aşkına? Bunlar profesyonel insanlar! Ancak profesyoneller de aptalca hatalar yapabiliyorlar; ayrıca benim de çok iyi bildiğim gibi "profesyonel" görevini mecburiyetten yapıyor da olabilirdi. Ne de olsa vatana hizmet etmek istemişti, öldürmek değil.

En azından ben bana verilen görevi gerektiği gibi yapayım, diye düşünerek ertesi gün için kendime Kafkaslar boyunca, Rusya'dan İran'a giden yol üstünde bir gezi ayarladım. Türkmenistan'da iki gün, Özbekistan'da iki gün, Tacikistan'da bir gün kalacak, yoldayken Kırgızistan'a uğrayacak, oradan da ta St. Petersburg'a kadar üç bin beş yüz kilometreyi uçarken arada Moskova'da uçak değiştirecektim.

Anna'dan ayrıldıktan bir hafta sonra ben de kendi bir haftalık turuma çıktım. Telesekreterime mesaj bıraktım. Anna ararsa orada olmadığımı bilecekti.

Sonbaharın soğuk ve gri St. Petersburg'undan ayrılıp tamamen beyaz bir şehre döndüm. Kar beni çocuksu bir neşeyle doldurdu, Anna'dan mesaj olup olmadığına bakmak üzere telesekreterime koştum.

Havaalanından dosdoğru gittiğim büromdaki telesekreterde "Şaşkınım benim, arayıp gittiğini söyleyemez miydin?" diyen tatlı sesini duyunca sevinçten havalara uçtum.

Hemen aradım. Dükkândan da evinden de yanıt veren olmadı. Büromda yolculuğumun sonucunda ortaya çıkan belgeleri, sözleşmeleri, münhasırlık anlaşmalarını, fiyat ve ortaklık tekliflerini, ihaleleri, bankamın onaylaması gereken kredi mektubu taslağını düzenledim. Kafkaslar Rusya'yla ve Batı'yla iş yapmaya açtılar, finansal yetkinlikleri bayağı yüksek bir sürü tüccar bulduğuma şaşırmıştım.

Büromun kapısını içeriden kilitleyip merkeze uzun bir rapor yazmaya başladım. Singapur'daki başarısızlık için üzgünüm, diye başladım, umarım travmayı atlatmışsınızdır. Yazacaklarımın sizi biraz memnun edeceğini ümit ediyorum. Ördüğüm ağları, kurduğum ticari ilişkileri ve sözleşmeleri anlattım, yeni ortaklarımın arasından hangilerinin aynı zamanda İranlılarla da ilişkisi olduğunu ve bize hem hedefe giriş hem de kullanabileceğimiz adam bulma konusunda yararının dokunacağını da anlattım. Ara ara Anna'yı aradım ama hâlâ cevap yoktu.

Evdeki telesekreterde ondan üç mesaj vardı. İlkinde seni özlüyorum, yarın seni ofisten aramaya çalışacağım, bu akşam geldiğinde ara, diyordu. İkincisinde, bürodaki telesekretere bıraktığım mesajı dinledikten sonra, yazık, önceden bilmiyordum, benim de Moskova'daki yaşlı annemi ziyaret etmem lazım, sen yokken giderdim, demişti. Üçüncüsünde de, anneme gidiyorum, yeniden buluşmamızı iple çekiyorum kaydını bırakmıştı.

Anna ertesi gün aradı. Heyecan dolu mesajlarına karşın sesi resmiydi, dükkânda müşterileri olduğunu tahmin ettim. Hiçbir

açıklama yapmadan beni büromdan alacağını, arkasından da şehirdeki lokantalardan birinde yemek yiyebileceğimizi söyledi.

Gelmemesi için mazeret uydurmaya çalışsam da başarılı olamadım, Anna akşam beşte büromdaydı.

Kafkasya gezimden sonra yeni, kalın dosyalar almış, üstlerine müşterilerin adlarını yazdığım etiketleri yapıştırmıştım. Şimdi onlarca müşterim olduğu için dosyalar dolabı dolduruyordu. Anna'nın geleceğini duyunca katalogları açık raflarda konulara göre düzenledim, kapalı çekmecelerden birkaç tanesine etiketler yapıştırıp üstlerine "Kredi Mektupları", "Bankalar", "Yeni Müşteriler", "Fiyat Teklifleri" yazdım. Büroya birkaç parça mobilya ve süs eşyası daha getirdikten sonra son anda, saat dörtte, yan sokağa koşarak bir süre önce gözüme kestirdiğim kahve makinesini aldım, Anna içeri girmeden birkaç dakika önce yerine yerleştirmeyi becerdim.

Ofisimin kapısı aralıktı, hafifçe vurulunca daha da açıldı. Anna utanarak içeri göz attı; gözlerimi mektubumdan ona çevirdiğimde içim eridi. Girişte başında beyaz kürk şapka, beyaz atkı ve beyaz kürk paltosuyla mahcup duruyordu. Altlarına çektiği kalem ve kirpiklerine sürdüğü rimelle donuk denizdeki iki gondol gibi duran çekik gözleri açık teninde daha da uzun gözüküyordu. Ancak donuk deniz ben ayağa kalkınca eridi, Anna hızla yanıma gelip yüzü ışıldayarak sarıldı ve iki yanağımdan öptü.

Bu ne, dedim kederli bir ses tonuyla, Anna hafifçe gülüp kendini öpücüklerime bıraktı.

Kollarımdan ayrıldığında etrafına bakıp güzelmiş burası, dedi. Elimi bırakmadan biraz uzaklaştı ve dolapları, rafları, katalogları ve dosyaları, arkasından da oturulacak alanı ve kahve makinesini inceledi. Hatta etkileyici, diye ekledi.

Anuşka, bana geldin sanıyordum, büroma değil, dedim

alınganlık ederek. Bana utanarak baktı. Sana geldim. Büron beni etkiledi de.

Arkasından bakışlarını bana çevirdi, başımı ellerinin arasına aldı ve "Seni çok çok özledim," dedi. Seninleyken mutluydum, çok mutluydum ama ruhuma bu kadar işlediğinin farkında değildim, seni bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim.

Arkasından birden ciddileşen havayı bozmak istermiş gibi ekledi: *Houston, we have a problem.**

Güldüm, ona katıldım. Evet, canım, gerçekten de sorunumuz var. Ben burada hareketlenen ekonomik ortamda biraz para yapmayı ve evime dönmeyi planlıyordum. Âşık olmak planlarda yoktu.

Paul, diye azarladı beni, ciddi ol. Ne olacak bize? Ben geçici maceralardan hoşlanan biri değilim. Sen de bana öyle biriymiş gibi gelmiyorsun.

Ona herhangi bir söz veremeyeceğimin farkındaydım. Burada kalmayı düşünmüyordum, o da benimle gelmeyi düşünüyorsa aklında olan yer Kanada'ydı, İsrail değil.

Neden kararı zamana bırakmıyoruz Anuşka, dedim sonunda.

Çünkü zamanın nasıl karar vereceğini ben biliyorum, dedi. Farkına varmadan ilişkimizde daha da yakınlaşacağız, bu ilişkiden vazgeçemeyeceğiz, senin ve benim farklı koşullarımızı ancak o zaman mı düşüneceğiz?

Gerçekleri doğal, olgun ve makul bir biçimde sunuşunu düşündüm. Aşırı duygusallaşmadan, olduğu gibi. Belki de bu nedenle bana geldiğinde müteredditti, kucaklamama ve öpücüklerime kendini tam vermemişti. Belki telefondaki neredeyse resmi ses tonunun sebebi de buydu.

İkimizin de buna verecek yanıtımız yok Anuşka. Ben gönül

* (İng.) Houston, bir sorunumuz var. (ç.n.)

işlerinde mantığın karar verebileceğine de inanmıyorum. Mantık plan yapabilir ama yürek istediği yöne gider.

Bana sessizce, ciddi bir biçimde, söylediğim ıvır zıvır lafları düşünürmüş gibi baktı.

O zaman yapacak tek şey gidip yemek yemek. Sonra, sonrasına bakarız.

Bu ânı yaşamak, öyle mi? Yarın yokmuş gibi, derken düşünceli bakışlarına bir gülümseme hâkim oldu. Gidelim. Ama bilesin ki benim kafamdan ayak parmaklarıma her yerim karmakarışık. Çok istiyorum ama çok korkuyorum.

Onu yeniden öptüm, bir an orada, büromda sevişmeyi düşündüm ama öpücüklerinden moralinin erotik düşüncelere yer vermeyecek durumda olduğunu gördüm.

Anna da benim gibi bir yol ayrımında, diye düşündüm. Ancak anlaşılan onun beyni yüreğine bende olduğundan daha kolay söz geçirebiliyordu. Paltomu giydim, bilgisayarı kapadım, Anna'nın elini tuttum, günbatımının renklerinde gökyüzüyle birleşen karlı şehre çıktık.

Neva Nehri kendisine doğru çıkan Lityani Sokağı'na buz gibi rüzgârlarını salıyordu. Buna rağmen Anna yavaş yavaş, düşünceli yürüyor, eliyle atkısını tutup başındaki şapkasını düzeltiyordu. Onun için bu, kışın katlanılır yüzüydü. Ben de hızla gitmek isteyen adımlarımı onun adımlarına uydurdum. Hatta birkaç kere vitrinlerin önünde durdu; ben de bu sayede kıyafet ve ev eşyalarında nasıl bir zevkinin olduğunu biraz öğrenebildim.

En yakın köşede Japon lokantası Babi-Sabi'nin olduğunu biliyordum. Buz gibi yürüyüşümüze böylece ara verebileceğimizi umuyordum.

Japon yemeğine hayır ama sıcak bir şey içerim, dedi Anna, içeri girdik.

Beni tanıyan bir garson kız çabucak önümüze mönüleri koydu. Ben bir tepsi suşi ısmarladım, Anna da bir bardak sıcak çay.

Çok az konuşuyorduk. Durumumuzun imkânsızlığı omuzlarımıza bir yük gibi binmişti, birbirimize baktıkça birbirimizi daha çok istiyorduk. Anna beyaz kürkünü çıkarınca daha önce de gördüğüm kırmızı dar kazağıyla kaldı; aşkıma ve ihtirasıma daha fazla engel olamayacakmışım gibi geldi. Bu kazağın yumuşaklığı içindeki vücudun çıkıntılarına ellerimi atmamak için kendime hâkim olmam gerekiyordu. Üzücü ve moral bozucu bir durumdu.

Oradan çıktığımızda ikimiz de sessizdik, dondurucu soğuktan korunmak için havanın daha dayanılır olduğu ara sokaklardan birine daldık. Sessizce el ele yürüdük, sokağı bayram havasına boğan beyaz, yumuşak karda ayak izlerimizi bırakıyor, mutlu olamıyorduk.

Potanka Nehri'ni geride bırakıp Yaz Sarayı'nın yaprakları dökülmüş bahçelerinin yanından geçerken yine dondurucu bir rüzgâr esti, Anna'ya sarıldım. Moika ve Griboyedova kanallarının buluştuğu noktaya gelince eski saraylar bizi soğuktan korudular. Sokaklardaki tek tük insan hızla işlerinden evlerine gidiyorlardı. Geçen araba sayısı da çok azdı.

Kanalların birleşme noktasının yakınında bir sıra küçük ve güzel köprü vardı. Eski, kemerli, siyah düz taşlarla kaplı bir köprüye çıktık. Dört köşesindeki süslü sokak lambalarından yayılan solgun ışıkta kar pırıldıyor, kanaldaki buz gibi su ışıltılar saçıyordu. Yüzler ve yapraklarla işlenmiş demir parmaklığa yaslanıp etrafımızı seyrettik. Büyük binalar, dört katlı kırmızı-beyaz bir ev, kahverengi bir kale, önünde beyaz taş sütunlarıyla köprünün girişine bakan sarı bir saray bu kış akşamında uykuda gibiydiler, ama gecenin ışıkları çatıların pervazlarını ve oymalarını sonsuz bir neşeyle kaplıyordu.

St. Petersburg çok güzel, dedim.

Buraya öğrenci olarak geldiğimde, dedi Anna, köprülere, kanallara, ara sokaklara, saraylara, konservatuvardaki ve daha sonra da Rus Edebiyatı Enstitüsü'ndeki öğrenci hayatına âşık

oldum. Onu seven, benim gibi, sadece Peter der ona. Sen de onu seviyorsun, dedim, bu sevginin bizim aşkımızla sallanan terazinin kefelerindeki ağırlığını anlamaya çalışarak. İkimiz de bu sorunun bizi çıkmaz sokağa götürebileceğini, önümüzde büyük bir engel olduğunu biliyorduk.

Çok seviyorum, diye güldü Anna sanki ne yapabilirim der, özür diler gibi. Ama burada hiçbir şey olduğu gibi değildir. Örneğin şu kilise, bize meydanın öbür ucundan bakan süslü binayı gösterdi. Sanki çocuklar duvarlarına çikolata sıvamışlar, üstüne de şekerler yapıştırmışlar, kubbesini de meyan balı ve şekerlerle kaplamışlar gibi duruyor ama kilisenin adı Dökülen Kan Kilisesi, çünkü Çar 2. Aleksander orada öldürüldü.

Arkasından sorulması gereken soruyu, beraber yaşayacaksak nerede yaşayacağımız, beraber yaşayıp yaşamayacağımız sorusunu ertelemek ister gibi şehrin isminin geçirdiği değişiklikleri anlattı.

Ben doğduğumda adı Leningrad'dı, Lenin'in ölümünden sonra kendisine verilen isim. Ancak annem babam şehri Birinci Dünya Savaşı'nda verilen isim olan Petergrad olarak tanıyorlardı. Almanca olan son kısmını, "burg"u, Rusça olan "grad"a çevirdiler. Şimdi de yine "Sankt Peterburg", Çar Petro'nun onu kurduğunda verdiği isme geri dönüldü.

Kendine aziz unvanı mı verdi, diye güldüğümde Anna beni hemen düzeltti: Şehrin ismini Aziz Petrus adına böyle koydu. Bunu belirtirkenki ciddiyeti bana Anna'nın Hıristiyan, hatta belki de dindar bir Hıristiyan olduğunu hatırlattı. Şehrin kuzeyine hâlâ Petrograd denir, diye devam etti, çoğu da senin gibi Peterburg der. Özellikle de, Saint veya Sankt demek istemeyen Yahudiler.

Anna soğuğun boynuna girmesini önleyen beyaz atkısının gerisinden konuşuyor, arada sırada kuru dudaklarının uçlarını diliyle ıslatıyordu.

Şapkanın ve atkının arasından görünen tek şey olan çekik Sophia Loren gözleri güzelliğiyle beni titretiyordu, içim sevgiyle doldu. Usulca atkısını indirip öptüm. Her zamanki gibi rahat açıyı aradık, sonunda dillerimiz birbirimizin ağzına değdi, yine kendimizi harika ve hiçbir şansı olmayan aşkımıza verdik. Gençler gibi birbirimize sen benimsin dedik, bu harika kadının benim olduğuna inanabilmek için kendi kendimi yine çimdikledim, yeniden birbirimize daldık.

Bir saniye sonra sırtıma o ağır darbe indi ve Anna'nın çantası çalındı. Cüsseli adamın peşinden koştum, sırtına tekme attım, dönüp çantayı uzattığında kolunu tutup adamı yere çarptım. Kalkmaya çalışınca kaburgalarına tekme attım. Boğa gibi yeniden saldırdı, yana çekilip burnunu tekmeledim, yerde burnu kan içinde kaldı.

Anna'nın gözlerindeki korkuyu yatıştıramadım. Evine dolambaçlı yollardan gittik. Kapıyı kapar kapamaz üzerime atladı, beni yatağa çekerek çılgınca ve ateşli sevişmeye başladı.

Doyup sakinleştiğimizde Anna onun evine taşınmamı istediğini söyledi. Seni her gece ve her sabah böyle görmek istiyorum, hayatımın bir parçası olarak. Ertesi sabah yatağında uyandığımda senelerdir hissetmediğim kadar iyi hissettim kendimi. Âşıktık ve Anna onu hiçbir zaman bırakmayacağımı duymak istiyordu.

Burada kalacağım Anuşka, dedim başta tereddütle, ama bakışlarındaki memnuniyetsizliği görünce onun sözlerini kullanarak yanıtladım, seninle kalıyorum ve asla gitmeyeceğim, asla, asla, asla.

Anna öpücüklerle üstüme atladı ve yine seviştik, birbirimize sözümüzü imzalar gibi.

Arkasından merkeze Anna'yla tanışıklığımızı rapor ettikten sonra, bu ilişkiye devam etmeye niyetli olduğumu yazdım ve gerektiği gibi "İzninizle" değil, "Bilginize" diye bitirdim.

Aynı anda hem soğuktan titriyor hem de terliyordum.

Boğazım kurumuştu, henüz kullanmadığım yeni kahve makinemde kahve hazırladım.

Bu sabah Anna'ya bir söz vermiştim ve bu söz benim gözümde vereceğim tüm sözlerden daha önemliydi. Yine de, ya merkez "Hayır" derse?

30

Mesajı gönderdikten kısa bir süre sonra evime döndüm, kışlık kıyafetlerim, tuvalet eşyalarım, bornozum, terliğim ve birkaç kitaptan oluşan bir valiz hazırladım, üşümeyi, ateşi ve titremeyi durdurmak için iki aspirin yuttum, bir taksi çağırdım ve Anna'nın dairesine gittim.

Mihail'in eşyalarının çıkarılmış olmasına şaştım, getirdiğim az sayıda eşya dolapta "benim" tarafımda duran boş askı ve rafları doldurmaya yetmedi. Yatakta yeni bir nevresim takımı vardı, paketinden yeni çıkarıldığını kat yerlerinden anlamıştım. Salondaki masada bir vazo dolusu çiçek vardı ve Anna ve Mihail'in fotoğrafı gitmişti. Ancak bir süre sonra fotoğrafı kitaplığın raflarından birinde buldum. Anna'nın bana sevinçli bir atmosfer yaratmaya ve ikimize de yeni bir başlangıç hissi vermeye çalıştığı belliydi.

Bense çiçek veya şarap getirmeyi bile düşünmedim, diye görgüsüzlüğüme hayıflandım, ancak Anuşka sevinçten ışıl ışıl yüzüyle beni sımsıkı kucakladı, eşyalarımı hemen aldı ve bize bir yemek daha hazırladığını, beğeneceğimi umduğunu söyledi.

Yemeği sevdim, onu seviyordum, buna rağmen düşünceler

beni rahat bırakmıyordu. Biz yemek yerken, kışı yeşil ve gri geçen İsrail'de, bir grup insan mesajımı konuşuyorlardı; büyük ihtimalle bu akşam veya Udi çok meşgulse ertesi sabah oturup Anna'ya aşkımın kaderini tartışacaklardı.

Aklın burada değil, sevgilim, dedi Anna, yüzümdeki her minik değişikliğin farkındaydı. Buraya taşınmak zor mu geldi? Emin değil misin kararından?

Keşke hayatımdaki her şeyden sana olan aşkımdan emin olduğum kadar emin olsaydım Anuşka, sözleri dilimin ucuna geldi ama ağzımdan çıkamadı. Sadece, senin için daha zor olmalı sevgilim, diyebildim.

Öyle mi gözüküyorum, dedi şaşkın. Zorlanıyormuşum gibi mi? Üstüme atladı, bana sarıldı ve yüzümü öpücüklere boğdu. Ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsin.

Yüzü gerçekten de sevinçten ışıldıyordu; bense yüreğimi saran koyu bulutlardan kurtulamıyordum. Hiçbir zaman iyi bir oyuncu olmadım. Mossad'daki öğretmenlerim bile bundan şikâyet etmişlerdi.

Anna bu sefer yemeklerde kendini aşmıştı. Kıvamlı bir kestane çorbası yapmıştı. İçinde sebzeler, ceviz, krema ve brendi vardı. Kaşığım içine dalıp genzim kokusuyla dolarken içinde ızgara kazciğeri buldum. Hepsinin birlikte oluşturduğu tat o kadar harikaydı ki, benim gibi normalde basit bir döner ve tahin sosuyla idare eden bir adama birkaç gömlek fazlaydı.

Tahmin et ne ısmarladım bize, diye sordu övgülerimin arkasından. Hiçbir fikrim yok, dedim.

Ev sineması sistemi ısmarladım. Yarın gelecek. Ve de büyük bir film koleksiyonu.

Anna küçük dairesini dolaşan bakışlarımı yakaladı. Biliyorum, burası biraz kalabalık, ama her şeyi düşündüm. Ekran burada duracak – pencerenin bulunduğu duvarı gösterdi. Koltuk takımını karşısına alacağız. Belki üçlü kanepeyi atarız.

Misafir istemiyoruz, değil mi? İkili kanepe bize yeter.

Bana neşe ve umut dolu bakışlarını dikti.

Bana taşınmamız daha makul değil mi, diye sordum. Benim dairemde salona ek olarak sadece bir oda ve ufak bir çalışma odası vardı ama çok daha geniş ve ferahtı, tadilat geçirmişti ve mobilyalar yeniydi. Merkez açısından farkı yoktu, ha onda ha bende. Ne de olsa yasak bir ilişki yaşıyorduk.

Büyük bir ev istemiyorum, diye yanıtladı. Hep yakın olmamızı istiyorum. Bürondan acele çıkmak istemeni, ben de dükkânımdan koşarak çıkmak ve akşamlarımızın upuzun olmasını istiyorum.

Sanki ev sinemasında İspanyol pembe dizisi oynuyor, düşüncesi aklımdan geçerken neredeyse gülümseyecektim.

Ben sana gelmek için işimden acele çıkacağım, güzelim, ev sinemasına değil, diye beklediği kelimeleri söylerken sanki tiyatro oyunundaymışım gibi hissettim kendimi. Ağzımdan hiç böyle laflar çıkmamıştı daha önce. Hatta fazla sevgi dolu sözler bile kullanmazdım. Orit'e sevgim o kadar doğaldı, ondan sonra hayatımdaki boşluk o kadar büyüktü ve Anuşka'ya sevgim o kadar deliceydi.

Yarına seyredeceğimiz filmi seçtim bile, tabii gelen filmlerden başka bir tane istemezsen, diye ekledi, soru dolu bakışlarıyla *Doktor Jivago* dedi.

Güzel film ama hüzünlü değil mi?

Ama o kadar güzel ve hüzünlü ki, neredeyse bizim hayatımız gibi, değil mi? İçinde bilmeni istediğim tarihin hepsi var, 1905 ihtilalinden Ekim Devrimi'ne, tanımanı istediğim Rusya da içinde, Moskova, Ural, Sibirya, işçiler, çiftçiler, entelektüeller.

Kollarını omuzlarıma doladı, sonu yeni çarşaflarda biten upuzun bir öpüşmeye daldık.

Doyuma ulaştıktan hemen sonra, gözlerimi kapatmadan hemen önce kafamda merkezdeki tartışmayı hayal ettim.

Şimdi Operasyonlar Bölümü Başkanı olan Udi'yle on beş yıl hizmet, bölümün Operasyonlar Başkanı olarak yerimi alan Levanon'la onlarca operasyon ve organizasyonun çalışma şeklini derinlemesine tanımam, bu tartışmaları hayalimde ayrıntılı bir şekilde canlandırmamı sağladı.

Uzun bir süre sonra, Udi ve Levanon'un bürolarının bitişiğindeki küçük bir odada oturup benimle ilgili tüm protokolleri, notları ve operasyon günlüklerini incelerken hayal ettiğim tartışmanın gerçeğine ne kadar yakın olduğunu görünce şaşırdım. Udi ve Levanon, odalarında arazideki ajanlardan mesaj beklerken geçirdiğim süre boyunca da bana eksik ayrıntıları vermişlerdi. Tartışmalar sürerken birinin yaptığı aptal bir şaka, bana karşı bir operasyon yapmaları gerektiğini anlayınca hissettikleri üzüntü, St. Petersburg sokaklarında bana karşı gerçekleştirdikleri bir harekât. Paralel olarak yapılan tartışmalar ve operasyon emirleri, izlemeler ve bana karşı gizlice hazırlanan operasyonlar gittikçe açıklığa kavuştu ve beni acıya, öfkeye ve bazen de şaşkınlığa itti. Kelimeler seslere, isimler insanlara ve protokollerdeki kuru dil gözlerimin önünde gerçekleşen olaylara dönüştü.

Mesajımı alan genç amirim Ariel'di; Anna'yla birlikte oturmamın beklenen sonuçları nedeniyle paniğe kapılmış, daire yönetimini toplantıya çağırmıştı. Toplantıya Udi ve Levanon, Rusya Bölgesi'nden sorumlu ajan ve benimle Kazakistan'daki operasyonda rol alan operasyon şefi Alex, istihbarat subayı Eli ve psikolog Ilan katılmışlardı.

Konu: Tanışma. Akşamları yemek yediğim lokantada yalnız bir kadın daha yemek yiyordu. Aramızda bir ilişki gelişti. Kitapçı dükkânı olan bir dul. İlişki derinleşti ve dün gece evinde yattım. İkimiz de ilişkiye devam etmek istiyoruz, niyetim ilişkiyi sürdürmek. Tabii ki kılıf hikâyemizi sürdürüyorum. Bilginize.

Birkaç noktayı vurgulamak istiyorum, demişti Ariel. Birincisi, Yogev konuyu "Tanışma" olarak belirtiyor, bu belirsiz bir kelime. İkincisi, aralarında cinsel bir ilişki var, bu o kadar belirsiz değil; üçüncüsü ilişkiye devam etmek istiyorlar; dördüncüsü de izin istememesi, sadece haber vermesi, bu iyiye alamet değil.

Yogev'i değil, diğer tüm ajanlardan bahsederken yaptığımız gibi sadece takma adını kullanalım, demişti Udi. O nedenle şimdiden itibaren "Paul", lütfen. Mesaja başka tepkisi olan?

Buradayken son zamanlarda ne gibi bir ruhsal durumda olduğunu biliyoruz, dedi psikolog Ilan. Karısının terk etmesinden sonra yıkılmıştı; bildiğimiz kadarıyla Tel Aviv'de yaşadığı süre boyunca kadınlarla ilişki kurmaktan çekinmişti. Rusya'ya yerleşmesini teklif etmeden önce çok tereddüt etmiştik ama sonunda uzak kalmanın kendine gelmesini sağlayabileceğini düşünerek gönderdik, şimdi olan da belki kendine gelmesi. Bir kadınla ilişki kurmak hayata yeniden bağlanmanın bir şekli.

Bundan iyileştiği sonucuna varabilir miyiz, diye sormuştu Udi.

Şimdilik emin olamayız. Paul duygularını, düşüncelerini çekmecelere kapatmayı çok iyi biliyor, mesela suikastlarda öyle yaptı, ayrıca kendinde gördüğü bir şey ahlaki değerlerine uymuyorsa onu kendi aklına göre makul kılmakta usta. Bu, iyileşmeye olanak veren bir özellik. Birinin evinde yatmış olması ve bu ilişkiyi devam ettirmek istemesi iyi bir şey. Ancak tabii ki bu, kadının kim olduğuna bakar. Çiftler çok değişik yer ve durumlarda bir araya gelir, bunun gerçekten yeni bir hayata başlamanın işareti mi, yoksa iki ezik insanın buluşması mı olduğunu bilmek zor.

Udi, her zamanki gibi, bir sonraki adımı düşünmüştü.

Levanon, onu geri alır mıydın, diye Operasyonlar Bölümü Başkanı'na dönmüştü.

Son operasyonunda neredeyse yakalanıyordu, onu bu görevden aldık. Ama durumu daha iyiyse tabii ki onu şu anda elimde olana tercih ederim. Bir sürü eksiği var ama hiçbir operasyonumuzda başarısız olmadı, genç ekipler içinse aynı şey söylenemez.

Benim eksikliklerimi herkesten iyi bilen Levanon'un benim becerilerimi övmüş olması hoşuma gitti ama protokollere bakılırsa herkes benim tarafımda değildi.

Orada kalması emniyet sorunları yaratıyor, demişti istihbarat subayı Eli. Öylesine bir sevişme olsa neyse, ama ilişkiyi devam ettirmeye niyetli olduğunu söylüyor. Kimse bize orada neler yumurtladığını ve hanımefendinin de edindiği bilgilerle ne yapacağını söyleyebilir mi? İşin sonu soruşturmaya varırsa felaket olur. Kafasının içinde on beş senenin operasyonları var.

KGB hâlâ o kadar ürkütücü mü, diyerek Alex'e dönmüştü Udi.

Artık KGB değil adı, 1991'de ikiye ayrıldı, dışişleriyle ilgilenen istihbarat örgütü ve önleyici istihbaratı da içeren federal emniyet dairesi, FSB. Aslında sadece adı değişti. On binlerce çalışanı sokağa atamazlardı zaten. Yöntemleri pek değişmedi, hedefleri de. Her yabancı şüphe altında, takip ederler, telefonunu dinlerler, faksını ve e-postalarını kontrol ederler, ta ki şüpheleri kalmayıncaya kadar. Eğer şüpheler devam ederse izlerler, evine girerler, resimlerini çekerler.

Eğer şüpheleri ciddiyse bütün birim etrafını sarar, ta ki sonunda kendini açık edinceye kadar.

Ilan, ilişkiyi kesmesini emredersek tepkisinin ne olabileceğini tahmin edebilir misin, diye sormuştu Udi.

Böyle bir tahminde bulunabilmek için gerekli veriler yok elimde, diye yanıtlamıştı psikolog. Bana öyle geliyor ki eğer bu kadın onu bunalımından çıkardıysa kolay kolay vazgeçmez.

Ben hayatını zorlaştırma yanlısı değilim, diye yanıtlamıştı

Levanon. Onu on beş senedir tanıyoruz. Dengeli ve sorumlu bir insan, belki de fazla dengeli ve sorumlu. Hiçbir şey yumurtlamayacaktır.

Ben de, orada kalmasının verebileceği zararları düşünürsek, geri dönmesini tartışmamız gerektiği düşüncesindeyim, diye tekrarlamıştı Eli.

Peki, arkadaşlar, cevabı yazdırıyorum, demişti Uri. Ariel, yaz:

Kalıcı ilişki kurallara aykırıdır ve kurulmamalıdır. Kalıcı ilişkiye girilmeyecek ve beraber yaşanmayacak. Lütfen mümkün olan en düşük seviyede görüşerek ilişkiyi yavaş yavaş kes. Güvenlik tehlikesi elle tutulur. Son operasyonun kötü sonuçları nedeniyle buraya geri çekilmen söz konusu. Sana ihtiyaç var. Yeni cephe açtığın için teşekkürler, yerine geçecek biri aranmakta.

Bu kadar, demişti Udi odadakilere bakarak. Sanırım söylediklerinizin hepsini tarttım ve onu dönme olasılığına hazırladım.

Lütfen ekler misin, demişti Ariel'e, kadının tam adını ve hakkında bildiği her ayrıntıyı geçsin. Dairenin adresi, dükkânın adresi, hatta mümkünse kimlik numarası. Ve mesajın altına ben imza atacağım, sen değil. Alex, ayrıntılar gelir gelmez Rusya'daki kaynaklarını harekete geçirip kadın hakkında bilgi edin. Ama son derece dikkatli ol, çünkü ışığı Paul'e de çeviririlerse yandık. Sadece emin ve inanılır kaynaklar.

Avrupalı şirketin e-postası beni merkezin mesajına yönlendirdi. İmzalayanın Udi olması durumu sadece biraz dayanılır hale getirdi, gönderdikleri hap kolay yutulur cinsten değildi. "Mümkün olan en düşük seviye"yi kabul edebilirdim, kimse benim için mümkün olan en düşük seviyenin ne olduğunu bilemezdi. "Kalıcı" konusunu da tartışabilirdim, sonuçta evlenmiyorduk, ayrıca kimse aşkımızın ne kadar süreceğini bilmiyordu. "Yavaş yavaş" da göreceli bir kavramdı. Bu "yavaş

yavaş" ne kadar sürecekti? Birkaç ay mı? Bir sene mi? Ancak Udi bana tanıdığı tüm esnekliğe rağmen niyetini açıkça belirtmişti. "Beraber yaşanmayacak" ifadesinin tek bir anlamı vardı. Onunla birlikte olabilirsin ama sonra evine git veya onu kendi evine gönder. En kötü ihtimalle bunu da yapabilirdim. Bizim yaşımızdaki ve konumumuzdaki çiftler her zaman beraber yaşamıyorlar, ilk aşk döneminden sonra beden de günlük temastan vazgeçebilirdi.

Ancak "buraya geri çekilmen söz konusu", kolay kolay hazmedilebilecek bir haber değildi. Rusya'da dört yıl kadar kalacağımı düşünmüştüm, merkez de vaktinde böyle öngörmüştü. Yerime başkası bulunana kadar dört ay veya altı ay değil. Muhtemel dönüşün elle tutulurluğu, burada kalışımın devamının merkezin elinde olması beni en kötü etkileyen haber oldu.

Mossad'ın dünyayı çevreleyen satranç oyununda piyon olmam, bütün programların merkezin ihtiyaçlarıyla ânında değiştirilebileceği ve fikrimi sormadan beni yeniden operasyonlara gönderebilecekleri düşüncesiyle sinirlenmeden önce kendi kaderimin efendisi olmadığım gerçeği beni paramparça etti. Ne vaktimin ne hayatımdaki önceliklerin ne yaşayacağım yerlerin ne de kimlerle karşılaşacağımın kararını veren ben değildim. En önemlisi de sevgimin efendisi değildim.

Anuşka'ya sevgimin Mossad'ın iznine bağlı olması, onunla kalacağım sürenin Mossad'ın emrine bağlı olması, yaklaşan ayrılığın giderek belirginleşen gölgesi içimde gittikçe büyüyen bir isyan doğurdu, isyan duygusu kalbimi içinden parçalayacak gibiydi.

Eve dönme saatinin yaklaşmasına rağmen kendimi toparlayamıyordum. Anna'nın içimi okuduğunu, her şey yolundaymış ve onun evine taşınmaktan memnunmuşum gibi davranamayacağımı biliyordum. Fakat onu yeniden üzemezdim.

Bir süre merkeze ne yazacağım konusunda tereddüt et-

tim. Taleplerine yanıt veremeyeceğimi söyleyebilir veya durumu belirsiz bırakabilirdim. Acı kahvemi içtikten sonra burada belirsizliğe yer olmadığını anladım. Kuralları yıkmak istemiyordum ama Anna'dan da vazgeçemezdim. Basit gerçek buydu, onlara bunu açıkça belirtmeliydim. Hayatımın odak noktası şu anda burada, Anna'ylaydı. Seçmek zorunda kalmamayı tercih ederdim ama son on beş yıldır hayatımın merkezi Mossad olduysa, şimdi de Anna'ydı. Buna rağmen, talimatlara karşı geleceğimi bu kadar gözlerine batırarak söylemek istemiyordum.

Udi, diye başladım hızla, çekincelerime uzun uzun girmeyeceğim. Anna Starçeva şu anda hayatımdaki tek ışık, sizi çok sevmeme ve size sadakatime rağmen ondan vazgeçemem. "Mümkün olan en düşük seviye" veya "yavaş yavaş" sözlerini kendime göre yorumlayışım değil bu. Aramızdaki aşk devam ettikçe Anna'yla birlikte olmayı –ve işimi elimden geldiğince iyi yapmayı– istiyorum. Lütfen beni seçim yapmak zorunda bırakmayın, hayatımda büyük bir aşkı bir kere kaybettim, nasıl olduğunu ve neden olduğunu çok iyi biliyorsun. Beni yakın zamanda İsrail'e geri çekmeyi de düşünmeyin, şu anda operasyonlara çıkacak halde değilim.

Anna'nın adı konusunda kısa bir tereddüt yaşadım. Tüm ayrıntıları istemişlerdi, ancak onlara ismini verirsem karar onların eline geçecekti, aşkımızın kum saati tersine dönecekti. Ancak açık taleplerine karşı gelip adını saklarsam alarmların çalmaya başlayacağını da biliyordum. Şu an istediğim ise huzurdu.

Mesajı gönderir göndermez zarların atıldığını hissettim. "Vazgeçemem" ve "istiyorum" dememi "vazgeçmeyeceğim" ve "planlıyorum" olarak, "geri çekmeyi de düşünmeyin" dememi de "dönmeye niyetim yok" olarak yorumlayacaklardı. Bu kadar cüretkâr bir ret cevabını kabullenmeyecekler ve bana istediklerini yaptırmaya çalışacaklardı. Bense beni buna

zorlarlarsa neyi seçeceğimi gayet açık bir biçimde belirtmiştim. Top şimdi Mossad'daydı.

İçimdeki ağırlık kalkmamıştı ama kaderimin yeniden kendi elimde olduğunu hissediyordum. Sonucun iyi olmasının imkânsızlığını biliyordum. Mossad bu geç aşk kaprisimi kabul etse de, Anna'yı sonunda karmakarışık olan durumun içine çekmem gerekecekti. Ona bunu nasıl yapardım? Anna kendisini karanlıktan ışığa çıkaran kişi olarak bana tutunmuşken onu yalanlar, sahte kimlikler ve kılıf hikâyelerle dolu bir karanlığa nasıl çekebilirdim? Ancak o engeli vakti geldiğince aşardım. Her savaş kendi zamanı gelince verilir.

Anna'nın evine vardığımda yeni sinema sistemi kurulmuştu, *Doktor Jivago* içinde bekliyordu. Bu sefer mutfakta, kullandığı baharatlarla harika kokular yayan kremalı sebze çorbası içtik. Yemek pişirmeye ne zaman vakti olduğunu anlamadığım gibi bana yemek hazırlama konusundaki heyecanını ve isteğini de anlamıyordum. Aslında bu harika kadının bana duyduğu sevgiyi hiç anlamıyordum. Öyle anlaşılıyordu ki onu yeniden canlandırmıştım ama bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum. Ancak sonuç ortadaydı.

Anna çocuk gibi sabırsızdı, hemen oturup filmi seyretmemizi istedi. O kadar sabırsızdı ki beni saran bulutu hissetmedi. İlk başta ondan bir şey saklamaya veya ona açıklama yapmaya mecbur kalmadığım için sevindim, ancak birdenbire kaygıyla, Orit'le sonunda affedemediği krize giden çatlağın da böyle oluştuğunu hatırladım. Aynen böyle başlamıştı; içimde sakladığım sır, yüzümde bir bulut, seven ve kendi kafasındakilerle meşgul olduğu için bulutu fark etmeyen bir kadın, çatlak gittikçe derinleşiyor, depreme doğru gidiyor. O zaman ne yapabilirdim? Ona gerçeği anlatıp o anda deprem mi yaratmalıydım? Şimdi ne yapacaktım?

İki kişilik kanepede büyük ekranın karşısında üç saat bo-

yunca Doktor Jivago'nun aşklarını ve tereddütlerini seyrettik. Anna'nın gözlerinden akan yaşlar başını öpmeme neden oldu. Julie Christie ve Geraldine Chaplin güzel ve hüzünlüydüler, Omar Sharif çapkındı, tereddütleri dokunaklıydı. Savaşların ve devrimlerin neden olduğu trajediler şimdi bana her zamankinden daha da uygun geldi. Film sırasında ben de kendi iç savaşımla meşguldüm. Yalan ve sahtekârlık bana içimde gitgide büyüyen ve tüm varlığımı dolduran bir tümör gibi geliyordu. Bir gün gerçeğin ortaya çıkacağı fikri tepemizde dolanırken kendimi Anuşka'ya tamamen veremezdim. Devam etse de, ortaya çıksa da bu yalan sevgimizin sonu olacaktı; sevgimin bir kere daha ölmesi de benim ölümüm olacaktı, bunu artık biliyordum.

Anna filmin sonunda kollarımda kaldı, gözleri sarsıcı son sahne yüzünden hâlâ kıpkırmızıydı.

Son sahneye tepkisi beni şaşırtmıştı: Müzik konusunda konuştuğumuz zaman senin tantana, gereksiz ihtişam ve milliyetçilikten hoşlanmadığın izlenimini edinmiştim, dedim.

Ama sonu, bu yasak aşktan doğan kız çocuğu, o kadar dokunaklı ki, gerçekten neyin önemli olduğunu gösteriyor! Sence bu aşk için takdiri ilahi değil mi bu? Düşünsene, Pasternak ve yönetmen David Levin, bunun ucuz, duygusal bir son olarak görülüp dalga geçileceğini bile bile filmi bu şekilde bitirmeyi uygun gördülerse kim bilir aşka ve aşkın meyvelerine ne kadar inanıyorlardı.

Bunu söyleyenin çocuksuz bir kadın olduğunu ve benim de çocuksuz olduğumu düşünmeden edemedim.

Evet, diye katıldım, ancak ben bundan bahsetmiyordum, büyük barajdan ve Tanya'nın işçi erkek arkadaşıyla gurur duymasından bahsediyordum. Biraz ihtişamlı ve milliyetçi bir son, bana sorarsan.

Boris Leonidoviç Pasternak milliyetçi mi? Anna bana neredeyse ayıplayarak baktı. Zdanov döneminde yazdıklarını hiç

bastıramadığını, *Doktor Jivago*'yu da Rusya'da bastıramadığı için İtalya'da yayınladığını biliyor musun? Yuri Jivago'nun savaştan kaçması, ailesine savaşın ve devrimin talan etmediği sığınacak bir yer araması savaşlara ve aynı zamanda yeni bir insan yaratma çabalarına ters düşüyordu. Baksana, devrime rağmen, iç savaşa rağmen, teröre rağmen nasıl da gerçekten önemli olan şeyle, aşkla ve ailesiyle uğraşıyor. Karısıyla sevgilisi arasında kalan bir adam – bu, onun açısından etrafında olanlardan daha önemli. Tüm ideolojik devrimlerden de önemli. Sence de öyle değil mi? Bunu politik, ancak Anti-Rus bir roman olarak görenler oldu. Rusya Pasternak'ı kitap için verilen Nobel Ödülü'nü reddetmeye zorladı.

Kitabı okuduğumu sanmıyorum, dedim.

Ben de en az üç kere okudum, önce yabancı yayıncılardan, arkasından komünist dönemin sonunda yayınlanmasına izin verildikten sonra burada. Filmi de birkaç kere gördüm, bazı diyalogları ezbere biliyorum.

Ama biliyor musun, diye ekledi biraz düşündükten sonra, yurtsever bir yanı varsa bu ille kötü olmak zorunda değil. Rusya'ya sevgi duyan, Rusya'nın gerçeği nedeniyle acı çeken bir şairin romanı. Rus vatanseverliği saftır, milliyetçi değildir, basit bir vatan sevgisidir. Akıl itiraz etse de kalp bu vatanseverliğe kapılır. Glasnost ve Perestroyka bizi bundan ancak kısmen kurtarmayı becerdi.

Bunu benim kadar kim bilebilir, diye düşündüm ama bir şey söylemedim. Belki milliyetçilik bulaşmamış vatanperverlik vardır. Benim vatanseverliğim olumsuzluktan doğdu. Babamın ve onun anne babasının hikâyelerini duydukça hayatta kalabileceğimiz tek yerin ülkemiz olduğuna bütün kalbimle inanmıştım. Hayatımın yarısından çoğunda, paraşütçü birliğine yazıldığımdan beri ülkenin kaderini düşündüğüm için ona yatırım yaptım; ülke için paraşütçülere katılan, Mossad'a giren, hatta ülke adına öldüren birileri olmasaydı ne olurdu?

İlle ülkeyi sevdiğimden, kesinlikle başka ülkelerden daha iyi olduğunu düşündüğümden değil. İçimde, eğitimimde, ailemin hikâyesinde bir şeyler görevden kaçmamı, sorumluluğu başkalarının omzuna yüklememi engellemişti.

Ülkeyi, Arava'daki manzaraları, moşavımı, babamın ve arkadaşlarının kendi elleriyle kurmayı becerdikleri şeyleri sevmem de sadece fazladan bir ikramiyeydi. O zaman bu sevgiden geriye ne kalmıştı? Ülkemde arkamda ne bırakmıştım? Ona yükümlülüğümden geriye ne kalmıştı? Şimdi onun için harcadığım fedakârlık dolu yılları, tıpkı Orit'in sevgi dolu yıllarımızı bir kalemde silmesi gibi silmiyor muydum? Elimde hiçbir şey, hatta geçmişim bile kalmayacak mıydı?

Yatağa giderken Anna ertesi gün ne görmek istediğimi sordu ama aklım filmlerde değildi.

Bizim durumumuza uygun olabilecek bir film biliyorum, diye sessizliği doldurdu Anna, *Bir Erkek ve Bir Kadın*, hatırlıyor musun? Biliyor musun? Claude Lelouch'un?

Yirmi sene önce görmüştüm, ama hayır, hatırlamıyorum, ama pekiyi, olur.

Seninle her şey ne kadar kolay, diye sevindi Anna. Seninle her şey "pek iyi".

Ona bendeki hiçbir şeyin pek iyi olmadığını nasıl söyleyebilirdim? Düşüncelerim filmlerden Anna'ya, aşkımıza, içimdeki yalana, geçmişimin kırılganlığına ve tam da o sıralarda meydan okuyan mesajımı tartışan Mossad'a kaydı. Yarın sabahtan itibaren beni bekleyecek gelecek hangisiydi?

31

Udi, merkezde mesajımı alınca Ariel'in ayarladığı toplantıyı iptal etmiş, konuyu gün içinde Mossad Başkanı'yla konuşacağını söylemiş, Levanon'un da katılmasını rica etmişti. Mossad Başkanı, mesajların gösterildiği kısa bir girişten sonra kesin bir cevap vermişti: Ya kadınla ilişkisini kesecek ya da İsrail'e geri getirin, ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Şu anda onun yerine geçecek kimsem yok, demişti Udi, Mossad Başkanı da herhangi birini gönder, orada öğrendiklerini gidene anlatsın, ileride de daha sonra bulacağın uygun kişiye anlatılır. O da olmazsa ben Rusya ve BDT'de kurduğu bağlantıları çöpe atmaya hazırım, kontrolümüz dışında Rusya'da dolanan veya KGB'nin sorguladığı bir ajan istemiyorum.

Levanon konuşma izni istemişti: Paul'ün ülke güvenliğini tehlikeye atmayacağına eminim. Onunla kararların doğru olmadığını, istenen sonuçların öldürmeden de elde edilebileceğini düşündüğü operasyonlarda yer aldım; onu dinledikten sonra yine kendi kararlarını vermişlerdi; kendisinden isteneni buna rağmen yerine getirdi.

Her zaman sonuna kadar değil, demişti Udi.

Doğru, ama operasyonun son adımına kadar. Onun yaptığı gibi iki kurşun mu, yoksa önceki provalardaki gibi üç kurşun mu, artık bu o kadar önemli değil.

Ne demeye çalışıyorsunuz, diye kesmişti Mossad Başkanı bu ayrıntılarla ilgili tartışmayı.

Söylemeye çalıştığım, eğer Paul'e görevi kendi istediği gibi yapması için izin verirsek yapacaktır. Ve "kendi istediği gibi" de kadınla birlikte anlaşılan. Bildiğim kadarıyla böyle bir şeyin yaşandığı ilk ajanımız değil.

Durumu hayal etmeye çalıştığımda, demişti Udi, kolaylıkla, kadına gösterebileceği bir mazereti olmadığı için yapmayacağı görevler olabileceğini görebiliyorum. Bu, önemli kısıtlamalara neden olur. Belki gündelik durumlarda değil ama örneğin Noel'de istihbarat toplamaya veya yardıma ihtiyacımız olsa?

Kısacası, demişti Mossad Başkanı, söylediğim gibi, geri getirin. Ona görev teklif edildiğinde yanındaydım. Çatlaklarla doluydu. Çatlaklarla dolu olan biri ya toparlanabilir ya da parçalanır. Bence onun başına gelen, parçalanma. Adama sempati duyuyorum, onu anlıyorum, ama Rusya'da parçalanmış bir ajan tutamayız.

Ya emre uyarsa, diye yeniden denemişti Udi.

O zaman bana haber verin, ben de şapkamı yerim, demişti Mossad Başkanı. Uymayacak.

İsrail'den gelen mesajdaki karara hazırlıklıydım. Udi tonu biraz yumuşatmayı denese de mesajın aslını vermek zorunda kalmıştı.

Dünkü mesajda söylediklerimizi tekrarlıyoruz, yazmıştı. Kalıcı ilişki kurallara aykırı ve böyle bir ilişkiye girilmemeli. İlişki sürekli olmamalı ve bir arada yaşanmamalı. Netsach ayrılmanın hemen gerçekleşmesini, bunu yapmakta zorlanıyorsan da hemen buraya dönmeni talep ediyor. Bunun Levanon'un operasyonları için sana ihtiyacımızın olmasıyla alakası da yok.

Daha sonraları Udi'nin mesajı yazmadan önce ne kadar uğraştığını, Levanon'la birlikte benim tehdit altında veya aşağılanmış hissetmeden kendime gelmemi sağlayacak kelimeleri nasıl aradıklarını, aralarında konuştukları senaryolarda olayların nasıl gelişeceğine dair tahminlerini ve bu tahminlerin sonunda gerçekleşen olaylara ne kadar uyduğunu gördüm.

"Bunu yapmakta zorlanıyorsan." Ne düşünceli, dedim. Bunun çocuk oyunu değil de bozulması zorluklarla dolu olabilecek bir ilişki olduğunu düşünmesi ne güzel. Ancak bu beni avutmadı. Mossad Başkanı'nın olaya karışması, bunu ciddiye aldıklarını ve kolay kolay vazgeçmeyeceklerini gösteriyordu. İlişkiyi bir an önce kesmekte gerçekten "zorlandığım" için, geriye kalan tek şey ülkeye dönmekti.

Yanıtım içimde hiç çaba sarf etmeden oluştu. Son günlerde kendi içimi, aşkımı, yalanlarla dolu hayatımı, yalanla dolu bir hayatın bana neye mal olduğunu iyice analiz etmiş, bunu Anna'ya verdiğim söz ve Mossad'a bağlılığım karşısında teraziye koymuştum; sisin içinde çıkan yanıt açıktı.

Udi, Levanon ve sevgili tanıdıklarım, diye başladım. Sizi yaşadığım kararsızlıklar, tereddütler ve zorluklarla sıkmayacağım, aşkımın büyüklüğünü ve benim için anlamını anlatmaya kalkmayacağım. Bana verdiğiniz seçenekler imkânsız seçenekler. Beni yeniden yaşama sevinciyle dolduran kadından ayrılmam söz konusu değil, ister burada olsun, isterse ülkeye dönerek. Ben onunla kalıyorum. Maalesef bunu kabul etmeyeceğinizi anlıyorum ve böylece ortak yolumuzun sona erdiğinin farkındayım.

Ofisi olduğu gibi bırakmayı planlıyorum, anahtarları Montreal'deki adamlarımıza gönderiyorum. Onları oradaki hizmet şirketinden alabilirsiniz. Şu anda beklediğim yeni iş anlaşmaları yok, her şey belgelenmiş durumda, böylece bıraktığım yerden devam edebilirsiniz, özellikle de BTD ülkeleriyle olan

ilişkilere. Herkese tatile çıktığımı belirteceğim, yılbaşı ve Noel geliyor (Ortodokslarda İsa'nın doğumunun yılbaşından bir hafta kadar sonra kutlandığının herhalde farkındasınızdır), bunu doğal karşılayacaklardır, o zamana kadar da buraya ofisi yeniden açacak birini göndereceğinizi umuyorum.

Şimdi de bence en önemli konu: Anna'ya gerçek kimliğimi anlatmanın bir yolunu bulamadım. Belki sizin için bu güvenlik açısından önemli ancak benim sebeplerim farklı. Evliliğim bir kere gerçekleri açıklamadığım için yıkıldı, aynı şeyi yeniden yaşamak istemiyorum. Kalan tek seçenek yalanı gerçeğe dönüştürmek. Paul Gupta olup Yogev Ben-Ari'yi sileceğim.

Beni İsrail'de bekleyen kimse yok. Herhalde pek sık arayıp annemin nasıl olduğunu soramayacağım, umarım bunu Orit, veya belki siz yaparsınız. Zor ülkemizi sevmekten hiç vazgeçmedim, ancak orada beni kendisine geri döndürecek bir şeyim kalmadı ve burada benim için her şey olan bir kadın var.

Siz bu mesajı aldıktan sonra buradan son kez çıkacağım. Size kolay gelsin, yaptıklarınızı ve yapma nedenlerinizi takdir ediyorum, beni aramamanızı ve fikrimi değiştirmeye çalışmamanızı rica ediyorum. Günlerdir bu konuyu düşündüm ve uykusuz geceler geçirdim. Verdiğim karardan eminim. Selamlar.

Mesajı gönderdikten sonra uzun bir süre koltuğumda oturdum. Belki mesajı biri alır, kendine gelir ve hemen yazardı. Onlara bu son dakikaları borçluydum, ama kimsenin bana yazmasını istemiyordum. Söylediklerimi kabul edip Anna'yla kalmamı onaylasalar bile sonu sadece birkaç yıl erteleyebileceklerdi. O zaman aynı kararı, hatta belki daha zor bir kararı vermek zorunda kalacaktım. Yalan daha derin olacaktı, yalanla karşı karşıya kalmaktan kaçınamayacaktım ve oluşacak yara daha derin olacaktı.

Durum şimdiki haldeyken belki de yara oluşmayacaktı. Belki de Paul ve Anna hayatlarını yaşamaya devam ettikçe, bu yeni ve dolu aşk bana evimi ve yeni gerçeklerimi yeniden kurmamı sağladıkça, bu hayatım dolu olacak ve tanışmadan önceki hayatımda olanlara ihtiyaç duymayacaktı. Mihail'in Anna'sı nasıl unutulduysa, Orit'in, Arava'daki moşavın, Mossad'ın ve hiç doğmayan bebeğin Yogev'i de yok olacaktı.

Eve döndüğümde *Bir Erkek ve Bir Kadın* oynatılmaya hazırdı ama gövdeme yapışan ve beni uzun bir öpücükle karşılayan Anna, önceki gün sevişmediğimizi, o eksikliği gidermek istediğini ve yemeğin yanmaması için gerekli tedbirleri aldığını söyledi.

Verdiğim karardan sonra içime asit damlaları yağdıran soru işaretlerine daha iyi bir cevap olamazdı. Aslında ancak o zaman bu kararın en büyük kararım olduğunu anladım. O zamana kadar hayatımı çok etkileyen birçok karar almıştım. Bu kararların bir kısmı hayatımı tehlikeye de atmıştı. Paraşütçü birliği. Orit. Mossad. Suikastlar. Ancak bunlar hayatımın aktığı ana nehrin geçeceği değişik yolların seçilmesiydi. Arava'daki moşavda çocukluğumdan çıkıp ordu ve evlilikten geçen, hayatın sunduğu olasılıklar deltasında devam eden, ancak hep aynı yönde ilerleyip denize varan bir nehir. Şimdi de nehrin dışına atlamıştım. Kendime yeni bir su kaynağı bulamazsam titreye titreye ölecektim.

Anna bugün nasıl sevişmek istediğimi sordu ve beni memnun etmek için elinden geleni yaptı. Organımı yalarken eliyle hayalarımı okşamasından, organımın göğüsleriyle sarmalanmasından ve organımı vajinasının içindeyken bir yandan da eliyle okşamasından ne kadar hoşlandığımı öğrendi. Tüm cazibesini kullandı, bu cazibede farklı bir sevginin kokusu vardı, başka bir yerden ve başka bir zamandan gelmiş gibiydi. İniltilerimi engellemedim, memnuniyet dolu gülümsemesini,

boşaldığımda mutluluğuma sevindiğini görünce yeni su kaynağının yanımda olduğundan emindim. Artık sudan çıkmış bir balık değildim. Büyülü bir limana gelen bir denizciydim, ancak bu limanı kuşatıp uğruna savaşmam gerektiğini biliyordum.

Dün de, bugün içeri girdiğinde de fark ettim, mutlu değildin, dedi Anna, yorganı omzuna çekip dirseğine yaslanarak. İşinden bahsetmeyi sevmediğini biliyorum, ofisine geldiğimde nasıl rahatsız olduğunu hâlâ hatırlıyorum. Sorun değil. Hepimizin hayatı çekmecelerle dolu birer masa, yaptıklarımız çoğaldıkça daha da fazla çekmece oluyor, hepsini her zaman açmak istemiyoruz, hepsini paylaşmak istemiyoruz.

Anna'nın seçtiği benzetme beni şaşırttı. "Çekmeceler" bizim Mossad'da sık kullandığımız bir terimdi, sahte kimliğimizin hayatıyla evdeki hayatımız arasında geçişleri anlatmak için kullanılırdı, o dünyanın dışında kullanılacağını düşünmemiştim.

Açacağımız yeni masanın mutlu bir masa olmasını istemiştim, diye devam etti. Altında üzgün çekmeceler olsa da. Seni nasıl mutlu edebileceğimi düşündüm ve sanırım azar azar –*çuçuç*, şirin Rusçasını kullanmıştı– başardım da.

Anuşka, Anuşka, diye kendimi toparladım. Örtünün tüm çekmeceleri örtmesini o kadar istiyorum ki, bir süre sonra o çekmecelerin var olduğunu bile unutacağız. Senin ördüğün masa örtüsü o kadar güzel ki, bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum.

Birdenbire Anna *Neşeli Günler*'in ünlü şarkısını mırıldanmaya başladı: *But somewhere in my youth or childhood, I must have done something good,** gözlerimin içine baktı, ben de hafifçe alnına vurdum.

Şarkı söylemeyi de mi biliyorsun?

* (İng.) Gençliğimde veya çocukluğumda iyi bir şeyler yapmış olmalıyım. (ç.n.)

Solfej, konservatuvarın ilk senesinde mecburi ders. Notalara uygun biçimde şarkı söyleme. Hatta *Neşeli Günler*'i bir keresinde sahneye koyduk. Zamanında son derece bölücü bir şeydi bu, neredeyse emperyalizmi kucaklamak gibi. Sırf Anti-Nazi mesajları yüzünden izin verdiler.

Yıkanıp yemek yedikten sonra *Bir Erkek ve Bir Kadın*'ı seyretmeye oturduk, bu sefer gözleri kızaran ben oldum.

Anouk Aimée bence Anna'ya benziyordu, aynı sakin güzellik, aynı tür dişilik. Ancak Anna'nın çekik gözleri onu daha güzel yapıyordu. Fakat kalbimi acı çemberine alan, ekrandaki erkek ve kadınla kanepede oturanlar arasındaki benzerlikti.

Dublör kocası iş kazasında ölen bir kadınla, kocasının araba yarışında öldüğünü sanınca intihar eden bir kadının kocasıydılar. Aralarındaki aşk oldukça yavaş ve ruhlarının üstündeki ağır yükün gölgesinde gelişiyordu, bizim aşkımız gibi. Anna'nın da kocası kazada ölmüştü, ben de, Jean-Louis Trintignant'dan daha az çekici olsam da, onun oynadığı karakterin sırtında taşıdığı trajediden daha hafif bir yük taşımıyordum. Benim yarışım karımı içten içe öldürmüş, aynı zamanda çocuğumuz olabilecek cenini de öldürmüştü.

Acaba dev bir iskelet çekmecelerde ve dolaplarda tıkırdamadan yeni bir sayfa çevirebilecek miydim? Gerçek kimliğim. O kimlik içinde yaptıklarım. O iskelet bir gün toz olup yeni bir hayat kurmama izin verecek mi?

Yeniden seviştikten sonra Anna'nın vücudunu sevdiği gibi "kaşık şeklinde" sararak uyuyakalmak üzereyken birdenbire bütün vücudumda bir şok hissettim. Mossad şimdi ne yapıyordu?

Mesajımın merkezde fırtına yarattığını tahmin edebiliyordum. Ariel deli gibi Udi'nin odasına koşuyor, yolda aynı zamanda Levanon'u, belki Alex'i ve Eli'yi de yanına alıyor, Udi mesajı okur okumaz Netsach'ı arıyor, Mossad Başkanı da gece yarısı bir toplantı yapıyor: Ajan firar etti. Attığım adımın

başka ne anlamı olabilir ki? Düşman tarafına geçmemiştim ama bağlantıyı kestiğimi ve görev yaptığım ülkede oralı bir kadınla kalacağımı belirtmiştim; bu firar değil de neydi?

Toplantıda operasyon havası, kriz havası, hemen bir şeyler yapmak gerektiği havası. Belki Levanon veya benzeri biri kalkıp arkadaşlar bir dakika, bize zarar verecek hali yok, diyecek. Bırakın tam olarak ne yaptığını kendi başına anlasın, kendini içine soktuğu filmden o çıkarsın. Bir-iki hafta sonra kanı organından çekilip yeniden beynine gidecektir, o zaman bağlantı kurar. Ancak operasyon havasını bozmaya cesaret edecek biri çıksa bile onu sustururlar. Kendini cengâver sanıyor, ona daha cengâver olduğumuzu gösterelim. Ya da, birdenbire hatırladığım Orit'in sözleriyle biz daha kabadayıyız.

Ne yapabilirlerdi? Bu gece birini gönderip benimle konuşmasını mı sağlayacaklardı? Daha ciddi bir şey yapacaklarını sanmıyordum. Herhalde bu gece değil yarın olurdu. Ne de olsa İsrail'den birinin doğrudan uçmasını istemeyeceklerdi. Avrupa'dakilerden birini göndereceklerse de önceden çok iyi brifing alması gerekecekti. Ne biliyorlardı? Büromun ve dairemin adresini. Anna'nın adresini bilmiyorlardı, ama fırtınanın geçeceğini umarak taleplerine karşılık verdiğimde adını ve soyadını onlara bildirmiştim. Bu bilgilerin beş milyon kişilik dev Petersburg'da işe yaramayacağını ümit ediyordum. Yine de bu konuyu bir şekilde halletmem gerekecekti.

Hemen bu gece kalan eşyalarımı daireden çıkarıp yarın farklı bir isim kullanarak ikimiz için yeni bir yer bulabilirdim, ama bunu Anna'ya nasıl anlatacaktım?

32

Mossad Başkanı Udi'den, öncelikle benimle ilgili yeni bir karar vermeden önce normal bir yoldan bağlantı kurmaya çalışmasını istemişti. Ancak Avrupa ofisinden gönderilen mesajları kimse okumamıştı, aynı şekilde büromu, evimi ve ofisteki masamda bıraktığım cep telefonumu aradıklarında karşılık alamamışlardı. Beni cep telefonumu kullanarak bulmalarını istememiştim.

Mesajımdan sonra benimle ilgili toplantı yapılıncaya kadar yirmi dört saat geçmişti. Bu arada Alex ve Rusya ve BTD ülkelerindeki kaynakları, Petersburg'un bilgisayarlarındaki veritabanlarında altı tane Anna Starçeva bulmuşlardı. Bütün Rusya'da yüzlercesi vardı. Petersburg'da bir sürü Starçev de vardı, bu erkeklerden birinin karısı olabilirdi ve veri tabanında yer almıyor olabilirdi. Herhangi bir kitapçı dükkânının sahibi olan bir Anna Starçeva bulunmuyordu ve kitapçı dükkânı sayısı çok fazlaydı. Alex, eski bir KGB ajanı olan adamına brifingi kendi vermişti, Peterѕburg'dan Anna Starçeva'yla ilgili bilgileri çok dikkatli araştırmasını istemiş ama henüz yanıt alamamıştı.

İstihbarat subayı Eli, Mossad'da çalışmaya başladığım zamandan itibaren katıldığım operasyonların toplandığı bir belge hazırlamıştı. Her operasyona sadece bir satır ayırılmasına rağmen liste üç sayfayı dolduruyordu. Buna ilaveten, hakkında bilgi sahibi olduğum bütün operasyonların da listesini çıkarmıştı, bu da dokuz sayfaydı. Toplantı protokolüne eklenen bu belgelere baktığımda bu operasyonların çoğunun hafızamdan uçtuğunu fark ettim.

Görevinin üçüncü senesinde olan Netsach, etrafına sakin ve iş bitirici bir hava estirmesinin yanında, verdiği keskin ve çok önemli sonuçları olan kararlara ters düşmeyen ünlü bir mizah duygusuna sahipti.

Daha önce ona yirmi dört saat boyunca erişemediğiniz oldu mu, diye sormuştu.

Hayır, ancak orada olduğu süre içinde onunla sadece üç-dört kere bağlantı kurmayı denedik. Genellikle haftalık normal bağlantılarımız vardı.

Ve her yolu denediniz, demişti Mossad Başkanı; Udi onaylamıştı.

Denemeye devam edin, ancak şimdiden itibaren bağlantıyı kestiği varsayımına dayanarak hareket ediyoruz. İlk aşamada bürosunun ve evinin adresine birini gönderip orada ne olduğunu görmenizi istiyorum. Diğer tarafta birine danışıldı mı?

Alex kadın hakkında bilgi edinmek için eski KGB'li "Pamuk Tarlası"yla bağlantıya geçildiğini belirtmişti.

Onu seçtik çünkü Kanadalı bir işadamı olarak ticaret yapıyordu, yaptığımız zarar kontrolünde bize en makul seçenek o gibi geldi, Mossad'a bağlı olduğu görülmeyecek.

Ancak CIA'nın şüphesini uyandırabilir, demişti Netsach memnuniyetsizlikle. Sonuç?

Henüz yok, diye yanıtlamıştı azarlandığı için kızaran Alex, arkasından da bulunan Anna Starçevaların sayısını bildirmişti.

Paul'ün dairesine yakın adreslere odaklan, demişti Mossad Başkanı. Genel zarar kontrolü, diye Eli'ye dönmüştü.

Eli, operasyon listesini Mossad Başkanı'na vererek ayrıntılara girmeye başlamıştı. Netsach sözünü kesmişti:

Boşver, dünyanın dört bir yanında Arap öldürmüş olması beni ilgilendirmiyor, bunu Ruslara anlatsa bile. Ruslar onun sekiz katını öldürdüler. Ben doğrudan Ruslara karşı yapılan veya Rusların haberi olursa bize zararı dokunabilecek hangi operasyonlara katıldığını bilmek istiyorum.

Kazakistan'daki nakil var, diye yanıtlamıştı Eli listeyi gözden geçirerek, bir de Rusya'dan başka ülkelere füze ve radar sevkıyatının sabote edilmesine katıldı, katıldığı operasyonlarda ilk bakışta bunlar var. Hangileri hakkında bilgisi olduğuna gelince; o daha sorunlu çünkü Rusya'yla ilişkisi olan birkaç ülkedeki hassas operasyonlar hakkında bilgisi var.

Tam ayrıntıları bilmek istiyorum, diye yine kesmişti sözlerini Mossad Başkanı. Bunlar verdiği kararda kritik rol oynamış olabilir. Şimdilik aşk firarisi olduğu varsayımıyla çalışıyoruz. Güzel bir deyim, değil mi, diyerek gülmüştü. Deyimler sözlüğüne koyun. Eğer fazla bilgisi varsa veya fazla zarar verebileceğini düşünürsek onu herhangi bir firari gibi göreceğiz.

Mossad Başkanı'nın bürosundaki toplantılar kaydedilmişti, bu sayede ben de bir süre sonra oradaki atmosferi yaşayabiliyordum. Ancak bu sefer "hedef" bendim.

O zaman bugün birini gönderiyorum, demişti Udi.

En geç yarın akşam adamının yapacağı araştırmanın sonucuyla burada toplanalım; gerçek bir zarar değerlendirmesi Eli, ve Alex, bak bakalım pirinç tarlasından yanıtları hızlandırabilir misin?

Pamuk, diye düzeltmişti Alex, gayri ihtiyarı. Diğerlerinin kahkahalarını tahmin edebiliyordum.

İnan bana, pamukla pirinci ayırt etmeyi hâlâ biliyorum,

diyerek onları geçirmişti Mossad Başkanı ofisinden çıkarlarken. Ancak senin eski KGB'li bize daha çok kabızlık yapacakmış gibi bir his var içimde.

Dairenin yıllardır Almanya'da yaşayan tecrübeli ajanı Don, Petersburg'a vardığında dairem boşalmıştı. Merkez tanımadığım birini göndermişti, böylece adamı evin ve büronun yakınlarında dolanırken görürsem tanımayacak ve benimle konuşuncaya dek saklanmayacaktım.

Dairenin içindeki her şeyi taksiyle iki kere gidip gelerek boşalttım. Kalan kıyafetlerim, çok sayıda kitabım, havlular ve nevresimler, kişisel bakım malzemelerim, ayakkabılar ve paltolar. Tren istasyonunda birbirine sarılmış bir çiftin resmini de yanıma aldım. Yanımda getirip duvara astıklarım arasında bana eski hayatımın havasını en çok hatırlatan bu resimdi ama en sevdiğim de buydu. Anna onun dairesine tamamen geçişimi sevinçle karşıladı, hatta getirdiğim resme yatak odamızda yer buldu, ölen kocasının fotoğrafının yerine, çarmıhtaki İsa heykelinin yanına astı. Rusya'ya fazla kıyafet getirmememe –sadece Kanada'da alınan kıyafetleri getirebilirdim– ve orada fazla alışveriş yapmamama rağmen yatak odasındaki dolapta bana ayrılan yer doldu, kıyafetlerin bir kısmını valizde bıraktım.

O zaman gerçekten de sana mı taşınsak, dedi Anna.

Başka bir fikrim var Anuşka. Bizim için tamamen farklı bir fikrim var.

Yüzümdeki gülümsemeden iyi bir teklifte bulunacağımı anlayan Anna, yan dönerek dizime oturdu, gözlerini gözlerime dikti.

Gel beraber yeni, daha büyük, bize uygun bir daire tutalım. Gel beraber yeni, daha ferah bir dükkân açalım, içinde benim yöneteceğim yabancı kitaplar bölümü olsun.

Paul! Anna'nın yüzü ışıldadı. Söylediklerinde ciddi misin?

Genelde söylediklerimde ciddiyimdir, dedim, Anna boynuma sarıldı, alnımı, yanaklarımı ve burnumun ucunu hafifçe öptü.

Ama para, Paul, diye ciddileşti birden. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım tüm kitapçı dükkânları büyük zincirlere ait, herhalde Dom Knigi gibi birkaç tanesini tanıyorsundur, onlar da oligarklara ait.

Şehir bir sürü küçük kitapçı dükkânıyla dolu, diye yanıtladım.

Görünüşte böyleydi. Ancak aslında mafya Sovyetler Birliği parçalandıktan sonra her şeye el koydu, onların onayı olmadan hiçbir şey yapılamaz. Her şey o gördüğün ciplerin sahiplerine ait. Belki ufak tefek bizimki gibi özel dükkânlar var ama daha iyi bir yerde daha pahalı olur, benim de buna param yetmez.

Birdenbire başımdan aşağı kaynar sular döküldü, kaçışımı finansal açıdan hiç planlamadığımı fark ettim. İzini kaybettirmek, yeni daire ve yeni dükkân para demekti. Elimde şirketin kredi kartı ve şirketin banka hesabında güzel bir miktar para vardı ama bunu kullanmaya hiç niyetim yoktu.

İsrail'de annemle babamın çiftliğinin satılmasından elde ettiğim ve evimin yarısı için aldığım para her şeyden önce annemin bakımına ayrılmıştı. Çabuk bir hesap o paranın getireceği faizin Petersburg'daki ortalama bir maaştan fazla olacağını gösterdi, fakat o parayı kullanmaya da niyetli değildim. Buna rağmen eğer gerekirse o paranın bir kısmını çekebilirdim. Ancak Mossad dışında güvenebileceğim, parayı oradan çekebilecek birini bulmalıydım. Eğer mafyanın eline geçirmediği kiralık yerler varsa, dükkânımızı orada açabilirdik.

Öyle bir yer bulacağız, dedim, benim de biraz param var.

Yüz ifadenden biraz derken bunun gerçekten de biraz olduğunu anlıyorum.

Daireye ve şehir merkezinde bir dükkâna yetecek kadar, belli bir aşamadan sonra da dükkânımız kâr etmek zorunda kalacak.

Ya işlerin?

Bundan sonra sen benim işimsin.

Tacikistan'sız ve Dağıstan'sız?

Kanada'daki ofis artık buradaki ve oradaki işleri yürütür, dedim.

Ve hiç ayrılmamız gerekmeyecek mi?

İstesen de ayrılmayacağız, ben diğer tezgâhın arkasında olacağım.

Anna'nın yüzü hâlâ bembeyazdı. Yarın belediyeye gidip bunu nasıl yapabileceğimi sormak istiyorum. Dükkân Mihail'in adına açıldı, nasıl bir bürokratik işlem yapmam lazım, öğrenmeliyim. Yarın ben belediyedeyken dükkânda çalışmayı denemek ister misin?

Zavallı Rusçamla mı? Şehirde dolaşıp bize daire ve dükkân aramayı tercih ederim.

Onu ben de istiyorum!

İyi, o zaman ben sabah şirketi kapatmakla ilgileneyim, öğleden sonra da aramaya başlarız.

Paul, fazla acele etmiyor musun? Şirketini böyle birdenbire kapatamazsın. Şehirde daha pahalı bir dükkânın başarılı olacağının garantisi yok. Belki benim dükkânımda yabancı kitaplar bölümü açarak başlasak işe?

Dükkân senin ve Mihail'in, Anuşka. Gel yeni bir hayata başlayalım. Sen Mihail'in dükkânı olmadan, ben de Montreal'deki şirketim olmadan.

Ciddisin sen, değil mi? Anna'nın güzel gözleri gözlerime dikildi.

Olabildiğince ciddiyim.

Anna'nın kaşlarının birleştiği yerde kırışıklıklar oluşmasına ve burun deliklerinin biraz açılmasına neden olan ciddiyet

yavaş yavaş gözlerinin köşelerinde ve dudaklarının ucunda hayatımda gördüğüm en mükemmel ve en mutlu gülümsemeye dönüştü. Kalbim sevgiyle dolup taştı.

Ve artık son gecelerdeki gibi üzgün olmayacak mısın?

Birkaç gece daha ve sonra bitecek, dediğimde Anna ağlamayla karışık bir kahkaha attı.

Seni mutlu edemediğimden, buradan gideceğinden o kadar endişeleniyordum ki, diyerek sarıldı.

Sana söz verdim, asla, asla, asla.

Gece, firarımı engellemeye çalışıyorsa Mossad'ın adımlarımı İsrail'deki banka hesaplarımı dondurarak durdurmaya çalışabileceğini düşündüm. Çabuk davranmaya karar verdim. Ertesi sabah yurtdışına telefon etme imkânı olan bir internet kafeden Orit'i aradım. Sesindeki şaşkınlığı, arkasından da saklamaya çalışmadığı bir sevinci duyabiliyordum. Sesi sanki upuzak bir yerden, hatırlayabildiğim ama kendisine karşı bir şey hissetmediğim bir yerden geliyordu.

Birbirimizin halini hatırını sorduktan sonra Orit muhtemelen nerede olduğumu soramayacağını söyledi.

Sana kalın bir palto giydiğimi ve her şeyin beyazla kaplı olduğunu söyleyebilirim, ayrıca sana az sonra adres vereceğim, deyince şaşırdı, arkasından bu kadar uzun süre konuşmadıktan sonra onu yeniden aramamın nedenine geldim.

Hâlâ ortak hesabımızı kullanabiliyor musun?

Bilmem, çok uzun süredir kullanmadım, dedi.

Ama hesaptan adını çıkarmadın, imza yetkini kaldırmadın değil mi?

Hiç öyle şeylerle uğraşmadım sanırım. Yeni bir hesap açtım.

Güzel, o zaman lütfen sana söyleyeceklerimi yaz.

Orit kalem ve kâğıt aramaya gittiğinde, kulağıma daha önce gördüğüm küçük kızın neşeli çığlıkları ve bir bebeğin ağlama sesi geldi. Onları hayal etmeye çalıştım, buradan üç bin

kilometre güneyde ve otuz derece daha sıcak bir yerde; kalbim darbe almış gibi oldu. Ahizeden gelen benim olan ve benim olabilecek farklı, tam bir hayatın sesleriydi. Silinen ve sildiğim bir hayat, itilen ve ittiğim bir hayat, bu telefon bağlantısı bana gerçek değilmiş, mümkün değilmiş gibi geldi, kafamı karıştırıp beni heyecanlandırdı.

Geldim Yogev. Yogev, diyen sesini duyup bana seslendiğini anlayınca bir şok daha yaşadım. Sadece altı aydır Paul'üm, İsrail'den Montreal'e taşındığımdan beri. Kırk yıldır olduğum Yogev neredeyse silinmişti. Başta tepki vermedim ismime. Sadece ikinci kere "Yogev" dediğinde kendime geldim. İki kişiliğim beni geçmişime bağlayan sanal göbek bağının iki ucunda karşılıklı duruyorlardı, herhangi bir elektronik arıza bu göbek bağını koparabilirdi.

Annemle babamın çiftliğinin satışından aldığım parayla ev için senden aldığım para hesabımızda, tasarruf planı içinde duruyor. Planı açmanı rica ediyorum, parayı sana vereceğim banka hesabına geçir. Hesapta annemin bakımı için iki yüz bin şekel bırak.

Diğer tarafta bir sessizlik oldu. Orit?

Dinliyorum, diyen müteredditsesi geldi bir saniye sonra.

Aynı hesaba maaşım da giriyor. Çoğunu hastaneye ve annemin bakıcısı Madlaine'e aktaran devamlı bir ödeme emri var. Onun olduğu gibi kalmasını istiyorum, ayrıca biriken de anneme kalsın.

Yogev, her şey yolunda mı? Şimdi sesi endişeliydi.

Her şey yolunda Or, dedim farkında olmadan, hattın öbür ucunda bir hıçkırık duyuldu.

Bu kadar mı, diye sordu boğazı düğümlenmiş gibi.

Henüz sana banka bilgilerini vermedim, dedim ve Montreal'de açtığım banka hesabının bilgilerini verdim. Sahte Kanadalı kimliğimle paranın İsrail'den buraya doğrudan aktarılması söz konusu değildi.

Otomatik olarak, hâlâ boğuk sesiyle verdiğim rakamları tekrarladı.

Senden bunu bugün yapmanı rica edebilir miyim? Hatta bu sabah Merkaz Sapir'e gidiyorsan, bu sabah daha da iyi.

Şimdi giderim oraya, bu kadar acilse.

Teşekkürler, teşekkürler, bu arada annemden hiç haber aldın mı?

Neredeyse ayda bir ziyaret ediyorum. Aynı gözüküyor, ama artık kimseyle konuşmuyor.

Konuşmayı kısa kesmek istedim, FSB İsrail'e yapılan her konuşmayı herhalde dinliyordu, oradan bir an önce ayrılmam gerekiyordu. Aksi takdirde oraya gelecek takip ekibi konuşmayı gerçekleştirenle aramdaki ilişkiyi fark edince başım belaya girecekti. Buna rağmen ağladığını duyunca içimde bir şeyler kıpırdadı.

Sen nasılsın, anlatmak ister misin?

Ah, Yogev Yogev. İki çocuk kolay değil. Bir kızımız daha olduğunu biliyorsun, değil mi?

Boş boş mırıldandım.

İnsanın düşleri farklı, gerçek farklı. Burada olanlardan ne kadar haberin var bilmiyorum ama Gazze'de bir şehit verdik, Shmilo'nun oğlu. Sürekli üstümüze Kassam füzelerinin düştüğünü ve operasyonlar yapıldığını biliyor musun? Ülkede durum hiç iyi değil şu anda.

Sustum, Shmilo'nun çocuklarını hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Moşava seksenli yıllarda gelmişti, çocukları herhalde ben askere alındıktan sonra doğmuştu.

Orit bir süre sustu. Ya sen?

Yaşıyorum, dedim. Burası çok soğuk.

Orada adam öldürmediğin sürece sorun yok, dedi ve hat kesildi.

Orit? İsrail güvenliği? FSB? Birileri bu kelimelerden tedirgin olmuştu.

Oradan hızla ayrılıp bir taksiyle şehir merkezindeki banka şubelerinden birine gittim. Orada yeni bir hesap açtım. Hesap açmak yine kimlik göstermeyi ve binbir ayrıntı doldurmayı gerektirdi. Ruslar yabancıların parasını istiyorlardı ama henüz kurtulamadıkları totaliter rejim bürokrasisine mahkûmdular. Şansıma banka memurları hâlâ komünist hizmet geleneğini sürdüren diğer devlet görevlilerinden daha yardımseverdi. Örneğin metroda bilet satan görevlilerin hiçbiri bana manyetik kartın nasıl işlediğini anlatmaya yanaşmadığı için hâlâ jeton kullanıyordum.

Bankada işim bitince başka bir internet kafeye girdim. Ekrandaki Rusça talimatı anlamadığım ve Google sadece yerli sitelere gitmekte ısrar ettiği için biraz zorlansam da, Montreal'deki bankaya yeni hesabımın ayrıntılarını bildirip hesaba İsrail'den gelecek her şeyi verdiğim hesaba göndermeleri emrini verdim.

Anna'yla buluşmak üzere randevulaştığımız saate kadar Nevski Caddesi'ndeki Kofi Hauz'da oturup sabahın faaliyetlerinden ve özellikle de Orit'le önceki hayatımı birdenbire buradaki hayatımın içine iten konuşmamdan sonra sakinleşmeye çalıştım. İçine saklandığım yeni kişiliğimin ne kadar kolay çözülebileceğini ve önceki, terk ettiğim kişiliğimin ne kadar kaçınılmaz olduğunu ilk defa anlamıştım. Anuşka soğuktan korunmak için taktığı nine eşarbıyla içeri girdiğinde yüzümdeki alaycı bakışı görünce, Babuşka gibi, değil mi, dedi. Ancak eşarbını çıkarıp eğilerek beni öptüğünde Orit ve Arava küçülerek bir daha açmak istemediğim çekmeceye girdiler.

Öğleden sonra yeni bir emlakçiyle birlikte Petersburg'un merkezinde daire ve dükkân aramaya başladık. Fiyatların yüksek olması yüzünden hemen ikinci çembere geçtik. Birkaç gün içinde bu fiyatları ödeyebilecek durumum olacaktı ama Anuşka'ya bu ani servetimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, ayrıca yönetimin dikkatini üstüme çekmek istemiyordum.

Buna ek olarak merkezin gürültüsünden, turistlerinden ve bir gün gelecek olan Mossad'ın gözlerinden uzaklaşmak istiyordum.

Anuşka, gel olabildiğince basit ve kolay yapalım bu işi. Burada, Petersburg'da, merak etme, diye hızla ekledim ifadesini görünce. Merkezde daire bulmak ne kadar zorsa dükkân bulmak da o kadar zor olacak. Reklamlarda Vasilyevskiy Adası'nda yeni siteler inşa ettiklerini gördüm.

Vasilyevskiy, üniversitenin olduğu yer, biliyor musun? Orada, Puşkin Dom'da okudum, sana orayı gösterebilirim, dedi Anna sevinçle. Ama yeni binaların yapıldığı yerler, adanın batısı, Finlandiya Körfezi yönündeki kısımlar o zamanlar bomboştu. Galad derdik oralara, "açlık" kelimesinden geliyor. Sadece evsizler oraya düşerdi.

Vasilyevskiy Neva deltasında üzerine şehir kurulmuş en büyük adaydı. Emlakçinin arabasıyla adayı Ermitaj ve şehir merkezine bağlayan tek köprüyü geçtiğimizde karşımıza çıkan muhteşem üniversite binasında herhalde devlet daireleri de mevcuttu, çünkü öğrenciden çok kahverengi üniformalı vardı. Ancak biz Bolşoy adlı geniş caddeden devam ederek adanın batısındaki yeni sitelere doğru yol aldık.

Adadan geçen ufak nehrin oluşturduğu küçük göletin yanında, denize yakın bir noktada demir ve camdan yapılmış birkaç dev bina grubu vardı. Her biri diğerinden biraz farkı renklerdeydi, biri mavi ve cam, diğeri kahverengi ve cam, vesaire. Her birinde yirmi katlı yüksek kuleler, yanlarında da daha alçak binalar vardı. Bu bloklardan birine girdiğimizde binaların arasında dükkânların, kafelerin ve yapımına daha yeni başlanan bahçelerin bulunduğu geniş caddeler keşfettik.

Genç bir çift gibiydik. Hiçbir zaman heyecanlı, doğal, güleç bir kişiliğim olmadı; duygularımı kolayca veya özgürce ifade etmezdim ama Anna bende bu özellikleri ortaya çıkarıyordu.

Gördüğümüz her iki daireden birini beğenmesi karar vermeyi zorlaştırıyordu, ancak fazla uğraşmaya gerek olmadığı açıktı, onu memnun etmek kolaydı, beni de. Siteler birbirine benziyordu, satılık ve kiralık daireler sunuyorlardı. Fiyatlar pahalıydı, Moskova Caddesi'ndeki daireye ödediğimden çok daha yüksekti, şehrin turistik merkezindekilere benziyordu. İç taraflarda küçük bir daire için ayda bin dolardan denize bakan daireler için ayda birkaç bin dolara kadar çıkıyordu. Mossad'ın aylık kira yardımı olmadan kolay değildi ama sonunda buraya gelmeye karar verdik.

Yeni binalardan birinin üst katlarından birinde denize bakan üç odalı güzel bir dairede karar kıldık.

Buradan göreceğiniz günbatımları çift kiraya değer, dedi emlakçi.

Salonun önünde boylu boyunca yuvarlak bir balkon vardı. Balkonun Saint Petersburg'da ne kadar kullanışlı olacağından emin değildim ama Anna oraya yerleştireceği baharat ve çiçek saksılarını planlamaya başlamıştı. Ben de yarısı balkona çıkış kapısı olarak kullanılan, diğer yarısından da günbatımını izleyebileceğimiz dev pencereyi sevmiştim. Yanda bir pencere bloktaki diğer binalara, aşağıdaki caddeye bakıyordu, şehrin bütün evleri gözüküyordu.

Kontratı imzalamak üzere emlakçinin ofisine döndüğümüzde kontratın emlakçinin adına olmasını istedim. Anna ve emlakçi şaşırdılar ancak bildirdiğim gelirimle yetkililere yüksek kirayı açıklamakta zorlanacağımı anlattım. Emlakçi az olmayan bir komisyon karşılığı bunu kabul etti ve konu Anna daha fikrini belirtemeden kapandı. Benim ve onun izlerinin silinmesi benim için önemliydi.

Amerikan kapitalizminin nasıl işlediğini anlamaya başlıyorum, dedi Anna çıktığımızda. Önce iş hızla kapatılıyor, arkasından da elde edilen servet saklanıyor. Güzel, güzel.

Evet, bu kapitalist oyunun bir parçası, onunla hemfikir olmak işime gelmişti.

Anna'nın sevinci bütün akşam gözlerinden okunuyordu. Bir gösteriye gitmek istediğinde bir caz gösterisine bilet bulduk. Gösterinin ucuz bir Amerikan taklidi olması beni utandırmıştı. Çalgıcılar sadece Amerikalı gibi giyinmeye çalışmakla kalmamışlar, aynı zamanda şarkıların arasında New Orleans'tan gelen siyah Amerikalılar gibi konuşmaya da çabalıyorlardı. Bu Anna'yı rahatsız etmedi, gecenin geç saatlerine kadar eğlendi.

Döndüğümüzde annesini ve kız kardeşini arayarak ilk defa benden bahsetti. Annem oldukça umursamaz davrandı, dedi, herhalde yaşı yüzünden, ama kız kardeşim buraya kısa bir süreliğine geldiğin için endişeli. Genellikle ayda bir anca konuşuruz ama her şeyi bilmek istediğini söyledi, ona haberleri anlatmaya söz verdim. Bak, ailem konusunda bile yararın oluyor.

O akşam Mossad, Don'un ilk raporunu aldı. Udi bir önceki toplantının sonunda Mossad Başkanı'nın verdiği talimata uyarak onunla konuşmak istemişti. Mossad Başkanı'nın ancak gece yarısına doğru vakti olmuştu.

Dairenin ve büronun kapalı ve karanlık olmasından bir şey çıkaramayız, demişti Udi. Kadının olası altı adresinin gözetlenmesinden de bir şey çıkmadı.

Ancak bu arada korkuluk gibi durmayalım, diye yanıtlamıştı Mossad Başkanı. Öncelikle bizim hesabımızı kullanarak coşmasın, bunu keşke dünden yapsaydık. Kredi kartını bloke edin ve şirket hesabını kapatın.

Hesabı kullanarak coşacağını sanmıyorum, o tür bir adam değil, demişti Udi.

Çocuk musun sen? Bir kadının kıçı nedeniyle Mossad'ı terk eden birinin elini cebimize sokmaktan utanacağını mı sanıyorsun? Firar pahalı bir iş, daire gerekir, yaşamak için para

gerekir, öyle bir kızı elinde tutmak için belli bir yaşam seviyesi olacak, kürk paltolar ve tatiller; bunu kendi başına anlayamıyor musun, ille açıklamam mı gerekiyor?

Rapor Mossad Başkanı'nın serbest yorumlarını sansürlememişti, ciddi mizaçlı Udi'nin konuşmadan önce yutkunduğunu tahmin edebiliyordum:

Kredi kartlarını biz çıkardık, onun için bloke edebiliriz, şirketin Kanada'daki hesabını da kapatabiliriz, ama ancak Ariel'i oraya gönderirsek, ancak onun imza yetkisi var. Rusya'dakini kapatamayız, onu kendi açmıştı.

O zaman haydi, yapılabileceklerle başla, Petersburg'daki adamına da durmadan dolanmasını söyle. İki gün daha devam edelim, sonra karar veririz ne yapacağımıza. Alex de mujiğinin kıçına vursun. Bu Nataşa Romanova'nın onlardan biri olup olmadığını öğrenmek ne kadar vakit alıyor.

Anna Starçeva, diye düzeltmişti Udi.

İyi, ben de kraliyet ailesinden sanmıştım.

Udi şaşkınlıkla bakmıştı.

Romanov ailesinden, of, demişti sabırsızlıkla Mossad Başkanı. Son Çar'ın sülalesi. Haydi haydi, işe dön, neredeyse yarın olacak, diye gülmüştü.

Udi Mossad Başkanı'nın ofisinden çıkınca Ariel'i evinden çağırmıştı.

Üç günlük kıyafet ve valizle gel, demiş, arkasından gece sekreterinden Montreal'e ilk uçağı bulmasını istemişti. Gecenin yarısı heyecanla merkeze gelen Ariel'i güneş doğarken Viyana yoluyla Montreal'e giden uçaktaki rezervasyonu bekliyordu.

Montreal'e git, yerleş, hemen bankaya git, diye yazıyordu Udi'nin talimatlarında. Hesabı kapatmak için noter tasdikli çifte vekâletnameye ihtiyacın olacak, belge departmanı onu sana şu anda hazırlıyor. Hesabı kapatır kapatmaz bana telefonla haber ver.

33

Ertesi gün nakliyeci çağırıp eşyalarımızı yeni daireye taşıdık. Eşyalar odalara dağıtıldıktan sonra eksik kalan mobilyaları aramaya başladık – Anna'nın dairesinde sadece iki odaya yetecek kadar mobilya vardı, zaten ikimiz de daha modern mobilyayı tercih ediyorduk. Bankaya kısa bir ziyaret, aktardığım paranın henüz yeni hesaba gelmediğini gösteriyordu ama Orit'in ricamı yerine getireceğine ve Montreal'deki bankanın talimatıma uyacağına güveniyordum. Şirketin hesabından borç almadan Anna'yı memnun edecek kadar nakdim vardı. Beğendiği ve benim almayı kabul ettiğim her mobilyayla Anna daha da mutlu oluyordu.

Akşama doğru, nakliyeciler dairemize yeni salon takımını bıraktıktan sonra yalnız kaldık. Salonun dev penceresinden nefes kesici bir gökyüzü gözüküyordu. Açık kış semasını kaplayan kat kat bulutlar günbatımıyla pembeye boyandı, bulutların arasındaki açıklıklar turuncuya büründü ve aşağıdaki şehirde ışıklar yanmaya başladı. Dükkânların bulunduğu caddeye bakan küçük pencerenin yanında durduk, aşağıda yanan tabelalara bakarken aynı zamanda günbatımını seyrediyorduk. Denizden gelen sis yavaşça evlerin çatılarını kaplıyordu.

Güneş batmadan ışıkları açmadık, karanlıktaydık, pencerenin önünde büyülenmiş gibi bayramlıklarını giyen ve yavaş yavaş sise bürünen şehri izliyorduk.

Bana gel, dedi Anna, arkasına geçtim, pantolonunu indirdim, organımı çıkarıp içine girdim. Hafif hareketlerle kendini pozisyona uydurdu, alnı ve avuçları pencereye dayalı, poposunu bana doğru kaldırdı, ben de belinden tuttum. Anna, cam kırılacak, dediğinde pencereden bahsettiğini, hareketlerimin şiddetine ve pencerenin titreşimlerine dikkat etmem gerektiğini anlamam zaman aldı.

Aynı sırada Don büromun ve eski dairemin etrafında dolanıyor, "Anna Starçeva"nın oturduğu altı adresi izliyordu. Sabah akşam, daha sonra da sabah daha erken ve akşam daha geç saatlerde önlerinden geçiyordu, ancak birkaç "Anna Starçeva" görüp fotoğraflarını çekmesine rağmen beni görmemişti ve bu konuda hiçbir şey söyleyemiyordu.

Üç günün sonunda ayrıntılı raporu aldığında Udi kadrosunu toplamıştı.

Belki Paul kadınla yaşamaya başladı ve olası kadınlar arasından hangisi olduğunu bilmiyoruz. Belki ikisi birlikte Petersburg'dan ayrıldı, belki de bu bir iz kaybettirme denemesi. Yapmak istediğim şu: Sürekli birkaç gözcüye ihtiyacımız var. Ofisinde, evinde ve Starçevaların evlerinde. Bu adreslerden çıkan ve bizim "Anna Starçeva"mız olabilecek kadınları takip etmemiz gerekiyor, belki bu bizi Paul'e ulaştırır. Bürosunda çalışmıyorsa başka bir işi olmalı, ne de olsa bir yerden para kazanmak zorunda. Buraya kadarı senin işin Levanon, tabii başka bir yere gitmediğini varsayıyoruz.

Arkasından Alex'e dönmüştü: Rusya-Kanada veya St. Petersburg-Montreal ticaret bürolarını tarayacak bir Rus'a ihtiyacımız var; şirket listelerini, emlak bürolarını tarayacak, bir Kanadalıya ofis kiralayan emlakçi var mı, arayacak.

Bence olayı fazla büyütüyoruz, demişti Alex. Paul, Don Juan değil, bağlandığı kadın da herhalde Rusya güzeli veya St. Petersburg güzeli değil. Hayatının hatasını yaptığını anlayıp emekleyerek bizden özür dilemeden önce kadınla ne kadar kalabilir? Paul'ün parasını kestikten sonra kadın onunla ne kadar kalacak? Kadınların önünde eridikleri tiplerden değil. Yanılsam bile, bu ne kadar zarara neden olabilir? Kadına Mossad ajanı olduğunu söyleyecek hali yok ya.

Udi'nin sekreteri tarafından yazılan dahili protokollerde bile böyle kişisel yorumlardan çekinmediklerine şaşırdım. Benim aşk hayatım anlaşılan herkesi ilgilendirmişti. Ancak Udi'nin bu yöne çekilmediğine sevindim.

Yeter, Alex. Bizden birinden bahsediyoruz, buna saygı gösterilmesini rica ediyorum, demişti.

Levanon'a dönmüştü. Elinde kaç adam var?

Şu anda burada, yarın yola çıkarabileceğim dört adamım var. Avrupa'dan gönderebileceğim birkaç adamla takviye edebilirim ama tatillerine mal olacak bu. Operasyon ekiplerinin çoğu Noel tatili nedeniyle İsrail'e dönmek üzereler. Fakat herhalde Petersburg'da da Noel, orada da ofisler kapalı olacak, herkes tatile çıkıyordur muhtemelen; bence insanları boşu boşuna harekete geçiriyoruz.

Düzeltme yapayım, demişti Alex. Ortodoks Kilisesi'nin Noel'i 6 Ocak gecesi, fakat Kış Festivali 25 Aralık'ta başlıyor.

Sokaktaki ve ofislerdeki kutlamalar açısından ne gibi bir önemi var bunun, diye sormuştu Udi.

En büyük kutlama miladi takvim yılının sonunda, 1 Ocak'ta. Sovyetler Birliği döneminde her tür dini simgeyi atmak istemişlerdi, o nedenle bu merkezi ve neredeyse tek etkinlikti. Ruslar tatile otuz birinde çıkar, ancak yabancı turistler Batı'da tatil başladığında, yani 25 Aralık gibi gelirler, o zaman da Petersburg'daki Kış Festivali etkinlikleri başlar. Şimdi dine dönüş başladığından 6 Ocak gecesi ayinler var, bütün

bu dönem boyunca ara ara tatildeler. Bazen bu durum 13 Aralık'a kadar sürer, yani Rus yılbaşına kadar.

O zaman o dördünü yarın yola çıkmaya hazırla, diye karar vermişti Udi. İstihbaratta ne var, diyerek dairenin istihbarat subayına dönmüştü.

Paul için daha gitmeden önce malzeme hazırlamıştık, demişti Moshiko, İstihbarat Bölümü Başkanı, Don'a da brifing verdik. O zamandan beri Noga bayağı uğraşıp uydu görüntülerini, St. Petersburg hakkında bulduğu birkaç filmi ve turist kitaplarından şehirdeki sitelerin ve gezi yollarının resimlerini hazırladı. Ayrıca Eli'yle birlikte değişik güvenlik güçleri hakkında ayrıntılı bir brifing hazırladık.

Tam bir hedef ülke sayılmaz, biliyorsunuz, değil mi, diye açıklama getirmişti Udi. Paris veya Amsterdam'a benzeyebilir, ancak Petesburg'a dikkatli yaklaşmak gerekir, yumuşak hedefe yaklaşır gibi.

Tabii, diye katılmıştı Moshiko. Brifing de öyle diyor.

Udi özetlemişti: Herkesin bu akşam istihbarat brifinginden geçmesini ve yarın çıkmaya hazır olmasını istiyorum. Levanon, yarın gün boyunca değişik ülkelerden gidip ayrı otellerde kalsınlar.

İki çift halinde göndereceğim, demişti Levanon. Noel'de yalnız dolanan Avrupalılar şüphe uyandırır.

O üç gün içinde Anna ve ben kiralamak istediğimiz dükkânı da bulmuştuk. Kendi adamızda, mümkünse dairemizin yanından geçen 7 numarayla gidebileceğimiz bir yer istiyorduk.

Dükkân harika bir yerdeydi. Geniş Bolşoy Caddesi'yle "ortadaki" ona paralel Sardeni Caddesi arasında dikine giden sokakların adları rakamlardı. Altı ve yedi numaralı sokaklar birleşip geniş bir yaya alanı oluşturuyordu. Bu alanın merkezinde iki sıra ağaç ve iki yanında dükkânlar, lokantalar ve kafeler vardı. Sadece köşedeki iki kilise bu alana Rus

havası veriyordu, gerisi Avrupa'nın hareketli şehir merkezlerine benziyordu. Kısa yaya bölgesinin merkezinde, güzel binalardan birinin giriş katında üstünde Satılık veya Kiralık yazan bir kitapçı dükkânı bulduk. O kadar sevindik ki istedikleri yüksek fiyatı kabul ettik. Burası anlaşılan yerlilerin tercih ettiği bir sokaktı, üniversiteye yakınlığı büyük ihtimalle çok üniversite öğrencisinin gelmesine neden oluyordu, dükkân sahibi şehir merkezinden bile müşterileri olduğunu söyledi.

Bu sefer emlakçinin adının yazılması oyunu işe yaramadı, çünkü aynı zamanda belediyeye, Ticaret Bakanlığı'na ve Küçük İşletmeciler Dairesi'ne de kayıt yaptırmak gerekiyordu. Dükkânı Anna'nın adına yapmak istediğimi belirttim, Anna şaşırdı ama itiraz etmedi: Yabancıların Rusya'da ticarethane açmaları kolay değildi.

Marangozlar duvarlara raf yapmaya başladılar. L şeklindeki dükkânı ikiye böldük, uzun kolu Rusça kitaplara ayrılırken, kısa kolda başka dillerdeki kitaplar bulunacaktı. L'nin köşesine her biri kendi kısmına bakan iki satış noktası yerleştirdik. Masa bizi müşterilerden ayırıyordu ama iskemlelerimiz iç tarafta ve yan yanaydı. Anna'nın dükkânından getirdiğimiz kitaplar Rusça bölümünün büyük bir kısmını doldurdu, "benim" tarafımın çoğu boştu.

Boş zamanlarımızda Anna beni mutlu yıllar geçirdiği üniversiteye, Rus Edebiyatı Enstitüsü'ne ve yabancı edebiyatlar konusunda dersler aldığı Filoloji Enstitüsü'ne götürdü; arkasından öğrenci merkezindeki ucuz kafeteryada tatlı yedik. Tepsiyi ne kadar doldurursam doldurayım yüz elli rubleye, yani yirmi şekele ulaşamadım. Ucuz yer sadece öğrencileri değil aynı zamanda yakındaki binalarda çalışan ordu ve devlet görevlilerini de çekiyordu. Öğrenci merkezinden çıktığımızda Anna beni merkezin karşısındaki alanda duran heykele götürdü. Andrey Saharov, dedi. İsim tanıdık mı?

İsmin tanıdık geldiğini ama tam olarak hatırlayamadığımı mırıldandım.

Bayağı tanınmış bir rejim muhalifi. Şimdi buradaki alanı onun adına ithaf ettiler, hatta şuradaki taşta "Saharov Akademisi" yazılı. Ancak karısı Yelena Bonner'in buna karşı çıktığını duydum. Başka yerlerde, Amerika'da, İsrail'de adını daha saygın yerlere verdiler.

Kudüs'e girişteki Saharov Bahçeleri'nden geçerken çok kez trafiğe takılmışlığım vardı, yüzümün ifadesini bozmamaya çalıştım.

Yeni yıl tatili yaklaşırken eve kataloglar götürdük; akşamları mobilyaları sürekli taşıyıp nihayet hoşumuza giden yerlerine koyduktan ve kıyafetleri dolaplara, mutfak eşyalarını mutfağa yerleştirdikten sonra, sarılarak oturup benim kısmım için sipariş vermek istediğimiz kitapları seçtik. Anna Doğu Kültürleri ve Uluslararası İlişkiler okuduğumu ve biraz Çince bildiğimi biliyordu; bana Doğu edebiyatı ve politik konular hakkında kitaplar sipariş etmeyi önerdi. Devlet ve politika konularıyla ilgilenmese de, benim Çin'den bahsetmemden haz alıyordu – ondan Çin'e gittiğimi saklamamış, ama dersler çerçevesinde gittiğimi söylemiştim. Anna'nın beni özel bir dinleme şekli vardı, sanki söylediklerimi içiyordu ve her cümlem onda yeni bir kıvılcım yakıyordu. Tanıdığım Çin edebiyatı hakkında biraz konuştuk ve geceleri uzun uzun büyük dünya yazarları hakkında sohbet ettik.

En çok hangi kitabı sevdin, diye sordu birden.

Aslında bunu hiç düşünmedim. Çok okurum, çocukluğumdan beri, ama hiç kendime bir sıralama yapmadım.

Anna ısrar etti: Sevdiğin bir kadın kahraman, kendisine benzemek istediğin bir erkek kahraman, seni saran bir konu, seni sarsan bir çatışma, hatta seni etkileyen bir tarza bile razıyım.

Beni heyecanlandıran, kendisi gibi olmak istediğim kahra-

man, diye yanıtladım bir süre sonra, gençliğimden hayal meyal hatırladığım Jack London'ın Martin Eden'i.

Suda intiharı değil umarım, dedi Anna.

Hayır, sadece o değil. Geniş omuzlu, sallapati yürüyen biri olarak tasvir edildiğini hatırlıyorum; nesnelere zarar vermekten korkması, bu sakarlığının sessizliğiyle birleşmesi, kuvveti, yazması bana çok dokundu. Çocuktum, gençtim ama onun gibi hissettim. Omuzlarım genişti, çok kuvvetliydim, iyi konuşmayı bilmiyordum, çok okuduğum için biraz yazar, biraz da denizci ve savaşçı olmak istiyordum...

Gerçekten intihar ettiğini biliyor musun, dedi Anna.

Evet, dedim. Jack London'ın denizci olduğunu biliyordum, kitapta otobiyografik öğeler olduğunu tahmin ettim, sevdiğim de oydu zaten. Fakat en çok, kendisiyle çatışan ve kendisini ve onu bunalımlara sürükleyip rahat bir hayat sürmesini engelleyen dürtülerini anlamayan adama kendimi yakın hissettim.

Anna bacağımı sevgiyle okşadı. Sen de böylesin, dedi. Sende bunu görüyor ve hafifletmeyi o kadar istiyorum ki.

Ya sen? Sen en çok neyi seversin? Odak noktası olmak istememiştim.

Ben en çok *Kolera Günlerinde Aşk*'ı* sevdim. Okuduğum en güzel aşk hikâyesiydi. O kadar çok insan gençlik aşkıyla birlikte olamıyor ve hayatını o aşkı düşünerek geçiriyor ki. Marquez, Fermina'yı sonunda Florentino'nun kollarına geri döndürdüğünde beni çok sevindirdi. İkisi artık yaşlıydılar, Fermina eski halinin sadece gölgesi gibiydi, buna rağmen aşk kazandı. İnanmaktan, sevmekten ve denemekten vazgeçmemeleri çok heyecan verici. Yeniden karşılaşmak istediğim hiçbir gençlik aşkım yok ama buna rağmen kitap bana o kadar yakın geldi ki.

* Gabriel Garcia Maquez, Can Yayınları.

Aşkımız zirvesindeydi, Anuşka son derece güzel ve olgundu, kitabın başındaki gençler de değildik, sonundaki yaşlılar da, ancak bir şey söylemedim. Aşkımıza yıkımın tohumları serpilmişti bile, sonunun ne olacağını kim bilebilirdi.

34

Dört hücre üyesi gündoğumuyla birlikte Avrupa'ya havalanmışlardı, öğle saatlerinde sahte kimlikleriyle St. Petersburg'a doğru yol alıyorlardı.

Ariel sabahın erken saatlerinde Udi'yi evden aramış ve Montreal'deki hesabın kapatılmasında sorun yaşadım, demişti, planladığımız gibi geri mi dönmeliyim, yoksa sorun çözülene kadar burada mı kalayım?

Sorun nedir, diye sormuştu Udi, hâlâ uykulu.

Bir gün önce İsrail'den hesaba büyük miktarda para aktarılmış, arkasından da Rusya'ya aktarılmış, borsalar kapanana kadar döviz kurları belli olmayacak, arada fark olması bekleniyor.

İsrail'den hesaba aktarma mı? Şimdi Udi tamamen uyanmıştı. Montreal'de Paul'ün kurduğu şirketin hesabı İsrail'le her türlü bağlantıdan uzak olmalıydı.

Üstelik miktarları tahmin edemezsin, diye ekledi Udi. Bir milyon şekel gibi bir miktar. Herhalde İsrail'deki bütün parasını oraya aktardı.

Transfer Rusya'daki şirketin hesabına mı gönderildi? Şirketi bitirdi mi?

Hayır. Rusya'da paranın aktarıldığı hesabın numarasını aldım, şirketin numarası değil. Rusya'daki şirket temiz.

Kısacası, Montreal'deki hesabı kapatabildin mi?

Şu anda kapatılamıyor, sana anlattığım nedenden, ama Rusya'daki şirketin hesabıyla ilişkisini kestim ve bu farklar dışındaki tüm faaliyeti bloke ettim.

Bu şimdilik yeter. Dönüş uçağın ne zaman?

Şimdi burada saat gece bir, sabah yedide Viyana'ya uçağım var, gece on birde İsrail'e varırım.

Belgelerle birlikte doğrudan ofise gel, demişti Udi. Ciddi bir şekilde üzerinden geçmemiz gerekecek.

Bundan kısa bir süre sonra Alex aramıştı, verdiği bilgiler pek parlak değildi. "Pamuk Tarlası"nı kullanan ajan o gece kaynağıyla buluşmuştu. Kaynağı ona "St. Petersburg'dan Anna Petrovna Starçev'in eski KGB'nin casus avcısı olduğunu ve büyük ihtimalle FSB için de aynı görevi yaptığını" söylemişti.

Onu bulmamıza yardımı dokunabilecek bir şey verdi mi, diye sormuştu Udi sabırsızlıkla. En azından telefon rehberinde kayıtlı altı kişiden hangisi olduğunu biliyor muydu?

Baba ismi, Petrovna, telefon rehberinde yazılı değil, demişti Alex. "Pamuk Tarlası" sadece sana söylediklerimi söyledi.

Adres, tasvir veya çalışmaya başlayabileceğimiz bir ipucu vermedi mi?

Hayır, demişti Alex, aldığım talimat, fazla baskı yapıp Paul'ü şaibe altında bırakmamaktı.

Kaynağın gizli bağlantısı var mı?

Hayır, henüz o aşamada değil. Ancak birkaç haftada bir Avrupa'ya giden bir işadamı.

Söyledikleri doğruysa o kadar vaktimiz yok, dedi Uri. Ajan hâlâ onunla mı?

Öğlene kadar, demişti Alex.

O zaman çok acil istihbarat talimatı çıkar; adres, tasvir ve

her tür ayrıntıyı öğrenmemiz lazım. Adama yanıtları olduğu an görüşmeye gelmesi için talimat versin. Teşvik etmek için de bir hediye bulsun.

Udi hızla Glilot'taki Mossad merkezine gitmişti, büronun sekreteri gelir gelmez onu içeri almıştı.

Duble espresso, sözleri sekreterin kayıt cihazına kaydolmuştu, Mossad Başkanı da üçüncü kahvesini istemişti.

Olabilecek haberlerin en kötüsü değil ama parlak da değil, demişti Udi otururken. Öncelikle sabah çıkarttığımız dört adam gün içinde Petersburg'a vardılar.

Şimdilik iyi, diye yanıtlamıştı Mossad Başkanı.

Ama iyi haberler buraya kadar. Ariel şirketin Kanada'daki banka şubesine gitti. Anlaşılan Paul dün büyük miktarlarda aktarma yapmış, herhalde İsrail'deki her şeyini Montreal'deki hesap aracılığıyla Petersburg'da açtığı yeni bir hesaba aktarmış.

Orospu çocuğu, demişti Mossad Başkanı.

Bu, Kanada'daki şirketi İsrail'le ilişkileri nedeniyle kirletiyor, aynı zamanda kur farkı nedeniyle hesabın kapatılmasını önlüyor ve tabii İsrail'le tüm ilişkisini kesip orada yaşama konusunda ciddi olduğunu da gösteriyor. Üstelik bu sadece dertlerimizin yarısı.

Ah, dahası da mı var?

Evet. Rusya'daki kaynak St. Petersburg'da bulunan bir Anna Petrovna Starçev'in eski KGB'nin casus avcısı olduğunu ve büyük ihtimalle FSB adına çalıştığını söyledi. Ancak kadın hakkında ayrıntı verememiş, senin de hatırladığın gibi en az altı tane Anna Starçeva var.

Petrovna sayıyı azaltıyor, hepsinin babasının adı Petrov değil herhalde. Zaten o altı taneden biri değil, demişti Mossad Başkanı kendinden emin. Casus avcısının adını telefon rehberine yazdırtacağını mı sanıyorsun?

O zaman şu anda hiçbir ipucumuz yok. "Tarla" adres ve ayrıntı getirmesi konusunda talimat aldı.

İyi, bari Paul'ün ne olduğunu biliyoruz; senin bölümünde adamın aziz veya zavallı olduğunu düşünen iyi niyetli herkes şapkasını yemeye başlayabilir, demişti Mossad Başkanı. Çocuk gerçekten firar etti, en kötü ihtimalle casus avcısı tarafından baştan çıkartıldı ve şimdi FSB'nin ellerinde.

Ya da bu KGB'li Anna değil ve Paul bizden ayrılıp ona sığındı, yani aşk firarı.

En kötü ihtimale göre hareket etmeliyiz. En azından emin olana kadar. Yolda kaç adamın var dedin, dört mü?

Evet, ayrıca eve dönmeye veya tatile çıkmaya hazırlanan birkaç tanesini daha gönderebilirim.

İyi. O dördü ara vermeden adreslerde izlemeye başlasınlar. Çekim ekipmanları var mı?

Evet, her gün dört adresi videoyla, diğer ikisini de gözetleme yoluyla izleyecekler.

Hafta başına büyük bir ekip hazırla, ekibi kaçırma ihtimaline göre oluşturun. Ve kaçırmayı planlamaya başla.

Bu arada, eğer bulursanız, yalnız kalmasını bekleyin, arkasından yanına gidip dönmesini talep ettiğimizi söylesinler. O andan itibaren artık yalnız kalmayacak. Kuyruğundasınız.

Tehlikenin farkındasındır herhalde, demişti Udi. Kadın gerçekten KGB ise ve Paul gerçekten taraf değiştirdiyse, onun karşısına çıktıklarının saniyesinde bizimkilerin hepsi tutuklu. Paul de tabii ki kaçacak.

Ona yaklaşıp konuşmaktan daha iyi bir seçenek görebiliyor musun? Doğrudan kaçırma aşamasına geçmek doğru mu sence, diye sormuştu Mossad Başkanı.

Hayır, Rusya'dan kaçırmak karmaşık bir iş olmalı. Ben sadece seçeneklerimizin pek iyi olmadığını belirtiyorum.

Netsach'ın sekreteri kapıyı çalıp dışişleri dairesinden ekibin onu toplantıya beklediğini söylemişti.

Bana her gelişmeyi haber ver, görmüşler, görmemişler, "Pamuk Tarlası"ndan haber var, vesaire. Bu arada, ne kadar para aktarmış?

Belgeler yolda, Ariel'e göre bir milyon civarında.

Orospu çocuğu. Sadece kimlik değiştirmeye değil, cinsiyet değiştirmeye bile yeter.

Şekel, dolar değil.

Orası ucuz ama, değil mi?

Rus kadınına yazık değil mi, cinsiyet değiştirme, diye Udi de müdürünün şakasına katılmaya çalışmıştı.

KGB'li kadının taleplerinden biridir herhalde.

Udi ofisine indiğinde dairenin üst düzey yetkililerini toplantıya çağırmıştı. Protokolü okurken insanları hayal edebiliyordum; daha ofislerine girip yeni oturmuşken kahveleriyle birlikte Udi'nin ofisine gidiyorlar.

Durum biraz değişti, diye açmıştı konuyu Udi. Paul'ün bizimle ilişkisini kestiğini ve Rusya'ya kesin yerleşme kararı aldığını belirten işaretler var, bunun dışında yanındaki kadının KGB'nin casus avcısı olma ihtimali var.

Bu işaretler ne kadar kesin, diye sormuştu Levanon.

Kesin değil, ama varsayımımızı değiştirmemizi gerektirecek kadar önemli, diye yanıtlamıştı Udi. Yeni bir duruma hazırlanmalıyız, bu yolun sonunda Paul'ü kaçırıp ülkeye geri getirme olasılığı var. Ben de şimdi ön hazırlık aşamasını başlatıyorum.

Masanın etrafındakiler şaşkınlıktan itiraza kadar varan değişik tepkiler göstererek mırıldanmışlardı. Udi devam etmişti:

Yazmaya başlayın arkadaşlar, karar yazdırıyorum: Görev, Paul'ün en yakın sürede bulunması ve ülkeye geri getirilmesi. Ana aşamalar: yirmi dört saat takip, ilişki ve bağlantı yakalama, konuşmaya çalışma, işe yaramazsa kaçırma; umarım o

noktaya gelmeyiz. Operasyon Bölümü: Levanon, sen şimdi altı kişilik bir ekip kuruyorsun, olur da Boaz'ın şu anda havadaki ekibi Paul'ü bulabilirse ekip yarın yola çıkmaya hazır olsun. Paul bulunamazsa bu ekip buradan ayın birinde çıkacak. Aynı zamanda kaçırma için bir ilk plan hazırla. Nasıl, nerede, kim, gizli daire, ulaşım araçları ve tüm o ıvır zıvır. İlk taslağa bu akşam beraber bakalım istiyorum. Aynı zamanda ekibin de bugün hazırlık brifingi almasını istiyorum.

Protokolde Levanon'un tepkisi yer almıyordu, onun sustuğunu ve bir şeyi beğenmediğinde yaptığı gibi kalemini çiğnediğini veya resim çizdiğini hayal edebiliyorum.

İstihbarat, diye devam etmişti Udi. Moshiko, göreve bir istihbarat subayı atamanı istiyorum, ama operasyonel istihbarat subayı olsun, altyapı istihbarat subayı değil. Kaçırma operasyonu için gerekli tüm istihbaratı hazırlamak lazım, bu da az değil.

Güvenlik, Eli. Yeterince tanımadığımız bir yerde çalışacağız. Sistemde Rus güvenlik kuvvetlerinin ve özellikle de Petersburg'daki güvenlik kuvvetlerinin çalışmaları hakkında ne varsa toplamanı istiyorum. Yabancıları takip, otellerde denetleme, bariyerler, vesaire.

Bunu daha Paul Rusya'ya çıkmadan önce yaptık, demişti Eli, arkasından da Don ve Boaz'ın ekibi çıkarken.

O sadece temel bilgiydi. Şimdi kaçırma senaryosuna yönelik istihbarat toplamak lazım. Hangi kuvvetleri kullandıklarını, ne kadar zamanda bariyer kurabildiklerini, sınır kapılarında ve havaalanlarındaki kontrolleri nasıl aşabileceğimizi ve benzer bilgileri istiyorum.

Eli söylenenleri dudaklarını büzerek yazmıştı. Udi'nin emirleriyle yarattığı operasyon havası tartışmaya yer bırakmamıştı.

Alex, diye Rusya ve BDT Ülkeleri Bölümü Başkanı'na dönmüştü Udi. Ekibe yapışık Rusça konuşan bir adam istiyo-

rum. Değişik kaynakların aranmasında bağımsız çalışmalı ve bir şey aramak için ihtiyaç olduğunda ekip onu kullanabilmeli. Sorusu olan?

Arada hesap yaptım, demişti Levanon. Altı kişiyi bugün brifinge getirmek ve yarın sabahtan itibaren hazır olda tutmak için beş kişinin tatilini hiç etmem gerekecek. Üç tanesi yeni indi, iki tanesi de Avrupa'da.

O zaman hiç et. Burada kal, sana her şeyi anlatacağım. Arkadaşlar, iş başına, diye diğerlerini göndermişti, Udi.

Udi'nin protokolleri yazan sekreteri de odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra Udi ve Levanon yalnız kalmışlardı.

Gerçek hikâye ne, demişti Levanon öfkesini dizginleyerek.

Udi elindeki bilgileri vermişti.

İnanmıyorum, demişti Levanon.

Neye inanmıyorsun?

Para hikâyesine ya da kadın hikâyesine.

Para konusu belgelendi. Kâğıtlar Ariel'de.

Para aktarmadı demiyorum. Ben diyorum ki aktardıysa ne olmuş yani? Orada kadınla birlikte yaşamak istiyor.

Casus avcısıyla mı, demişti Udi öfkeyle.

İşte ben ona inanmıyorum. Sorun sadece Petersburg'da altı tane Anna Starçeva olması değil, bir de "Pamuk Tarlası"nı düşün. Herhalde ayda yüz dolar emekli maaşı alan eski bir KGB çalışanı, gelip ona böyle bir soru soruyorlar. Hiçbir şey bilmediğini veya böyle bir kadın çalışan olmadığını söylerse adamla senede bir görüşecekler, o da bizden senede zavallı bir yüz dolar almaya devam edecek. Böyle biri olduğunu söylerse daha fazla soru soracaklar ve her görüşmeden yüz dolar alacak, her seferinde de bir daha görüşme olabilmesi için yarım yanıtlar verecek, bu açık.

Dinle, "Pamuk Tarlası"nın profili bu değil, adam başarılı bir işadamı, ama önemli olan bu da değil. Bana öylesine bir

kadının, parasının hepsini Rusya'ya aktarıp bizimle ilişkisini kesmesine neden olacak kadar başını döndürdüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?

Levanon düşünceye dalmıştı. Bilmiyorum, demişti, ama kaçırma? Rusya'da adam kaçırmayı ayarlamanın ne denli zor olduğunu biliyor musun? Arada deneyebileceğimiz aşamalar olmalı.

Mesela?

Mesela Boaz veya Yoav yerine senin veya benim konuşmam. Boaz ve Yoav'la ne alakası var ki? Onları ciddiye almayacaktır.

Diyelim öyle yaptık. Diyelim sen konuştun veya ben konuştum, bize arkadaşlar, ben âşığım, üzgünüm, bu benim hayatım, sizin yüzünüzden yeniden mahvetmeyeceğim, dedi.

O zaman kadının casus avcısı olduğunu söyleriz.

O da inanmayacak. Sonra?

İkna ederiz, demişti Levanon. İkna etmenin yolları var.

Dinle, gel başlayalım, demişti Udi. Söylediğine itiraz etmiyorum, ama en kötü ihtimale göre hazırlanalım.

Böylece, demişti Levanon bana bir sene sonra biraz özür diler gibi, seni takip etmeye başladık. Daireyi tanıyorsun, operasyon başladı mı, yokuştan aşağı yuvarlanan römork gibidir. Kimse durduramaz. Kabul et, olaylara bizim açımızdan baktığında fazla bir seçeneğimiz de yoktu.

Kabul etmekte zorlandım. Bundan sonra yaşanan olaylardan çok fazla yara almıştım.

35

Boaz'ın ekibi Petersburg'a indi ve otellere hızlı bir giriş yaptıktan sonra lokantada Don'la buluştular. Don onlara ofisimin ve dairemin tasvirlerini ve şehirdeki Anna Starçevaların adreslerini vermişti. O evler ve mahalleler için günlük programlarını, polis devriyelerini, holiganların ve sarhoşların dolandıkları saatleri ve yerleri açıklamış, nerede gözetlemeye yattığını ve nerelerin komşuların şüphesini uyandıracağını anlatmıştı. Arkasından Boaz'la adresleri gezmiş, ona gözlem ve devriye düzeninin planlarını hazırlamasında yardımcı olmuş, arkasından eşyalarını toplayıp Avrupa'ya, oradan da İsrail'e uçmuştu.

Boaz'ın adamları buz gibi soğukta günlerce çalışmış, arkasından olası birkaç Anna Starçeva'yı takip etmişlerdi, ama yeni yıl tatiline kadar ellerine hiçbir şey geçmemişti. Alex'in yanlarına verdiği Rusça konuşan Roman da fazla yardımcı olamamıştı. Ajanlar deniz kıyısındaki Morskaya Sokağı'ndaki bloklara gelmiş ama bir şey bulamamışlardı. Vasilyevski'nin trafiğe kapalı güzel kısa sokağına gelmişler; hatta orada olup

kitapları düzelttiğimiz, masaları ve dolapları yerleştirdiğimiz saatlerde dükkânın önünden geçmişler, fakat dükkânın veya dairenin bize ait olduğunu belli eden hiçbir şey görmemişlerdi.

31 Aralık'ta gece yarısı Anna ve ben bir şişe şampanya açıp dairemizin yan penceresinden aşağıda kutlamalarla hareketlenen şehre baktık; beyaz kar örtüsünün ve şehri süsleyen renkli ışıkların güzelliğiyle sarhoş olduk. O sırada yeniden kar yağmaya başladı, Anna sevinç çığlığı atıp beni öpücüklere boğdu, birlikte nice güzel seneler geçirmemizi diledi. Ne kadar saftık.

Ertesi gün ağır ağır karlı bahçelerde ve meydanlarda dolaştık. Öğlen saatlerinden itibaren yöre halkı gecenin sarhoşluğundan uyanıp çocuklarıyla parklardaki uydurma oyuncaklarda dolaşmaya başladı. "Ded Moroz" ve "Sneguroçka", kardan dede ve kız torunu olarak giyinmiş çiftler bir örnek, kırmızı-beyaz veya mavi kıyafetleriyle ortalıkta dolanıp heyecanlı çocuklara hediyeler dağıtıyorlardı. Hiçbir zaman böyle bir aile olmayacağımızı bildiğimiz için, bir şey söylemesek de gözlerimiz yaşardı.

Dairemize dönüp son gecelerde yaptığımız gibi kataloglara baktık. Amos Oz ve David Grossman'ın tercüme edilmiş ve her saygın dükkânın elinde bulundurması gereken kitaplar olarak işaretlenmiş kitaplarına gelince üzerinde durmadan kataloğun sayfalarını çevirmeye devam ettim, ama Anna sayfaları geriye çevirip fikrimi sordu.

Fikrim yok, dedim, çıkarabildiğim en umursamaz ses tonunu kullanarak.

Tanımadığın için mi, diye sorarak gözlerini bana dikti.

İkisinin adını duydum ama ayrıntı hatırlamıyorum, dedim gözlerimi katalogdan kaldırmadan.

Ben hatırlıyorum, hem *Michael'im*'i, hem de *Bakınız: Sevgi*'yi. *Bakınız: Sevgi*'nin Momik'le ilgili ilk kısmının okuduğum en büyük çocuk edebiyatı olduğunu düşünmüştüm,

Charles Dickens veya Mark Twain'den aşağı kalır yanı yoktu. Ancak sonraki bölümleri aynı şekilde beğenemedim. Belki sorun tercümedeydi, üstelik ben kitabı İngilizce okudum, o zaman şimdiye göre daha da zordu İngilizce okumam.

Mırıldandım, bakışlarımı ona çevirmeye cesaret edemedim. Hem Oz'u hem de Grossman'ı çok severdim. Oz'un kitaplarıyla büyüdüm, Grossman'laysa kitaplarıyla ilgili yaptığı bir konuşmada tanışmıştım.

O zaman sipariş vermek üzere işaretliyorum, dedi Anna ben yanıt vermeyince.

Pekiyi, dedim, boğazım düğüm düğüm. Orit'le o konuşmamız gibi, Grossman ve Oz'un bilincime atılması, hâlâ inşa etmekte olduğum sahte kişiliği güçlü bir biçimde sarstı ve kendimi içine soktuğum sürecin ne kadar zor olduğunu hatırlattı.

İyi misin, sevgilim?

Boğazımı temizledim, gözlerimi kaldırmadan, iyiyim, dedim.

Yeni yılın ikinci gününde dükkânımızı açtık. Henüz yerleştirilmeyen birkaç raf vardı, tabelalar daha gelmemişti ve birçok dükkân sahipleri tatile çıktığı için kapalı kalmıştı, ancak biz başlamak istiyorduk. Aynı gün başlarında Yoav'ın bulunduğu altı ajan da St. Petersburg'a geldi ve bizi daha sıkı aramaya başladılar. Yeni yılla Rusya'daki Noel arasındaki dönemde şehre binlerce turist aktı. Dükkânımızın Vasilyevski Adası'nın hoş yürüyüş alanında bulunması ve hem yerel edebiyat hem de Batı edebiyatı bölümlerinin olması, bölge halkını ve turistleri çekmişti. Böylece birkaç gün deneme şeklinde geçerken, levhaları astıktan sonra asıl patlama gerçekleşti.

Anna doğuştan satıcıydı, müşterilere karşı son derece sabırlıydı ve bilgi küpüydü, bu sayede birisi istediğinde tavsiye verebiliyor, müşteri belirli bir istekle gelmişse kitabı hemen

bulabiliyordu. Benim öğreneceğim ve geliştirmem gereken çok şey vardı. Sayısı az olmayan musibet müşterilerden bir an önce kurtulmak istiyordum. Birinin bir avuç soruyla gelip hepsine yanıt aldıktan sonra değişik raflardan bir sürü kitabı karıştırıp hiçbir şey almadan çıkıp gitmesini anlamıyordum. Belki bu doğaldır ama ben kişisel hayatımda bir dükkâna ancak belirli bir ihtiyacım varsa girer, gerekeni hızla alır, parasını öder ve çıkarım; bu tarz insanları anlamakta zorlanıyordum. Yabancılar doğal olarak benim bölümüme geliyorlardı, ama ben genellikle üçüncü sorudan sonra artık sorularına yanıt veremiyor, Anna'nın yardımına ihtiyaç duyuyordum. Güzelliği ve gözlerinin ışıltısı, istediklerini bulamayanların bile bir kitapla çıkmasına neden oluyordu.

Her günün sonunda dükkânı kapatıp perdeleri çektikten sonra oturup hesapları yapardık, satışlarımız sürekli yükseliyordu.

Tabelalar getirilip dükkânın kapısının üstüne yerleştirildi. Ben fazla dikkat çekici levhalar istemiyordum, Anna da mütevazı bir görüntü istiyordu. Tabelaların birinde "Knigi", yani Rusça "kitaplar" yazılıydı, diğerinde de "Books".

Bundan birkaç gün sonra Roman Küçük İşletmeler Müdürlüğü'nde kitapçı dükkânımızın kaydını buldu. Hemen sevinçle Yoav'a haber verdi, Bayan Anna Petrovna Starçeva küçük işletmeler listesinde Vasilyevski'deki altı numaralı sokakta bir kitapçı dükkânının sahibi olarak kayıtlıydı. Bundan bir saat sonra Harry dükkâna girdi.

Harry'yi tanımıyordum, içeri girdiğinde ondan şüphelenmedim. O sırada dükkânda beş-altı müşteri vardı ve Harry benimle konuşmadı, sadece rafların arasında dolandı. Genç, sarışın bir adamdı, Yoav'ın ekibine Avrupa ekiplerinden birinden alınmıştı ve daha önce yollarımız kesişmemişti. Görüntüsünden Rus olmadığını bile anlamadım, özellikle de beni gördükten bir süre sonra Anna'nın kısmında dolanınca.

Bana başka bir açıdan bakmış, arkasından çıkıp Roman'ın bulgularını doğrulamıştı.

Yoav, Harry'yi dükkânı gözetlemesi için bıraktı, kendisi dükkânın önünden geçti, ekibi Sardeni Sokağı'nın köşesindeki McDonald's'da topladı ve İsrail'e haber verdi. Boaz ve ekibi bir hafta çalıştıktan sonra şehri terk edince, genç bir ekip lideri sayılabilecek Yoav arazide en yetkili subay olarak kalmıştı.

Bulunduğum haberi merkezde hızla yayılmış ve Udi, Levanon ve Mossad Başkanı arasında kısa bir istişareden sonra, benimle doğrudan konuşulmadan önce kancaların bulunmasına karar verilmişti. Böylece bu karşılaşmadan sonra yeniden kaybolursam beni nerede aramaya başlayacaklarını bileceklerdi.

Pekiyi, arkadaşlar, tahmin ettiğimizden kolay oldu, dedi Yoav adamlarına. Roman'ın getirdiği bilgiyle Harry'nin gördükleri birbirini tutuyor, bu da hedefe kendimizi göstermemize gerek kalmaması demektir. Paul'e, diye kendini düzeltti. Merkezin birkaç dakika önce verdiği talimata göre şimdi Paul ve Anna'nın alınmasına hazırlanıyoruz. Anna'nın dükkândaki kadın olduğunu tahmin ediyorum. Şu anda yeniden belirlenen amacımız dairelerinin konumunu ve varsa başka kancaları bulmak, düzenlerini belirlemek ve en önemlisi ilişkilerini belirlemek. Kimlerle, ne zaman, nasıl buluşuyorlar? Fotoğraflar dahil.

Onu tanıyan birinin bize kesin bir kimlik tespiti yapması iyi olmaz mı, diye sormuştu Debi, ekipteki kadınlardan biri. Harry onu sadece fotoğraftan tanıyor, istihbarat brifinginden.

Doğru, bu yüzden gözetleme işinde ben de Harry'ye katılacağım şimdi. Ekipten sen, Harry ve Rozi onu tanımıyorsunuz. Çıktığında siz ona yakın çalışacaksınız. Guri, Nadav ve ben kadın üzerinde çalışacağız.

Şu andan itibaren dükkânın yakınında iki araba istiyorum, her takip ekibi için bir tane. Debi, Paul üzerinde çalışacak

ekipten sen sorumlusun; Guri, Anna üzerinde çalışacak ekipten de sen sorumlusun. Dükkânın karşısında bir Sbarro ve bir Coffee House var, ikisi de gözlem açısından iyi yerler. Bu sokakta tabii ki arabalara giriş yok, fakat hem Bolşoy hem de Sardeni'de park edecek yerler var. Bu iki sokaktan otobüs de geçiyor, yedinci sokakla Sardeni'nin köşesinde metro var. Henüz ulaşımlarını nasıl sağladıklarını bilmiyoruz. Otobüs ve metro bileti hazırlayın.

Debi ve Guri araba kiralamaya çıkarken ekibin geri kalanı dükkânın karşısında izleme noktalarına yerleştiler.

Anna ve ben belirli bir düzene alışmaya başladık. Sabah dokuzda evimizden çıkıyor, kısa bir süre sonra dükkânı açıyorduk. Öğlen saat birde birimiz öğle yemeğine çıkıyordu, bir saat sonra da diğerimiz, akşam beşte dükkânı kilitliyorduk. Tatil atmosferinden yararlanmak için iki kere Anna'nın sevdiği bir Balkan lokantasına gittik, bir gece de Filarmoni Orkestrası'nın aylık konserlerinden birine. Anna'nın ricası üzerine konser serimizi ve oturduğumuz yerleri değiştirmişlerdi. Etrafımızda fısıldaşmalar istemiyorum, demişti.

Heyecan dolu Anna konser öncesi beni Mariinski Tiyatrosu'nun karşısındaki konservatuvar binasına götürdü. Daha içeri girerken koridordaki odalardan gelen şarkı ve müzik sesleriyle kuşatıldık. İhtişamlı merdivenleri çıkarken Anna heyecanla bana okuduğu sınıfları ve salonlardan birinde *Sonsuz Geceler*'i çalıştığı kuyruklu piyanoyu gösterdi. O kadar heveslliydi ki neredeyse konseri kaçıracaktık.

Şehre inmediğimiz akşamlar Morskaya Sokağı'yla deniz arasındaki bakımsız kumsalda dolaşır, etrafımızda oraya herhalde gecenin ilerleyen saatlerinde gelen gençlerin bıraktığı bira şişeleri ve grafitti arasında iskelenin basamaklarında biraz otururduk, arkasından soğuk evimize ve yatağımıza kaçmamıza neden olurdu.

Birkaç günlük çalışmadan sonra Yoav merkeze bizim günlük düzenimizi ve görüldüğü kadarıyla gerçekten de kitapçı dükkânı işlettiğimizi belirtmişti. Şüpheli kişilere rastlamamış, şüpheli buluşmalar görmemişti. Ekibinin üyeleri yemek yerken bize uzaktan eşlik etmiş ve yalnız yemek yediğimizi görmüşlerdi.

Onları görmediğimi ve kimseden şüphelenmediğimi itiraf etmeliyim. Dükkânın karşısındaki Sbarro'da ikinci veya üçüncü yemek yiyişimde İtalyan lokantasının en ucunda oturan iki genç kızı daha önce gördüğümü fark etmiştim ama bu, başka müşteriler için de geçerliydi. Sabah dükkâna giderken yaptığım kısa yolculukta otobüste şüpheli kimseyi görmedim, belki de peşimden arabayla geliyorlardı; akşam sisin arttığı eve dönüş yolculuklarında da kimse dikkatimi çekmedi.

Geriye baktığımda, Balkan lokantasında yemek yemelerini sağladığıma seviniyorum. Konser gecesi zavallılar herhalde hem konservatuvarın önünde, hem de Mariinski Tiyatrosu'nun birden çok çıkış kapısında beklerken buz kesmişlerdi; oradan da bizi büyük ihtimalle eve kadar takip etmişlerdi.

Noel tatili geldiğinde Anna bana "Yolçeka", Noel ağacı almak isteyip istemediğimi sordu. Anna'nın İngilizcesini bilmediği zaman araya Rusça kelimeler sokuşturmasına bayılıyordum. Benim için fark etmez, dedim. Hintli bir baba ve Hıristiyan bir annenin oğlu olarak dinlerin törensel yanları hayatımın bir parçası değildi.

Anna yine de minyatür bir Noel ağacı alıp salonun köşesine yerleştirerek süsledi. Ona ipek bir gecelik ve sabahlık takımı aldım, paketledim ve sakladım, akşama ağacın yanına koydum. Anna sevinç çığlığı attı, arkasından benim hediyemi verdi. Beyaz bir gömlekti, ona sorulursa kitapçı dükkânında satıcı olsam bile artık gerçekten işadamı gibi giyinmemin vakti gelmişti. Bu, Mossad'daki uzun eğitim döneminde eğitmenlerimin bile değiştiremediği bir eksiklikti. Çocukluğu boyunca etrafında hep iş

tulumları gören bir köy çocuğu olarak işadamı gibi giyinmeye alışamamıştım. Mecburi takım elbise giyip kravat taktığımda bile üstlerim ayağımdaki siyah spor ayakkabılara dikkatimi çekmişti.

Anna gece yarısı ayinine gitmek istedi ve bana katılmak isteyip istemediğimi sordu. Dualar beni çok ilgilendirmiyor, diye yanıtladım, ama gidersen seninle gelirim. Ateistim ama âşığım.

Anna beni öptü. Bir Hintli'yle bir Katolik'in oğlu olup nasıl ateist olunur?

O yüzden ateistim, birbirine zıt iki "gerçek"; bilimsel anlayış bana yetiyor.

Ancak dünyayı açıklamaya çalışan her teoride büyük eksikler var, dedi birden canlanarak. Uzayın genişlemesinin nedeninin *big bang* olduğu da kesin değil. Zaten bu teori neden kabul edildi, biliyorsun, değil mi? Galaksilerin birbirlerinin yanından geçtiklerini ve şimdi de birbirlerinden uzaklaştıklarını tahmin eden Rus bilim adamlarının Batı'ya gidip zamanın düşüncelerini etkileyecek kadar paraları yoktu.

Ben karşı çıkmaya fırsat bulamadan Anna hızla devam etti: Hayatın basit kimyasal elementlerden oluştuğu teorisinin de kaynağı Rus bilim adamı ve öğrencisinin, Yuri ve Miller'in deneyiydi. Teori, "İlksel Çorba" ile aynı oranlar sağlandığı takdirde laboratuvardaki elementlerle de hayatın yaratılabilmesinin ancak bir olasılık olabileceğini gösteriyordu.

Ben de komünist eğitimin onda birtakım arızalara yol açmış olabileceğini düşündüm. Anna Darwinciliğe de karşı çıkıp Lamarck'ın yöntemine dayandığını söyleyince ona Lamarck'ın da mı Rus olduğunu sordum. Anna beni öperek diliyle ağzımı kapattı.

Fransız, dedi. Öpücüğüm gibi. Ama ben yeterince konuştum. Şimdi sıra sende.

Benim böyle bilimsel gerekçelerim yok, dedim mahcup. Bilimsel yanıtlar belki yeterli değil ama doğru yönü işaret

ediyor. Ancak Tanrı, büyük sorulara yanıt olarak verilen bir teori, kendileriyle tartışılamayacak yazıtlara dayanıyor. Bence bunu kabul etmek mantıklı, rasyonel değil.

Ve aşkımız, mantıklı mı?

Pek değil, diye kabul ettim.

O zaman bırak rasyonalizmi, kiliseye gel.

Böylece, kalın paltolara sarınmış, buz kesmiş bir halde adamızı merkeze bağlayan köprünün öbür ucundaki dev St. İsak Katedrali'nin önünde uzayan sırada bulduk kendimizi.

Gri bir küpün üstünde altından büyük bir kubbesi, ön cephesinde basamakları, kahverengi mermerden dev sütunları ve oymalı dev tahta kapıları olan katedralin büyüklüğü, içeriye on binden fazla insanın sığmasına olanak veriyordu, dışarıda kimse kalmamıştı. Nihayet içeri girdiğimizde kendimize arkadaki banklardan birinde daracık bir yer bulduk.

Duanın kelimelerini anlamıyordum ama içerideki ihtişam, koronun şarkıları, papazın ve keşişlerin ellerindeki mumlarla gerçekleştirdikleri törenlerin sessizliği bana bir kutsiyet havası hissettirdi. Anna'nın yanımda olmasının herhalde bu duyguda bir payı vardı, ne ateistliğim ne de rasyonalizmim bunu açıklayabilirdi.

Noel'den sonra merkez benimle konuşulmasına ve bunu Yoav'ın yapmasına karar vermişti. Ayrıntılı brifingde, seni dikkate almayabilir, denmişti. Israrcı ama hassas davran. İpi germe. Yoav tek başıma öğle yemeğine çıkmamı bekleyip bana yaklaştı.

Soğuğa rağmen yavaş yürüyordum, dosdoğru üzerime gelen uzun boylu, açık tenli, etraftakilerden ayırt edilemeyecek denli Avrupai görünümlü genç adam tanıdık gibiydi ama nereden tanıdığımı hatırlamam vakit aldı. Yoav'ın ekip üyesi olarak katıldığı operasyonlardan birinde merkezin temsilcisiydim, konuşmamamıza rağmen önceki brifinglerde ve sonraki

soruşturmalarda beraberdik. Ne olduğunu anlamam da birkaç saniye daha sürdü. İsrailli bir tanıdıkla tesadüfi bir karşılaşma değildi bu, bazen operasyon sırasında bir tanıdıkla karşılaşıldığında mecburen ona sırtını dönüp uzaklaşmak gerekirdi, tanıdık buna şaşırır ve alınırdı. Ancak Yoav bu sefer benim yüzümden oradaydı.

Âdeti bozmamaya karar verdim, bunun İsrail'e gerekli mesajı vereceğini düşündüm. Sbarro'ya girmekten vazgeçtim, düz yürümeye devam ettim. Onu dikkate almadım ama yanıma gelip adımlarını adımlarıma uydurdu. Kaldırımda yalnız ikimiz vardık.

Merhaba Paul, dedi İbranice.

Yüzündeki ifadeyi görmedim bile çünkü düz yürümeye devam ediyordum.

Paul, merhaba, diye yineledi biraz daha yüksek sesle.

Adımlarımı hızlandırdım, Yoav da hızlandı ve daha doğrudan bir yaklaşıma karar verdi:

Yogev, beni buraya merkez gönderdi. Bir yerde oturup konuşabilir miyiz?

Bu gence durumu açıklamak durumundaydım. Durup ona baktım.

*Were you talking to me?**

Paul, haydi bırakalım bu oyunları. Ben Yoav'ım, belki beni hatırlamıyorsun. Bürodan. Çok önemli bir mesaj vermeye geldim, rica ediyorum, oturup konuşalım.

*I am awfully sorry, but I did not understand a word of what you had just said,*** dedim ve yürümeye devam ettim.

Yoav bana yeniden İsrail'den bir mesajı olduğunu ve bana bunu vermek istediğini tekrarladı. Dikkate almadım. Yoluma çıkan ilk lokantaya döndüm.

* (İng.) Bana mı dediniz? (ç.n.)

** (İng.) Çok özür dilerim ama söylediklerinizden hiçbir şey anlamadım. (ç.n.)

Sana katılabilir miyim? Yoav beni biraz yumuşatmak için İngilizce'ye geçmişti.

Bana katılırsan bu taciz olur ve bekçiden seni dışarı atmasını isterim, diye yanıtladım. Yoav sıkıştığını anlayıp mesajı vermek istedi, bir an omzumu tuttu, beni durdurdu ve hızlı hızlı konuştu:

Hemen ülkeye dönmen gerektiğine karar verildi, çünkü Anna Petrovna Starçeva FSB'nin casus avcısı.

Elini öfkeyle omzumdan attım ama sanırım onu dışarıda bırakıp lokantaya girerken yüzümdeki şoku görmüştü.

Garson bile moralimin kötü olduğunu anlayıp her şeyin yolunda gidip gitmediğini sordu. Ben başımla sabırsızlık içinde yolunda gittiğini belirttikten sonra beni köşede bir masaya yönlendirdi.

Bir süre Yoav'ın sözlerini sindiremedim. Ülkeme dönmemi isteyeceklerini tahmin etmiştim ama cümlesinin ikinci bölümünü anlamak için birkaç kere içimden tekrar etmem gerekti. Anna Petrovna Starçeva FSB'nin casus avcısı, sözleri beynimde yankılanıyordu. Anna Petrovna Starçeva casus avcısı. Ne demek istiyorlar? Ne anlama geliyor bu? Gerçek olabilir mi? Acaba öylesine, sırf beni eve götürmek için böyle bir şey söylüyor olabilirler mi? Onlara baba ismini, Petrovna'yı vermemiştim. Bunu kendi başlarına bulmuşlardı. Öyleyse ciddi bir istihbarat toplama operasyonu içindeler, birden durumun ne kadar kötü olduğunun farkına vardım.

Ismarladığım yemek tabağımda dokunulmadan kaldı. Düşüncelerimi zorla düzene koymaya çalıştım. İlk tepkim söylediklerini tamamen reddetmek oldu. Ne münasebet. Bu saçmalığı nereden çıkardılar? Beni geri götürmek için uydurulmuş bir dolap olmasa da, mutlaka casus avcısı başka bir Anna Petrovna Starçeva vardı. Arkasından eski casusluk içgüdülerim yeniden uyandı, yeniden tanışmamızı düşündüm, ilk adımı o atmamıştı. Doğal konuşmamızı hatırladım. Çekinmesini, ilişkinin yavaş

gelişmesini. Arkasından gözümün önüne dolu dolu, kendinden veren aşkı geldi. Neden bahsediyorlar? Ayrıca hangi casus avcısı kitapçı dükkânı işletir ki? Kitapçıda bir şeyler biraz garibime gitmişti, ama bir istihbarat örgütü, neden Mossad'ın yarı uyuyan ajanı olarak görev yapan beni yakalamaya çalışsın ki? Tamamen saçmalık, hele de benim onunla yaşadığım hayat düşünülünce. Bir casus avcısı varsa, o kadın benim Anna'm değil.

Yemeğime dokunmadım, garsonu yeniden görüp açıklamada bulunmak istemediğimden masaya gereğinden büyük bir banknot koydum ve hızla çıktım. Son derece düşünceli bir halde dükkâna gitmek üzere yürümeye başladım. Ancak yolun yarısında yine Yoav beni bekliyordu.

Yanına vardığımda kaldırımdaki banktan kalktı, hiç girişe gerek duymadan sordu: Söylediklerimi düşündün mü? Hemen eve dönmeni istiyoruz.

Young man, diye yanıt verdim öfkeyle, *if I see your face again, I will beat you up.**

Yoav öfkemi görünce geri çekildi. Söylediklerimi gerçekten yapacağımı anlamıştı ve beni takip etmeye çalışmadı.

Anna'dan sinirlerimin bozuk olduğunu saklayamazdım, şansıma dükkânda birkaç müşteri vardı. Anna bana soru dolu bakışlarla baktığında hiç gülümsemeye çalışmadan bir şey olmadığını işaret ettim. Yemeğe çıkmayı benimle konuşabilmek için erteledi ama devamlı müşteri geldi, birkaç sinir bozucu müşteri de uzun süre dükkânda kaldılar. Bir tanesi lokantada hatırladığım iki kızdan biriydi, bu sefer artık durumun farkındaydım. Uyarıdan sonra ne yapacağımı görmek istiyorlardı. Ne sanmışlardı, Anna'yı alıp kaçacağımı mı? Onsuz kaçacağımı mı? Onu beni KGB'yle aldatmakla suçlayacağımı mı?

* (İng.) Delikanlı, suratını bir daha görürsem seni döverim. (ç.n.)

Ajanın orada olması –daha sonraları Debi olduğunu öğrenecektim– beni yatıştırdı. Yine operasyon durumundaydım, soğukkanlı ve hesaplı. Anna'ya yemeğe çıkmasını işaret ettim. Herhalde sakinleştiğimin farkına varmıştı ki çıktı. Bir süre sonra geri döndüğünde onun da hiçbir şey yememiş olduğunu tahmin ettim.

Dükkânın kapanma saatine kadar geçen zamanda yavaş yavaş içim rahatladı. Ofiste bir hata yapılmıştı, bunun bedelini ben ödemeyecektim. Düzenimde hiçbir değişiklik yapmamaya karar verdim. Anlaşılan o kadar sakin gözüküyordum ki, müşteri kalmadığında bile Anna öğle yemeğinde ne olduğunu sormadı. O akşamı evde geçirmek istemedim, hâlâ aç olduğumu söyledim, o da açım dedi; böylece Yoav'ın adamlarını yeniden iyi bir lokantaya götürdük. Kısa bir süre sonra arkamızdan içeri giren bir çifti tanıdım, bir önceki haftadan onları hayal meyal hatırlıyordum ama sonraki günlerde sık sık gördüm. Harry ve Rozi'ydi bu çift. Yoav benden uzakta duruyor olmalıydı, onu bir daha görmedim. Diğer ajanlar da benim onları tanıdığımın farkına varıp umursamıyorlar mıydı yoksa onları gördüğümün farkında değil miydiler, bilmiyorum.

Etrafta olduklarını bilmem değildi beni rahatsız eden, burada bulunmalarının manası Mossad'ın beni eve geri götürmeye kararlı olmasıydı. Ellerimin bağlı olduğunu hissettim. Kendi başıma kaçmak istemiyordum, diğer taraftan Anna'yla birlikte kaçıp ona bu çılgın hikâyeyi anlatmak zorunda kalmayı, onu kaybetme ihtimalini de göze alamıyordum.

Hiçbir gelişme olmadan günler geçti. Mossad'ın başka ne seçenekleri vardı?

Yoav'ın ekibi kendilerine verilen süre boyunca işlerini yaptıktan sonra gözden kayboldular. Tahminime göre, sonradan bu tahminin doğru olduğu onaylanacaktı, onların yerine başkaları gelmişti. Ancak beni bir sürpriz daha bekliyordu.

36

Başlarda beni görmezden gelmeye çalıştı, demişti Yoav Mossad Başkanı'nın ofisindeki soruşturmasında. Netsach'ın karşısında olduğu için heyecanlanmış ama yine de akıcı bir şekilde rapor vermeye devam etmişti. Beni tanıdığından eminim, dedi. Yurtdışında operasyondayken birden tanıdığımız biriyle karşılaşınca yaptığımız gibi davrandığını düşünmüştüm, oysa etrafımızda kimse yoktu. İnkârlarında ısrarcıydı, hatta sonlara doğru, neredeyse şiddete başvuracak gibiydi, beni lokantanın güvenliğini çağırmakla tehdit etti.

Udi odadaki Mossad Başkanı'na açıklamak amacıyla, ama mesajı iletmeyi başardın, demişti, bunu bir önceki soruşturmadan biliyordu.

Evet, kısaca, ama Mossad'ın ondan dönmesini talep ettiğini ve Anna Petrovna Starçeva'nın casus avcısı olduğunu söyledim.

Peki nasıl tepki gösterdi, diye sormuştu Mossad Başkanı.

Elimi omzundan itip lokantaya girdi. Hiçbir şey demedi ama yüzünde sersemlemiş gibi bir ifade vardı. Sanırım şoktaydı.

Rozi'yi anlat, demişti Udi.

Evet, diye ekledi Yoav. Ardından tanımadığı ajanlardan birini lokantaya yolladık ve hiçbir şey yemediğini haber aldık. Önündeki yemeğe dokunmamış. Dönerken de, haberi sindirmek için zamanının olmasına rağmen, talebimi duymazdan geldiği yetmiyormuş gibi bana vurmakla tehdit etti.

Bu yarım saatte hazmedilecek bir şey değil, demişti Mossad Başkanı. İzlemeye devam ettiniz mi, sıra dışı bir şey gördünüz mü?

Dükkâna döndüğünde Debi oradaydı ama sıra dışı bir şey görmemiş. Daha sonra, o günden önce ve sonraki günlerde gördüğü yüzlere bakarak bizim kim olduğumuzu anlayınca her zamanki gibi davranmaya devam etti. Ya durumun ehemmiyetini anlamıyor ya da oyunu oynamaya devam ediyor.

Duruma başka bir açıdan bakalım, demişti Udi. Ya gerçekten Anna'nın ne olduğunu anladıysa ve onunla oyun oynuyorsa? Belki önceden Anna'dan şüphe ediyordu, Yoav'dan aldığı mesaj şüphelerini onayladı ve şimdi de kaçabilene kadar oyuna devam ediyor olamaz mı?

Bu çok küçük bir ihtimal değil mi, dedi Mossad Başkanı.

Bir yandan da bu Yoav'ı ve ekibi görmezden gelmesini daha anlaşılır hale getirebilir. Bu şekilde onları korumuş oluyor. Eğer Anna casus avcısıysa ve Paul'ü bir şekilde gözlem altında tutuyorlarsa, Yoav ve ekibini görmezden gelmesi onların tutuklanmasını engellemiş olabilir.

Ama gerçekten şoke olmuştu, demişti Yoav.

Yine de mümkün, diye ısrar etmişti Udi. Hatta daha ileri gidersek, ofisten ayrılıp dükkânı açmasının sebebi de FSB'yi bizden uzaklaştırmak olamaz mı?

Tamam, biz gerçekten her şeyin altüst olduğu bir dünyada yaşıyoruz ama bu bana gerçekten çok imkânsız gözüküyor, demişti Mossad Başkanı.

Bizden kız arkadaşının casus avcısı olduğunu öğrenmesine ve bizim durumun farkında olduğumuzu bilmesine rağmen

kesinlikle bizi terk ettiği ve kız arkadaşıyla kalmak istediği varsayımında bulunmak durumundayız. Şu sırada onu takip eden ekipten ne haber var?

Eğitimi yeni bitirmiş, çok genç bir ekip yolladık. Paul'ün tanımadığı tek tük insanlardan. Bu onların ilk gerçek deneyimi olacak ama bir kısmı iç güvenlik örgütünde operasyonlara katılmış, bir kısmı da gizli polis biriminden gelme, yani aralarında acemi kimse yok. Her halükârda, uzaktan seyretmeleri için talimat verdik. Birimin başı Ronen, Paul ve kız arkadaşının günlük hayatlarına devam ettiklerini söylüyor.

Yoav'a teşekkür edip dışarıya yolladıktan sonra, iyi o zaman, demişti Netsach, tabii iyi değil aslında. Yoav ona her şeyi olabildiğince belirgin bir biçimde açıkladıktan bir hafta sonra günlük hayatına devam ediyorsa ciddi bir sorunumuz var. Bu durumu daha fazla uzatamayız, onu da uzun süre orada bırakamayız. Kaçırma operasyonu yapmamız gerekiyor.

Bir şey söylemek istiyorum, demişti Udi, Yoav'ın ekibinin sağ salim dönmüş olmaları Paul'ün diğer tarafa geçmediğini gösteriyor. Daha sonradan bana yaptığı her şeye rağmen bu kayıtları okuduğumda, Udi'nin beni savunmak için gösterdiği çabayı takdir etmiştim.

Haklı olma ihtimalin var, ama kesin olarak bilemeyiz, demişti Netsach. Belki gerçekten diğer tarafa geçti ama eski arkadaşlarının tutuklanmasına sebep olacak kadar orospu çocuğu da değil. Vicdanlı firari. Belki de ekibi fitnelediği takdirde bir sonraki ekibin onun başına bir kurşun sıkacağını biliyor, onun için sessiz kalmayı tercih ediyor. Bence kaçırma operasyonuna girişmeden önce bir daha ikna etmeye çalışalım, demişti Udi. Sonuçta Yoav'ı tanımaz etmez. Beni ya da Levanon'u da aynı şekilde görmezden geleceğini sanmıyorum. Denemekte fayda var.

Peki, dedi Mossad Başkanı. Levanon nerede?

Yarın akşam Körfez'den dönecek.

Hangi kimliğini kullanıyor orada?

Fransız.

O zaman bir kürk palto alıp Rusya'ya gitsin. Senin gitmeni istemiyorum. Şu sıra üç-dört ekibin var dışarıda, değil mi?

Beş.

Sen işlerine devam et, Levanon gitsin. Orada Venezüella heyetiyle çalışıyor, değil mi?

Udi onaylamıştı.

Yarın akşama kadar orada kalması gerekiyor mu?

İşin çoğu bitti, geri kalanı da bu akşam yapılacak.

O zaman yarın sabah çıksın yola. Uçakta uyur. Ayrıntılı talimat hazırla.

Arada bir şey daha denemek istiyorum, dükkâna bizim Rus'u yollayalım, Roman. Ortalığı kolaçan etsin biraz, özellikle de Anna'yı.

Aman sakın o da âşık olmasın. Ah, bu arada Yoav'a sormayı unuttum acaba kadın bütün bunlara değer mi diye.

Pek etkilenmemiş ki bir şey söylemedi, demişti Udi.

Dükkâna geldiğinde Roman'ı fark etmedim. Belki de ben öğle yemeğindeyken geldi. Her halükârda, daha sonradan okuduğum raporu Anna'yı aklıyordu: Anna Petrovna deneyimli bir kitapçı hissini veriyor, diye yazmıştı Roman. Dükkâna karşılaştırmalı edebiyat öğrencisi kimliğiyle geldim ve değişik ülke ve dönemlerden varoluşçu yazarları araştırdığımı söyledim. Edebiyat ve felsefede varoluşçuluğun kökenlerini anlamak için Ibsen ve Kierkegaard'ı bir arada okumamı tavsiye etti ve *Peer Gynt*'teki "Kendin Ol" mesajına dikkatimi çekti. Bunlar ancak deneyimli bir kitapçıdan beklenecek öneriler. Daha sonra bana Heidegger'in *Dasein*'inden bahsetti. Tabii Nietzche'yi de önerip Fransız yazarlar rafında Camus ve Sartre'ı gösterdi. Bunlar sıra dışı görünmüyor olabilir ama mesela Sartre'ın felsefi yazılarındaki özgürlük kavramıyla *Özgürlük*

Yolları Üçlemesi'nin arasındaki farkı biliyordu. Sonra da Rus edebiyatında varoluşçuluk konusunda derin bilgisi olduğunu gördüm ama bu o kadar şaşırılacak bir şey değil.

Benim gördüğüm kadarıyla kendisi sahiden bir edebiyat meraklısı olduğu gibi yetenekli ve bilgili de bir kitapçı. Çok nazik bir kadın olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim, demiş Roman. Raporu okuduğunda Mossad Başkanı Udi'ye, seni uyarmıştım, demişti. Bir daha kadının yakınına gitmesin, bir ajan daha kaybetmek istemiyorum. Udi bir daha şansını denemek istemişti: Ama bir saniye, raporun içeriği ikna edici görünmüyor mu?

Mossad Başkanı rapordan etkilenmemişti: Belki Rus eğitim sistemi bizimki kadar kötü değil ve hanımefendinin bilgi dağarcığı geniş, belki de KGB'ye girmeden önce edebiyat ve felsefe okudu, her halükârda ortada Levanon'u yollamayı engelleyecek bir şey yok.

Roman'ın aklayıcı raporu yazıldıktan sonra konuya açıklık getirmesi için emir alan "Pamuk Tarlası", FSB'deki kaynaklarından Anna Petrovna Starçeva adlı üyelerinin casus olduğundan şüphe edilen bir adamla kitapçı dükkânı açtığı haberini aldı.

Umarım artık şüphen kalmamıştır, demişti Netsach, Udi'ye. Artık oyalanmayı kes ve bir an önce harekete geç. Bu ara aşamaları geçip sonuca varmamız gerekiyor. En fazla iki hafta içerisinde onu burada görmek istiyorum. Ateşle oynuyoruz.

Bir haftadan uzun bir süre etrafımda Mossad'dan birini görmedim. Yoav'la sarsıcı buluşmayı unutmayı neredeyse başarmıştım, kendimi Mossad'ın büyük bir hata yaptığına ikna ederek günlük hayatıma geri döndüm. Ocak ayının son iki haftasında sıcaklık -20 dereceye düştü, en kalın kıyafetlerini giyenler bile dışarı çıktıklarında soğuğun gözlerini yerinden çıkaracağını hissediyorlardı. Hava vücudun açıkta kalan her

yerini ağrıtacak kadar soğuktu, dükkâna sadece mecbur olanlar geliyordu. Son iki günde fırtına çıkınca Anna ve ben lokantaya gitmemiz gerekmesin diye evden yemek bile getirdik. Dükkânda müşterinin olmadığı bir saatte yemeğimizi yedik. Bu deneyim bizi daha da yakınlaştırdı ve bunu çok soğuk günlerde tekrar etmeye karar verdik. Fakat o gün Anna'nın canı çorba çekti, o lokantaya gitti, ben de evden getirdiğimiz sandviçi yemek için masama oturdum. Anna dükkândan çıkar çıkmaz içeriye çok uzun boylu bir adam girdi, yün paltosu dizlerinin altına iniyordu, ayağına kürkten galoşlar giymişti, başını ve kulaklarını örten kürkten bir şapkası vardı. Ağzını ve burnunu soğuktan korumak için atkı takmıştı, gözlerini de gözlüğü koruyordu. Etrafına bakındıktan sonra sakince atkısını, sonra da gözlüğünü çıkardı, ama ancak şapkasını da çıkarıp iyice yaklaştıktan sonra yüzünü gördüm ve kim olduğunu anlayınca kalbimde bir şeyin kırıldığını hissettim.

Levanon gülümsedi. Öyle sıcak ve içten bir gülümsemeydi ki bu az daha kendimi kaybediyordum. Sıcaklığı kalbimi geçip içime işledi, beni yumuşatmaya çalışan bu ani saldırıyı karşılamak için mide kaslarımın gerildiğini hissettim. Yüzünden suratımdaki sertliği gördüğü belli oluyordu.

"Arrrrkadaşça" dedi İbranice ama Fransız aksanıyla. On yıl kadar öncesinden bir komedyeni taklit ediyordu, Alterman, Idan Alterman yanlış hatırlamıyorsam. Neredeyse kontrolü elden bırakacaktım. Aynı Fransız aksanıyla cevap vermekten kendimi son anda alıkoydum.

*I beg your pardon sir?**

Levanon gülerek masanın ucuna oturdu, bana tepeden bakar gibi. Merhaba Paul, diyerek elini uzattı. Ellerimle sandviçi sıkıca tutup elimi uzatmadım. Yogev, altı aydır görüşmedik, elimi sıkmayacak mısın?

* (İng.) Afedersiniz? (ç.n.)

*Sir, I don't understand a word. Do you mind getting off my desk?**

Daha sonra bana anlattığına göre karargâhta bu cümleye çok gülmüşler, hatta Levanon bir an bir hata olduğundan bile şüphelenmiş, yanlışlıkla bana çok benzeyen Petersburglu masum bir kitapçı bulduklarını düşünmüş.

Levanon masadan kalktı; artık bu, bardağı taşıran son damlaydı. Dükkânın sessizliğinden sonuna kadar faydalanmak istiyordu. Anna'nın masasına doğru gitti, sandalyesine oturdu ve bana yaklaştırdı.

*Sir, what do you think you're doing?*** Sesimi yükselttim ama Levanon hemen beni susturdu.

*Cut the bullshit, Paul,**** dedi yüksek sesle ve yeniden İbranice konuşmaya başladı. İsrael'e dönmek istemiyorsun, inatla burada kalmak istiyorsun, Anna'nın casus avcısı olduğunu inkâr ediyorsun, kabul ama en azından konuşalım. Kaçmayı bırak artık, çünkü bir sonraki aşamada canın acıyacak.

Başımla itiraz ettim ama halim kalmamıştı: *Sorry, sorry, but you have to leave.*****

Levanon'un haklı olduğunu biliyordum. Gerçekten bana "arkadaşça" gelmişti, konuyu açıklığa kavuşturmam gerektiğini biliyordum ve Mossad gerçekten kararlıysa bir sonraki aşamanın iki kat zor olacağının farkındaydım. Ama bu konuşmaya hazır değildim. Rus sevgilisiyle Petersburg'da kitapçı dükkânı açmış Kanadalı Paul kimliğine tutunmak istiyordum, en ufak bir taviz verirsem her şeyin mahvolacağına inanıyordum.

Yüzüne baktım. Levanon'un hoş suratında acı vardı. Hatta özdeşleşme. Yeter artık bu oyun, Yogev, dedi yalvararak.

* (İng.) Beyefendi, tek kelime anlamıyorum. Lütfen masamdan kalkar mısınız? (ç.n.)
** (İng.) Beyefendi, ne yaptığınızı sanıyorsunuz? (ç.n.)
*** (İng.) Saçmalamayı kes, Paul. (ç.n.)
**** (İng.) Üzgünüm, gitmek zorundasınız. (ç.n.)

Durumun kötü. Güvenilir kaynaklardan aldığımız habere göre Anna Petrovna FSB için çalışan bir casus avcısı. Senin casus olduğun haberini almışlar ve Anna'yı senin yanına yollamışlar, bundan sonra ne olduğunu bilmiyorum.

Levanon benim susmamı fırsat bilerek konuşmaya devam etti: Belki senin sahte kimliğine inandı ve seni kandırmayı bıraktı, belki de hâlâ kandırmaya devam ediyor. Belki seni ihbar etti, bu durumda hapiste olmadığına göre seni kendi taraflarına çekmeyi ümit ediyorlar. Ya da gerçekten sana âşık oldu, işini bir kenara bıraktı ve ikiniz bütün hayatınızı burada geçirebileceğinizi zannediyorsunuz. Ama buna imkân yok Paul, Yogev, nasıl istersen. Biz seni eve götürmeye kararlıyız çünkü ellerine düşmene izin veremeyiz. Bana inandığını ümit ediyorum. Körfez'deki 30 dereceden buradaki eksi 20 dereceye o kadar yolu seni tuzağa düşürmek için yapmadım. Kendi isteğinle dönmen en iyisi. Bu son cümleyi arkadaşça bir tavsiye, hatta arkadaşça bir rica olarak söylüyorum.

Oda sessizleşti. Fazla zamanım olmadığını biliyordum. Her an içeri müşteri girebilir ya da Anna geri dönebilirdi. Arkadaşça ricasına cevap vermem, ne kadar içten de olsa, mümkün değildi. Bir dünyadan diğerine geçmem imkânsız gözüküyordu. O sırada tek şansımın sahte kimliğine sadık kalan ajan kimliğini devam ettirmek olduğunu düşündüm. Bu, daha eğitim aşamasında görülen bir durumdu, öğrenciye hiçbir şekilde sahte kimliğini bırakmaması öğretilirdi. Bazı öğrenciler talim gereği tutuklanıp sorgulandıktan sonra serbest bırakıldıklarında, talimin bittiğini anlamaz ve kimliklerinden vazgeçmek istemezlerdi. Tıpkı savaştan 30 sene sonra bulundukları delikten dışarı fırlayan Japon askerleri gibi. Bir keresinde böyle birinin psikiyatra ihtiyaç duyduğunu hatırladım. Tabii bir de sahte kimliğine bayılıp İsrail'e geri döndükten sonra bunalıma girenler de vardı.

Belki bu gösteriyi kabul ederlerdi. Yogev Ben-Ari'nin,

kafasındaki bütün bilgilerle beraber silindiğini ve hiçbir tehlike teşkil etmediğini görürlerdi. Gösteriyi kabul etmeseler bile bari Mossad'a beni ikna edemeyeceğini ispatlamış olurdum. Ben burada kalacağım. Ne yapabilirlerdi ki, beni devlete ihbar edecek halleri yok ya. Beni öldürmek sınırı aşan bir tepki olurdu, eğer gerçekten bir operasyon yapmayı planlıyorlarsa da beni FSB'nin pençesinden kurtarmaları çok zor olacaktı.

*Look, mister, you seem to be a nice guy, but you obviously mistake me for somebody else. Now you will have to leave, so that I will not have to call the police.**

Levanon küçük gülümsemesini gizledi. Oyunun kurallarını tanıyordu, polisi aramayacağımı çok iyi biliyordu. Elini paltosunun içine sokunca sıçradım, ellerim kendiliğinden paltosundan bir şey çıkarmasını önlemek üzere yumruk atmaya hazır hale geldi. Levanon dondu, ciddileşti, sonra yeniden gülümsedi: İçgüdülerin hâlâ iyi ama sadece bir şey vermek istiyorum sana. Paltosunun iç cebinden bir fotoğraf yığını çıkarıp önüme koydu. Al, biraz hafızanı tazelersin.

En üstte ikimizin Udi tarafından çekilmiş bir fotoğrafı vardı, Hong Kong'un üstündeki dağın tepesi Victoria Peak'te gözetleme noktasında durmuşuz, altımızda şehrin ve Körfez'in üst uçları görünüyor.

Zief'i hatırlıyor musun? Sen iki kurşun sıkmıştın, ben de üçüncüyü? Suriye'de kimyasal silah üreten bir fabrika daha olmaması bizim sayemizde.

Fotoğraflara dokunmayınca Levanon geri aldı.

Bu fotoğrafları İsrail'den benim varışıma denk gelecek şekilde yollamak için ne kadar çaba sarf ettiler biliyor musun? Ayıp ediyorsun. Fotoğrafları birer birer gözlerimin önünde masanın üstüne koydu. İkinci fotoğraf da ikimizindi, Seul'de

* (İng.) Bakın beyefendi, iyi birine benziyorsunuz, ancak beni başkasına benzettiğiniz açık. Şimdi çıkmanız gerekecek, polisi çağırmak istemiyorum. (ç.n.)

bir lokantada çekilmiş. Burada Rashid Nuri'yi yakalamıştık genelevde, hatırlıyor musun? Sen sırtına üç kurşun sıkmıştın, ben de iki tane başına.

Körfez ülkesindeki otelin havuzunda çekilmiş bir fotoğrafı koyup sordu: Mustafa Kader'i hatırlıyor musun?

Sonraki fotoğraflar Kazakistan'dandı. Nakliyecileri hatırlıyor musun? Oraya gitmeseydik İranlılar çoktan kıtalararası nükleer başlıklı füzeler üretmiş olurdu.

Başka bir fotoğrafta kendimi altın renkli bir sahilde gördüm, palmiye ve hindistancevizi ağaçları arasındayım, arkamda türkuaz renkli deniz ve motorlu tekne.

Unuttuysan hatırlatayım, Seyşeller'deydik. Birkaç yüz metre uzaktan bir omuz füzesi ve bir mancınık kullanarak iki Arap'ı vurmuş, uçaktaki yüzlerce yolcunun hayatını kurtarmıştın. Daha sonra soruşturmada beni savunmuştun, çetenin geri kalanını gereksiz yere vurmuş olmama rağmen.

Derin bir nefes aldım. Geçtiğimiz 15 yılın operasyonlarını gözümün önüne seren bu fotoğrafların etrafıma sardığım zırha birer birer darbe vurarak aşındırdığını hissediyordum. Neden bilmiyorum, beni en çok etkileyen, kısa zaman önce ofisteki Hanuka partisinde çektiğimiz fotoğraf oldu. Bütün tanıdıklarım, başta Udi olmak üzere, mumları yanan büyük Hanukiya'nın arkasından kameraya gülümsüyorlar, bir kısmının elinde ponçik var. Anna dışında tek ailem onlar, diye düşündüm. Beni onlara bağlayan, farklı da olsa kan bağı. Levanon suratımdaki ifadeden ne hissettiğimi sezdi.

Yogev, ülkenin sana çok borcu var. Ülke için çok şey yaptın. Neden her şeyi yok ediyorsun? Hadi eve dön.

Eğer o sırada dükkâna bir müşteri girmiş olmasaydı konuşma nasıl biterdi bilmiyorum. Büründüğüm sahte kimliğin beni geçmişime ve ülkeme bağlayan güçlü bağları koparmadığını aynı şu beylik laftaki gibi, bin kelimeye bedel birkaç fotoğrafta görmüştüm.

Kapalı dudakların arasından *Get up*,* dedim Levanon'a. Masadan sakince kalktı, fotoğrafları paltosunun cebine geri koyarak masanın diğer tarafına geçti.

Müşteri masaya yaklaşırken, *I am still here*,** dedi, tam o sırada Anna neredeyse koşarak dükkâna girdi.

Bozhe moy, aman Tanrım ne kadar soğuk dışarısı, diyerek güldü ve ellerini ovaladı.

Aklım benimle Rusça konuşmaya başlayan müşteriye cevap veremeyecek kadar karışıktı, Anna henüz paltosunu bile çıkarmadan müşteriye kendisine gelmesini işaret ederek yardımıma yetişti. Bu arada Levanon kitap dolu rafların arasında dolaşmaya başladı, müşteriyle işi bitince Anna'nın yanına yaklaştı. Fransızca konuşarak modern Rus yazarlarının Fransızca'ya çevrilmiş eserlerinin olup olmadığını sordu. Anna ona hiç de fena olmayan bir Fransızca'yla cevap verdi. Levanon şaşırdı, hatta biraz kafası karıştı, sahte kimliğinin sınanacağını hiç tahmin etmemişti.

Ben de şaşırdım. Daha Anna'yla ilk tanıştığımda, Quebec diliyle karışık ilişkimi anlatmıştım, o da hiçbir şey sormadan, doğal olarak İngilizce konuşmaya devam etmişti. Eğer benimle Fransızca konuşmaya kalksaydı, benim kimliğimin de kuyusu kazılırdı. Mossad, lisedeki 4 senelik Fransızca eğitimime güvenmiş, sadece İngilizcemi ilerletmem için çaba harcamıştı.

Aslında Rus edebiyatı tercümeleri benim de ilgi alanıma giriyordu ama Levanon'la uğraşmayı Anna'ya bıraktım. Uzun bir süre tezgâhta kaldılar, ara sıra gülüşme ve konuşma sesleri duyuldu. Sonunda Levanon elinde bir Platonov, bir de Kurkov kitabıyla çıkıp geldi. Anna'ya borcunu ödedikten sonra dükkândan çıkmadan önce bana doğru manasını bilmek istemediğim bir gülümseme yolladı.

* (İng.) Kalk. (ç.n.)

** (İng.) Hâlâ buradayım. (ç.n.)

Levanon gittikten sonra, beğenmedim onu, dedi Anna. Sanki asıl amacı kitap almak değil de benim başka dillere tercüme edilmiş Rusça kitaplar hakkında ne kadar bilgim olduğunu kontrol etmekti. Kimin kitapları tercüme edilmiş, en popüler konular neymiş, en çok hangi dilde tercüme varmış, hep de böyle yapmacık bir ilgiyle sordu sorularını. Aksanı bile bir garipti. Ne Paris aksanı ne de Güney Fransa, belki de Kanadalıdır, ne dersin? Sen bilirsin.

Kulağıma öyle gelmedi. Esmerdi, belki Fransız kolonilerindendir. Aksan konusunu fazla açmak ve kendi Fransızcama dikkat çekmek istemiyordum.

Birkaç gün önce buna benzer biri daha geldi, dedi Anna.

Nasıl yani "benzer biri"?

Aslında Rus'tu ama o da bir kitapçıdan ziyade üniversite profesörünün cevaplayabileceği tarz sorular soruyordu. Neyse ki varoluşçuluk benim sevdiğim bir alan, yardımcı olabildim ama tavsiye ettiğim onca kitaptan sadece Sartre'ı aldı. Garip bir seçim. En basit ve abartılı varoluşçu. En azından üçlemeyi aldı. Bu arada Yahudi'ydi galiba, dediğinde nefesim kesildi. Bu son gelen de.

Yahudileri tanıyabilir misin ki, diye sordum tuhaf bir sesle.

Bazen. Mesela sen bana yarı Hint kökenli olduğunu söylemeseydin Yahudi olduğunu düşünürdüm. Bana kısa bir bakış fırlattı. İçimde doğan sorulara cevap verir gibi, ama sorun değil, dedi. Yahudileri takdir ederim. Akıllı, inatçı, talihsiz ve kahraman bir millet. Üniversitede birkaç Yahudi arkadaşım vardı, 90'lı yıllarda İsrail'e göç ettiler. Özlüyorum onları.

İçimde ayaklanan şüpheler yatıştı.

Beni sürekli şaşırtıyorsun, dedim. Şimdi de Fransızcanla.

Eskiden Fransızca entelektüellerin diliydi, eğitim sisteminde hâlâ öğretiliyor, hem lise hem de üniversitede İngilizce ve Almanca'dan bile önce ilk öğrendiğim yabancı dildi. Ama

Fransızca'yı çok sevmediğini bildiğim için fazla konuşmamaya özen gösterdim, dedi sevgilim.

Başka bilmediğim ne marifetlerin var? Haberim olsun.

Almanca konuşuyorum, 20 kilo daha zayıfken bale de yapmıştım ve inanmayacaksın ama bir ara judo bile öğrendim. İstersen bu akşam sana evde birkaç hareket gösterebilirim.

Eve dönünce gerçekten birkaç belden ve omuzdan fırlatma hareketi gösterdi, daha sonra halının üzerinde susturma hareketleri gösterirken vahşi bir şekilde sevişmeye başladık; ilk kez kıyafetlerini yırtıp atıyordum, boğuşarak, çığlık çığlığa seviştik; birbirimizi kavrayıp acıtmamızın ardında ikimizin de bilinçaltında hissettiğimiz bir gerçek vardı. Ben Yoav ve Levanon'un dediklerinin bir kısmının doğru olduğunu biliyordum, o da etrafımızda kötü bir şeyler döndüğünü hissetmişti. Aşkımızın sonunun geliyor olması müthiş bir afrodizyak etkisi yaratıyordu, zevkle ve acıyla inleyerek tekrar tekrar seviştik, çığlıklar atıp ağladık, kalbimizin derinliklerinde bildiğimiz gerçekten bahsetmekten kaçınıyorduk.

Ertesi gün sokakta bana yanaşan genç bir çocuk, Levanon ona söyleyecek bir şeyin olup olmadığını soruyor, dedi, ben de içimdeki öfke ve hüsranın etkisiyle onu omuzlarından itip, *Fuck off, you bastard*,* diye bağırdım. Çocuk şaşkınlıkla birkaç metre ileriye uçtu, az daha dengesini kaybediyordu. Arkamdan gelmedi, cevabımı belli etmiştim. Arkamda bir arabada yavaşça beni izleyen Levanon olanları görünce geri dönmeye karar vermişti, gecenin geç saatinde Udi'nin evine varmıştı. Mossad Başkanı onları sabaha görmek istiyordu.

Levanon raporunu verdikten sonra Netsach, bana kalırsa artık daha fazla anlayış göstermemiz gerekmiyor, demişti. Her şeyin bir sınırı var, şimdi peşinde olduğumuzu ve onu geri getirmeye kararlı olduğumuzu bilmesi bize kim bilir ne

* (İng.) Siktir git, alçak herif. (ç.n.)

kadara patlayacak. Bu durumda kaçırma operasyonu daha da zorlaştı şüphesiz. Bana gösterecek bir planınız var mı?

Levanon ve Udi birbirlerine utançla baktılar. Hazırlamaya başlamıştık, hatta istihbarat görevlilerini de tayin ettik ama Levanon Körfez'e çıkınca yarıda kaldı.

Olmaz öyle şey, dedi Mossad Başkanı. Bu akşam madde madde bir plan görmek istiyorum, yarın sabah ekip talim yapmaya başlasın, ertesi güne deneme yapın, planı en fazla üç gün içerisinde uygulamaya hazır olmanız lazım. Rusya'da nasıl bir altyapıya ihtiyacınız varsa – araba, uçak, daire, yat, ben bu akşam planı onayladıktan sonra yarına hazır olsun.

Levanon boğazını temizlemişti. Biliyorum, durum biraz gergin ama bence kaçırmaya gerek yok, demişti.

Ne yapalım o zaman? Sen ikna etmeyi beceremedin, demişti Mossad Başkanı öfkeyle.

Doğru, ama biraz da olsa etkilendi. Anna'dan bahsedip fotoğrafları gösterdiğimde yüzündeki ifadeden anladım.

O genç çocuk da benzer bir şey söylemişti, neydi adı?

Yoav, demişti Udi.

Evet, Yoav. O da Paul'ün suratında gördüğü ifadeden bahsetmişti ama sonuçta hem seni hem de senin adamını bir kenara itti, değil mi?

Ben yine de kaçırma planının yanı sıra bir plan daha hazırlamak istiyorum, hangisini kullanacağımıza sen karar verirsin.

Nasıl bir plan? Paul'ü buraya getirmeyi erteleyen hiçbir planı kabul etmem, en fazla bir hafta içerisinde burada olmalı.

Levanon'la bütün gece uygun bir plan aradık, demişti Udi. İkimiz de inanıyoruz ki Paul'ü ikna etmenin tek yolu ona Anna'nın KGB ajanı olduğunu ispatlamak. O zaman gelecektir.

Ne yapacaksınız, ona "Pamuk Tarlası"nın raporlarını mı göstereceksiniz?

Hayır, ona Anna'nın gerçek kimliğini gösterecek "kanıtlar" uydurmayı düşündük, demişti Udi mahcup.

Psikolojik Savaş Birimi'yle mi?

Kendi adamlarımızı kullanmak istiyoruz.

Peki, akşama bana bu planı da gösterin, dedi Mossad Başkanı.

Levanon, Udi ve İstihbarat Bölümü'nün başkanı hem kaçırma planını hem de Anna'yı itham eden planı hazırladıktan sonra Mossad Başkanı'nın onayını almışlardı.

Yarın akşam başbakanla haftalık toplantımda planları göstereceğim, dedi Mossad Başkanı. Bana iki planın da talimatını özetleyin. Riskleri ve istihbarat talimatını da hazırlayın. Yetkililerden uzakta talime başlayın.

Udi operasyonun başına kimi geçireceğine bir süre karar verememişti. Yoav deneyimliydi ve araziyi tanıyordu ama esmer olduğu için Petersburglular arasında göze batıyordu. Sonuçta soğuk yüzünden zaten herkesin tepeden tırnağa örtünmesine güvenmeye karar vermişti. Sabahın erken saatlerinde operasyon ekibinin talim sahasında sekiz ajan vardı. Brifing odasına karargâhtan operasyonla ilgili birkaç kişi daha gelmişti. Herkes büyük bir ekranın önüne oturduktan sonra Udi karşılarına geçmişti.

Öncelikle bu operasyonun ne kadar hassas ve mühim olduğunu vurgulamak istiyorum, diye söze başlamıştı. Bir İsrailliden, hatta bizim adamlarımızın birinden bahsediyoruz. Bizim herhangi bir adamımız değil, çoğunuzun tanıdığı deneyimli ajanlarımızdan biri. Karşı tarafa geçtiğinden şüphe ediyoruz, bir şekilde KGB'nin yerini alan FSB'yle ve özellikle FSB'nin çalışanlarından biriyle ilişki içerisinde. Dışarıdan göründüğü kadarıyla bir aşk ilişkisi ama ardında ne yatıyor bilmiyoruz.

Odadakiler beklenti içinde dinliyorlardı. Udi operasyonun arka planını ve amaçlarını açıklamaya başlamıştı. Henüz hangisinin seçileceğini bilmiyorum ama şu sırada önümüzde iki plan var, ikisi de birbirinden sevimsiz. Kaçırma operasyonu

zaten normalde zor bir plandır ama bu sefer zorluğu artıran beş faktör daha var. Birincisi, kendi ajanlarımızdan biri olduğu için canını acıtmak istemiyoruz. Bayıltıcı maddeler ya da şiddet söz konusu değil. İkincisi, kendisi en az sizin kadar eğitimli, biraz formdan düşmüş olsa da üstesinden gelmek zor olacak. Üçüncüsü, onu kaçırmamızı bekliyor olacak. Peşinde olduğumuzu ve onu eve geri götürmeye kararlı olduğumuzu bildiği için sinsice sokulmak ya da kapana kıstırmak iyice zorlaşacak. Dördüncüsü, arazinin durumu. Rusya düşman ülke değil ama üs olarak da görülmemeli. Petersburg Paris ya da Londra kadar güzel olsa bile onlardan farklı, gece yarısından sabaha kadar dışarıda sarhoşlar ve mafya cirit atıyor. Rusya'nın polis devleti olması daire ve araba kiralamaktan sınır işlemlerine kadar attığımız her adımı zorlaştıracak. Beşincisi, kadın KGB ajanı olduğu için uyanık ve hassas olacaktır ve adamımızın gözetim altında olma ihtimali var.

Boaz soru sormak üzere elini kaldırmıştı. Bütün bu sebeplerden dolayı şiddete başvurmamız ya da bayıltmamız daha mantıklı olmaz mı?

Sorulara en sonda cevap vereceğim, demişti Udi. Ona bakan ciddi suratları gördü, sorunun makul olduğunu biliyordu.

İkinci seçenek, itham planı, kaçırma planından daha kolay görünüyor çünkü şiddet kullanmayı, birini yakalayıp saklamayı ve sınıra götürmeyi gerektirmiyor. Ama demin anlattığım faktörler bu plan için de geçerli. Deneyimli ve uyanık insanlarla uğraşmamız gerekiyor, hatta gözetim altında da olabilirler. Hem Paul hem de kız arkadaşı. Bu arazide fotoğraf çekmek, gizli dinlemek ya da evlerine girmek çok hassas eylemler olacak. Ciddi bir hata ya da hapse girmek de siyasi açıdan zor bir durum yaratabilir. Attığınız her adımda bunlar aklınızda olmalı. Ayrıca hava da çok soğuk.

Udi yerine oturup Levanon planın anahatlarını anlatmak için ayağa kalktığında gülüşmeler ve fısıldaşmalar duyulmuştu.

Sunum başlayınca ekranda operasyonun adı belirdi: "Karda Kedi". Işıklar kısıldı ve fısıltılar kesildi.

Levanon kaçırma operasyonunun eylemlerini anlatmaya başladı, beni ya yalnızken dükkânda yakalayacaklardı ya dışarıda kimse yokken öğle yemeğine çıktığımda ya da tercihen gece karanlıkta kendi başıma eve dönerken.

Kullanacağınız tekniklere bugün Krav Maga eğitmeniyle talim yaptıktan sonra karar vereceğiz ama planın temeli arabayla kaçırmak.

Daha sonradan eylem planını okuduğumda bunun kaçırma operasyonundan ziyade uçuk bir bilimkurgu romanına benzediğini düşündüm. Bunu Levanon'a söylediğimde onun için planın gayet gerçek olduğunu, geceleri endişeden karın ağrıları çektiğini söyledi. Eylem planının hedefe odaklı dilinde bu endişeden eser yoktu.

Levanon kurtarma planının aşamalarını anlatmıştı: Paul önce gizli bir daireye götürülecek, tedavi edilecek ve daha sonra ya Petersburg limanından yatla –eğer henüz her şey donmamışsa– Finlandiya'ya kısa bir yolculuk yapılıp başka bir vasıtayla eve gidilecek ya da havaalanından ufak bir yönetici uçağına binilecek. Adamlarımız bütün bunları ayarlamak için Rusya'ya yola çıktılar bile.

Şimdi sıra itham planına geldi, demişti. Amacımız, demişti önündeki kâğıdı okuyarak, Anna'nın Paul'ün Mossad ajanı olduğunu ortaya çıkarmaya çalışan bir FSB ajanı olduğunu göstermek. Eylem planı arazide olacaklara göre belirlenecek. Suçlayıcı görünen bir fotoğraf çekebilir ya da Anna'nın amacımıza uygun ses kayıtlarını kullanabiliriz.

Genç ajanlardan Nitza elini kaldırdı: Anlamadım. Eğer istediğimiz amaca uygun fotoğraf ya da kayıt bulamazsak ne yapacağız?

Anna sadece işin yarısını yapacak, gerisini biz halledeceğiz, dedi Levanon.

Fotomontaj ve düzeltmeler yapacağız, diye açıkladı Boaz.

Yani kadın casusluk yapmıyor olsa bile yapıyormuş gibi mi göstereceğiz, diye sordu Nitza.

Udi kalkıp odadakilere döndü. Eğer bu sayede onu kaçırmamız gerekmeyecekse, evet, dedi. Unutmayın ki amacımız Paul'ü bir hafta içerisinde eve getirmek. Bunu hızlı, pürüzsüz ve zarif bir şekilde yapmamız gerekiyor.

Ekipteki diğer kadın Zohar, bu seçenek pek zarif görünmüyor, dedi.

Fazladan duygusallığa gerek yok, dedi Boaz. Asıl zarif olmayan ölümcül darbeler, kan, Rusya sokaklarında kovalamaca gibi şeyler. İtham bunların yanında zarif kalıyor. Ayrıca aranızda kaçırma operasyonunun daha zarif olduğunu düşünen biri varsa yeri burası değil.

Udi Boaz'a oturmasını işaret etti. Hepinizin plana tepkisini dinleyeceğiz ama bence de buraya yeraltı dünyasının ahlaki değerlerini getirmenin manası yok – en kötüsü cinayet, sonra haydutluk, en iyisi hırsızlık gibi. Cinayet işlemeye ya da adam kaçırmaya hazırsanız ithamdan kaçınmak söz konusu değil. Levanon, devam et lütfen.

Levanon anlatacaklarını bitirdikten sonra istihbarat görevlileri St. Petersburg ve Rusya'yla ilgili, özellikle emniyet teşkilatı hakkında bilgi verdi. Güvenlik görevlisi Eli herkese sahte kimliklerine sadık kalmalarının önemini belirttikten sonra Hıristiyan bayramları bittiğinden beri artık Petersburg'da turist dönemi olmadığı için yabancıların daha çok dikkat çekeceğini hatırlattı.

Artık bütün bilgileri aktardığımıza göre Boaz'ın şiddet ve bayıltmayla ilgili zekice sorusuna gelelim, dedi Udi yerinden kalkarak. Size burada ancak genel kurallar verebiliriz. Arazide karşılaşacağınız durumun her ayrıntısını öngörmemiz imkânsız. Size iki genel kural veriyorum, bu kurallara bağlı kalarak içinde bulunduğun duruma göre ne yapacağına sen

karar vereceksin Boaz. İlki, düzeltilemeyecek hasar vermeyin, ikincisi, mutlaka İsrail'e geri getirin. Sorunuz var mı?

Kimse soru sormadı. Ajanlar idman alanının yanındaki çadıra geçip kaçırma alıştırmaları yapmaya başladılar. Birkaç saat sonra dükkândan kaçırma ve sokakta kaçırma senaryolarında en uygun yöntemi belirlemişlerdi. Öğleden sonra kontrol etmeleri için Udi ve Levanon'a gösterdiler.

Çadırda Levanon'un hazırladığı taslağa göre yere tebeşirle dükkânın anahatlarını çizdiler, sınıftan çıkardıkları masalar kitap raflarını temsil ediyordu. Çadırın yanında duran bir araba sokağın ucundaki otopark yerine geçti. Ekipten olmayan Naftali adında kısa ve tıknaz bir ajan beni temsil etti. Simon ve Kent doğaçlama dükkâna girip değişik bölümlerde kitapları incelemeye başladılar. Simon, Naftali'den yardım istedi. Naftali yaklaştı, ikisi konuşurken Kent arkadan gelip Naftali'nin boynunu kavradı, Simon midesine kuvvetli bir yumruk attı. O sırada Lavi ve Hagay dükkâna girip yarı baygın haldeki Naftali'nin başına bir çuval geçirdiler. Ellerine ve ayaklarına kelepçe taktılar, dördü birden onu sırtlarına atıp hızla kapıda bekleyen arabaya yürüdüler. Arabanın yan kapısı açıldı ve dörtlü sanki halı taşır gibi kurbanlarıyla beraber arabanın içine girdiler.

Yorumları sona bırakalım, dedi Udi, sokaktakini görelim şimdi.

Paul'ü sokakta yürürken kaçırma planı bazı yönleriyle dükkândakine benziyordu. Kent Naftali'ye doğru yürüyordu, diğer ajanlar da onun birkaç metre arkasından. Birbirlerini geçmek üzereyken Kent zavallı Naftali'nin karnına öyle sıkı bir yumruk attı ki, zavallı Naftali'nin mide kasları kuvvetli olmasaydı ciddi zarar görürdü. Simon hemen arayı kapayıp Naftali'nin boynunu kavradı. Hagay ve Lavi tutmalarına yardım edip arabanın içine attılar, Boaz kapıyı kapatıp şoföre yola çıkmasını söyledi. Ajanlar ancak o zaman Paul'e kelepçe taktılar, Nitza şırıngayı hazırladı.

Herkes çadırın kenarındaki iki sıraya oturdu. Udi Naftali'nin omzunu sıvazlayarak bol su içmesini ve boynuna merhem sürmesini önerdi. Levanon ve Krav Maga eğitmeni, sekiz ajanla yorumlarını ve önerilerini paylaştılar.

Hem Levanon hem Udi eleştirilerini paylaştıktan sonra ekibi kutladılar ve harcadıkları çabanın kaçırma planını mümkün kıldığını söylediler. İlk bakışta sokaktaki operasyon daha kısa görünüyor ama dükkândaki operasyonda şiddet umuma açık değil, dedi Udi, her halükârda şimdilik iki seçenek de olabilir görünüyor. Dükkândakini yaklaşık 25 saniye olarak ölçtüm, sokaktakiniyse 15 saniye, her ikisini de en az 5 saniye kısaltmamız lazım. Arkasından beklenmedik durumlara hazırlanmamız gerekiyor – mesela dükkâna başka biri girebilir, sokakta yürüyen birileri olaya karışabilir, yoldan geçen şoförler filan. Yarın bütün gününüzü buna ayıracak, arkasından bu saatte Mossad Başkanı'na bütün tatbikatı göstereceksiniz. Mümkünse operasyonun yapılacağı yere benzer bir yer bulmak istiyorum, bir subayı Tel Aviv'de uygun bir dükkân ve sokak bulmaya yolladım.

Bu arada biz planın ayrıntılarında ilerleme kaydettik, bu akşam planın ve istihbarat bilgilerinin üzerinden geçmenizi istiyorum. Daha St. Petersburg'a varmadan şehri iyice tanımanızı istiyorum. İstihbarat subayları bir saate kadar geliyorlar, uzun bir gece olacak. Daha sonra eve yatmaya gideceksiniz. Sabaha çantalarınızı toplayın, eşinize veda edin, çocuklarınızı yuvaya, okula götürün ve saat onda burada olun. Havaalanına gidene kadar talime devam edeceğiz. Biletleriniz hazır, bir çift ve iki üçlü olarak Berlin, Viyana ve Budapeşte yoluyla yarın akşama kadar hepiniz Petersburg'da olacaksınız.

Levanon ve Udi ofise döndüklerinde Mossad Başkanı onları çağırmıştı.

Şimdi Kudüs'ten döndüm, diye bildirdi Netsach. Başbakan Rusya'da kaçırma operasyonu fikrine sıcak bakmadı. Şu

sırada Rusya'yla Buşhar reaktörü konusunda çok hassas temaslarda bulunuluyormuş, Rus toprağında şiddet içeren bir operasyon yapmanın bedeli fazla ağır olacak.

O zaman boşu boşuna bütün gün çalıştık, dedi Levanon.

Birden kaçırma fikri hoşuna mı gitti, diye çıkıştı Mossad Başkanı. Ayrıca kaçırma seçeneğinden tamamen vazgeçmiş değiliz, başbakan Paul'ü orada bırakmanın ne kadar riskli olduğunun farkında. Sadece buna son çare olarak başvurmamızı tercih ediyor.

Şu sırada çalışma programına göre ilerliyoruz ve tatbikat iyi görünüyor, dedi Udi. İstersen yarın öğleden sonra görebilirsin, ekip de yarın akşam hazır olacak. İki gece sonra herkes St. Petersburg'da yerini alacak.

Güzel. Bir şey daha var, dedi Mossad Başkanı. Başbakan orada üst düzeyde birinin de olmasını istiyor – Udi, senin gitmeni istiyorum. Başbakan önemli noktaları seninle doğrudan konuşmak isteyecektir, her ayrıntının, ne kadar risk alınabileceğinin her şeyiyle belirgin olmasını istiyor. Yarın sabah sen ve ben saat altıda onunla buluşuyoruz. Günlük işlerine başlamadan önce kabul edecek bizi.

Başbakan onları hükümet binasındaki özel yazıhanesinde, geniş masasında oturmuş, kendisi için kesilen gazete haberlerini okurken karşılamıştı. Udi'ydi, değil mi? Seni hatırlıyorum, demişti başbakan, ne karşılamak için ayağa kalkmış ne de elini uzatmıştı. Udi yazıhanesine birçok kez gitmiş, çok karışık ve tehlikeli operasyonların sunumunu yapmıştı.

Arazideki amir sen mi olacaksın?

Arazide onlarla koşuşturacak bir amir var ama operasyondan ben sorumluyum, gözlemlemek ve gerekirse yardımcı olmak için orada bulunacağım.

Dinle o zaman, bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bu operasyonda hataya yer yok. Yani yakalayacağınız ajanla, Pierre miydi adı, değil, Paul'le ilgili hatalar yapılabilir –

fazladan bayıltıcı madde vermeniz gerekebilir, beklediğinizden daha fazla direnebilir, planladığınızdan daha fazla yumruk atmak gerekebilir, bunlar umurumda değil. Ama Rusların olayı ne görmelerini ne de duymalarını istiyorum. Anlaşıldı mı?

Udi başını salladı.

İyi. Bunun dışında her şey size kalmış.

37

Udi, Boaz ve ajanlar Petersburg'a geldikten iki gün sonra Alex'in onlar için bizim sitenin yanında, iskelenin diğer tarafındaki sitede kiraladığı dairede buluştular. Operasyonun hassaslığı sebebiyle Rusya ve Bağımsız Devletler Topluluğu Bölüm Başkanı Alex bizzat gelmiş, yanında da Petersburg'da büyüyen Boris'i getirmişti. Boris altyapıyla ilgilenen Roman'ın yerini almıştı. Udi, Boaz ve Ruslar, Alex ve Boris'in onlara kiraladığı arabanın içinde şehri tanımak için sokakları gezdiler, evimin ve işyerimin etrafında neler olduğunu incelediler.

Buradaki şartları anladım, dedi Udi, benim için de şu anda kaçırma seçeneği yedeğe geçti. Uçak bekliyor, ama yat kullanmak neredeyse imkânsız görünüyor ve her halükârda göze batabilir, başbakanın istediği gibi Rusların gözüne batmamamız çok zor olacak. Birinin polisi çağırmayacağının garantisi yok, maşallah polis burada her köşede, buz üzerinde kovalamaca oynamak da söz konusu değil.

Nasıl "yedek", dedi Boaz.

Altyapı ekibi hazırlığa devam edecek ama sen ve ekibin itham planını hazırlamaya başlayacaksınız.

Ama beraber çok tatlı görünüyorlar, dedi Nitza.

Nitza, diye çıkıştı Boaz.

Ne var, diye isyan etti genç kız, dün onları kafeye "götürdüğümüzde" oradaydın, nasıl el ele tutuşup öpüşüyorlardı, birbirine âşık genç bir çift gibi!

Ooo, diye yarı şaka yarı ciddi inledi Zohar. Ben de iki gün önce sokakta gördüm, sarmaş dolaş eve gidiyorlardı. Kadın gerçekten güzel, adam ise şöyle böyle.

Zohar, diye ona da çıkıştı Boaz, ciddi olun biraz.

Udi küçük bir gülümsemeyi gizledi. Boaz, evi, dükkânı, çevreyi kolaçan ettin, şimdi ekibinle beraber eve dinleme cihazı yerleştirmenizi istiyorum, birkaç ajan da Anna'yı dükkândan çıkarken izlesin. Birkaç tane fotoğraf istiyorum, içine bir adam ekleyebilecek şekilde çekin. Lokantada olabilir, yanında Paul ya da başkasıyla da olabilir, belki lokantanın görünüşünü değiştirip yanına başka birisini koyarız. Duruma göre. Hazırlıkları bitirince onay almak için benim otel odama gelin, ayrıntılı bir plan olsun.

Bunun da hoşuma gitmediğini belirtmek istiyorum, dedi Kent. Udi ona sert bir bakış atınca sustu.

Sonradan raporları okuduğumda ekibin en azından bir kısmının vicdan azabı çektiğini görünce biraz rahatladım.

Boaz eve girip dinleme ve video cihazı yerleştirmek için standart bir plan hazırladı. Hem o hem de ekibi Avrupa'da buna benzer birçok operasyon yapmışlardı, planda sıra dışı bir şey yoktu.

Udi'yle beraber kaldığı otel odasında oturdu, talimatta her şeyin Udi'nin onayından geçmesi istenmişti.

Udi'ye planını takdim etti: Anna ve Paul'ün evinin art arda iki gün boyunca gözetlemlenmesini istiyorum, böylece binada her gün olanları belirleyebiliriz. Elektrik dağıtım panosunu bulmak için binaya girilecek, Paul ve Anna'nın telefon hattı belirlenecek, hatta bağlanılacak, küçük bir verici yerleştirilerek gizli daireye yayın yapılacak. Başka bir seçe-

nek daha var – dairenin kilidiyle oynayıp içeri girdikten sonra dairenin içinden hatta bağlanmak.

Fotoğrafları çekmek için Anna yaya ve arabayla takip edilecek, lokantaya girdiğinde arkasından bir ya da iki ajan içeri sızacak. İsviçre'deki plandan bir farkı yok.

Sen o sırada daha lisede, hatta belki ilkokuldaydın, onun için böyle rahat konuşabiliyorsun. Beni İsviçre kelimesini duymak bile hâlâ korkutuyor, dedi Udi. Ama dediğinde haklısın – sadece güvenlik konusunda çok çok dikkatli olmalısın. Herhangi bir şüphe varsa devam etmeyeceksiniz.

Zaten hep öyle yapmaz mıyız, dedi Boaz, bilmezden gelir gibi.

Eğer öyle olsaydı hiç hata yapmazdık, ama o zaman operasyon da olmazdı.

Amacımız "sıfır hata" değil mi, dedi Boaz gülerek.

Evet, ama sıfır operasyon değil. Hadi, başlayın artık.

Boaz, dedi Udi, mümkün olduğunca otele giriş çıkışlarda şapka ve atkı tak. Şehirde Asyalı ve Kafkasyalılar var ama senin Ortadoğulu olduğun yüzünden okunuyor.

Koskoca bina blokunda bizim dairemizi bulmak kolay olmamıştı. Biz bloka varıncaya kadar peşimizden yürümeleri gerekmişti, sonra hangi binaya gireceğimizi görmek için siteye girmişler, sonra da hangi kata çıkacağımızı görmek için ardımızdan binaya girmişlerdi. Ekip bütün bunları ben fark etmeden yapmayı becermişti.

Gece hava eksi 30'a düşünce binada olan biteni yaya olarak gözlemlemek imkânsız hale gelmişti. Park etmiş bir arabadan seyretmek de zordu, ön camı hemen buhar kaplıyordu. Boaz ve ekibinin tek şansı, hareket eden bir araba kullanmaktı. Aynı yerde uzun süre kalamayacakları için devriye gezmek zorunda kaldılar, bu da aynı zamanda devriye gezen polisle takışma ihtimalini artırıyordu.

Görünüşe bakılırsa bina sakinleri gece yarısına doğru uyumaya başlıyorlardı, böylece ekip görevini rahatça yapabilirdi. Binaya girişte güvenlik yoktu, Boaz'ın ekibi elektrik panosunu bodrumda buldu, kapısı kilitli değildi. Alex ve Boris dairenin telefon numarasını bulamamışlardı çünkü telefon bizim değil emlakçinin adınaydı. Bu yüzden bütün evlere giden hatların arasında bizimkini bulmaya çalışan ekip numaraya dışarıdan telefon etmeyi başaramadı.

Udi, Boaz'ın ona verdiği iki çözümden birini seçmek durumunda kaldı: Ya ekip telefon hatlarının başındayken binadaki her dairenin numarası rehberden bulunup teker teker aranacak, böylece ekip kabloları dinleyerek hangilerinin bizimki olmadığını belirleyecekti ya da bizim eve girilip oradan telefon edilecekti.

Bina sakinlerini ekip bodrumdayken gecenin bir saatinde uyandırmak istemiyorum, dedi Udi. Eve ancak gün ortasında, kimse yokken girebiliriz ama o zaman da bodruma insanlar uyanıkken inmek gerekecek. İki seçenek de çok iyi değildi, kısa bir tereddütten sonra eve girmeyi seçti.

Bütün ekip öğleyin eve girmek için hazırlıklar yaptı ve gizli evde Udi'den brifing aldılar. Alex eve Simon ve Kent'le beraber girecekti, Boris de bodruma inecek olan Boaz ve Zohar'a katılacaktı.

Hoşunuza gitmeyebilir ama Zohar, senin biraz fahişe gibi giyinmeni istiyorum, Boris ve Boaz'ın müşteri gibi görüneceklerinden eminim. Boaz seninle bodrumda kalacak, Boris de dışarıda bekleyecek. Size gelince, dedi diğer üçlüye, eğer bir sorun olursa yanlış binaya girdiğinizi söyleyin. Alex sen biraz sarhoş görün ki hata yaptığınız inanılır olsun.

Ekip olası birkaç senaryo üzerinde daha çalışmıştı ama operasyon sırasında hiçbirine gerek kalmadı, ne evde ne de bodrumda. Kent ve ekibi eve girdiler, Simon havaalanının

telesekreterini ararken Alex evi taradı. Durumları kıyak, dedi diğerlerine. Filarmoni Orkestrası'na ve operaya üyelikleri var. Üç güne kadar Puşkin'in *Yevgeni Onegin*'ine biletleri var, almak isteyen var mı? Onların gideceğini sanmıyorum.

Bodrumda Boaz ve Zohar havaalanına inen kalkan uçakları duyana kadar onlarca telefon hattını alıcıyla dinlediler.

Ajanlar kendilerinden memnun arabalara binerken, unutmayın, daha işin yarısındayız, dedi Udi. Şimdi dinlenin, bu gece vericiyi takacağız.

Eve yeniden girmek gerekmeyince ekipler değiştirildi, bu sefer de aksilik çıkmadı. Boaz, Kent ve Simon gece birde binaya girdiler, bir terslik olmadan bodruma indiler, hızla bağlantı kurup vericiyi yerleştirdiler. Gizli dairede Lavi sinyalin iyi olduğunu söyleyince binadan çıktılar.

İyi çalıştınız, yarın da uzun bir gün olacak, yatın uyuyun, dedi Udi. Gece nöbetini kim tutuyor?

Gece şoförlük yapıp ekip içerdeyken arabada bekleyen Hagay ve Zohar sabah beni ve Anna'yı izlemeye gönüllü oldular.

Mossad Başkanı evde dinleme cihazının olduğu ve karargâha gönderilebilecek bol miktarda fotoğraf çekildiği haberine sevindi. Konuşmaları ne kadar kullanabiliriz bilmiyorum, dedi Udi'ye. Kiminle ne konuşurlar belli olmaz, bakkal siparişi üzerine psikolojik savaş kuracak halimiz yok. Ama ekibini bana fotoğraflarla yolla, bakalım laboratuvarda ne yapabilecekler.

Anna'nın sokakta yemeğe giderken ve benimle eve ya da dükkâna giderken çektikleri fotoğrafları Psikolojik Savaş Birimi ve Fotoğraf Laboratuvarı için sadece hammaddeydi, gerisi yaratıcılıklarına kalmıştı. Bilgisayar programıyla resmi istedikleri yere yerleştirebiliyorlardı. Boaz'dan sürekli değişik mekânların fotoğraflarını istediler, ekip etraftaki kafe ve lokantaların içten

ve dıştan fotoğraflarını yolladı, daha sonra dükkânın yakınındaki parkın ve bir dizi arabanın fotoğrafını ekledi.

İsrail'de kır saçlı, zayıf ve uzun boylu bir lisan öğretmeni Anna'nın "amiri" olarak seçildi. Adama sebep göstermeden bir sürü değişik pozisyonda fotoğrafını çektiler: masa başında yemek yerken, yanında oturan birine bakarken, direksiyon başına oturmuş yüzü görünecek şekilde, araba dışında biriyle konuşuyormuş gibi, bankta otururken, duvara yaslanırken, merdivenleri çıkarken, kalın kışlık bir palto ve eldiven giymiş halde bir binadan çıkarken.

Bilgisayarda yapılan düzeltmeler çok düşünmeyi gerektiriyordu. Anna'nın sokakta yürürken ve lokantada otururken çekilen fotoğraflarıyla laboratuvardakiler birleştirildi. Resimler bastırıldı, büyütüldü ve normal makineyle fotoğrafları çekildikten sonra özel kuryeyle Udi ve ekibine yollandı.

Mossad Başkanı bile fotoğrafların bu kadar sahici görüneceğini tahmin etmemişti. Bence çok inandırıcı, dedi Udi'ye telefonda. Eğer inanmazsa ya artık düzgün düşünmüyor ya da bağımsız hareket edemiyor demektir, o zaman da yedek plana başvurmamız lazım. Sana verdiğim hafta bitmek üzere biliyorsun.

Farkındayım, dedi Udi, ama bayağı yol kat ettik. Negatifler geldiğinde burada bir stüdyoya götüreceğiz, daha sonra da fotoğrafları ona şüphelenmesin diye stüdyonun zarfı içinde vereceğiz. Umarım iki gün içerisinde her şey bitmiş olacak, ses kayıtlarından da umudum var, kayıtlar bardağı taşıran son damla olacaktır.

Ben evimizin ve dükkânın etrafında olup bitenleri kesin olarak tanımlayamasam da gittikçe üzerime gelen gölgeleri hissediyordum. Benden bakışını kaçıran birisi, gereksiz bir bakış fırlatan bir başkası. Sebepsiz yavaşlayan ya da aniden hızlanan bir araba. Sabahleyin ön camı buharlanmış arabada oturan bir çift. Ben durunca duran birisi. Yürümeye devam

edince yeniden duyulan ayak sesleri. Öğle yemeğinden dönerken karda taze izler. Ama bunları görmek istemedim.

Levanon'la görüşmemizden sonraki günlerde konunun kapandığına inanmak istiyordum. Belki ikna olmuştu. Belki bana inanmış ve raporunda elbette Yoav'ın da söylediği gibi kesin kararlı olduğumu ve Anna'nın sadece kalbimi çalan güzel bir kitapçı olduğunu yazmıştı. Anna'yla konuştuktan sonra kesinlikle böyle düşünmüş olmalıydı. Eğer birkaç gün önce varoluşçulukla ilgili sorular soran Rus-Yahudi de Mossad ajanıysa, o da aynı bilgiyi vermiş olmalıydı. Kim bilir, belki de kararlı olmalarına rağmen beni rahat bırakacaklardı. Belki onlara Anna'yla ilgili bilgi veren gizli şahıs fikrini değiştirmişti. Bütün bunlara inanmak istiyordum ama inanamıyordum. Mossad benim her geçen gün daha düşmanca görünen bu ülkede kalmama izin vermeyecekti.

Günler sessiz, geceler güzel geçiyordu ama benim içim rahat değildi. Anna farkındaydı, beni sevgisiyle ve vücuduyla sevindirmeye çalışıyor, romantik filmler seyrettirerek oyalıyordu.

O gecelerde sevgim bir başkaydı. Çaresizce, sanki bunlar son günlerimizmiş gibi sevişiyordum. Anna beni bütün kalbi ve ruhuyla kendine çekerek hüzünlü sevgime karşılık veriyordu.

Sınırsız sevişiyorduk, vücudumuz ağrıyordu, ruhumuz daha da fazla. Anna'nın defalarca neyin var sevgilim, diye sorması canımı acıtıyordu. Neden bu kadar üzgünsün, ben her şeyimle sadece senin değil miyim, sonsuza kadar? Şimdiye kadar hiç böyle sevmedim, derdi o gecelerde, bir daha da böyle sevmeyeceğim, böyle sevilebileceğini bilmiyordum bile. Bana nasıl dokunacağını benden iyi biliyorsun. İçimdeyken seni vücudumun parçası gibi hissediyorum, ayrılınca da sanki seni doğurmuşum gibi, beni kucaklayınca hiç hissetmediğim kadar huzurlu ve güvende hissediyorum. Asla, asla, asla gitmeyeceğine söz vermiştin, hatırlıyor musun? Neden üzgünsün o zaman, neden benden uzaktasın aşkım?

Ben de eskiden Orit'e verdiğim başka bir sözü hatırlıyordum, onu da tutmamıştım. İçimden sadece ağlamak geliyordu. O günlerde etrafımıza örülenleri hissediyor ama inanmak istemiyordum. Parmaklarım Anna'ya dokununca o eriyor, ben yanıyordum, içine girdiğimde beni sıkıca kucaklıyordu, sonsuza kadar orada kalmak istiyordum, benden istediği kadarını sıkıp çıkarabilsin diye hareket etmeyi bırakıyor, sonumuzun dokunulacak kadar yakında, kapının hemen ötesinde durduğunu biliyordum.

Yoav, Levanon ve ajanlarıyla karşılaştığımdan beri bizim sokakta yemek yemeyi kesmiştim, Anna'nın böyle bir karşılaşmayı görmesini önlemek için dükkânın yakınlarında Sardeni'de ya da Bolşoy'daki lokantalarda yiyordum. Yemekten dükkâna dönerken Udi park etmiş bir arabadan çıktı ve karşıma dikildi. Merhaba Paul, dedi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. İlk görüşte tanıyabilmem için ne gözlüğünü ne de şapkasını takmıştı. Soğuk hava parlayan keline işliyor olmalıydı, kulakları buz gibiydi ve gözleri soğuktan çakmak çakmaktı.

Onu böyle karşımda görünce yüreğim ağzıma geldi, kendimi bir ikilemin içinde buldum. Yanında duran birini görmezden gelmek kadar kolay değildi işim. Ama rahatsızlık birden paniğe dönüştü. Eğer Bölüm Başkanı buradaysa, demek ki bütün bölüm de buradaydı, her an birisi boğazıma yapışabilirdi. Hemen iki yana baktım. İnsanlar kaldırımda yürüyorlardı, etrafta kaçırılmaya uygun bir araba görmedim. Udi'nin küçük arabasını kullanacaklarsa başıma silah dayamaları gerekecekti ve ben de buna izin vermeyecektim.

Tam sakinleşecekken yeniden paniğe kapıldım, acaba silahını çıkarıp vuracak mıydı beni? Mossad'dan beklenecek bir şey değildi bu ama oradan uzaklaşmak istedim, Udi'nin yanından geçip hızla ilerledim.

Paul, sana bir şey vermek istiyorum, dedi arkamdan, ben daha da hızlandım. Bir sene önce Paris'te olduğu gibi beni tutan parmakları hissedebiliyor, arkamdan ateş edildiğini, sırtımın parçalandığını hayal edebiliyordum. Ama bu sefer tek istediğim şey Anuşka'ma kavuşmaktı, etraftakilerin dikkatini çekmemek için koşamıyor ama sürekli adımlarımı hızlandırıyor, daha da hızlandırıyordum.

Udi bir süre geride kaldı. 6 numaralı sokağa dönmeme birkaç metre kala, pembe kilisenin yakınında arabası yanımda durdu, pencere açıldı ve şoförün yanında oturan Udi bana küçük bir paket uzattı.

Patlayıcı değil, dedi, senin için ve içindekiler önemli. Bu duruma gelmeyi istemezdim ama bunları görmen lazım.

Tereddüt ettim ama yavaşladım. Araba yanımda ilerledi, ben tepki göstermeyince Udi arabadan inip bana yaklaştı.

Bu senin için, Paul, mutlaka bilmen gereken bir şey ama maalesef üzücü. Yüzündeki ifade o kadar sahici, ciddi ve hatta dertliydi ki, elimi uzatıp paketi aldım. Paltomun büyük dış cebine koydum, ondan hızla uzaklaşarak dükkânın olduğu sokağa doğru ilerledim.

Dükkâna girince içinde paket olan paltoyu girişteki askıya asmak istemedim ama paltomu yanıma almam Anna'nın dikkatini çekerdi. Udi'nin söylediklerinden ve yüzündeki ifadeden paketin bir şekilde Anna'yla ilgili olduğunu anlamıştım. Paltoyu dış cebi görülmeyecek şekilde tersyüz edip astım ve yerime döndüm.

Bir şey mi oldu, dedi Anna, beni iyi tanıyordu.

Hayır, deyip gözlerimi kaçırdım.

Yalan söylediğimi anlamıştı. Bana hüzünle bakıp bir şey yemeye gideceğim, dedi.

Paltodaki küçük paket ve boğazımdaki büyük düğümle baş başa kalmıştım.

38

Paketin içinde bulacaklarım, olası bir patlamadan daha çok korkutuyordu beni. Bana patlayıcı madde yollayacak olsalar Bölüm Başkanı'nı yollamazlardı. Postada gelirdi ya da yanlışlıkla Anna'nın eline geçmesin diye postacı kıyafetleri giymiş biriyle yollarlardı. Oyalanıyordum; küçük bir çakı çıkarıp kâğıdı yırttım. Paketin içinde dükkânın karşısında şubesi olan Yarkey-Mir adlı stüdyoya ait bir zarf vardı. Fotoğrafları titreyen ellerle zarftan çıkardım, nefesim kesilmişti.

İlki Anna'nın arkadan resmiydi, Bolşoy köşesinde sık sık yemeğe gittiği lokantanın merdivenlerini çıkıyordu. Resim caddenin karşı tarafında bir arabadan çekilmişti, fotoğrafın kenarlarında arabanın ön camının anahatları görünüyordu. Fotoğrafın yanlarındaki beyaz boşluktan Anna'ya doğru dolmakalemle bir ok çizilmiş ve İbranice "Yıldız" yazılmıştı.

Bunun mantığını hemen anladım. Ajanlar sık sık çağrışımlı takma isimler kullanırlar. Anna'nın soyadı Starçeva'yı duyan ajan İngilizce "star" kelimesini düşünmüş olmalı, oradan da "yıldız"a varmış.

İkinci resim aynı yerden çekilmişti, bu sefer uzun boylu ve

kır saçlı bir adam merdivenleri çıkıyordu. Fotoğrafın kenarından çekilen okun altına "Amir" yazılmıştı.

İnsaf artık, dedim kendi kendime. Sırf "amir" yazdılar diye inanacağımı mı zannediyorlar?

Fotoğrafları atmayı düşündüm ama içime kötü bir şeyler doğmuştu, bakmaya devam ettim. Üçüncü fotoğrafta Anna lokantadan çıkıyordu, dördüncüde de "amir". Bu resimde fotoğraf makinesine bakıyordu, yüz hatlarını görebiliyordum. Tanıdık biri değildi, elli-altmış yaşlarında sıradan bir adamdı.

Beşinci resimde Anna farklı kıyafetler giymiş, kaldırımda dükkâna doğru yürüyordu. Arabanın arka penceresinden çekildiğini fotoğraftaki kırmızı rezistans çizgilerinden anladım.

"Amir"in resmi ön pencereden çekilmişti. Arabaya bayağı yakındı, arabanın arka koltuğundan çekildiği için fotoğrafçının gölgesi görünüyordu. Amirin yüz hatları daha belirgindi ama hâlâ tanıdık değildi.

Tekrar fotoğrafları atmayı düşündüm ama tam o sırada gözüm lokantada çekilmiş başka bir fotoğrafa takıldı. Biraz karanlıktı, kenara yazılmış "Yıldız ve Amirinin Buluşması" ibaresi dikkatimi okun gösterdiği yere çekti. Dört-beş masanın göründüğü fotoğrafın ortasında Anna ve "amir" diye adlandırdıklarına benzer biri oturuyordu.

Bir sonraki fotoğraf Anna'nın masasının yanından geçerken çekilmişti ve ikisi belirgin şekilde görülüyordu – Anna önündeki çorbayı yudumluyor, amiri de ona bakıyordu.

Ellerim titreyerek kalan fotoğraflara baktım. Anna ve amiri, farklı kıyafetlerle, başka bir gün başka bir lokantada oturuyorlar. Amirin yanında kulplu bir bardak var, Anna'nın önü boş. Başka bir fotoğrafta amir tanımadığım bir parkta banka oturmuş, Anna ona doğru yaklaşırken arkadan fotoğrafı çekilmiş.

Sonra bir fotoğraf da evimizin girişinde. Anna dışarı çıkıyor ve arkasından amiri belirgin olarak görünüyor.

Evimize mi gelmişti? Dehşete kapılmıştım. Ne zaman? Anna sık sık evde tek başına kalmazdı. Acaba öğle tatilinde eve gitti ve o zaman mı buluştular? Ya aslında "Amir" değil de sevgilisiyse?

Acıdan ne yapacağımı bilemiyordum, hangi seçenek daha iyiydi? Ama daha sonraki fotoğraflar konuyu açıklığa kavuşturdu. Ekip amiri takip etmişti, ofisimin bulunduğu Lityani Bulvarı'nda yürümüş, evin yakınındaki kameralı binanın otoparkına girmiş, eskiden mahkeme olup sonradan KGB binasına dönüşen, daha sonra da FSB'nin kullandığı binaya girmişti. Dış cephesi kahverengi, önü bej olan kare bina yandan bakılınca bile diğer binalardan sade, işlevsel görüntüsü sayesinde ayırt ediliyordu.

Son fotoğrafta otoparktan binanın yan taraftaki girişine doğru yürürken görülüyordu.

İçimde feci bir boşluk oluştu. Fotoğrafların anlattığı o kadar imkânsız, o kadar hazmedilemeyecek bir hikâyeydi ki ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yıkılacak gibiydim. Anna dışarıda normalden daha uzun kalmıştı, kendime çekidüzen verebildim. Fotoğraflara yeniden baktım, gördüklerime inanamıyordum, tersini kanıtlayacak ipuçları arıyor, bulamıyordum. Gördüklerim başka bir ihtimal bırakmıyordu. Fotoğrafların sırası da şüphe bırakmayacak şekilde düzenlenmişti.

İçimden başka bir ses ekip fotoğrafları bu sırayla çekmedi, diyordu. Biri başta şüphelenip sona doğru ikna olacağım şekilde sıralamıştı onları. İlk fotoğraflara inanmayacağımı, daha sonra lokantada çekilen resimleri görünce şüphem kalmayacağını biliyordu. İdareci yerine sevgili olabileceğinden şüphe edeceğimi ve FSB binasını görünce cevabımı alacağımı biliyordu, tıpkı FSB binasını tanıyacağımı da bildiği gibi.

Fotoğraflara üçüncü kez bakmaya başladım, bir ihmal izi arıyordum, teker teker fotoğraflarda hata arıyor, fotomontaj yapıldığını gösteren bir kanıt bulmaya çalışıyordum. Ama her şey pürüzsüz gözüküyordu.

Anna her zamanki Anna'ydı. İyi tanıdığım kıyafetlerini giyiyordu, üzerinde her gün gördüğüm palto, çizmeler, şapka ve gözlük vardı, hatta lokantada çekilen fotoğraflarda son birkaç gündür giydiği bluzlaydı. Amir tanıdık değildi, hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çoğu hükümet görevlisinin aksine iki farklı paltosu vardı. Herkesin mümkün olduğunca örtündüğü bu buz gibi günlerde ne şapka ne gözlük takmış ne de atkıya sarınmıştı. Parktaki fotoğraf bana biraz garip görünmüştü. Kim eksi 20 derecede bankta oturur ki? Bana Anna'yla amiri aynı netlikte görünmüyor gibi geliyordu, arka planın da rengi biraz farklıydı ama farklar çıplak gözle görülmeyecek kadar küçüktü. Sadece Anna'nın fotoğrafını çekip amiri sonradan eklemiş olabilirlerdi. Ama evin girişindeki fotoğrafta Anna daha belirgindi, banktaki fotoğrafta da amiri daha belirgindi. Ayrıca negatifler burada tab edilmişti.

Yine de içimi rahatlatacak kadar şüphem vardı. O Hollandalı çocuk gibi barajdaki deliği parmağımla kapatmıştım. Yine de çöktüğümü hissediyordum.

Fotoğrafları yırtıp ufak ufak parçaladım, iki ayrı torbaya koyup dışarıdaki çöp kutusuna atmak için dışarı çıktım. Palto bile giymedim, soğuk içime işleyerek vücudumun her yerini yaktı.

Başta Yoav'a, daha sonra da Levanon'a inanmak istememiştim, şimdi de Udi'nin getirdiklerini görmek istemiyordum. Üzerime gelen kanıtlar dalgasını önlemeye çalışan dalgakıran gibi limanıma tutunuyordum ama yeni dalgalar inatla vurmaya devam ediyordu. Fotoğraflar acı ve tuzlu su gibi çatlaklardan girip içimi kaplıyordu.

Anna dükkâna girdiğinde hissettiklerim bana Orit'in Avusturyalı Schultz'u vurduğumu fark edince cenini öldürmeye karar verdiği ânı hatırlattı. Sonradan dükkânda ve evde geçirdiğim saatler Arava'da traktörle gezindiğim saatler gibi geçti. Belki bu sefer daha bile zordu çünkü rol yapmam gerekiyordu ve Anna yüzümden kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı.

İkimiz de sessizdik, ilk kez birbirimizden uzak, yabancı ve şüphe dolu bir gece geçirdik. Gecenin geç bir saatinde ikimiz de karabasanlar içinde çıplak yatarken Anna bana dokunup hafifçe okşadı, ona doğru döndüm, çaresizlik ve ümitsizlik içerisinde seviştik. Daha sonra Anna'nın ağladığını duydum, başını okşadım, omuzlarımın arasına sokuldu, onu kucakladım ama birbirimize tek söz etmedik.

Udi, bana haberleri hazmetmem için tam kırk sekiz saat verdi. Bu sırada Anna'nın konuşma kayıtları İsrail'e yollanıp "düzeltilmişti". Annesi ve teyzesiyle konuşmalarının yanında FSB karargâhıyla yaptığı kısa bir konuşmada Psikolojik Savaş Birimi'nin ihtiyacı olan her şey vardı. Laboratuvarda annesinin ve teyzesinin seslerini çıkarıp Anna'nın konuşmalarını uzatarak kalın sesli bir Rus'un sorduğu soruları ustaca aralara eklemişlerdi. Udi, Boaz, Alex ve Boris gizli dairede "düzeltilmiş" kayıtları dinlediler, Rus asıllılar Rusça kısımları tercüme edip kulağa doğal geldiğini teyit ettikten sonra Udi içeriği onaylayıp bana pusu kurmak için dışarı çıkmıştı.

Anna öğlen dükkândan çıktıktan hemen sonra Udi içeri girdi. Dükkânda iki kişi daha vardı ama çekinmeden doğruca yanıma yaklaştı. Masamın üzerine kulaklık takılı bir kasetçalar koydu.

İngilizce, lütfen acil bunu dinle. Konuşmanın aslından sonra tercüme var, bir saat önce hazırladık, dedi.

Bana uzun uzadıya bakıp dışarı çıktı.

Put kesilmiş gibi kulaklığı taktım, kasetçaları cebime koyup çalıştırdım.

Sesleri duydum, Anna'nın sesini tanıdım, ara sıra birkaç kelime ya da cümleyi anlıyordum. Daha sonra duyduğum tercümenin aceleyle yapıldığı belli oluyordu. Tercüme İngilizce'ydi ama arkada belirli aralıklarla İbranice duyuluyordu.

Anna Petrovna, ben Aleksey Nikolayeviç, dedi bir erkek sesi.

Şu sırada evde yalnız olduğunu biliyoruz, seni karargâha getirmektense telefonda konuşmanın daha iyi olacağına karar verdik.

Göçmen Bürosu bir aydır Avrupa'dan gelen bazı gençlerin şüpheli hareketlerini araştırıyor. İkili üçlü gruplar halinde geliyorlar, genelde böyle iki-üç grup bir arada gelip bir hafta kadar kalıyor. Bir grup gittikten sonra ona benzer başka bir grup geliyor. Şehir merkezinde dört yıldızlı üç-dört otelde kalıyorlar. Aldığımız haberlere göre tek bir araba kiralayıp sadece şehir içinde kullanıyorlar ve şehir merkezinde, özellikle senin evinin ve dükkânının etrafında dolaşıyorlar. Trafik ışıklarındaki güvenlik kameraları sayesinde bundan eminiz. Gece de evin yakınında faaliyet görüldü.

Hıhı, dedi Anna devamını bekler gibi.

Pasaportlarını ve sınır geçişi ve otellerde çekilmiş fotoğraflarını kontrol ettik. Yarısına yakını Kanadalı, gerisi başka ülkelerden. Kimliklerin gerçek olup olmadığını kanıtlayamadık. Paul Gupta'yla ilgili şüphelerimizden dolayı bu yeni insanlarla sıra dışı görüşmelerde bulunup bulunmadığını sormak istedim.

Hayır, dedi Ana, sıra dışı bir şey yok. Evden dükkâna, dükkândan eve gidiyor, öğle yemeğini yiyor. Öğlen beraber olmadığımız tek zaman ama bir şey yaptığını sanmıyorum.

Evin ve dükkânın etrafında dolaşan gençleri fark ettin mi?

Hayır, dedi Anna, sıra dışı bir şey görmedim.

Birileri ortalıkta dolaşıyor, gözlerini iyice aç, sıra dışı bir şey görürsen raporunu bekliyorum, dedi Aleksey Nikolayeviç. Davranışında bir değişiklik var mı? Hattın diğer tarafından ses gelmedi, sonra Anna'nın sesi duyuldu: Birkaç gündür garip davranıyor. Nesi var bilmiyorum ama bir sorun olduğundan eminim. Benimle konuşmuyor, ne olduğunu anlatmıyor...

Ben Anatoli Lankov, dedi derin bir ses. Bize daha önceden bahsettiğin, yani operasyona çıktığından şüphe ettiğin ya da

değişik kaynaklarla buluşup onları kullandığını düşündüğün durumlarda da davranışları böyle garipleşmiş miydi?

Bilemiyorum, dedi Anna.

İyi düşün. O zamanlar da seninle daha az konuşup bir şey gizliyormuş gibi görünüyor muydu? Mesela sana Bağımsız Devletler Topluluğu'na gideceğini söylediğinde sana yalan söylediğini, oraya iş için değil de başka amaçla gittiğini düşünmüş müydün?

Başına kötü bir şey geldiği kesin. Ne olduğu hakkında bazı fikirlerim var ama sana anlatamam, dedi Anna üzgün bir sesle.

Tedbirli davranıp konuyu telefonda konuşmak istememeni takdir ediyorum, her zamanki gibi, dedi kalın ses. Yarın öğlen yine buluşalım, bana ayrıntıları o zaman anlatırsın. Aleksey yerine bizzat kendim geleceğim. Yeni bir yerde buluşalım, Balkan lokantasında her öğlen farklı bir adamla yemek yediğini düşünmesinler. Arada kuvvetli ol ve dikkat et.

Kuvvetli olmaya çalışıyorum ama bu durumda zor, dedi Anna.

Sana güveniyoruz, dedi Anatoli Lankov, şimdiye kadar yüzümüzü kara çıkarmadın. Yarın Paul yemeğe çıkınca beni ara, buluşacağımız yeri ve saati haber ver. Ben lokantanın yakınında bir arabada bekleyeceğim, seni görünce hemen arkandan lokantaya gelirim.

Deneyeceğim, dedi Anna burnunu çekerek. Gözyaşları durmaksızın akmaya başladı.

Eğer acele edersem Anna'yı amiriyle yakalayabilirim, diye düşündüm. Eğer onları kendi gözlerimle görürsem bütün bunların Udi ve ekibinin adi ve acımasız bir uydurması olmadığına inanabilirdim. Ama nereye gidebilirdim ki? Anatoli'yle nerede buluşacaklarını bilmiyordum. Hem ben onu görünce o da beni görecekti, o zaman ne yapacaktım? Halsiz bir halde başımı eğerek oturdum, kendimi boşlukta

hissediyordum. Yanıma yaklaşan bir müşteri ne durumda olduğumu görünce beni kendi halime bıraktı.

Konuşmayı yeniden dinledim. Seste bir hata arıyordum, sonradan düzeltildiğine dair bir kanıt bulmak istiyordum. Anatoli Lankov konuştuğunda ses biraz farklı geliyordu ama başka bir telefondan konuşuyor olabilirdi. Yeniden Anna'nın sesini dinledim. Karşısındakini yakından tanırmış gibi senli benli hitap ediyordu, "Sana anlatamam," diyordu, oysa Rusça'da yabancılara ya da amirine "siz" diye hitap etmek daha saygılı olurdu. Ama tabii bu amiriyle yakınlığının bir göstergesi olabilirdi. Zaten ilk adam telefonu açtığında da ismini ve babasının ismini vermiş, soyadını kullanmamıştı.

Kalın sesli Anatoli Lankov'un aslında Mossad'ın silah bölümünde çalışan Rus bir teknisyen olduğunu, konuşmaya "üçüncü taraf" olarak eklendiğini bilmem imkânsızdı. Söylediği her şeyin senaryonun bir parçası olduğunu, Anna'nın benim davranışlarımla ilgili yorumlarının kız kardeşiyle yaptığı bir konuşmadan alındığını, kardeşinin konuşmanın sonunda onu yüreklendirdiğini de bilemezdim. Kayıtları başarılı bir şekilde düzeltmişlerdi.

Anna dönmeden Udi yeniden dükkâna girdi, bu sefer dükkânda müşteri yoktu.

Beni iyi dinle, dedi bana doğru eğilerek. Rus asıllı Alex şu sırada Anna ve amirinin yakınında oturuyor. Bana acil bir mesaj gönderdi. Faaliyetlerimizi öğrenmişler ve senin de adın karışmış. Bu ne demek biliyor musun?

Udi surat ifademden anlamadığımı gördü.

Yeniden titreyen telefonu çıkardı.

Alex yeni bir mesaj yolladı. Seni tutuklamaya karar vermişler, Anna'yı da sorgulayacaklar. Tutuklamanın hemen olma ihtimali var.

Aklımdan binbir düşünce geçiyordu, başım çatlayacak gibiydi.

Ama Udi düşüncelerimi ortada kesti. Masamın üzerine bir turizm acentesinin zarfını koydu, içerisinde uçak bileti ve pasaport vardı.

Üç saate kadar Kopenhag'a giden uçakta biletin var. Üç saate kadar kaybolduğunu fark etmeyebilirler, henüz havaalanında aramazlar. Daha ileri bırakırsan yanmışsın. Her halükârda burada yeni bir isim altında pasaportun var, içine giriş damgası vurduk. Hemen yola çık, bu tek şansın.

Ayağa kalkıp Udi'ye baktım. Anna'yı buradan çıkarırsanız ben de giderim.

Bu ihtimali düşündük, hazırlıklar yapılıyor. Havaalanında arayıp açıklarsın ona.

Udi elini omzuma koydu, kafam o kadar karışıktı ki tepki göstermedim, beni askıya doğru yönlendirdi.

Hadi, yolda konuşmaya devam ederiz, dedi. Seni buradan çıkaralım da.

Dışarı çıktık, etrafa bakındım ama Anna ortalıkta yoktu. Sokağın ucunda bir araba durdu ve kapıları açıldı. Arabaya bindim, Udi tereddüt ettiğimi görünce başımı eğdi, kapıyı kapatıp ön koltuğa geçti. Araba hızla uzaklaştı.

Boaz arabayı kullanıyordu, Hagay da arkada, yanımda oturuyordu.

Eve gitsek iyi olur, almak istediğim birkaç şey var, dedim Udi'ye.

Özgürlüğüne değecek bir şeyin var mı orada, diye sordu.

Böyle yanımda hiçbir şey olmadan uçağa binmek biraz şüphe uyandırıcı, dedim. Aslında sadece olanları hazmedip bir sonraki adımımı belirlemek için zaman kazanmaya çalışıyordum.

Sana bir evrak çantası alırız. Herhangi bir işadamından farkın olmaz, dedi Udi, evde durursam fikrimi değiştirebileceğimi anlamıştı.

Boaz dış hatlar gidiş terminalinin girişinde durdu. Udi ve Hagay'ın benimle beraber inmelerine şaşırdım.

Biz de uçağa bineceğiz, dedi Udi.

Elbette. Avının elinden kaçmasına izin vermeyecekti. İkisi beni Danimarka Havayolları'nın gişesine götürdüler.

Bilet kontrolden sonra, pasaport kontrole gelmeden önce, ben Anna'yı aramaya gidiyorum, dedim.

Sana bunu göstermek istemezdim ama, dedi Udi bana cep telefonunu uzatarak. Aramana gerek olduğunu sanmıyorum.

Ekranda Alex'ten yeni bir mesaj vardı: Bu akşam *Yevgeni Onegin* operasından çıkarken Paul'ü tutuklamayı planlıyorlar. Anna zorla yakalanıyormuş gibi davranacak. Arkadaşça ayrıldılar, Anna dükkâna geri döndü.

Buraya gelirken aldım mesajı, dedi Udi, sana göstermek istememiştim. Aramanın bir manası yok, nerede olduğunu belli etmek dışında. Kesin telefon hattını dinliyorlardır, arayınca nerede olduğunu bulurlar, dinlemiyorlarsa bile arkadaki anonsları duyabilirler.

Ekranda gördüğüm kelimelerden şoke olmuştum. Tutuklama. Yakalanıyormuş gibi. Arkadaşça. Ama hepsinden kötüsü – "Yevgeni Onegin". Nasıl bilebilirlerdi ki?

Çaresizce duruyordum. Udi'nin bana anlatıp gösterdiği her şeye güvenerek böyle birden her şeyi bırakıp gidebilir, Anna'yı geride bırakabilir miydim? Fotoğraflar ve kayıtlar, şimdi de ekrandaki kelimeler inanılır gibiydi. Yoav, Udi, Levanon ve ekibinin bütün çabaları ikna ediciydi ama içimde bir yerde, olanlara inanamıyordum. Gözlerim fotoğrafları görmüştü, kulaklarım kayıtları dinlemişti ve aklım ÇEKA'dan NKVD'ye ve KGB'ye kadar bütün istihbarat teşkilatlarına itaat etmiş her Rus vatandaşı gibi Anna'nın da gerçekten beni ihbar ettiğini düşünüyordu. Ama kalbim inanmıyordu. Kalbim Anna'nın beni gerçekten sevdiğini, benim de ona her şeyimle âşık olduğumu söylüyor, beraber geçirdiğimiz son altı ayın hayatımdaki en derin, en dokunaklı ve en gerçek deneyim olduğunu biliyordu.

Peki Anna'dan duymadılarsa, *Yevgeni Onegin*'i nereden bi-

liyorlardı? Başka hiçbir açıklama bulamıyordum. Bu dalga sonunda dalgakıranı kırmayı başarmıştı.

Udi omuzlarımın çöktüğünü görünce kolunu omzuma sardı. Yogev, dedi gerçek adımı kullanarak, ne hissettiğini biliyorum. Sanırım ne düşündüğünü de biliyorum. Bütün seçenekleri değerlendir ve en kötü ihtimali seç. Biz hata yapmadık ama eğer Anna'nın makul bir açıklaması varsa onu ister İsrail'e, ister Kanada'ya, istersen de Jamaika'ya çağırırsın. Birkaç saate kadar özgürsün, ne istersen yapabilirsin. Ama eğer haklı değilsen, birkaç saate kadar kendini Lubyanka'da hapiste bulursun ve önümüzdeki on-yirmi seneyi Anna'sız geçirmek zorunda kalırsın. Bir gün çıkarsan da ruh gibi kalırsın.

Udi'nin söyledikleri sayesinde kafamı toparladım. Ona hâlâ sonuna kadar inanmıyordum, o fotoğraf ve kayıtlarda bir terslik vardı. Aklım o kadar karışıkken bile beni kaçırmadan Rusya'dan çıkarmak için akla hayale gelmeyecek bir oyun kurmuş olabileceklerinin farkındaydım. Yine de, Udi'nin dediği gibi en kötü ihtimali seçmek doğru karardı. Gördüklerimin bir zerresi bile doğruysa önce Rusya'dan çıkmam gerekiyordu. Gerisini daha sonraya bırakabilirdim.

Sizinle geleceğim ama bir koşulla, dedim. Sana önceden söylemiştim. Anna'yı oradan çıkarmanızı istiyorum. Bir-iki saate kadar orada olmadığımı görünce başıma bir şey geldiğini anlayıp harekete geçecektir. Kendi kendine kaçmayı bile deneyebilir. Birinin bir ya da en fazla iki saate kadar dükkâna gidip onu Tel Aviv'de beklediğime dair sözlü ya da yazılı bir not iletmesini istiyorum. Ona pasaport çıkartabilirseniz daha da iyi olur. Cüzdanımda vesikalık resmi var.

Uçak bileti götürürüz, dedi Udi. Boaz'a hazırlaması için haber veriyorum. "Tel Aviv" yazmayacağız ama senin adınla uluslararası bir numara bırakırız, aradığında bize ulaşır. Pasaport da hazırlayabiliriz ama o birkaç saatte yapılacak iş değil, İsrail'e dönünce hallederiz.

Gidişimi geciktirecek başka bir sebep yoktu ama yine de kendime bir kahve söyledim. İçimdeki itiraz sesleri ayaklarımın hareket etmesini engelliyordu. Udi ve Hagay bakıştılar.

Paul, uçağı kaçıracağız, dedi Udi, Hagay'ın bana havaalanından aldığı çantayı ayaklarımın yanından kaldırarak. Eli sırtımda pasaport kontrole doğru ilerledik.

Bir saat kadar sonra uçak kalktığında huzursuzdum.

Udi hafifçe omzuma vurdu. Bir asır önce Hong Kong'daki operasyonda yaptığım gibi ona sırtımı döndüm. Petersburg'un karlı damları gözden kayboluncaya kadar pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Donmuş Finlandiya Körfezi'ne vardık, içimdeki hüzün ve pişmanlık sisle kaplı sivri ve can acıtıcı kayalıklar gibiydi, kafam o âna dek hiç hissetmediğim kadar karışık ve belirsizlik doluydu.

39

Boaz, Anna'ya bilet almadı. Henüz başı belada değildi ve yeni "amir"le buluşması tabii hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Dinlediğim kayıtta Aleksey Nikolayeviç'le olan konuşma gerçekti ama sorduğu sorulara rağmen Anna'dan henüz şüphe etmiyorlardı. Alex'in Udi'ye yolladığı mesajlar beni kandırmak için önceden planlanıp hazırlanmıştı, bütün bunları ancak birkaç ay sonra öğrendim.

Anna'nın başına gelenleri öğrenmem de yıllarımı aldı.

Anna döndüğünde dükkânı boş bulunca nereye kaybolduğumu bilememişti. Birkaç dakika içerisinde içi içini kemirmeye başlamıştı. Dükkânı öylece, bir not bile yazmadan bırakmış olmam akla yatkın değildi. Dükkâna gelen müşteriler yüzünden çıkıp beni arayamamıştı. Evi aradığında cevap veren olmamıştı. Zaman geçtikçe kuşkuları artmış, saatler ilerledikçe korkuyla başıma bir şey geldiğini düşünmeye başlamıştı. Kayboluşumun Aleksey Nikolayeviç'le yaptığı konuşmayla ve dükkânı ziyaret eden Roman ve Levanon'la alakası olduğunu anlamıştı.

Eğer dedikleri doğruysa, evin ve dükkânın etrafında operasyon amacıyla dolaşan gençler varsa, belki onların benim

aniden kaybolmamla ilgisi vardı. Beni kaçırmış olabilirler miydi? Ya da öldürmüş?

Anna dükkânı saat beşten önce kapatıp hızla eve dönmüştü. Bütün kıyafetlerimi ve pasaportumu evde bulunca başıma kötü bir şeyler geleceğini ve bunu engellemesi gerektiğini anlamıştı. Hüzünle Aleksey Nikolayeviç'i aramıştı. Aleksey kaybolmamı ilgiyle karşılamış, bu konuda bir haberi olmadığını ama karargâha soracağını ve gereken mercilere uyarı yollayacağını söylemişti. Ve gerçekten de bir uyarı yolladı – Anna Petrovna'nın izlenmesi için. Telaşlı olduğu için hata yapma ihtimali var, dedi, belki de bizi kaybolan erkek arkadaşına yönlendirir.

Anna bütün gece uyuyamamıştı. Aklına her türlü senaryo geliyordu ama umut etmeye devam etti: Eğer bir sebepten dolayı kaçtıysam, aklımı başıma toplayıp geri gelebilirdim, biri beni zorla yakaladıysa beni bırakabilirlerdi ya da ben kaçıp ona dönebilirdim. Pencere kenarında oturup evimizden boş ve beyaz sokağı seyretmişti. Kar yağıyordu, gece yarısı ısıtma sönünce battaniyesine sarınarak dışarıya bakmaya devam etmişti. Arada sırada bir araba durunca ya da sokaktan biri geçince balkonun kapısını açıp aşağıya bakıyordu, dışarıdaki soğuk içine işliyor, ayakları balkonun kenarlarında tutmuş yumuşak kara gömülüyordu ve her seferinde hayal kırıklığı içerisinde içeriye dönüyordu.

Sabah olduğunda soğuktan titriyordu, alnı yanıyordu ama kararlıydı. Geri dönmeyeceğimi anlamıştı. Beni bulmak için nereye gitmesi gerektiğini de biliyordu. Havayolu ofisi açılır açılmaz İsrail'e bir bilet ayırtmıştı. Kısa bir süre sonra elinde küçük bir valizle havaalanına ulaştı. Gişeye vardığı anda iki FSB ajanı yaklaşıp Anna'yı tutuklamıştı.

Üzerinde belirleyici hiçbir işaret olmayan Lada, FSB'nin kapalı otoparkına varmıştı. Anna yanındaki iki ajanla dahili asansöre binip üçüncü kata çıkmış, casuslarla mücadele bölü-

münün çok iyi tanıdığı koridorlarında karşı koymadan yürümeye başlamıştı.

Soruşturma odası yerine kalabalık bir toplantı odasına alındılar. Anna kapıda durup geniş toplantı masasının gerisinde onu sessizce bekleyenler arasında göz gezdirdi. Stalin'e benzeyen "Mihail" kod adlı "rahmetli kocası" oradaydı, daha altı ay kadar önce salonundaki masaya koyabilmek için kucaklaşarak fotoğraf çektirmişlerdi. Yüzünde ifade yoktu. Çantasını çalan Sergey de oradaydı. Tıknaz görünüşlü bir adamdı, Anna'ya kasvetli, aldatılmış, yenilmiş ve küçük düşürülmüş bir ifadeyle bakıyordu. Onunla Vaşkirova'nın lokantasında flört etmeye çalışan genç, yakışıklı ve bakımlı Dimitri oradaydı. Yüzünde aşağılayıcı bir gülümseme vardı. Masanın başında da Anna'nın doğrudan amiri Aleksey Nikolayeviç oturuyordu.

Aleksey masanın diğer tarafındaki boş sandalyeyi işaret etti, yanındaki ajanlar arkasında ayakta durmaya devam ettiler.

Anna Petrovna, birkaç aydır sana neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz, dedi.

Eskiden casus ihbar etmek için sana bir, iki, en fazla üç buluşma yeterdi. Günler geçip de bizimle temasa geçmeyince sana yardımcı olduk. Ama bir sonuç elde edemedik. Casus avcıları bazen başarısız olabilir. Çok sık görülen bir şey değil, nasıl olsa size rakibinizle ilgili istediğiniz her bilgiyi sağlayan mükemmel bir şebekemiz var, ama sonuçta her şey ajanlara bağlı. Şu âna kadar sıradan sebeplerle başarısız olduğuna inanıyorduk. Bu konuda söylemek istediğin bir şey var mı?

Anna uzun yıllardır beraber çalıştığı meslektaşının gözlerinin içine bakmış, daha sonra odada onu kimi merak, kimi utanç, kimi nefretle seyredenlere bakıp, hayır, demişti.

Öyleyse devam edelim, demişti Aleksey Nikolayeviç. Sadece gerçekleri anladığından emin olmak istemiştim.

Odanın diğer ucunda kulaklıkla ses kayıt cihazını dinleyen

teknisyen gizli yerinden her şeyin yolunda olduğunu işaret etmişti.

Ama sen prosedürün dışına çıkıp plan dışı zamanda ve gerekli izni almadan şüpheli kişiyi evine davet ettin. Bu hareketten sonra artık zan altında sayılırsın. Bu konuda bir yorumun var mı?

Bunu daha önce de sormuştun, ben de açıklamıştım, demişti Anna. Eminim dosyamda ayrıntıları bulabilirsin.

Evet, dedi Aleksey ve önündeki ince dosyadan bir tomar kâğıt çıkardı. Alıntı yapıyorum: Bu çetin cevizi idare etmek için evime götürüp onunla beraber olmam gerekiyor –bu aşamada ben "beraber olma"nın "yatmak" manasına gelip gelmediğini sordum, sen de evet deyip devam ettin–, bana açılmasının tek yolunun ilişkiye girmemiz olacağına inanıyorum. Alıntı burada bitiyor. Teyit ediyor musun?

Aşağı yukarı öyle dediğimi tahmin ediyorum, demişti Anna.

Sadece öyle mi dedin, yoksa gerçek miydi, demişti amiri.

Öyle dedim, diye tekrarlamıştı Anna.

Ama bu bütün gerçek olmayabilir, öyle değil mi?

Anna cevap vermeden önce biraz duraklamış, sonra sessizce bizim bu kahrolası mesleğimizde hiçbir şey tamamen gerçek değil, demişti. Hatta kör olası hayatımızda da. Birden içinde patlak veren acının yüzünde görünmesinden korkarak başını eğmişti. Derin bir nefes almıştı. Yoldaşlarının gözünün önünde kendini kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Anna Petrovna, hiçbirimiz duyarsız insanlar değiliz. Hepimiz bazen "avcı"nın "av"ına âşık olduğunu bilecek kadar deneyimliyiz. Herkes "Stockholm Sendromu"nu tanıyor, ama burada tersine "St. Petersburg Sendromu" söz konusu, demişti Aleksey, meslektaşlarının gülerek onaylamalarını bekleyerek. Öyle bir dönemde yaşıyoruz ki, bu durumu bile mazur görebiliriz. Fakat sen bize bir kanıt bulunca rapor geçeceğine söz vererek uzaklaşmamızı, faaliyetlerine karışma-

mamızı istedin. Sonra bize verdiğin raporlarda Paul Gupta'yı akladın. Bunu açıklamak ister misin?

Anna bir şey dememişti.

Sen ondan şüphe etmedin ama karşı taraftan CIA'nın senden şüphelendiği ve seni araştırdığı haberini aldık. Paul Gupta'nın senden neden şüphelendiği konusunda bir fikrin var mı?

Paul'ün benden şüphe ettiğini nereden biliyorsunuz, demişti Anna şaşkınlıkla, başını kaldırıp amirine bakmıştı.

Sen gerçekten Amerikalıların durduk yere, Paul Gupta senden şüphelenip araştırma talep etmeden, sana alaka gösterdiklerini mi düşünüyorsun?

Odadakilerin Anna'nın bedbaht haline sevindikleri gülümsemelerinden belliydi.

Amerikalılar benden şüphe mi ettiler? Anna gerçekten hayretler içindeydi ama Aleksey hiç etkilenmemişti.

Seninle ilgili sordukları sorulara bakılırsa kesinlikle öyle, dedi. Demek ki senden daha iyi bir ajan, diye düşünüp bunu da mazur görebilirdik. O senden kimliğini saklamayı becerdi ama sen onda şüphe uyandırdın. Bu da hiç görülmemiş bir hadise değil. Ne kadar deneyimli bir ajan olduğun düşünüldüğünde biraz garip ama imkânsız değil.

Hem Anna hem de odadakiler, Aleksey Nikolayeviç'in şimdiye kadar sadece sahneyi hazırladığını, asıl piyesin şimdi başlayacağını hissetmişti. Odaya gergin bir sessizlik hâkim olmuştu.

Bir aydır yabancıların şüpheli hareketlerini gözlemliyoruz, özellikle de sizin evin ve dükkânın çevresinde odaklandığını fark ettik. Zaman kaybetmemek için güvenlik kurallarını ihlal ederek seni aradım ve ikaz ettim. Masa başında oturan memurların bile manasını gördüğü, burnunun dibinde gerçekleşen bu hareketleri, havaalanından çıkış girişleri, otellerde kalışları, kiralık turist arabalarını, bütün eğitimine rağmen fark etmediğini mi iddia ediyorsun?

Amirinin giderek yükselen sesine karşılık Anna fısıltıyla cevap vermişti: Hayır, fark etmedim. Üzgünüm. Gerçekten de üzgündü ama onun tahmin edeceği sebeplerden değil. Keşke fark etseydi. Keşke sevgilisini uyarıp onunla birlikte kaçabilseydi.

Peki sevgili Bay Gupta'yla ilişki kurabilmek için bizden uzaklaşmayı talep etmen sence iyiye mi işaret ediyor, diye devam etmişti Aleksey. Tam tersine. Bana öyle görünüyor ki aslında bizden koptuğunu gizlemek istiyordun. Kim bilir, belki beraber buradan kaçmayı bile planlamıştınız ama o ve arkadaşları seni arkada bıraktılar.

Şimdiye kadar aklına bile gelmeyen bu ihtimal Anna'nın kalbine bir hançer gibi saplandı. Aleksey sesini yükseltti:

Sonra Paul Gupta birden kayboldu. Durduk yerde. Biricik sevgilin. Uğruna bütün kuralları yıktığın, her sözüne inandığın, yatağını paylaştığın o yabancı casus birden kayboldu – bunu önceden bilmediğini mi iddia ediyorsun? Hiç hazırlıksız, esrarengiz telefon konuşmaları, gizli toplantılar olmadan, birdenbire mi kayboldu?

Evet, maalesef, demişti Anna, utançla, az daha ağlayacaktı. Etrafında olup bitenleri nasıl görmemişti?

Aleksey koltuğuna yaslandı, kalemini çiğneyip uzun bir süre Anna'ya baktı. Sonra sesini yeniden alçalttı: Sana inanabilirdim, Anna Petrovna. İnanılır görünmeyi iyi biliyorsun. Dün akşam beni aradığında, daha sonra da gece balkonda sevgilinin dönmesini beklerken –Anna şaşkınlık içindeydi, ne kadar yakından izlenmişti– neredeyse sana inanacaktım. O zaman bana söyle lütfen, nasıl oluyor da Tel Aviv'e bilet almaya karar verdin?

Anna birden önce onu aradıktan sonra bilet ayırtmanın ne büyük akılsızlık olduğunu fark etti. Tabii ki hem telefonunu dinletecek hem de peşine birini takacaktı. Kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Hadi sırf peşinden gitmeye karar versen firar olarak görür hapse atardık seni, dedi Aleksey, aklından geçenleri anlamaya

çalışır gibi keskin bir bakış fırlattı. Firarın cezası hapis, yapılacak başka bir şey yok. Âşık olman hafifletici sebep olarak görülebilirdi. Ama Paul Gupta, daha doğrusu Rusya'dan çıkarken kullandığı isimle Roger Smith, Kopenhag'a gitti! Havaalanındaki kameraları inceledik, yolcuların isimlerine ve pasaportlarına baktık ve bu isimle bu varış noktasını bulduk. Danimarka'daki kaynaklarımıza göre oradan Tel Aviv'e devam etmiş. Öyleyse nasıl oluyor da oraya gideceğini biliyordun? Hele de Bay Smith Tel Aviv'den sonra asıl doğum yeri olan ülkeye gidecekken?

Anna'nın daha gece vakti başlayan titremeleri geri dönmüştü.

Sen itiraf etmeyeceksen ben söyleyeceğim, demişti amiri. Onun casus olduğunu bildiğin gibi buradan kaçacağını da biliyordun. Hangi yoldan gideceğini, ara durağının neresi olduğunu biliyordun ve orada buluşacaktınız.

Anna sandalyesinde büzüştü ama amiri dehşetli oyununa devam etti:

Bu kadarla kalmıyor. Onu götürenlerin burada faaliyet gösteren ekibe mensup olduklarını da biliyoruz, beraber Kopenhag'a ve Tel Aviv'e gittiler. Onu kaçırmaya gelmediler, kameralardan kendi isteğiyle gittiği açıkça görülüyor. Onu bizden korumak için buradan çıkarmaya geldiler.

Bu ne demek biliyor musun? Paul Gupta seni izliyordu! Aleksey Nikolayeviç, Anna'yı serseme çevirmişti, Anna panikle içine düştüğü kuyunun ne kadar derin olduğunu algıladı.

Senin sayende bizimle ilgili bilgi topladı, demişti kısık gözlerle, sen de onunla işbirliği yaptın, onu ve kendini korudun. Onu yakalarsak, kısa ya da uzun bir soruşturmanın sonunda seni ihbar edeceğini biliyordun. Durum ancak böyle açıklanabilir: Nereden geldiğini, nereye gittiğini biliyordun, burada ne yaptığını biliyordun ve ona yardımcı oldun. Durum apaçık ve hangi hâkim olsa bunu görecek. Yirmi yıldan aza mahkûm olacağını sanmıyorum.

40

Uçaktan iner inmez, pasaport kontrolünden bile geçmeden kurşun geçirmez camlı bir arabayla Ramat Aviv'deki Mossad karargâhına götürüldüm. Udi ve Hagay benden havaalanında samimi bir şekilde ayrılıp beni iç güvenlik örgütü Şin Bet'in ellerine bıraktılar. Yanımdaki amirim Ariel bana düşmanca hisler gütse de, Mossad bana adil davranacaklarından emin olmak istiyordu, benden ümidi henüz kesmemişlerdi.

Her gün yaklaşık on beş saat olmak üzere bir hafta boyunca soruşturmaya tabi tutuldum. Şin Bet kafeteryasından yemek yiyip bekçilerin yan odasında kaldım, peşime birini koydularsa da bunu hissetmedim. Ariel Mossad'ın menfaatlerini korumak için neredeyse hep benimleydi.

Şin Bet görevlileri St. Petersburg hakkındaki intibaımla ilgili her şeyi bilmek istiyorlardı – toplantılar, işim, tanıdıklarım. Arada sırada konu işin özel ayrıntılarına gelince –ticari anlaşmalar ya da Bağımsız Devletler Topluluğu'na gezilerim gibi– Ariel soruşturmayı durdurup bununla biz ilgileneceğiz, diyordu.

Şin Bet sorguculari tabii ki Anna'nın kim olduğunu, benimle ve işimle ilgili ne bildiğini öğrenmek istediler. Onlara kalırsa Anna şüphesiz casus avcısıydı, ben de onun projesiydim. Tek anlamadıkları şey, altı ay boyunca nasıl olup da beni tutuklatmadığıydı. Acaba onun tarafına mı geçmiştim?

Tabii ben durumu sorguculardan farklı görüyordum. Henüz beni Anna'nın FSB için çalıştığına ikna etmek için hazırlanan geniş kapsamlı ithamdan haberim olmadığı için gördüğüm bütün kanıtlara bakılırsa suçlu olma ihtimali vardı. Fakat aklım böyle dese de kalbimin derinliklerinde buna inanmıyordum. Başta öyle olsa bile zamanla bana âşık olduğunu, ona gösterdiğim kimliğe inandığını ve hatta belki beni resmi mercilerden koruduğunu düşünüyordum.

Sahte kimliğime tutunmam deneyimli bir casus avcısını bile gerçekten masumiyetime inandırmış olabilirdi. Başta şüphe duyduysa bile Anna âşık olduğu için benimle kalmıştı. Durum böyleyken, onu beni gözetlemeye zorlasalar, hatta o da hakkımda konuşup amiriyle buluşmaya devam etse bile birlikte olamaz mıydık?

İlişkimizin nasıl geliştiğini ayrıntılı olarak anlattığımda yeniden her şeyin ne kadar doğal ilerlediğini hissettim, iyi bir şeyi kaçırmış olduğum hissi içimi kapladı. Sanki içimde bir çamaşır makinesi dönüp duruyor ama hiçbir şeyi temizlemiyordu.

O sırada Anna'nın aklından geçiyor olabileceğini düşündüğüm şeyler beni rahat bırakmıyordu. Sıradan bir kitapçı da olsa, bana âşık olup beni aklayan bir casus avcısı da, aniden ortadan kayboluşuma ne mana verebilirdi ki? Ondan ya da resmi mercilerden kaçtığımı düşünmesi için bir sebebi yoktu.

Onu gözümün önünde hayal ediyordum, akşam beni bekliyor, aranıyordu, hastaneleri arıyor, Vaşkirova gibi beraber gittiğimiz yerlerde bakınıyor, eski adreslerime gidiyor, hatta

polisi arıyordu. Beni arayıp bulamayınca ne olduğunu anlamayan zavallı Anuşka'mın eve dönüp korku ve çaresizlik içerisinde oturduğunu hayal etmek kalbimi parçalıyordu.

Udi beni ziyarete geldi, elimi güçlü bir şekilde sıkınca ona karşılık vermedim. Anna'dan acı içinde ayrılışımın ve Anna'nın peşimden gelmemesinin sorumlusu olarak görüyordum onu. Anna'ya neden uçak bileti yollanmadığını anlattığında inanmadım ona, bunun bana anlatılan birçok yalandan biri olduğunu düşünüyordum. Levanon da geldi, hatta bana sarılmaya bile cüret etti, beraber olduğumuz onlarca operasyonun hatırına güveniyor, en son operasyonda karşı tarafta yer aldığını unutuyordu. Onlar için ben Goa'da uyuşturucu batağından kurtarılan bir gençtim, bense onları beni kendime yarattığım cennetten uzaklaştıran kişiler olarak görüyordum.

Şin Bet beni üç farklı denetmenin her seferinde biraz farklı sorular sorduğu üç yalan testinden geçirdi. Merak ediyordum, "Yabancı bir ajanla ilişkiye girdin mi?" gibi bir soruya nasıl cevap verebilirdim ki? Anna yabancı bir ajansa bile bana öyle davranmamıştı ve her halükârda ajan olduğunu bilerek ilişkiye girmemiştim. Peki, "Yetkili olmayan birine işinle ilgili bilgi verdin mi?" sorusuna nasıl cevap verseydim? Anna'ya Mahaçkale ya da Duşanbe'ye gittiğimi haber vermem yetkili olmayan birine bilgi vermek mi sayılırdı? Benim "işadamı" olmam, onun da kız arkadaşım olmasına rağmen de mi? Birkaç tane test yapmalarını anlayabiliyordum. Herhalde cevaplarımdan doğru söylediğimi kesin olarak ispatlayamamışlardı.

O haftanın sonunda Mossad beni küçük bir daireye alıp hakkımda karar verilene kadar orada kalmamı rica etti. Şimdi Eli, Ariel, Alex ve Levanon benimle buluşuyor, işimle ilgili sorular soruyor, yaptığım anlaşmaları ve tanıştığım insanları öğrenmek istiyorlardı. Kim bilir, belki aynı zamanda Mehaşaşli adına Dağıstan mafyası için ajanlık yaptığımdan

şüphe ediyorlardı. En azından Eli ve Ariel'in davranışından öyle görünüyordu. Onlara karşılık Alex ve Levanon rahat ve dönüşüme sevinmiş görünmeye çalışıyorlardı. Henüz bana oynanan oyundaki rollerini bilmesem de aynı tarafta olmadığımızı hissediyor, bana sundukları desteği kabul etmek istemiyordum.

Kapalı kapılar ardında toplantılar yapılmış olmalı ki, İsrail'e döndükten on gün sonra Udi bana resmi merciler tarafından aklandığımı ama beni henüz kendi halime bırakmak istemediklerini ve engin deneyimimle gençlere katkıda bulunmamı tercih ettiklerini bildirdi. Bana bu öneriyi geri çevirmek gibi bir seçeneğim olmadığını ima etmeye çalıştı: Şin Bet beni serbest bırakmak için Mossad'ın gözaltında tutmasını şart koşmuştu. "Tabii ki" Rusya'dayken ilişkim olan kişilerle temasa geçmem yasaktı.

Akşamın geç bir saati olmasına rağmen bir an önce Mossad'ın dairesinden çıkıp geçici olarak Tel Aviv'de bir otele yerleştim. Kış olmasına rağmen hava güzeldi. Kordonda deniz fırtınalıydı, derinliklerine doğru baktım, ötesinde bir yerlerde terk ettiğim sevgilim burnumda tütüyordu. Dalgalardan sıçrayan tuzlu damlalar yüzümü ıslatıp gözyaşlarıma karıştı.

Daha sonra sarhoş gibi Ben Yehuda, Frischman ve Dizengoff sokaklarında gezindim, aklımda düşünceler, yasaklar, olasılıklar, şüpheler birbiriyle çatışıyordu. Daha otelime geri dönmeden pes ettim ve ilk günahımı işledim: Umumi bir telefondan Anna'yı aradım. Önceden ne söyleyeceğimi hazırlamıştım ama ne evde ne de dükkânda bulabildim. Anna neredeydi, düşünmekten uyuyamadım. Gecenin bir saatinde beni iliklerime kadar ıslatan yağmura aldırmadan en yakındaki umumi telefona gittim ama yine cevap vermedi. Şafak vakti soğuktan titreyerek üçüncü kez denedim ama bir sonuç alamadım. Odama döndüğümde telefon çaldı,

gece nöbetçisi beni acilen Ariel'in ofisine çağırdı, sadece odadaki telefonun dinlendiğini düşünmekle hata etmişim.

Eğer çatışma istiyorsan biz de hazırız, dedi Ariel. Kötü adam olmayı biliyoruz. Anna geçmişte kaldı. Bunu kafana iyice sok. Ne telefon ne e-posta, hepsi yasak. Bundan başka kısıtlaman olmadığı için de mutlu ol.

Onun ofisinden ve Mossad karargâhından çıkıp Beer Sheva'ya annemi ziyaret etmeye gittim.

Fazla bir beklentim yoktu ama yine de yüreğim burkuldu. Güzelliğinden neredeyse hiç eser kalmamış olan ihtiyar kadın beni tanımaması bir yana başka hiçbir şeyin de farkında değildi. Ne benimle ne başkasıyla konuşuyordu, tepki göstermiyordu. Bütün hatıralarını gözden geçirmeye çalışıp hiçbir şey bulamayan biri gibi hissettim. Hayatımı özetleyen boş bir fotoğraf albümüydü. Kalan tek şeyim bu sevgili kadındı ama o bile yoktu artık. Gençlik ve ergenlik çağımı temsil eden Orit, Anna'yla beraber kaybettiğim bugünüm, heveslendiğim gelecek, hatta yabancılaştığım Mossad bile olmayınca geçmişimden, benden tek kalan şey annemdi. Ve eskiden annem olan insan artık yoktu. Görünce beni hüzne boğan büzüşmüş vücudunda benden eser yoktu. Kendinden de eser yoktu. Ondan bana kalan tek şey hatıralarımda ve duygularımdaydı.

Acaba ben onun eskiden tanıdığı insan mıydım? Tüm sevdiklerim ve beni seven herkes gittikten sonra benden ne kalıyordu ki?

Yanına oturarak sarıldım. Acaba elini tutup okşayınca fosilleşmiş beyninde ya da yaşlı kalbinde bir kıvılcım çakar mıydı? Gözleri ifadesizdi ama dudaklarında her zamanki gibi hafif, uzak bir gülümseme vardı.

Sadık hastabakıcısı Madlaine bana ağlayarak bozuk bir İngilizce'yle durumunun günden güne kötüleştiğini, artık idrarını tutamadığı için yakında özel bakım bölümüne gönderilmesi

gerekeceğini anlattı. Aylık ödemenin üzerine ayda yaklaşık on beş bin şekel ekleneceğini söyledi, bunun altından kalkıp kalkamayacağımı sordu. Kalkabileceğimi söyledikten sonra birden bütün paramı geride bıraktığımı hatırladım. Burada kalan param bu gidişle bir sene içinde bitecekti. Sonradan yerine getiremeyeceğim halde bütün kalbimle söz vermekte uzman olmuştum.

Rusya'daki hesabıma el konmamıştı, iki ihtimal olabilirdi: Ya baştan beri casus olduğumdan şüphe edilmemişti ya da Anna beni korumuş ve bu hesabın varlığını gizlemeyi başarmıştı. Her iki durum da Udi ve ekibini dinleyip sevgilimle aramı bozarak büyük bir hata yaptığımı gösteriyordu. Yeniden içim altüst oldu, Udi'den acil bir görüşme talep ettim.

Konuşmamız bir sonuç vermedi. Udi Anna'yla ilgili tutumunu değiştirmedi, benim ya da adamlarından birinin onunla temasa geçip buraya getirtmesi fikrini reddetti.

İsrail devletinin KGB'nin casus avcısını buraya getireceğini mi sanıyorsun? Anna'nın buraya gelip tutuklanmayı göze alacağını mı düşünüyorsun? O ne olduğunu biliyor ve tahminime göre bizim bildiğimizi de biliyor.

Hadi o zaman, deneyip görelim tepkisini.

Yogev, kendine gel. Eğer buraya gelirse, Şin Bet ona casus muamelesi yapacak. Büyük ihtimalle de bunu kanıtlayacaklar. Buraya gelip hapse girmesini mi istiyorsun?

Kendi başıma bir şey yapamıyordum: Paul Gupta kimlikli pasaportum St. Petersburg'da kalmıştı, Roger Smith kimlikli pasaport daha Kopenhag'da uçağa binişimizden beri Udi'deydi, gerçek pasaportum da Mossad'ın elindeydi. Onu alıp da Rusya vizesi için başvuru yapmam söz konusu değildi. Mossad'ı Anna konusunda hata yaptıklarına ikna edemiyordum, Şin Bet ise bana düşmanca davranmaya devam ediyordu. İhanetimi nasıl telafi edeceğimi bilemiyor, gece gündüz bu suçluluk duygusuyla yaşıyordum.

Mossad Rusya'dan paramı paravan bir adam ve ara adres sayesinde kaçırmama yardımcı oldu. Annemi özel bakım bölümüne aktardım, paranın büyük kısmını onun hayatının sonuna kadar Madlaine'le kalmasını sağlayacak şekilde kenara koydum, kalan parayla da Tel Aviv'de deniz kenarına yakın bir daire kiraladım. Sadece en gerekli eşyaları aldım. Anna'yı burada görme hayalimden vazgeçemiyordum. Onunla eksik mobilyayı tamamlamak için dükkânlara girip çıktığımızı, bana mutlulukla gülümseyerek merak etmememi, bütçemizi aşmadığımızı söylediğini hayal ediyordum.

İşe geri dönüşüm, eski bir arabada debriyaja basmadan vites geçirmeye benzedi. Doğal olarak Rusya'da yerime geçecek ajanı eğitmem bekleniyordu. Ama yaptığımız toplantılarda Anna'nın benim ofisime gittiği ve iş ilişkilerimden haberinin olduğu ortaya çıkınca yerime birinin yollanmasından vazgeçildi. Bana sitemle şirketimin Montreal'deki bankasıyla İsrail arasında kurduğum dolaylı ilişkinin şirkete gölge düşürdüğünü ve şirketin kapatılmasına karar verildiğini söylediler. Kafkaslar'la Hazar Denizi kıyısındaki şirketler arasında kurduğum bütün temaslar bir kaya gibi denize gömüldüler. Mossad'ı iyi tanıyordum, yakında Almanya, Fransa ya da herhangi başka bir ülkede yerleşen yeni bir ajan vatan uğruna Mehaşaşli'nin sarışın, siyah ya da esmer bir fahişesinin koynuna girecek, orada yeni temaslarda bulunacaktı. Mossad vazgeçmez.

İkinci aşamada beni eğitime yönlendirdiler ama bir süre sonra genç ajanların hikâyemi bildikleri ve bana eğitmen olarak saygı duymadıkları ortaya çıkınca onu da kestiler.

Beni yeniden operasyona göndermenin başarısızlığa uğrayacağı önceden belli olmalıydı. Beni çok iyi tanıyan Udi ve Levanon'un buna nasıl ihtimal veremediğini hâlâ anlamıyorum. Ölü bir at yeniden sahaya yollanmaz. Başımdan geçen

bunca şeyden sonra Rusya'da "ıslah" olduğumu düşünüp savaş alanını görünce içimdeki savaş atının uyanacağına ihtimal vermeleri için durumlarının gerçekten zor olması gerekir. Ama ben hiçbir zaman savaş atı olmamıştım. Sadece gerekince savaşa giden bir at.

Mossad'da kalmamı gerektiren süreci de tam olarak anlamıyorum. Vatan haini ya da iki taraf için çalışan bir ajan olmadığım ispat edildikten sonra beni bırakıp uzaklaştırmaları gerekirdi. Ama birileri bana göz kulak olabilmek için her gün gözünün önünde tutmak istemişti, sonra bürokratik başarısızlıklar sonucunda kendimi yeniden operasyonlarda bulmuştum. Daha önceden buna benzer durumlarla karşılaşmıştım, mesela operasyon eğitimini bitirmeden karargâha alınan, daha sonra ihtiyaç olunca eğitimdeki başarısızlıkları görmezden gelinip operasyona yollanan ajanlar gibi. Anlaşılan kendisine verilen görevler elindeki insan kaynaklarından kat kat fazla olan dinamik bir sistemde durum böyleydi.

O dönemde hevessiz ve mağluptum. Soruşturmacılarımın sorularından uzak kaldığımda bile aklımdan Anna'yla yavaş yavaş gelişen ilişkimizi, sonunda benim güçlü bir aşk olarak yorumladığım şeye dönüşmesini ve şimdi de bu ilişkiyle ilgili acılı soru işaretlerini geçiriyordum. Gözümün önüne Anna'nın gülen, ağlayan, seven, dinleyen, anlatan, sevinçli, arzulu, onlarca görüntüsü geliyordu ama hiçbiri oyun gibi görünmüyordu. Buna karşın Anna'nın beni ihbar eden konuşmalarını kendi kulaklarımla duymuş, amiriyle buluştuğunu gösteren resimleri kendi gözlerimle görmüştüm. Anna'nın benimle âşık olduğu için değil de ihbar etmek için birlikte olduğu fikrini kabul edemiyordum.

Arada sırada Anna'nın ne bildiğini, neler düşünüp ne yaptığını merak ediyordum. İçimin parçalanıp yoğrulduğunu hissediyordum, ta ki yoğun ve itici bir karışıma dönene kadar.

Aşkımızın imkân olsaydı nasıl gelişebileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum, tabii yaşadığımız gerçekten aşksa. Sonuçta St. Petersburg'da olduğum dönemde önümüzdeki bütün engellerin kalkmasıyla aşkımızı doludizgin yaşayabildiğimiz birkaç haftamız olmuştu sadece. Anna beni gençlik günlerime geri götürmüştü ve aramıza ölüm girene kadar onunla kalıp beraber yaşlanmak istediğimi biliyordum.

Gece gündüz, ama özellikle geceleri beni rahatsız eden bu eziyetli düşünceler yüzünden kendimi yaşlı ve çökmüş hissediyordum. Ellerim birçok kez Anna'nın vücudunu arıyor, vücudum önünde sarılacak birini bulamayınca telaşla uyanıyordum, birden gerçekleri hatırlayıp sarsılıyordum. Üşüyordum, göğsüme hançerler saplanıyor, boğazım kuruyordu, sakinleşmek için kalkıp su içiyordum, dışarısı aydınlanana kadar uyuyamıyordum. Tam uykuya daldığımda çalar saat beni uyandırıyordu, işyerine sersem sepelek varıyordum. Dışarıdan yorgun görünüyordum ama kimse içimdeki huzursuzluğu bilmiyordu.

Udi ve Levanon çaresizlikten beni "karargâh temsilcisi" olarak değişik operasyonlara yolluyorlardı. Aslında Mossad koridorlarında gördüğüm yargılayıcı bakışlardan o kadar rahatsızdım ki yurtdışında olmak işime geliyordu. Mossad görevlilerinin çoğu akıllı ve çalışkandır, operasyona çıkanlar ayrıca cesur ve fedakârdır, yönetimde olanlar da aklı başında ve kararlıdırlar. Hepsi vatanını sever. Hiçbirinin yapmayı bilmediği bir şey var: affetmek. Mossad çalışanlarının katı bir ahlak anlayışı vardır, bir kere buna ters gittin mi sürekli kınanırsın. Mossad'da pek disiplin duruşması yapılmaz, ancak soruşturma yapılır, düzgün gitmeyen operasyonları araştırmak için inceleme kurullarına başvurulur. Meslektaşlar duruşmayı ağızdan ağıza dolaşan fısıldaşmalarla yapıp hükümlerini koridorlarda verirler. Koridorlarda herkes benim "vatan hainliği denememin" farkındaydı.

Çok sene önce koridorda bana fırlatılan bakışlar ne kadar gururumu okşadıysa, şimdi de o kadar nefrete boğuyordu. Yurtdışına çıkışları seve seve kabul ettim.

Avrupa'da ilk gittiğim operasyonun sırf benim iki taraflı casus olup olmadığımı ve ekibi satıp satmayacağımı görmek için kurulmuş sahte bir operasyon olduğu fikrinden kendimi alıkoyamadım. Yoksa ekip Rus konsolosluğuna girip fark edilmeden istediği belgelerin resmini çekmeyi, arkasından da çekilmeyi nasıl o kadar kolay başarmıştı? Gerçi ben alt tarafı yandaki otelin süitlerinden birinde kurulan "merkez"den ekibin iletişimini sağlayan bir görevliyle beraber oturmuştum. Görevim gerekirse tavsiye vermek ve ters giden bir şey olursa İsrail'le temas kurmaktı – oysa ekibin talimlerini seyretmiştim ve planı çok yakından biliyordum. Eğer gerçekten iki taraflı casus olsaydım ajanları rahatlıkla ihbar edebilirdim.

Sonra ikinci bir operasyona gittim, sonra da üçüncüsüne. Operasyonlar pürüzsüzdü. Genç ekipler etkiliydi, talim gerektiği gibi yapılıyordu, iletişim sorunsuz kuruluyordu ve sonuçlar iyiydi. Neredeyse hiç karışmam gerekmiyordu. Operasyonlar arasında yapacak bir şeyim yoktu, merkezde kimse bana bir şey demese de hâlâ istenmeyen yabancı gibi hissediyordum. Bazen rahatsız bir gece geçirdikten sonra işe gitmemeye karar veriyordum, üstlerim de görmezden geliyordu. Mossad'da kimse işten kovulmaz, oradan hoşnutsuz ayrılan insanların sokaklarda gezinmesinden kaçınırlar. Yapacak iş vermeden insanı kuruturlar ama maaş vermeye devam ederler, ta ki insanlar kendileri vicdan azabı duyup istifa edene dek. Udi'ye iki kere ayrılmamı isteyip istemediklerini sordum, her iki seferinde de teklifimi tartışmasız geri çevirerek bana hâlâ ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Udi bana Levanon'un ofisinin yanında küçük bir oda tah-

sis edip "Metodoloji Bölümü Başkan Yardımcısı" sıfatını verdi, bölümün mücadele yöntemlerini madde madde yazmamı talep etti.

Şu sıralar yöntemler ağızdan ağıza geçiyor, dedi, eski nesil gidip yenisi geldiğinde önceden didiklenmiş yöntemleri yeniden denemeye kalkıyorlar. O sırada karargâhtaki en deneyimli ajan olarak –gerçekten de Udi ve Levanon'un yanında ben en deneyimliydim– yöntemleri toparlayıp yazma görevi bana düşmüştü. Operasyon nasıl yapılır?

Bölümün bütün arşivi elimin altındaydı. Aradan aylar geçti, yetiştirebildiğim kadarını yazdım, birkaç haftada bir de temsilci olarak operasyonlara gitmeye devam ettim. "Benim" operasyonlarım genelde basitti, karmaşık operasyonlara daha üst yetkililer yollanıyordu.

Yeni görevim sayesinde yöntemleri özetlemek adına bütün operasyon dosyalarını okuyabiliyordum. Bunların arasında hayretle kendi dosyamı da bulmuştum, Rusya'dan geri getirilmem sırasında bölüm başkanı Udi'nin "Yogev bir kedi gibi" ifadesinden ilhamla dosyaya "Kedi" adı verilmişti. Zorlanıyor, kendini zor durumlara sokuyor ama sonuçta dört ayak üstüne düşüyor, demişti. Evcil hayvan gibi görünmesine rağmen aslında doğuştan avcı. Adının protokole yazılmasını istemeyen biri de, sikmesi kedi gibi, arkasından da ağlanıyor, demişti. Beni o kadar zamandır bilen insanlar bile nasıl yanlış tanımış. O kimseyi avlamak istemeyen kedi yüzüstü yere kapaklanmıştı. Hem de ikinci denemede. Böylece St. Petersburg'da benim için düzenlenen operasyona hazırlanan ayrı dosya da "Karda Kedi" adını almış.

Kimse arşive girme izniyle hem "Kedi" hem de "Karda Kedi" operasyonlarına erişebileceğimi düşünmemişti. Daha kimse fark etmeden Anna ve bana dair bütün bilgi ve raporlar elime geçmişti: toplantı zabıt özetleri, ekip içi telefon konuşma kayıtları, tatbikat planları ve talimatlar, operasyon

öncesi toplanan bilgi raporları, soruşturmalar, iç yazışmalar, operasyon günlüğü. "Pamuk Tarlası"nın raporunu okuduğumda bana kesinlikle inanılmaz göründü. Levanon'un da dediği gibi, tabii ki KGB ajanı olduğunu söyleyecekti, böylece kendi adına bir araştırmayı daha ve daha çok parayı garanti etmiş oluyordu. Bütün operasyonu bu bilgiye mi dayandırmışlardı? Eski bir KGB yaltakçısının raporuna? Bu kadar kısıtlı bilgiyle mi hayatımı mahvetmeye karar vermişlerdi?

Ama henüz bu hislerimi ortaya çıkarmaya fırsat bulamadan Udi'nin Petersburg'daki raporunu okudum, Anna'ya karşı hazırlanan itham planı sayesinde beni inanılmaz şekilde yanılttıklarını anlayınca şoke oldum. Resimleri ve kayıtları gördüğümde zaten bir şeylerin tam yerine oturmadığını hissetmiştim ama beni asıl şaşırtan normalde psikolojik savaşla alakası olmayan bölümün bu tarz bir operasyon için bu kadar çok plan yapması ve çaba harcaması, bu kadar çok ayrıntıya girmesiydi. Evime girdiklerine, Alex'in "Yevgeni Onegin" biletlerini görünce bu ayrıntıyı da operasyona kattıklarına ve beni bu ayrıntı sayesinde çökertmeyi başardıklarına nasıl ihtimal verebilirdim ki? Anna'nın Puşkin'in ölümüyle ilgili söylediklerini hatırladım, hikâye bu kadar trajik olmasaydı Puşkin'in hicvinin içine girebilirdi. Kendimi absürd bir oyunun içerisinde hissediyordum.

Kendi sezgim yerine mantıklı tahlillere dayanarak teslim olduğum için pişman, yeniden Udi'yle acil görüşme talebinde bulundum.

Udi kendi operasyonumla ilgili bilgilere eriştiğimi öğrenince şaşkına döndü, benimle görüşmeden önce bütün dosyaların kesinlikle ulaşamayacağım bir yere, Mossad Başkanı'nın arşivine yollanması emrini verdi.

Sakın olanları çarpıtma, dedim kızgınlıkla. Bütün raporları okuyunca her şeyi Mossad'ın bakış açısından da görme şansım oldu, eğer gelmeyi kabul etmeseydim ne olacağını da oku-

dum. Beni kaçırmaya çalışacaktınız, Tanrı bilir hepimizin başına ne gelirdi, senin, benim, Anna'nın, ekibin. Beni geri getirme şeklinize isyan etmiyorum, aslında kıyametleri koparmam gerekir. Buna artık gücüm yok. Sadece bana hata yaptığınızı itiraf edin ve Anna'ya ulaşmamı ya da onu buraya getirmemi sağlayın.

"Tarla"nın raporuyla ilgili değerlendirmeni takdir ediyorum, dedi Udi soğukkanlılığını kaybetmeden, ama bu kararı sen veremezsin. Amirleri onun bundan önce verdiği birçok rapora dayanarak güvenilir bir kaynak olduğuna inanıyor, karar onların. Neredeyse yalvarır gibi, yeter artık Yogev, dedi. Bunu önceden de konuştuk, talebin reddedildi. Durumda hiçbir değişiklik yok, senin şu sırada öğrendiklerini biz önceden de biliyorduk ve ona göre karar verdik. Oradan döneli kaç ay oldu, neredeyse bir sene, Anna da seninle temasa geçmedi. Bırak artık. Tel Aviv otuzlarında bir sürü bekâr kadın kaynıyor, biriyle ilişki kur, geç bunu.

Sen ne dediğinin farkında mısın? Kendimi kaybetmiştim. Eğer birini arıyorsa, Kanada'da Paul Gupta'yı arıyor o. Sen kendi karını değiştir asıl, zaten ancak gece sana sırtını döndüğünde görüyorsundur.

Yazık, Yogev. Ben bağırmalarını kaldırırım ama teşkilat bu saçmalıklara göz yummaz. Bu dosya kapandı. Kendine iyilik yap, sen de kalbinden ve aklından çıkar bunu. Sanma ki ne kadar acı çektiğini anlamıyorum. Ben de aşkın ne olduğunu biliyorum, gece geldiğimde bana sırtını dönen kadından bir gün ayrılmam gerekse bunun ne kadar acı vereceğini de biliyorum.

Odasından utanç ve hüsranla çıktım ama bir şeyi fark etmeye başlamıştım. Bu iş Mossad'la yapılacak şey değildi, her şey bana kalmıştı.

Kalbimdeki ağırlık yapacağını yaptı. Udi ve Levanon'la araziden rapor beklerken geçirdiğimiz sessiz saatler, bana etraftakilerle ilgili dedikoduları anlatmaları tarihe karışmıştı.

Onlarla ve operasyondaki diğer çalışanlarla sosyal ilişkilerimi tamamen kestim. Bölüm başkanlarının toplantılarından muaf tutulmayı talep ettim, işime odaklanıp merkezin diplerine gömülerek etrafıma aşılmayacak duvarlar diktim.

Geceleri Anna'yı nasıl getireceğime dair planlar yapmaya başladım. Benim kiraya eklediğim para olmayınca taşınmak ya da dükkânı satmak zorunda kaldıysa, kesin hâlâ Petersburg'da bir yerlerde kalmış olmalıydı. Benim oraya gitmemi yasaklayıp telefonlarımı dinliyor olsalar da, Rusya'dan gelen bir mülteci bulup oraya yollayabilirdim. Oraya gider, Anna'yı bulup olanları anlatır ve buraya getirmeye çalışırdı.

Benimle aynı binada oturan, bir süre önce Rusya'dan İsrail'e göç etmiş birini buldum, kimsesi yoktu, birkaç kez konuşup ağzını aradım. Benim için Rusya'da çalışmaya hazırdı ama ona hikâyemi anlatmadan önce birden eğer Mossad'ın Anna'yla ilgili şüphelerinde zerre kadar doğruluk payı varsa adamı ne kadar tehlikeli bir duruma sokacağımı fark ettim. Planımı daha fazla geliştirip daha tecrübeli biriyle çalışmalıydım.

Aradan haftalar geçti; bir gün koridorda tesadüfen karşılaştığım göbekli şişko Alex bana bildiğimi farz ederek, kız arkadaşının hapiste olduğunu duydun mu, diye sordu.

Hayretler içerisinde "Pamuk Tarlası"ndan gelen kısa raporu dinledim – Anna'nın peşimden havaalanına gittiğini, tutuklandığını, mahkemenin verdiği ağır karar sonucunda Moskova'da hapis yattığını öğrendim.

Bu basit rapor beni o kadar sarstı ki, Alex beni ofisine götürüp oturttu ve sekreterinden bir bardak su rica etti. Yüzü sararmıştı, ciddi bir ifadeyle karşıma oturdu. Nasıl yani, duymamış mıydın?

Hayır, deyip suyu yudumladım.

Biz de daha bir aydır biliyoruz, artık Anna Petrovna hakkında istihbarat toplanmıyor, dedi, sevgilimin ismini duyunca boğuluyormuş gibi hissettim. Geçen ay "Pamuk Tarlası"yla olağan toplantı vardı, amiriyle konuşurken laf arasında anlatmış. Amiri rapora sadece dipnot olarak düşmüş, aynı zamanda da "Tarla"nın kaynaklarının arasında dolaşan bir dedikodu olarak nitelenmiş.

Anuşka'm benim. Bana olan aşkının bedelini ödüyor. Orospu çocukları, bildikleri halde bana bir şey söylemediler.

Alex yüzümdeki ifadeyi görünce, sanırım sana bunu anlatmamam gerekiyordu, dedi, ama ben odadan çıkmıştım bile.

Levanon'un ofisinden geçerken, gel, dedim, hemen kalkıp peşimden geldi. Udi'nin odasına gidip kapıyı açtım, içeride oturan Ariel'e bizi yalnız bırakmasını söyledim. Kapıyı da arkandan kapat.

Damarlarımda akan öfke muazzamdı.

Sizden hesap vermenizi istemiyorum, dedim, ama bir gün isteyeceğim. Anna'yla ilgili haberi daha şimdi aldım. Anladım ki sırf benim değil onun da hayatını mahvettiniz. Onu buraya getirinceye kadar hiçbiriniz rahat etmeyeceksiniz, anlaşıldı mı? Bana kalırsa o düşman elinde kalmış bir esir, sizin için de aynı olmalı. Artık beni kurtardığını ve bunun bedelini ödediğini anlamış olmalısınız.

Udi oturdu, Levanon kapının yanında durdu, ben de ayakta kaldım. Birbirlerine baktılar ama bana bakmaktan kaçındılar.

Nasıl yaparsınız bilmiyorum. Tutuklu mübadelesi mi olur, başbakanla Putin arasında anlaşma mı olur, hapisten mi kaçırırsınız, beni ilgilendirmez. Bu bölümde görülmemiş şeyler değil. Sanmayın ki şimdi sinirliyim ve yarın sakinleşeceğim. Anna'yı buraya getirmek için her şeyi altüst edeceğim.

Yogev...

Yogev Mogev anlamam, diye sözünü kestim Udi'nin. Aklınıza gelmeyecek sorunlar getiririm başınıza, hatta kendim bile kaçırabilirim.

Yogev, şimdi oturup seni sakinleştirmeye çalışmayacağım ama attığımız her adım haklıydı ve gerekçesi vardı, şimdi de olsa aynısını yaparım. Hapiste olması hata yaptığımız manasına gelmiyor, hatta tersi bile olabilir. İyi düşün. Ayrıca tehditlerden uzak durmanı tavsiye ederim. Gözünü yüzüme dikti, suratında tek bir hareket yoktu. Hakkında vatana ihanet ve casusluk gerekçeli suç duyurusu taslağı hazırlandı. Şimdiye kadar Şin Bet'in savcılığa yollamasını engelledik, ama bizim mücadelemiz olmadan durum her an değişebilir. Telefonlarını dinlememiz bile Şin Bet'e karşı verdiğimiz mücadelenin bir parçasıydı – sana ne kadar güvendiğimizi kanıtlamak ve seni sürekli gözaltında tutma taleplerini ne kadar ciddiye aldığımızı göstermek için. Ateşle oynamayı bırak, fena yanacaksın.

Udi'nin bakışına ve kısık sesine bakılırsa söyledikleri gerçekti. Nedense durumumun bu olduğunu öğrendiğimde şaşırmadım. Ama bir seneden uzun bir zaman önce Petersburg'da başlayan bu zalim satranç oyununun henüz bitmediğini anlamıştım. Ben piyonla hücum ediyordum, onlar atla üzerimden geçiyorlardı. Ben fili deniyordum, onlar kaleyle tehdit ediyorlardı. Fazla oynayacak taşım yoktu ve vezir açıktaydı.

Levanon elini omzuma koydu. Haberi aldığımızdan beri ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyoruz. Bir eylem planımız olunca sana haber verecektik. Dışişleri Dairesi'nin başkanıyla ve hatta onun üstüyle konuştuk, Esir ve Kayıp İnsanlar Bölümü'nün Başkanı Gedalyahu'yla da yoğun temastayız. Henüz kesin bir planımız yok. Ama Udi'nin dediği gibi tehditler savurup saçma şeyler yapma, dedi daha usulca. Bir hapishanede kaybolman işten bile sayılmaz, hakkındaki suçlamaları da hesaba katarsan on-on beş seneden önce hapisten

çıkamazsın. Teşkilat senden de, yardım alabileceğin herhangi başka bir örgütten de çok daha güçlü.

Udi ve Levanon'un ne kadar kuşkuları olsa da görevleri gereği bana karşı hareket ettiklerini biliyordum. Bunu yeniden yapacaklarından da emindim.

Udi'nin ofisinden çıktım, odamdaki tek tük eşyayı topladım, Belgeler Bölümü'nden pasaportumu da alıp bürodan ayrıldım, Mossad'ın kapısından dışarı çıktım ve bir daha da geri dönmedim.

41

Kimse peşimden koşmadı veya dönmem için baskı yapmadı. İki taraf da aramızda oluşan uçurumun kapanmayacağında hemfikirdi. Anna'nın hapsedilmesi, tersi savunulamayacak bir gerçek yaratmıştı. Anna ve ben kurbandık, Mossad ve FSB de bizi kurban etmişti. Ayrıntılar önemli değildi, varılan sonuç tekti. Bu sonuç da tüm şüpheleri eziyordu.

Büroyla ilişkilerim o andan itibaren Gedalyahu aracılığıyla gerçekleşti; bir keresinde de Anna'nın hikâyesini "birincil kaynaktan" duymak isteyen, Başbakanlığın Savaş Esirleri ve Kayıpları'ndan sorumlu yetkilisiyle buluştum. Gedalyahu beni haftada bir arayarak bu konuda yapılanlar hakkında güncel bilgiler veriyordu. Genellikle söyleyeceği yeni bir şey yoktu, büronun bu telefon konuşmalarını benimle bağlantıyı koruyup moralimin nasıl olduğunu anlamak için kullandığını tahmin ettim. Ayrıca telefonumun dinlendiğini ve adımlarımın da bir şekilde takip edildiğini varsayıyordum. Büro benimle ilgili sorumluluğu Şin Bet'e devretmişti, onlardan "ciddi casusluk şüphesi" başlığı altında fotoğraf çekme veya telefon dinleme talebi alan her hâkim buna izin verecekti. Büronun

benimle bir diğer bağlantısı da ayın birinde, her nedense hesabıma yatırmaya devam ettikleri maaşımdı.

Gedalyahu bana devletin Anna'yı bizden biri gibi kabul ettiğini, onun davasının diğer herhangi bir esir veya kayıpla aynı görüldüğünü açıklamıştı. Pollard gibi değil tabii ki ya da kime başvuracağımızı bilmediğimiz Guy Hever gibi değil. Fakat aynı zamanda bulabilmek için kaldırılmadık taşın bırakılmadığı Ron Arad da değil. Basit bir dava da değil. Rusların karşısına geçip bizden biri olduğunu söylemek biraz zor, o zaman aldığı on sene yirmi sene olacak, hiçbir zaman Rusya'dan çıkmasına izin verilmeyecek.

Anna'nın on yıla mahkûm edildiğini ilk kez duyuyordum. Başım döndü. Gedalyahu bilmememe şaşırmıştı, bu ayrıntı da "Pamuk Tarlası"nın getirdiği bilgilerden biriydi.

İnan bana, serbest bırakılması için elimizden geleni yapıyoruz ve durum çok karışık. Rusların bildikleri veya düşündükleriyle ilgili bilgilerimiz parça parça. "Tarla" senin Tel Aviv'e geldiğini bildiklerini, ama bunun bir ara istasyon olduğunu düşündüklerini söyledi. Kayıtlarına göre sen bir CIA ajanısın.

CIA mı, diye isyan ettim; Anna'nın serbest bırakılmasında etkili olamayacağımızı görüyordum.

Bunun nedenini kimse bilmiyor. Onların açısından Tel Aviv, tıpkı Kopenhag gibi, onları yanıltmak için bir adımdı. Eğer Anna serbest bırakılacaksa, bu, onlarla CIA arasında bir anlaşma sonucu gerçekleşecek. Bir süre önce CIA'yı da işin içine soktuk, Anna'yı kendi ellerindeki Rus ajanlarla değiştirmeleri ihtimali var. Ancak karşılığında bedel istiyorlar. Şu anda Abu Mazen'i kuvvetlendirmek için esirleri serbest bırakmamızdan bahsediyorlar, bırakmamızı istedikleri esirler arasında Hamas üyeleri de var. Bu talep yüzünden başbakan da Anna meselesinin içinde. Kısacası, durum çok çok karmaşık.

Gedalyahu'ya inanıyordum, durum gerçekten çok karışıktı; ellerim boş oturup hiçbir zaman gerçekleşmeyebilecek bir

şeyi bekleyemeyeceğim kadar karmaşıktı. Kendi özel kurtarma operasyonumu planlamaya başladım. Bu sefer Rus asıllı birini kullanarak bağlantı kurmaktan bahsetmiyordum. Bu seferki her anlamıyla gerçek bir operasyondu.

Çok eskiden hazırlanmasına yardımcı olduğum ve daha yakın zamanda planladığım ve onayladığım yüzlerce istihbarat dosyası işimi düzenli yapmama yardımcı oldu. Nelere ihtiyacım olduğunu ve bunları nasıl ele geçireceğimi yazdım. İlk başta kolay erişilir kaynaklardan başladım.

Alex'in Anna'nın Moskova'da bir hapishanede olduğunu söylediğini hatırladım, birkaç hafta içinde bilgisayarımda, değişik internet sitelerinden Moskova ve hapishaneleriyle ilgili edindiğim bilgiler ve hapishanelerin Google uydusundan çekilen resimleri vardı. Öncelikle Anna'nın hangisinde tutulduğunu öğrenmeliydim. Arkasından hapishaneden çıkışlarla ilgilendim. Esirler dışarıda, fabrikalarda veya değişik zorlu işlerde çalıştırılmak üzere dışarı çıkarılıyor muydu? Çıkarılıyorlarsa oraya nasıl götürülüyorlardı, çalışırken hangi güvenlik önlemleri alınıyordu? İsrail'de olduğu gibi orada da hapisten izne çıkılıyor muydu? Rusya ne de olsa hâlâ polis devleti. İzne çıkıyorlarsa, bu izinler ne kadar süreden sonra verilmeye başlanıyor, izindeyken ne gibi bir takip altındalar? Anna'yı hapishanedeyken değil ancak dışarıdayken kaçırabileceğim ortadaydı.

Arkasından Sovyetler Birliği'nden gelen göçmenlerin derneklerinin yardımıyla bu hapishanelerde yatmış birkaç mülteci buldum. Evlerine "devlet görevlisi" olarak giderek bu hapishanelerdeki güvenlik durumunu ve esirlerin günlük yaşamlarını anlatmalarını istedim. Hatta eskiden SSCB tarafından İsrail'e gitmesine izin verilmeyen bir kadın, Moskova'daki kadınlar hapishanesinde yatmıştı ve yirmi sene sonra inanılmaz ayrıntı hatırlıyordu. Ama bu kadın istisnaydı.

Sorularımı sorduğum mültecilerden çoğu Sovyet hapishanelerinde çok uzun süre önce yatmışlardı ve verdikleri yanıtlar

birbiriyle çelişiyordu. Her şeyi hatırlayan kadın ve internetteki kaynaklar Novinskaya'dan kadın hapishanesi olarak bahsederken, diğerleri kadın hapishanesinin uzun süre önce kapatıldığını ve tüm siyasi suçluların şimdi Lefortovo Hapishanesi'nde bulunduğunu söylüyorlardı. Öğrendiğim en rahatsız edici bilgi Moskova'daki hapishanelerin artık sadece tutuklama ve soruşturma amaçlı kullanıldıkları ve mahkeme kararı verildikten sonra esirlerin uzaklardaki hapishanelere gönderildiğiydi. Hatta iki tanesi bana aynı üzücü fıkrayı anlatmışlardı: Senelerdir yönetim karşıtı olanların dehlizlerinde soruşturmaya tabi tutulduğu, gizli örgüt merkezi Lubyanka, Moskova'daki en yüksek binaydı, oradan Sibirya görünüyordu.

Anna'nın nerede tutulduğunun bilinmesi elbette herhangi bir operasyon için ilk şarttı. Göçmenlerime göre bu bilgi gizli değildi, bu hapishanelerden birkaçına onun için mektup gönderirsem belki de adresi bulabilirdim. Mektuplarının hapishane yetkilileri tarafından okunacağından emindim, ona kiralayacağım posta kutularının adreslerini kullanarak posta kartı gönderip sadece onun anlayacağı şeylerden bahsetmeyi düşündüm. Bu işe yaramazsa içeriden bilgiye ihtiyacım olacaktı. Bu tarz bilgiyi de ancak bir hapishane gardiyanına rüşvet vererek elde edebilirdim. İyi bir fiyat karşılığında bana hem nerede olduğu hem de hareketleri konusunda bilgi verecek bir gardiyan bulabileceğimi tahmin ediyordum, böyle birine ulaşmak için de hapishaneden evlerine giden gardiyanları bulmam gerekiyordu.

Anna'nın tam olarak nerede tutulduğunu bilmediğim için kaçırma ve ülkeden çıkarma planını ancak genel hatlarıyla hazırlayabildim. Araba ve daireye ihtiyacım olacaktı; Rusya'dan dışarıya, cumhuriyetlere en çabuk çıkılacak yolları bulmam, yetkililerin bulunmadığı ve çevresi sarılamayacak bir sınır geçidi belirlemem gerekiyordu. Nerede olduğunu öğrendikten sonra da istihbarat toplamam gerekecekti ki bu da uzun bir süre alabilirdi.

Doğrudan Moskova'dan ya da yakınlarından uçakla kaçma ihtimalini düşündüm, tabii bu sadece Moskova civarında tutuluyorsa geçerli olacaktı. Bu durumda havaalanına ulaşabilmemiz gerekiyordu ve küçük bir uçağa ihtiyacımız olacaktı. Rusya'dan kaçmaya çalışan birkaç cesur Yahudi tutuklunun bunu deneyip başarısız olduğunu kederle hatırlıyordum. Bu, benim de başarısız olacağım manasına gelmiyordu ama şüphesiz planımı çok iyi hazırlamam gerekiyordu.

Değişik havayolları sitelerine "Moskova" yazıp arattığımda Moskova'ya yakın, hayatımda adını hiç duymadığım havaalanları buldum. Myaçkovo, Bykovo, Çeklovski. Google'daki uydu görüntülerini büyüterek bu havaalanları konusunda fikir edindim, küçük uçaklarla kısa uçuşların yapıldığı ufak, özel bir havaalanını seçip çalışmaya koyuldum. Gerçekçi bir seçenek olup olmadığını anlamak için oraya gidip çevresindeki çitler, güvenlik durumu, çalışma saatleri ve havaalanını kullanan havayolları konusunda bilgi toplamam gerektiğini biliyordum. Operasyon yaklaştığında bir pilota rüşvet vermem gerekecekti, hatta belki güvenlik görevlileriyle çatışmaya girip havada kovalanma riskini de göze almam gerekebilirdi. Pilota rüşvet verebilmek için önce bu havaalanına uçan bir pilot bulmak gerekiyordu. Bu da zor bir işti.

Tabii Mossad'dan yardım isteyebilseydim her şey daha kolay olacaktı. Alex'e soracağım bir soruyla, onun kaynaklarından Anna'nın nerede olduğunu, hapishaneden çıkarılması halinde bunun ne zaman olacağını kolayca öğrenebilirdim. İçinde Anna'nın fotoğrafı olan bir pasaportla kimse gittiğini fark etmeden Rusya'dan kaçırabilirdim onu. Fakat bana yardım etme ihtimalleri yoktu. Bir ara arkadaşım Mehaşşli'den yardım istemeyi düşündüm, sonunda vazgeçtim: Onun için beni Ruslara ihbar etmek bana yardım etmekten daha kazançlı olurdu.

Yavaş yavaş, daha fazla bilgi edindikçe seçenekler belirginleşti ve daha ayrıntılı çalışmaya başlayabildim. Her operasyonu

planlarken alışık olduğum psikolojik aşamalar bu sefer de oluştu. Başta fikir imkânsız gözükür. Bilgi edindikçe yapılabilirmiş gibi gelir. Bir yönteme karar verip küçük ve mühim istihbarat topladıktan sonra tekrar uzaklaşır, imkânsız görünür. "Gardiyana rüşvet ver" demesi kolay. Ama böyle biri nasıl tespit edilir? "Oraya uçan pilota rüşvet ver" demesi kolay. Peki böyle biri nasıl bulunur? "Kazakistan sınırını çevrele" demesi kolay. Ama nasıl, nereden yapılır bu? Yine de mümkün, hem de yardım bile almadan. Bütün risk benim üzerimde olacak. Bulacağım gardiyan, pilot ya da sınır görevlisi ihbar ederse beni ihbar edecek. Anna'nın burnunun dibinde bir hapishanede yatma ihtimali olan benim.

Yıllar önce nakliyecileri öldürmek için Rusya'dan Kazakistan'a yaptığım sınır geçişini hatırladım; şimdi uzun sınıra dönüp ararsam bir kısmında bir aralık bulacağımı tahmin ediyordum. Hapishanenin dışında arabanın içinde beklersem eve dönen bir gardiyan tespit edip onu izleyebilirdim. Havaalanının yanındaki otelde kalırsam büyük bir ihtimalle pilotlarla tanışıp biriyle ilişki kurabilirdim. Sonra önüme başka engeller çıkacaktı ama sonuçta başarılı olacaktım.

Son bir seneki ruh halimden çok farklı olarak faaliyet havasındaydım. Geceleri Anuşka'mın yüzünü hayal ediyordum, o elinde bir bohçayla izne –tabii eğer böyle bir şey varsa– ya da işe giderken arabamla yanında duracak, kapıyı açıp Anuşka, *zahadi*, gir, diyecektim. Bir sonraki sokağı geçerken, bizi pistte hazır bir uçak bekliyor Anuşka, dediğimde yüzünde belirecek ifadeyi düşünüyor, beni kucaklayıp öpücüklere boğacağını hayal ediyordum. Sıkı tutun, sınırı yıkacağım. İşte, Kazakistan'a doğru yol alıyoruz Anuşka, önce uyumak ister misin? Burada bir dairem var.

İsrail'e döndüğümden beri ilk kez mastürbasyon yaptım, gözümün önünde gümüşi tutamların yelpaze gibi dağıldığı siyah saçlı Anuşka'nın şehvet dolu yüzü vardı, alt dudağını ısı-

rıyor, gözlerini yumuyordu, yeryüzündeki en güzel yaratıktı. Kalın bacaklarını, dolgun kalçalarını, yuvarlak omuzlarını, yumuşak, dolgun, gevşek göğüslerini hayal ettim. Ve de zevkten açılan gözlerini. Duymak istediğim her şeyi bir bakışla anlatan gözlerini. Okşayıcı, ihtiraslı ve tutkulu.

Son savaşına çıkan biri gibi hissediyordum. Son aşkı uğruna. Orit ilk aşkımdı, Anna'nın da sonuncu olacağını biliyordum. Ondan başkası olmayacaktı.

İsrail'deki kaynaklarımdan olabildiği kadar bilgi derledim. Anna'yı bulup ayrıntılı plan yapabilmek için arazide olmam gerekiyordu. Gardiyanları ve onların sayesinde hapishaneyi tespit etmeliydim, hapishanenin çevresini araştırmalı, yakınındaki havaalanına ya da sınıra doğru giden yolları bulmalı, bir daire kiralamalıydım – işim uzundu. Yaşlı at gerçekten de savaşın kokusunu almıştı, muharebe havası gerçekten de damarlarında dolanıyordu.

Büyük bir turizm acentesi sayesinde vize alıp elimde sadece İsrail pasaportu olduğu için Moskova'ya direkt uçuşta yer ayırttım. Havaalanında, pasaport kontrolü geçer geçmez iki Şin Bet ajanı tarafından karşılanıp tutuklandım.

Oraya çağrılan kıdemli Şin Bet müfettişi bana, ateşle oynuyorsun ve ya alevleri kontrol edebileceğini sanıyorsun, dedi, ya da yanmayacağını.

Yanmak umurumda değil, dedim, ateş yansa, hatta Ruslar sonradan benim sorumlu olduğumu fark etse bile.

Öyle görülüyor ki kız arkadaşının da yanması umurunda değil, dedi müfettiş. Onu kaçırabilme ihtimalin çok küçüktü, kimden yardım istesen seni ihbar ederdi. Kız arkadaşın da bir daha dışarıyı görmezdi. Sen de. Bu arada erken çıkma şansı hiç de fena sayılmaz. Sen bunu bozabilirdin.

Sorgucularıma Anna'yı kaçırmaktan bahsetmemiştim. Nereden biliyorlardı?

Ne fark eder şimdi nereden bildiğimiz. Attığın her adımı biliyoruz, soruşturduğun her adamı da, mahkemeye bilgisayarında topladığın bütün bilgileri de sunacağız. Polis şu sıralarda bilgisayarına el koyuyor.

Şin Bet'in bütün konuşmalarımı dinlediğini, toplantılarımı gözetlediğini ve bilgisayarımdaki bütün bilgilerden haberdar olduğunu anlamıştım. Beni ne bahaneyle tutuklayıp soruşturuyorsunuz ki şimdi, diye çıkıştım. Rusya'ya gitmem yasak değil, oraya gidip suç işlesem de sizin derdiniz değil. Rusların derdi.

Senin yeni suçlarını ispatlamaya ihtiyacımız yok, dedi sorgucu sessizce. Geçmişinde yeterince suçun var. Yalan testini geçemediğini biliyor muydun? Ona gerek kalmadan bile seni uzun süreliğine hapse atmak için yeterince kanıtımız var.

Hadi o zaman, bu sefer kolay kolay vazgeçmeyecektim. Beni serbest bırakıp suç duyurusunda bulunun. Sizin ilkel ithamınızı yutacak kadar aptal bir hâkim olduğunu sanmıyorum.

Hiçbir yere gitmiyorsun. Yurtdışına çıkmanı engelleyen emir çoktan çıkarıldı, aramızdaki anlaşmazlıkları halledene kadar hapishane yerine ev hapsi ayarlarsam haline şükret.

Polis devleti gibi davrandığınızın farkında mısınız?

Müfettiş bana cevap vermeden dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra anlaşılan gizli kameradan konuşmamızı izleyen Udi'yle beraber döndü.

Bölüm başkanlığı görevimi bu hafta bitirdim, sırf yanlış anlaşmayı halletmene yardımcı olmak için buradayım. İstersen beni arkadaşın olarak görebilirsin.

Böyle arkadaş düşman başına... dedim, ama bir yandan da merak etmiştim: Levanon mu?

Nasıl, benim yerime geçen mi? Hayır, Micha. Daha birkaç ay önce yardımcım olmak üzere Tsomet'ten geri çağrıldı. Şimdi Levanon onun yardımcısı.

Bunun beni o sırada hiç mi hiç ilgilendirmemesi gereki-

yordu, ama açık renk saçlı, insan ilişkilerinde mükemmel, sempatik ve tombul Micha'nın bu göreve geçmesine sevinmiştim. Bir an Hong Kong ve Seul'deki halini hatırladım, bizim için Seyşel Adaları'nda bir turizm acentesi açmıştı, bölümden ayrılınca Ajan İşe Alım Bölümü'ne geçmiş, orada hızla zirveye tırmanmıştı.

Udi yüzüne ettiğim hakareti görmezden gelince konumuza geri döndük. Mossad'la aramızda bir anlaşma imzalanana kadar evde göz hapsinde kalmama karar verildi. Mossad'ın beni hâlâ kendi adamlarından biri gibi gördüğü, bana maaş vermeye devam etmelerinden belliydi. Şin Bet beni yine Mossad'ın eline bırakmış ama pasaportuma de el koymuştu.

Bir hafta boyunca işbirliğini reddettim, Mossad'la aramda arabuluculuk yapan Udi sonunda, suç duyurusunu mahkemeye vermekten ve seni sınırlamaktan vazgeçmeye hazırlar, dedi. Ama pasaportun bizde kalacak, Tel Aviv civarında kalmanı ve Anna meselesinden uzak durmanı istiyoruz. Ayrıca o konu hallediliyor, karışırsan yaptığımızı bozmaktan başka bir işe yaramaz. Bana inanmaya çalış. Lütfen.

En azından Anna'yı gece gündüz gözümün önünde görmeme engel olamazlardı.

Mossad beni işten çıkardı, artık geçinebilmek için çalışmam gerekecekti. Udi, bunun aldıkları kararda bir etken olduğunu söyledi. Saçma sapan şeyler planlamaya fazla vaktim olduğunu düşünüyorlardı, şimdi para kazanmakla meşgul olacaktım.

Birden çok fazla şey yapmayı bilmediğimi fark ettim. Doğu Asya Fakültesi mezunu olup biraz Çince konuşmak belki yirmi beş yaşında biri için iyi bir başlangıç noktasıydı ama kırk küsur yaşında birinin işine yaramıyordu. Uluslararası ilişkilerde yüksek lisans derecesi de akademisyen ya da diplomat olmayı planlamayan biri için değersizdi. En kolay

tarıma girebileceğimi düşündüm ama birkaç kişiyle konuştuktan sonra kimsenin beni çiftçi olarak işe almak istemediğini gördüm. Taylandlı işçiler işi hem iyi hem de ucuza yapıyorlardı. Gazze Şeridi'nin çevresindeki yerleşim birimlerinde bile çalışmaya hazırdım ama nafile. Ailemin çiftliğinde çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum ama sırf meraktan oraya bile gittim.

Arava'ya giderken kendimi filmdeymiş gibi hissettim. Sanki tüm bunlar benim başıma gelmiyordu. Ölüdeniz gözüme sanki hatırladığımdan daha da büzüşmüş göründü, renkleri de daha güzeldi. Ürdün'e kadar devam ediyormuş gibi duran gri kum yığınlarının ayırdığı mavi havuzların arasından türkuaz tonları görünüyordu. Arava toprağı gri ve kuraktı, yol boyunca obruklarla ilgili ikazlar vardı. Birkaç benzincide daha önce orada olmayan lokanta ve kafeler gördüm ama fazla vakit harcamadım. Vakit kısıtlamam yoktu, oraya gidişimin hayatımın akışını değiştirmeyeceğini bilmeme rağmen içimdeki huzursuzluk hızımı etkiliyordu. Bölüm başkanı olarak bana verilen araba geri alındıktan sonra satın aldığım Mazda 3 istediğim hıza ayak uyduramayınca, ağır ağır sürmeye devam ettim.

Moşava girişte bir değişiklik vardı, ne olduğunu çıkaramamıştım. Elektrikli demir kapı kapalıydı, eskiden kullandığım uzaktan kumanda bir yerlerde kaybolmuştu, içeri girmek için başka bir arabanın gelmesini beklemek zorunda kaldım. Moşavın dış sokaklarında dolaştım. Eski evler yeşillikler yüzünden neredeyse görünmüyordu, sonradan eklenen evler de yeşilliklerin içine gömülmüştü. Çiftliklere çadırlar eklenmişti, her yerde Taylandlı işçilerin oturduğu evler vardı. Moşavın doğusunda birçoğunu kendileri için kurulmuş kulüpte bilardo oynarken gördüm, yanlarındaki masayı boş bira şişeleri kaplamıştı.

İç sokaklardan anne babamın evine ulaştım, evin önünde görülmesini engelleyen yeni bir ambalajlama çadırı vardı. Ev

de hatırladığımdan farklıydı. Eskiden devlet tarafından verilen küçük bir evin olduğu alan oturma odasına dönüşmüş, ön cephesine geniş bir misafir odası ve yeni bir mutfaktan oluşan büyük ve yeni bir bölüm eklenmişti. Annem ve babam "su yutan halı"ya hep karşı çıkmışlardı ama şimdi evin önüne çimen ekilmişti, uğruna kökünden sökülen meyve ağaçlarının beni hep karşılayan kokusunu özledim. Yeni bahçe kapısının iki yanındaki hurma ağaçları içimi özlemle titretti ama onun dışında her şey bana yabancı ve garipti.

Yehiel beni sevinçle karşıladı, karısı ve çocukları etrafımda tantana ettiler, tarımcılığa dönmek istediğimi duyunca bana yanında çalışmam için "çok yüksek" bir maaş ve evinde bedava bir oda teklif etti.

Teşekkür ettim ama cömert teklifini kabul etmemeyi yeğledim, bana çiftlikteki yenilikleri anlattıktan sonra yanından ayrıldım. Eski hayatımın kuyruğuna yapışmak yerine yeni bir hayata başlamam gerektiğini biliyordum.

Orit'i de görmeden gitmek istemedim. Nasılsa ondan o kadar uzak ve kopmuş hissediyordum ki, yeni bir yürek sancısı hissetmemin imkânı yoktu. Beni gördüğüne sevindi ama o da benim gibi mesafeliydi. Oraya gitmemin ona iyi geldiğini zannetmiyorum, özellikle de küçük kızı sürekli, "Anne, kim bu? Anne, bu kim? Arkadaşın mı?" diye sorarken. Cevap vermedi, bana karşı ne hissettiğini bilmiyordum.

Orit zayıf ve yorgun görünüyordu, eskiden tanıdığım Orit'ten daha yaşlı ve biraz farklıydı. Tam olarak neden farklıydı bilemiyorum. Eşinden bahsetmedi, ben de sormadım. Orada yaşamadığını hissettim, hele de kızı dizlerime oturup sürekli ilgimi çekmeye çalışınca.

Onu en son kollarımda tuttuğum zamanı hatırlıyorum, dedim Orit'e, ikimiz de başımızı eğip gözlerimizi kaçırdık. Babamın cenazesi sanki yüzyıllar önceydi.

Başıma gelenleri kısaca, fazla ayrıntı vermeden anlattım.

Rusya'daki iş bitti. Artık burada da çalışmıyorum. Şimdi özgürüm, tarımda farklı bir iş arıyorum.

Eğer bu cümleler başka bir zamanda sarf edilseydi hayatımız farklı bir yöne gidebilirdi. Ama o zaman sarf edilmemişlerdi, her şey şimdi ikimiz için de somut değil geri getirilmesi imkânsız soyut bir geçmişte kalmıştı. Aramıza ölüm girmişti. Bir ihtimal ölmüş, ilişkimiz sona ermişti; yerine doğan ilişkiler de eziyetler içerisinde ölmüşlerdi.

Orit neredeyse hiçbir şey anlatmayınca bu konuşma da öldü. Sanırım hayatının beraber geçirdiğimiz yarısından hiçbir duygusu kalmamıştı. Anna gelene kadar hayatımın en önemli anlarını beraber yaşadığım bu kadının böyle yok olup içimde bir boşluk bırakabilmesi beni hüzne boğdu.

Daha sonra küçük mezarlığa gittim, mezarlıktaki kulübeden bir kazma alıp babamın ihmal edilmiş mezarının etrafındaki kurumuş bitkileri temizledim. Bitirdiğimde güneş batıyordu, mezar taşının üzerine oturdum. Bu tarz durumlarda onunla konuşmam gerekirdi, diye düşündüm ama kelimeler dilime gelmedi, sadece göğsümde bir taş hissettim. Onu mutlu edecek ne anlatabilirdim? Bu ilkel düşünceden dolayı kendime kızdım, ona ya da belki kendime buraya geri dönüp çiçek dikeceğime söz verdim, içimdeki taşla beraber bütün vücudumu arabaya sürükledim.

Tel Aviv'e dönünce bahçıvan olarak ilan vermeyi kararlaştırdım, tarıma en yakın görünen şey buydu. Birkaç sokağa ilan koydum, bu kadar çok yanıt almayı beklemiyordum. Aradan uzun süre geçmeden etrafta on kadar evde çalışıyordum, bu da beni meşgul ediyor ve iyi bir maaş getiriyordu.

Bahçıvanlığı neredeyse eskiden tarlada çalışmayı sevdiğim kadar sevmiştim. Bakımsız bir bahçeye girip dikenleri, ayrıkotunu ve bir zamanlar sevgi ve umutla dikilmiş bitkileri sökmeyi, bütün araziyi çapalamayı –kollarım ve avuçlarım kazma ve

çapaya hemen alışmıştı–, bahçeyi tasarlayıp baştan dikmeyi seviyordum. Kendimi yeniden kuvvetli hissettim. Tutan bitkiler, yeşeren çimden halılar, renkli yüzeyler oluşturan öbek öbek çiçekler beni tatmin ediyordu.

Geceleri okuyordum. Kışın pencereden sokağın ötesindeki evlerin üzerinde bulutların arasında batan güneşi seyrediyor, ilkbaharda güneş balkonumdan görünen deniz parçacığının üzerinde batarken uzun süre balkonda kalıyordum. Yazın balkonda ışığı açıp gece yarılarına kadar kitap okuyordum. Daha sonra Anuşka'yla uyuyordum, onu soğuk ve nemli hücresinde hayal edince gözlerimin feri sönüyor, ürperiyordum.

St. Petersburg'dan döndükten sonra tam bir sene boyunca ofiste çalışmıştım, ofisten ayrılmamın üstünden bir sene geçtiğine inanamıyordum, sonra da neredeyse bir sene daha.

Her mevsim açan çiçekler görünüp soldu, sonra yeniden ortaya çıktı, mevsimlik çiçekleri söküp yeniden diktim, kış ve ilkbahar çiçekleri. Hayatım aynı anda hem devam ediyor hem de duruyordu. Ülke de aynı durumdaydı, sanki bir felaketten diğerine atılıyordu. Kuzeyde başlatılıp başarısız olan Lübnan Savaşı, güneyde Hamas'ın kararlılığı karşısında aciz kalışımız. Ama benim acizlikten, güçsüzlük ve başarısızlıktan bahsetmeye hakkım var mıydı? O günlerde çiçek söküp diktim ve kendimi tamamen gereksiz hissettim.

İlk Lübnan Savaşı'nda içimde yanan yangından köz bile kalmamıştı. Mossad'dan ayrılınca yeniden ordunun yedek birimine geri dönmek zorundaydım ama artık yedeğe çağrılacak yaşı geçmiştim, aramadılar; İkinci Lübnan Savaşı başladığında bende gönüllü olacak şevk kalmamıştı. Haberleri seyredip sinirlenmeye bile halim yoktu. Askerlerimiz kaçırıldığında ülke doğal olarak bu konuyla uğraşırken yeni bir kaçırma operasyonu planlamak da söz konusu değildi. Ama neredeyse her şey bana Petersburg ve Anna'yı hatırlatıyordu.

Udi Grossman'ın ölümü, kendi matemime ülkenin matemini ekledi, duyduğum keder bana acıyla Anna'yla Grossman ve Oz'dan bahsettiğimiz konuşmayı hatırlattı. Gazzelilerin kuşatmayı yarması bana Leningrad Kuşatması'nın kahramanları için dikilen pek çok anıtı hatırlattı. Evimin karşısındaki Zafer Meydanı'nda bile böyle birkaç anıt vardı. Tarihi kuşatmanın diğer tarafta nasıl efsaneler ve kahramanlar yarattığını bilmeyen bir önder en azından biyolojiden anlamalı, doğurganlığın dengeyi nasıl yavaş yavaş bozduğunu görmeli, diye düşündüm. İçi boş liderler, diye meydanda konuşan David Grossman'ın sesi kulağımda çınladı. Bütün halk sesleri duyuyor, liderler sessiz kalıyor. Her şey aynı tas aynı hamam, sadece acı çekenler değişiyor.

Geçen iki sene boyunca her hafta Mossad'ın Esir ve Kayıp İnsanlar Bölümü'nün başındaki Gedalyahu'yu aradım, eğer o önce beni aramadıysa. Bir gelişme olup olmadığını soruyor, böylece onlara Anna'nın ve benim varlığımı hatırlatıyor, ondan vazgeçmediğimi gösteriyordum. Gedalyahu bana sadece, konuyla ilgileniyorlar, diyebiliyordu; ben de esir ve kayıp insanların acılı ve gittikçe sayısı artan ailelerine katılan gizli bir üye olarak bana gerçeği söylediğini ancak umut edebiliyordum.

KAPANIŞ
42

Gedalyahu beni sabahın erken saatlerinde uyandırdı.

Yogev, kalktın mı?

Şimdi kalktım.

O zaman otur ve dinle.

Dinliyorum, yatağımda doğruldum.

Anna Petrovna.

Kalbim durdu, uykum tamamen dağıldı.

Ne oldu Anna'ya? Paniğe kapılmıştım.

Bir şey olmadı. Dinle. Umduğumuz gibi, Ruslar Amerika'da tutuklanan birkaç casuslarına karşılık Anna'yı serbest bırakmayı kabul ettiler, Amerikalılar da karşılığında Rusların Hamas'a baskı yapmalarını, bizden de serbest bırakacağımız esir sayısını artırmamızı istediler. Başbakan Amerikalıların taleplerine olumlu yanıt verdi, Amerikalılar da Rusların teklifini kabul ettiler. Ruslar gece Anna'yı Moskova'dan Berlin'e uçağa bindirdiler, birkaç Rus ajan da New York'tan uçağa bindirildi? Anladın mı?

Kekeleyerek teşekkür ettim.

Kimse sana iyilik yapmadı, emin ol. Ruslar kendi adamlarını geri istediler, Amerikalılar da Abu Mazen düşmesin ve büyük esir değiş tokuşu gerçekleşsin diye biraz kıçımızı oynatmamızı istiyorlardı. Son görüşmelerde biz sayıyı artırmazsak hiçbir şeyin hareket etmeyeceği anlaşıldı, aynı şekilde Rusların da Hamas'ı itmesi gerekti. Yani her şey bizim dışımızda ayarlandı, ama bu Anna'nın yararına oldu.

Ben bir-iki kelime söyledim, belki fikir bile vermiş olabilirim, ama sen, ben ve Anna bu oyunda piyonlarız. Bu, büyük değiş tokuşun ilk aşaması, o yüzden dışarı sızmaması lazım. Sonrasında da kimse bundan bahsetmeyecek, anladın mı?

Yanıtımı beklemedi, ben de tam olarak ne dediğini anlamamıştım. Önemli olan kısmı hazmetmeye çalışıyordum. Anna serbest kalıyor.

Amerikalılar ve Kızıl Haç Anna'yı olduğu gibi buraya gelen bir EL-AL uçağına bindirdiler, diye devam etti. İstersen havaalanına gelip onu alabilirsin. Onu ne yapacağımızı kimse bilmiyor. Yogev, orada mısın?

Cevap vermedim. Gözlerime yaşlar dolmuş, sert bir acı göğsümü parçalamıştı. Zor nefes alıyordum.

Mossad'ın bana verdiği özel kimlik sayesinde pasaport kontrolü geçip Berlin'den gelen EL-AL uçağının duracağı kapıya gittim. Uçağa giden geçide doğru inen koridorun başında, bekleme salonunun girişinde bekledim. Yolcular çıkmaya başladı. İşadamları, birkaç aile, geziden dönen turistler. Yolcuların çoğu arka arkaya çıktılar, gelenlerin sayısı azaldı.

Koridorun ucunda üstünde eski püskü kıyafetleriyle yaşlıca, zayıf bir kadın göründü. Kadın koridorun havalimanına bağlandığı yerden hemen önceki dönüşte durdu ve ayaklarının ucuna büyük bir naylon torba koydu. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi etrafına bakınırken gözleri girişte duran bana takıldı. Anuşka? Anuşka?

Saçları griydi, incelmiş paltosunun altında omuzları zayıf, duruşu kamburdu. Biraz yaklaşınca önce çekik gözlerini gördüm, gözlerinin altında şimdi kalın siyah halkalar vardı. Çile çekmiş yüzünde gözleri neredeyse bütün yüzünü kaplıyordu, beni tanıyınca bir an o gözlerde bir ışıltı oluştu, arkasından yine söndü. Kalbime biri sevgi, diğeri acı dolu iki uçlu bir hançer saplandı.

Anuşka'm, ne yaptılar sana, ona doğru koşup yüzünü iki elimin arasına aldım. Gözlerime bakan gözleri boştu. Gözleri ölüydü, sadece köşelerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı.

Ona sarıldığımda etlerinin çekildiği kemiklerini hissedebiliyordum. Arta kalan siyah saçlarının arasında bir sürü beyaz tel vardı. Elmacıkkemikleri ortaya çıkmış, yüzü ince kırışıklarla dolmuştu. Başka bir kadındı, sevdiğim kadının bir gölgesiydi. Diliyle çatlamış dudaklarını gayri ihtiyarı ıslattığında içime yeniden bir hançer saplandı. Yüzümü yüzüne yaklaştırıp dilimle dudaklarını ıslattım, onu kendime çekip onsuz geçen karanlık yılların tüm acısıyla öptüm.

Bana endişeyle, tereddütle, sevgimden emin olamadan yanıt verdi.

Onu zorlamak istemedim.

Anuşka, sonunda, diyebildim boğazım düğümlenmeden önce. Torbayı kaldırdım, kolumla yumuşak bir şekilde ince omuzlarını sardım ve onu yavaşça pasaport kontrole doğru götürdüm. Hali yoktu, neredeyse kollarıma düşüp bayılacaktı, kalın galoşlarla sarılı ayakları onu zar zor taşıyordu.

Anna'nın gözleri sağa sola bakıyor, etrafındaki ışık, renk ve ses bolluğunu hazmetmeye çalışıyordu. Kendisinin de bir parçası olduğu esir değiştirme antlaşmasının üstünden yaklaşık on iki saat geçmişti. Soğuk ve nemli hücresinden çıkarılıp giydirilmiş ve havaalanına götürülmüştü.

Pasaport kontrolün yanında bizi bekleyen Şin Bet görevlisi bizi hemen bankonun öbür tarafına geçirdi. Sizi şimdi

yalnız bırakacağım ama yarın onu bize getireceksin, tamam mı? Küçük de olsa bir soruşturma yapmamız lazım.

Valizin var mı, diye sordum valizleri taşıyan bantın önüne geldiğimizde. Anna mahcup gülümsedi.

Olduğum gibi gönderdiler, hatta bu kıyafetler benim bile değil, herhalde kısa bir süre önce hapse atılan başka bir kadının. Depoda eşyalarımı arayacak vaktim olmadı. Biraz para verdiler, ben de battaniye aldım, yatacak yerim olmazsa üstüme örtecek bir şeyim olsun diye.

Burada olacağımı bilmiyor muydun?

Hiçbir şey bilmiyordum. Senin peşinden gelip Tel Aviv biletiyle yakalandığımda bile burada olup olmayacağını bilmiyordum. Tahminlerim ve umutlarım vardı ama tek kelime söylemeden gittin.

Zavallı Anuşka'm benim, yeniden durup onu kendime çektim, başını öpücüklere boğdum. Kesin bilmeden öylesine peşimden mi geldin? Buraya gelmen gerektiğini nasıl bildin? Kafam karışmıştı.

Birdenbire kayboldun, bizimkilerin bana haber vermeden seni tutuklayacaklarını sanmıyordum, seninkilerin seni kaçırmış olabileceklerini düşündüm, seni yeniden anca burada bulabilirdim. Arkasından birkaç hata yaptım...

Anuşka'm. Zayıf bir ânımda sana değil de onlara inandığım için çektiklerinin bedelini ödeyebilecek miyim, bilemiyorum. O an yüzünden neler çektin!

Cümlemi bitirdiğimde birden söyledikleri bilincime ulaştı. Tüm umutlarım paramparça oldu. Bizimkiler, demişti. O zaman gerçekten de onlardan biriydi. Mossad'ın bana söylediği gibi. Düşünmekten korktuğum gibi. Otoparka doğru çıktığımızda içimde duygular her yöne hareket edip birbirine çarpıyordu. Görevinin bir parçası olarak beni baştan çıkarmak üzere gönderildiği fikri. Bana âşık olup görevine ihanet ettiğine inancım. Saf aşkım nedeniyle ona yaşattığım ve neredeyse

kendime ve bizimkilere de yaşattığım felaket. Bütün bunların karşısında da onu gördüğüm andan beri tüm benliğimi dolduran soru, onu hâlâ seviyor muyum ve ne kadar seviyorum? O da beni hâlâ seviyor mu? Ne kadar seviyor? Eski halimize dönmek için daha çok yol kat etmemiz gerekecekti.

Kapalı terminal binasından çıktığımızda bir arabadan yansıyan ışık gözlerine çarptı. Anna üç yıldır ışığı neredeyse hiç görmeyen, hele bu kadar kuvvetli bir ışığı hayatında görmemiş gözlerini örttü. Parmaklarının arkasından bakan bir bebek gibi görüntülerin kendisine erişmesine izin verdi. Ancak havaalanından çıktıktan sonra ellerini gözlerinden çekti.

Gözlerini kocaman açarak parlayan çevre yoluna, kavşaklara, yeşil tarlalara ve şehrin önümüzde yükselen binalarına baktı ama tek bir kelime bile söylemedi. Ayalon karayolunda giderken Anna'nın etrafındaki binalara hayretle baktığını gördüm, eski binaların yanı başında gökdelenler duruyordu; Azrieli kulelerini geçtiğimizde başını uzatıp geriye doğru bakmaya devam ettiğini gördüm. İsrail hakkında hiçbir şey bilmeyen bir Rus ülkemizi nasıl hayal eder acaba? Çöl mü? Develer ve çadırlar mı? Yahudi köyleri mi? Anna bizim sıcak ve zorlu ülkemizde yaşayabilecek mi?

Arlozoroff Caddesi'nde batıya doğru ilerlerken ona İsrail'de binalar böyle, işlevsel, Petersburg'daki gibi ihtişamlı cepheleri yok, dedim. Cephelerin arkasındaki terk edilmişliğin de olmadığını eklemedim. Yarkon Caddesi'ne dönüp oturduğum binaya doğru ilerledik.

Yeni binanın altındaki otoparkta arabayı park ederken, altıncı ve son kata çıkarken, geniş ama az mobilyalı daireye girerken hep yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım. İçeri girdiğimizde yüzündeki ifadeden evde bir kadın olmadığını görünce rahatladığını anladım.

Şüphelerini tamamen ortadan kaldırmak için, bu daire bir kadının ellerine hasret, dedim, ben de.

Anna birden dizlerinin üstüne çöktü ve acı acı ağlamaya başladı, sırf son bir gündür hissettiği şüpheyi değil, hapishanede geçen üç senenin şüphelerini ortaya seriyordu. Ben de yanında diz çöküp ona sarıldım.

Ben artık kadın değilim sevgilim, diye ağladı. Açlık menapoza girmeme neden oldu, kuruyan sadece ruhum değil, bedenim de.

Sen benim için diğer tüm kadınlardan daha kadınsın, diye gözyaşlarını sildim. Ben de iğdiş edilmiş bir erkek değil miyim? Orada onlara boyun eğdim, hatta burada da seni kurtarmak için yaptığım planları bozmalarına izin verdim.

Bana azap çektiren, hapishanedeki şartlardan fazla, dedi Anna neredeyse duyulmayacak bir sesle, soğuktan, rutubetten, ince şilteden, ağzına kadar dolu dışkı kovasından, sıçanlardan, açlıktan, beraberimdeki uyuşturucu bağımlılarından çok neden terk ettiğin sorusuydu.

Bana sitemle bakabilecek gözlerini aşağı indirmişti. İçimdeki soruyu, neden ilk başta peşime düştüğü sorusunu sabırla daha sonraya bıraktım.

Amirlerinin kim olduğumu anlamak için gönderdiği eski KGB ajanının, benim FSB'den olduğumu sana söylediğini ve sana geri dönmenin emredildiğini tahmin ettim. Ama neden onlara uyduğunu bilemedim ve anlayamadım. Acaba hâlâ seni takip edip kıstırmaya çalıştığıma inanmış mıydın, diye sordum hep kendi kendime. Senin casus olduğunu anlasam bile artık seni onlara fitnelemeyeceğimi, çünkü seni delicesine sevdiğimi anlamamış olabilir miydin?

Söyledikleriyle verdiği cevap içimdeki dev düğümü yavaş yavaş çözmeye başlamıştı.

Buna inanamadım, seni kaçırdıklarını düşündüm. Onlara göre, kendilerine yanıt vermediğinde firar etmiştin. Firar ettiysen ve FSB'den biriyle yaşıyorsan da vatan haini olmalısın. Sadece tutuklandıktan sonra büroda verdikleri ayrıntıları bili-

yordum. Sahte bir isimle Kopenhag'a, arkasından da Tel Aviv'e gittiğini söylediler. Ama alnına silah dayamışlar mıydı? Tehdit etmişler miydi? Direnmiş miydin? Belki de gerçekten söyledikleri gibi kendi isteğinle gitmiştin. Düşünceler beni öldürdü. Özellikle de beni kullanarak casusluk yapmış olman ihtimali. Bunu da söylediler. Acaba bana yaklaşmanın sebebi beni beğenmen değil de görevin miydi?

Anna bana tutuklandığı gün Aleksey Nikolayeviç'in ona söylediklerini anlattı, çileli yüzünden yansıyan ifadeler benim sorgulandığım günlerdekine benziyordu; bana verilen haberler, şüpheler ve acı. Onun çatlak dudaklarından dökülenler sanki benim ağzımdan çıkıyordu.

Yaptıklarımızı yeniden hatırlamaya çalıştım. Sana yaklaşanın ben olduğumu ve bunun gerçekten korkunç bir şey olduğunu biliyorum. Bana büro hakkında hiçbir zaman soru sormadığını, benim de sana hiçbir şey söylemediğimi biliyorum ama belki tıpkı benim görevimi yaptığım gibi sen de aynı şekilde görevini yapıyordun. Tek umudum benim aşkım nasıl görevimi tamamlamamı engellediyse, senin de aynı şekilde davranmandı...

Şüphelerinden temizlenen gönlüm dopdoluydu. Konuşurken elini tuttum, başını okşadım, kim olduğunu bilmediğime yemin ettim, aşkım hayatımda hissettiğim en mükemmel aşktı.

Ama olayların gelişini hissettim, biliyor musun, dedi, tıpkı benim gibi bulmacanın bu kısmını bir kenara bırakmıştı. Son günlerde kendin değildin. Her taraftan çevrelenen bir av hayvanı gibi korku ve çaresizlik içindeydin. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordun ama gözlerindeki umutsuzluğu saklayamıyordun.

Hızla ayrılışımı saran karanlık bulutları dağıtmak zorundaydım, gidişim Anna'nın üç yıl hapiste eziyet çekmesine neden olmuştu. Gözyaşları içinde ona bürodakilerin benimle

konuşmaya çalışmalarını, benim ise onlarla konuşmayı reddetmemi, baskı ve tehditleri ve arkasından da fotoğrafları ve ses kaydını anlattım.

Ama sana yalan söylediklerini biliyorsun, değil mi? Sana gösterdikleri fotomontaj ve karıştırılarak hazırlanmış kayıtlardı. Raporumda senin "gerçekten" işadamı olduğunu bildirdikten sonra bu konuda çalışmamı artık neredeyse istemediler, eski KGB ajanının soruları yüzünden şüpheler tam silinmese de. En fazla bir telefon konuşması gerçekleşti, o da sonlara doğruydu, CIA ajanlarının etrafımızda dolandıklarından şüpheleniyorlardı, ona da olumsuz yanıt verdim.

Uzun bir süre düşündü. Elini tutup okşarken neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle devam etti, o kadar ki söylediklerini adeta hâlâ diliyle ıslatmaya devam ettiği dudaklarını okuyarak anlayabildim:

Sen yok olduktan sonra bunu öylesine söylemediklerini, gerçekten de etrafımızda birilerinin olduğunu, seninkilerin etrafımızda dolandığını anladım. Ama seninkilere kızamıyorum, onları dinlemeyi o kadar reddettin ki. Bizde olsa seni kesin zehirlemişlerdi.

Zehirlediler, güzelim, deyip çileli, Doğulu hatları şimdi daha da belirginleşmiş ve hatırladığımdan da beyaz yüzünü tuttum. İnsan sözlerle, seslerle ve resimlerle de zehirlenebilir. Sen belki onlara kızamıyorsun ama benim onlara duyduğum öfke sonsuz. Öncelikle onlara inandığım için kendime öfkeliyim ama onlara da öfkeliyim.

Kısa bir süre sonra dairemin balkonunda oturuyorduk. İlkbahar güneşinde Anna'nın yüzünde birkaç yeni kırışık gözüküyordu, fakat vücuduna yayılan rahatlık ve sıcak sanki kırışıklarını germiş ve gergin kaslarını biraz açmıştı. Eli elimdeydi, gözlerini kapatırken dudağının kenarına hafif bir gülümseme yerleşmeye başlamıştı. Ona o kadar acıyordum ki ağlamamak için kendini zor tutuyordum.

Anna'nın başı biraz yana kaydı ve uyuyakaldı. Güneş şemsiyesini açıp içeriye girerek yemek hazırlamaya başladım. Anna'nın hikâyesinin gerisi ve hakkımda bildikleri gün boyunca yavaş yavaş ortaya çıktı.

Başından beri biliyor muydun, diye sordum uyanıp getirdiğim meyve suyundan bir yudum alınca.

Biliyordum, dedi Anna. Daha sen gelmeden biliyordum. Herhalde sizde olan her şeyi bilen CIA'daki bir ajanımız Kanadalı Paul Gupta kisvesiyle bir ajanın St. Petersburg'a yerleşeceğini haber vermişti. Bizde nasıl olduysa Mossad ajanı olduğunu fark etmediler, birileri ayrıntıları doğru okumamıştı, senin CIA'dan olduğunu sandık.

İçeri girelim istersen, dedim. Komşuların balkonları fazla yakındı.

Daha ilk konuşmamızda Yahudi olduğundan şüphelendim, dedi içeri girdiğimizde. Hintli olduğunu söylemiştin, görüntüne uyabilirdi bu, ama anlayabilmek için Yahudiler, Yahudilik ve İsrail'le ilgili bir sürü yorum yaptım. Zamanla yüz ifadelerini tanıdım ve en ufak değişiklikleri bile fark etmeyi başardım. Sünnetli olduğunu görünce şüphelerim arttı, araştırmalarımın sonunda sünnetin Kanada'da da yaygın olduğunu bilmeme rağmen.

Zaten sorsaydın cevabım bu olurdu, dedim. Ne zaman emin oldun?

Sergey'e vurduğun gün emin oldum, dedi. Anlamamıştım.

Ben ne zaman birine vurdum?

Sergey'e, çantamın çalındığı gün.

O...

Devam etmeme gerek yoktu.

Üzgünüm sevgilim, ama o planlanmamıştı. Bizi takip eden ekipteydi, öpüştüğümüzü görünce dayanamamıştı. Anlaşılan bana âşıktı, sana vurmaya karar vermiş. Çantayı çalmak sana bunu bir hırsızlıkmış gibi göstermek içindi. Sergey eskiden

profesyonel güreşçiydi, peşinden koşup onunla karşılaşmakta ısrar edince başına geleceklerden korktum. İsteseydi seni çok kötü dövebilirdi. Ona nasıl vurduğunu görünce benden sakladığın bir şeyler olduğunu anladım... Çok iyi eğitim almamış biri Sergey'i yenemez. Yalnız, üzgün, Dostoyevski okuyan hiçbir Kanadalı işadamı da o kadar iyi dövüş eğitimi almamıştır.

Senin Yahudi bir CIA ajanı olduğunu düşünebilirdim, diye ekledi, ama o gece İsrailli olduğunu anladım.

Sormama fırsat kalmadan devam etti: Bende yattığın gece, Hayır Orit, diye mırıldandın, hayır, neden, Orit, neden, kelimeler hafızama kazındı. Bunları nedense bir gece önce karınla ilgili anlattıklarına bağladım. Ertesi gün kontrol ettiğimde kelimelerin İbranice olduğunu gördüm, her şey açıklık kazandı. Bundan sonra hayatımdaki en zor kararlardan birini vermem gerekti, diye gülümsedi, gülümsemesiyle birden tanıdığım Anna geri gelmişti.

Anna ona hazırladığım yemeğe neredeyse dokunmadı, tabii ki hazırladığım tatsız yemekler onun çorbalarıyla rekabet edemezdi. Beraber kordon boyuna indik. Yolda ona aldığımız birkaç kıyafeti dükkânda giyip içinde geldiği kıyafetleri çöpe attı.

İlkbaharın ilk günleriydi, kordonda yağmur mevsiminin bitişini kutlamak için oraya gelmiş bir sürü insan vardı. Etraftaki neşeli hava onu da sevindirdi. Bisiklete binenler, balon satıcıları, kordonda hızlı yürüyüş yapan çiftler, hayat dolu lokantalar, denize girenler, surf yapanlar, kumsal şemsiyeleri ve sahilde top oynayanlar.

Hiç böyle olacağını hayal etmemiştim, dedi. Aslında hiç hayal etmemiştim. Sadece seni hayal etmiştim. İlk defa kendiliğinden bana sarılıp başını omzuma koydu. Bana ve aşkıma yeniden güvenmeye başladığına inanmak istedim.

Marojina, derken dondurma standını işaret etti. Elinde dev bir dondurma külahıyla karşımda duran solgun kadın bir an için yeniden çocuk oldu.

Yürümeye devam ettik. Anna yorgun hissedince evime döndük ve Anna uyudu. Güneş batmaya başlarken yeniden sahile indik. Anna birkaç dakika yalnız kalmak istedi, suyun kenarına gitti, kollarını çapraz yapıp omuzlarına koyarak ufka baktı. Akşam dalgaları gelip kumsalın içlerine doğru sokulduğunda ve yeni aldığımız ayakkabılarını ıslatınca bile hareket etmedi. Başının üstünde kuşlar dolandı, martılar bağırdı; Anna'nın gözleri uzaklara, ufkun öbür tarafına, anavatanına doğru bakıyordu. Bir kış gecesi, değişik soruşturmalardan sonra bırakıldığımda buraya çok yakın bir noktada aynı şekilde durduğumu hatırlayınca kalbimde ona karşı şefkat uyandı. Acaba onun yüreği hangi hislerle doluydu?

Güneş battı, arkasında sadece günbatımının renklerini bıraktı, Anna beni yanına çağırdı. Uzattığı elini tuttum, konuşmadık. Gecenin renkleri kuzeyde ve güneyde gökyüzüne doluşmaya başladı, batıdaysa günbatımı sonrasının mor rengi kaldı. Şimdi benim bacaklarım da sudaydı. Anna'yı akşam serinliğinden korumak için sarıldığımda kollarımın arasında titredi.

Yüzünü bana döndüğünde dudakları gülümsüyordu, gözleri yaşla doluydu. Orada, denizin öteki tarafında olandan ayrılmanın verdiği acıyı hissedebiliyordum ama bu acının ne kadar büyük olduğunu tahmin edemiyordum. İçim ezildi.

Birdenbire bana abartılı bir hareketle elini uzattı. Mila İvanovna Pirova, dedi, ya sen?

Yogev Ben-Ari, dedim mahcup. Anna'nın gerçek adı olmadığını hiç düşünmemiştim. Ama sana Anuşka demeye devam etmek istiyorum, olur mu?

Anna'nın içime bakan gözleri ışıldıyordu. Anna veya Mila, Petrovna veya İvanovna, Starçeva veya Pirova, bana KGB'nin

ne isim verdiği, hangi isimle yaşamak zorunda bıraktığı gerçekten de önemli değil. Aslına bakarsan, dedi düşünerek, annemle babamın bana ne isim verdiği, babamın isminin ne olduğu veya Mihail'in soyadının ne olduğu da önemli değil. Ben senin adını almak istiyorum, ismi söylemeye çalışırken zorlandı. Ağzından "Byen-Ari" gibi çıkıyordu. Ben de Mila'yı denedim ama isim bana sempatik gelmedi, Mili biraz daha iyi geldi, Anuşka'yla kaldım.

Anna akşamın geri kalanında bana ara ara hikâyesini anlatmaya devam etti. Bir kısmı doğruydu, dedi gülümseyerek. Gerçekten duldu, kocası on yıl önce gerçekten trafik kazasında ölmüştü, adı da gerçekten Mihail'di. Ancak evinde asılı fotoğraftaki "Mihail" iş arkadaşlarından biriydi ve fotoğraf oraya benim için asılmıştı.

Neden gerçek kocanın resmini koymadın, diye sordum, daha çok mesleki bir merakla.

Uzun ve kötü bir hikâye. İyi bir beraberlik değildi, ayrılıklarımızdan birinde ortak tüm fotoğraflarımızı attım.

Gerçekten de çocukları olmamıştı. Anna birkaç düşük yapmıştı; Mihail'den hamile kaldığında çok gençmişler, fırtınalı bir öğrenci hayatı yaşıyorlarmış ve bir çocuğun onlara yük olacağını düşünmüşler.

Yönetim karşıtı göstericilerdendik, dedi, devlet hastanesine gitmeye, kendimi onların ellerine bırakmaya korktum. Azıcık paramızla yetkili olmayan bir doktorda özel kürtaj yaptırdık, arkasından haftalarca kanamam oldu. Bir daha doğum yapabileceğimi sanmıyordum ama zaten Mihail'le ilişkimiz kötüye gidiyordu, kavgalarımızın sonu gelmiyordu ve yaşamak zorunda olduğum çifte hayata bir bebek doğurmak istemiyordum. Bunun yasını, Mihail'in ölümünden sonra bile, uzun süre tuttum.

Gözlerimin içine düşüncelerimi anlamak istermiş gibi bakıyordu. Ölen ceninimi anlatmanın vaktinin geldiğini hisset-

tim ama Anna'nın sorduğu soru sanki bu değildi, benden beklediği yanıt da bu değildi, sustum. Bir şey daha söylemeye çalıştı ama söylemedi.

Eve dönerken el ele yürüdük ama ruhlarımızın arasındaki alan deliklerle doluydu, biz de muazzam bir çabayla delikleri teker teker yamamaya çalışıyorduk.

Daha sonra bana konservatuvar hakkında anlattıklarının da, Rus Edebiyatı Enstitüsü'nde okuduğunun da doğru olduğunu ve müziği ve edebiyatı çok sevdiğini anlattı.

O zaman KGB'ye nasıl düştün, diye sordum şaşırarak.

Sovyetler Birliği'nin yarısı KGB'ydi, bilmiyor musun? Ya sen ihbar edersin ya da seni ihbar ederler.

Sen de ihbar etmeye mi karar verdin, derken sesim titredi.

Hayır, beni ihbar ettiler. Gorbaçov reformlarına başladığında komünistlerden ve KGB'den büyük bir direniş geldi, ben de genç bir üniversite öğrencisi olarak reformları destekliyordum. Gösteriye katıldığımda tutuklanıp şartlı tahliye edildim. Birkaç sene sonra muhafazakârlar ve KGB devrim yapmaya çalışıp onu daçasına kilitlediklerinde direniş örgütlerinin gösterilerine katıldım, ihbar edilince yeniden tutuklandım. Önceki şartlı tahliyem nedeniyle hapse girebilir ve orada uzun süre kalabilirdim. KGB jurnalcisi olmamı teklif ettiklerinde reddettim. O zaman erkek arkadaşım olan ve evlenmeyi düşündüğüm Mihail'i getirdiler, onun da hapse atılacağını söylediler. Yıl 1990'dı, biz yirmili yaşlarımızdaydık, sorgucular hapisten çıktığım zaman "yaşlı bir kadın" olacağımı söylediğinde dayanamadım. Sonunda da yine hapisten yaşlı bir kadın olarak çıktım, derken hüzünle gülümsedi.

Şimdi öyle olmadığını söylersem bana inanmayacağını düşünüp başını öptüm. Geniş pencereden içeri giren ışıkta geniş salıncaklı koltukta oturuyorduk.

O zaman kabul ettin.

Evet. Şimdi evet derim, diye düşündüm, kendimi ve Mihail'i kurtarırım, sonra da birinin elinde yasak bir şeyler bulundurduğunu anlarsam başımı başka tarafa çeviririm. Ama öyle olmadı. Birisi hakkında bilgi edindiklerinde, ben o insan hakkında rapor vermezsem beni hapse atmakla tehdit ediyorlardı. Birkaç kez benim için "yoldaş mahkemesi" düzenlediler ama her seferinde bir şans daha tanıdılar.

Fazla karşı da çıkmadım. Artık hayallerim yoktu. Bir zamanlar piyanist olma hayalim vardı ama olamayacağımı anlamıştım, dedi yenilmiş bir ses tonuyla. Şair olmak istedim, onun da gerçekleşmeyeceğini anladım. Gerçekçi bir kadınım, o zaman da gerçekçi bir genç kızdım. Kabiliyetli insanların nasıl çaldığını, gerçek şairlerin nasıl yazdığını görmüştüm.

Erkekler beni beğeniyordu ama benden güzel kadınlar olduğunu biliyordum; tek istediğim, beni seven bir kocamın olmasıydı. O da olmadı. Evlendik, denedik ama sevgimiz öldü, sevgiler ölüyor. Gürültüsüz patırtısız, ama acıyla. Bebek istedim, bebekten vazgeçmek zorunda kaldım, hayatımı bebeksiz yaşamak zorunda kaldım. Fazla isteğim kalmamıştı, KGB'ye karşı çıkma isteğim de kalmamıştı.

Tepkimi bekledi. Casusluk dünyasında, suç dünyasında olduğu gibi açık bir hiyerarşi vardır. Benim gibi ajanlara bizde "savaşçı" denir, CIA'da "operatives" olarak geçer ve bunlar genellikle ispiyonculara veya işbirlikçilere iyi gözle bakmazlar. Ona sadece daha sıkı sarılarak yanıt verdim.

KGB'nin güya dağıtıldığı Yeltsin döneminde bu görevden kurtulduğumu sandım. Ancak FSB bana hâlâ onlardan biri olduğumu belirtti, dahili sabotajda başarısız olduğum için Casuslukla Mücadele Bölümü'ne geçiriliyordum, belki yabancı casuslara karşı daha acımasız davranabilirdim. Ne de olsa vatanseverdim. Ancak bu değişiklik de sonunda, sende, işe yaramadı, yine yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı. Sen geldiğinde bir daha uyanmayacağını düşündüğüm bir istek

canlandı. Yeniden uyanan bir düş için savaşma isteği doğdu. Sevgi, belki bir aile, elimi sıktı.

Orada da şüphelilerle ilgili istedikleri sonuçları elde edemeyince tehlike altında değil misin?

Elbette. Yöntemler değişmedi, gördüğün gibi, insanlar da değişmedi. Sadece üst yönetim ve isim değişti. Birçok kez de istedikleri sonucu elde ettim.

Sen...

KGB'nin dağıtılmasından beri tüm mesaimi ajanlıkta harcamadım. Büyük bir kitapçı dükkânında sevdiğim kitaplar arasında yarım gün çalışıyordum. Şüpheli biri olduğunda beni çağırırlardı, bir süre adam üzerinde çalışırdım, bitirirdim ve arkasından sevgili kitaplarıma dönerdim. Dükkândaki patronlarım tabii ki bu şekilde gidip gelmeme itiraz edemezlerdi.

Çileli kadının gözleri kapandı. Tereddütlerini ve yaptıklarını o kadar iyi anlıyordum ki. Tamamen aynı şeyleri hissediyordum.

Çok yorgunsun, burada tek bir yatak var, çift kişilik, diyerek saçını okşadım. Beraber yatmak istemezsen ben salondaki kanepede yatarım.

Yatağına üç senede otuz sene yaşlanmış ve sana artık verecek bir şeyi kalmamış eski bir sevgiliyi almak istersen sana müteşekkir olurum, dedi Anna, bakışları yerde.

Ben seni her gece bekledim, dedim. Bu gece benden mutlusu olamaz.

Sevgilim, dedi hüzünle, teşekkür ederim, yanına nasıl bir enkaz kabul ettiğini daha bilmiyorsun.

Kaşık gibi mi, diye sordu ona yatakta sarıldığımda. Sevgiden titredim.

43

Hiç durmayan şehrin sesleri ve ışıkları yatak odasının büyük penceresinden içeri giriyor, karanlık duvarları yumuşak bir ışık bürüyordu. Gece, kısa uyku parçacıkları, okşamalar ve kucaklaşmalar arasında Anna benim casusluk misyonumun negatifini, eksik kısımlarını tamamladı, her casusun bilmek isteyeceği karşı casusluk harekâtlarını anlattı. Bu faaliyetlerin arkasında duran ve onları sessiz bir güvenle yürüten kişi şimdi yanımda yatıyor, neredeyse uykusunda konuşuyordu.

Beni izleyen karşı casusluk ekibi beni Vaşkirova'nın lokantasına kadar takip etmiş, arkasından sürekli orada yediğim anlaşılınca Anna'nın kullanılmasına karar verilmişti. Onun benimle ilk bağlantıyı kurmasını engellemişlerdi, amaç benim ilgimi çekmek, arkasından da benim onunla konuşmamdı, böylece durumdan şüphelenmeyecektim.

Seni baştan çıkarabilecek daha genç kadınlar vardı, ama şüphelenirdin, o yüzden beni kullanmaya karar verdiler. Benim aşağı yukarı seninle yaşıt olduğumu ve bana açılmanın daha kolay olacağını düşünmüşlerdi, ama bir hafta boyunca benimle ilgilenmedin, dedi Anna hoşnutsuz. Bundan sonra "talibin" devreye sokulmasına karar verildi. Lokantaya gelen

iki genci hatırlıyor musun, bir tanesi benimle konuşmaya çalışmıştı? Bizimkilerdendi. İlgini çekmemi sağlayacağını ve bir adım atacağını ummuştuk, hiçbir tepki vermedin. Senin yüzünden kendimi ne kadar cazibesiz hissettiğimi ve kızdığımı bilemezsin... Şaka yapıyorum. Aslına bakarsan bu sana mesleki saygı duymamı sağladı, seni kırmak için daha fazla kaynak kullanmaya karar verildi.

Bir hafta sonra bütün boş masaları dolduracak insanları gönderdik, böylece beni senin yanına oturtmalarından başka çare kalmayacaktı.

Şaşırdım, Anna, neden bana bu kadar yatırım yaptınız?

Büro Amerika'yla ilişkilerin ısınmasından memnun değildi. Amerikalı bir casusun yakalanması liberallere karşı mükemmel cephane olurdu, o yüzden yakalanmana yatırım yapıldı.

Cinler'i okuduğunu fark edince sevindim. Kitabı daha önceden çok iyi biliyordum ama yine de seninle konuşmadan önce bilgilerimi tazeledim, o geceden sonra yemi ağzının derinliklerine çok iyi yerleştirdiğimden emindim. Arkasından profesyonelce bir geri adım attım, ama sen de geri adım attın. Söylesene, nasıl bir centilmenlikti o?

Kitaplarımızla aynı masada oturmak zorunda kaldığımız geceden sonraki çekingenliğini ve içine kapanmasını hatırladım, oturacak yer olayını kullanarak ilişkiyi ilerletmenin hiç centilmence olmayacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Bir gece durumun farkına vardığını sandım, Aleksey beni lokantaya fazla yakın bırakmıştı, birdenbire sen ortaya çıktın. Arabayı gördüğünden ve operasyonu durdurmak zorunda kalacağımızdan emindim. Ama bir şey söylemedin, bu da bende gerçekten masum bir işadamı olduğun ve bu incelikleri fark etmediğin izlenimini güçlendirdi.

Gördüm, dedim, tereddüt ettim o konuda. Ama emin değildim, o yüzden sormadım. Operaya da mı aynı şekilde hazırlandın?

Anna yüzümü okşadı. Kızdın mı? Kızmakta haklısın. Konservatuvardaki derslerim konusunda söylediklerimin hepsi doğruydu, Çaykovski hakkındaki fikirlerim de benim fikirlerimdi. Ama evet, biraz hazırlandım. O gece zavallı on kişi opera biletlerinden vazgeçmek zorunda kaldı, bürodakiler hepsinin evine gidip biletlerini aldılar, arkasından etrafımıza bürodan on kişi yerleştirildi, böylece merhum kocam hakkında bana yorum yapabileceklerdi, her şey sana daha doğal gözükecekti.

O muhteşemdi, diye kabullenmek zorunda kaldım. Bizim istihbarat servisine bir-iki şey öğretebilirsin. Yarın sana soruşturma yapmak istiyorlar.

Hayır, lütfen hayır! Anna korkmuştu, ciddileşti, ikinci kez tekmelenen bir köpek gibi ikiye katlandı. Hayır! Bu alanda çalışan bir kişiyi daha göremem, görmek istemiyorum, konuşmak, brifing vermek, soru yanıtlamak istemiyorum, lütfen, yalvarıyorum.

Denerim Anuşka, elimden geleni yaparım. Zaten kimse senden bilgi vermeni istemiyor. Sanırım bu esir değiş tokuşu konusunda düzenlenmesi gereken bazı belgeler var.

Hayır, hayır, lütfen! Kaygısı o kadar büyüktü ki onun bunu yapmaması için başvurabileceğim insanları düşünmeye başladım, hizmetimi keserken gösterdiğim tavır nedeniyle muhtemelen hiçbiri bana müteşekkir değildi. Anna oraya gitmeyecek, diye karar verdim. Onun yerine benim gitmem gerekse bile. Yine nasıl yerine getireceğimi bilmeden bir söz vermiştim ama bunu tutacaktım.

Anna biraz yatıştıktan sonra kaldığı yerden devam etti:

Konserden sonra seni eve götürmek talimatta yoktu. Bunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Bana gelmeni, hikâyeme inanmanı istiyorduk ama benimle yatman planda yoktu.

Gözlerimdeki soru işaretine baktı.

Sormak istediğin buysa, hiçbir zaman kimseyle yatmamı

istemediler. Hiç. Seninle de seni baştan çıkarmak için yatmadım. İlk bakışta aşk değildi ama ileride âşık olabileceğimi fark ettim. Seni istedim de. Senin gibi yalnızlık çeken bir kadının şehveti.

Bunları açık bir şekilde söylediğinde rahatladım.

O geceden sonra sana âşık olmaya başladığımı ve işlerin karışacağını hissettim. O nedenle düşünmek istedim, o yüzden bir süre görüşmek istemedim. Bunların hepsini hatırlıyor musun?

Her ânını.

Ama ayrılığa dayanamadım. Hakkındaki şüpheler konusunda henüz ikna olmamıştım; bu, Sergey'le olan olaydan ve gece uykunda konuşmandan çok önceydi, büronun şüphelerine karşı bu aşkın hiçbir şansının olmayacağını biliyordum. Hatta seni uyarmaya çalıştım, St. Petersburg'un yalanları hakkında hikâye ve şiirlerle, büyük güçlerin aşkı öldüreceğini söyleyerek. Ama seni yanımda, evimde, yatağımda o kadar istiyordum ki bu ikazlarla yetindim.

Bu arada, o konuşmalarımıza da hazırlandım, diyerek bakışlarını bana dikti. Kitapçı dükkânında şehirle ilgili şiirleri, hikâye ve makaleleri okudum. Sandığın kadar bilgili değilim, her şeyi bilmiyordum, seni uyarabilmek için kullanabileceğim şeyleri aradım.

Anna tepkimi bekler gibi sustu.

Gerçekten de bana ne demeye çalıştığını, beni neden ve neye karşı uyarmaya çalıştığını merak ettim. Senin de Büyük Birader'e karşı mücadele etmeye başladığını bilmiyordum.

Henüz onunla savaşmaya başladığımı bilmiyordum. Sadece korkuyordum. Bu aşamada henüz senin Montreal ve Saint Agatha hikâyelerine inanıyordum, dediğinde dudaklarının kenarında ufacık bir gülümseme belirdi.

İsimleri hâlâ hatırlıyorsun, dedim şaşırarak.

Hatırlamakla kalmadım, Kanada'daki adamlarımızdan bi-

rini hikâyelerini doğrulamak için oraya gönderdik, her şey doğruydu. Şehir tasvirlerinin hepsi gerçeğe uyuyordu. Sana anlattırmak zorunda kaldığım için özür dilerim ama görevimdi bu, seni kontrol etmemiz gerekiyordu. Oldukça da inandırıcıydın.

Sadece "oldukça" mı?

Evet. Fransızca sorunun kalmıştı bir tek. Montreal'de üniversitede okuduktan sonra, bunun McGill olduğunu ve Fransızca okuduğunu tahmin ettim, İngilizce konuşulan kısma gitme ihtiyacı hissetmen bana makul gelmedi. Fakat yanıtların büronun seninle ilgili şüphelerini silmeye çalışmam için yeterliydi, seni raporumda akladım. Bir gece daha sevişmiştik, bu sevginin bir şansı olduğunu görmek istiyordum. Ancak Washington'daki kaynağımız, yeniden gönderdiğimiz sorulara yanıt olarak ısrarla senin tecrübeli ve üst düzey bir operasyon ajanı olduğunu ve şimdilik uykuda ajan olarak gönderildiğini söyledi.

Sana sormak istediğim sorular var, yanıtlamaya gücün varsa ve istiyorsan, dedim bir süre sonra.

Sor, dedi Anna yüzümü okşayarak.

Dairen, dedim. Senin gibi bir kadının dairesi olabilecekmiş gibi durmuyordu.

Nasıl benim gibi, diye sordu şımarıkça.

Güzel, akıllı, müzikle ilgilenen... Örneğin dairede piyano yoktu ve sanki eskiydi.

Bir an panik yaşadım. Belki bu gerçekten de kendi dairesiydi, o zaman onu mahcup etmiş olurdum. Anna beni yatıştırdı: Dairede KGB'den emekli bir çift yaşıyordu, büronun bir daçasına aktarıldılar. Kitapların çoğu onlarındı, piyanoyu da kimse düşünmemişti. Oraya bu kadar erken geleceğini de düşünmemişlerdi.

Kitapçı dükkânında da bir şeyler garibime gitti, diye sorularıma devam ettim.

Dükkân da benim kisvemin bir parçasıydı, dedi Anna. Senin çetin ceviz olduğuna, seni kırmak için ek kaynaklar gerektiğine karar verildi.

Sana dükkân mı kurdular?

Evet. Senin ve benim evime yakın bir yerde kırtasiye dükkânı olan birilerini oradan çıkardılar, böylece Vaşkirova'da yemek yemem de makul olacaktı, dükkânı kitapçı dükkânına çevirdik. Bu zaten benim mesleğim, böylece hem tecrübeli gözükecektim, hem de senin okuma sevginle bağdaşacaktı. Sense sadece bir kere geldin dükkânıma, ona da zar zor ikna ettim seni, diye beni sevgiyle azarladı. Ne kadar büyük çaba sarf ettik, biliyor musun? Yer bulmak, sahiplerini sorun yaratmadan oradan çıkarmak, mobilya, kitap getirtmek, tabela asmak, ben orada değilken eleman bulundurmak? Ama bir şeyler hissetmiş olman ilginç. Seni rahatsız eden neydi?

Özür dilerim, Anuşka, diyerek ben de gülümsedim. Her şey fazla düzenliydi, çok fazla "tüm eserleri" vardı... ne bileyim, his işte. Bizim dükkânımıza ne oldu?

Dükkânımızı kurarken hissettiğimiz sevgiyi ve içinde geçirdiğimiz saatleri düşününce içimi bir sıcaklık sardı.

Sen gittikten sonra ortadan kaldırıldı. Ben zaten hemen arkasından tutuklandım. Rusça kitaplar zaten onlarındı, sadece yabancı kitaplar bizimdi, kimse bana bu konuda bilgi vermedi.

Beni rahatsız eden bir şey daha Anuşka. Bu sana garip gelebilir. Benim dairemdeyken, beni banyoya gönderdin...

Anna başını ellerinin içine gömdü. Keşke seninle bu konuyu konuşmak zorunda kalmasaydım, ama aramızda sır olsun istemiyorum. Seni banyoya gönderdim çünkü dairene dinleme cihazı koymak istedim. Salona, koltuğun altına yerleştirdim ve ertesi sabah çıkmadan önce çalıştırdım. Bunu yaptığım için o kadar utanıyorum ki... Eğer seni birazcık rahatlatacaksa, benden kamera da yerleştirmemi istediler ama reddettim. Birlikte olduğumuzu kabul etmişlerdi, itirazımı

ancak bu şekilde kabul ettiler.

Korkunç bir şey daha yaptım, diye bana hikâyenin diğer tarafını anlatmaya devam etti, anlattıkları acemi casuslar için rehber kitap olarak toplansa çok satanlar listesine girerdi. Bürona gelişim. Büron ve kilidi hakkında istihbarat toplamak için düzenlendi. Özellikle de kapalı devre televizyon veya alarm olup olmadığını öğrenmek istiyorduk. Getirdiğim bilgiler daha sonra içeri girmelerine yardımcı oldu.

Anna bunu anlatırken ağlamaya başladı. Kendimden o kadar utanıyorum ki. O aşamada artık sana âşıktım. O gece senden bana taşınmanı ve asla gitmemeni istedim. Görüşmediğimiz iki haftadan sonraydı. Sen gezinden döner dönmez beni annemin yanında olduğum Moskova'dan çağırdılar. Amirim yanımdaydı; beni seni aramaya ve ofisinde buluşmak üzere sözleşmeye zorladı. Yine de bunu nasıl yapabildim?

Sesindeki resmi tonu hatırlıyordum, merkeze bana karşı ayaklanmamaları için onun adını verdiğimi, diğer ayrıntıları sakladığımı da hatırladım. Oynamak zorunda kaldığımız oyun ne kadar da insanlıkdışı, diye düşünüp yeniden gözyaşlarını sildim.

Sana işin aslını anlatmayı çok düşündüm, dedi Anna, belki bu duruma karşı beraber savaşabilirdik. Ama gitmenden korktum, anlamamandan ve bana artık güvenmemenden korktum, bana senin de ajan olduğunu itiraf etmenden ve o zaman ikilemimin daha da büyümesinden korktum.

Sustum. O zamanlar Anna'nın ikileminin benimkinden çok daha büyük olduğunu tahmin edemezdim. O benim için karda dolaşan bir yabancıydı. Görevimi yokuşa sürebilecek bir sevgiliydi. Onun içinse ben görevin kendisiydim.

Bu arada, bizim karargâhın yüz metre uzağında ofis kiralamak muazzam bir kumardı, bunu yapan ya dâhi ya da aptal, dedi Anna. Senin bizi dinlediğini veya gidip gelenlerin fotoğraflarını çektiğini düşünenler oldu, bazılarıysa bunun senin

suçsuzluğunu ispatladığını düşündü. Hangi casus gidip karşı casusluk binasının penceresinin dibinde ofis açar ki? Ofisine girdiklerinde herhangi bir dinleme cihazı veya kamera bulamadılar. Tüm dosyalarının kopyası alındıktan, e-postandaki tüm yazışmalar karşı casusluk bölümünün ticaret dairesine aktarıldıktan ve hatta banka hesabın iyice kontrol edilip her şey yolunda bulunduktan sonra senin birinin paravan şirketi bile olmadığına inandılar.

İnanmayacaksın Anuşka ama ortada hiçbir deha yoktu. Sadece sokağı sonuna kadar kontrol etmeyen bir aptal, yani ben ve elinde karşı casusluk örgütlerinin adreslerini bulundurmayan bir güvenlik bölümü.

Anna yeniden içtenlikle güldü, Petersburglu Anna geri gelmişti.

Bu akıllı kadın ne kadar sevgi doluydu, ne olduğumu anlayıp beni ihbar etmemekle kalmamış, bunu bana da söylememişti. Onun aşk firarı, yarattığım, gerçek gibi sunmaya çalıştığım oyuna isteyerek katılmasını sağlamıştı. Bu sahte kurguyu benimle yaşamak ve başımızın üzerinde sürekli dönen kılıcın düşmemesini umut etmek için insanın içinde ne kadar sevgi olması gerekir?

Onu öptüm, zayıf ve titreyen vücudunu sardım, az daha sevişmeye başlayacaktık, ama ikimiz de henüz buna hazır değildik.

Dağıstan ve Tacikistan'a yolculukların da ince paravanını kuvvetlendirdi, diye devam etti Anna. Merkezde sadece CIA'dan olduğun olasılığını hesaba katıyorlardı, CIA ajanı o cumhuriyetlerde ne yapsın? Bu, neredeyse her şeyi tersine çevirdi, kaynağımızın hata yaptığını düşünenler oldu. Aslında senden vazgeçtiler, sana yönelik operasyonları durdurdular.

O zaman muradımıza erip sonsuza kadar mutlu yaşayabilir miydik?

Hayır. Çünkü sizden bazıları eski bir KGB ajanına Anna

Starçeva hakkında soru sorma aptallığını yaptılar. Böyle eski bir ajanın iki taraflı olacağını ve iki taraftan da kâr elde etmeye çalışacağını anlamadılar mı? Seni tehlikeye soktuklarının farkına varmadılar mı? Bir gün içinde hakkımda soru sorduklarını öğrendik, o zaman şüpheler yine güçlendi. Sırf eski KGB'liye soruların bir İsrailli değil bir Kanadalı tarafından sorulması yüzünden senin Mossad değil CIA'dan olduğunu düşünmeye devam ettiler – ama bana işime devam etmemi emrettiler.

Garip bir biçimde bu bizim yararımıza oldu, diyerek bana sarıldı Anna. Eski KGB'li, Anna Starçeva'yla ilgilenildiğini bize söylemeden birkaç gün önce seni aklayan bir rapor daha gönderdim. Sergey ve çantanın çalınması olayından sonraki sabahtı, senden bana taşınmanı istediğim ve senin de kabul ettiğin gün, sevgilim. Sen ofisine gittin, ben de büro karargâhında artık yeni düşmanlarımın ve düşmanlarının olduğunu ve bunların seni suçlu göstermek için her şeyi yapacaklarını anladım. Çünkü Sergey'le dövüşmenizden benim anladığımı o ve arkadaşları da anlamıştı. O yüzden kesin fikrimi belirten bir rapor yazmam gerekiyordu. Hatta uykunda konuştuğunu bile yazdım ama söylediklerini kisveni güçlendirecek sözlerle değiştirdim.

Ama istihbaratta her şey göründüğünün tersidir, değil mi? Bu raporum ilk terslikti, ikinci terslik de hem benim söylediklerimi kabul etmeleri, hem de artık seninle ilgilenmedikleri için her tür ilişkiyi kesmemi söylemeleriydi.

Bunu nasıl yapardım, diye kendi kendine sorup bana baktı. Şansımıza her şey yine tersine döndü, harekete geçirdiğiniz eski KGB'linin benimle ilgilendiğinizi belirten raporu geldi. Bu raporla bürodan benimle ilgilenilmesinin sebebinin seninle ilişkim olduğuna ve seni kırmaya devam etmek gerektiğine karar verildi.

Anna her şeyi muhteşem bir düzenle anlatıyordu, ancak

onu takip etmekte zorlanıyordum. Benim kendi büroma karşı geldiğim ve Glilot'taki merkeze onun hakkında raporu gönderdiğim sabah onun da beni aklayan raporunu göndermiş olması beni afallatmıştı. Anna birden neşeyle devam etti:

O zaman onlara senin başka bir daireye geçme ve beraber dükkân açma teklifini götürdüm. Garip bir teklifti ama onlar için tam zamanında gelmişti. Hem dairelerinden çıkarılan emekliler hem de dükkân sahipleri baskı yapmaya başlamıştı. Seni sağmaya devam ettiğim sürece teklifimi kabul ettiler. O dönemde biraz efsaneye dönüştün, etkinliklerinin hiçbirinin senin gizli ajan olduğunu ele vermemesine şaşıyorlardı.

Seni kırmak o kadar önemliydi ki, birini Mehaşaşli'yle konuşmak üzere Mahaçkale'ye gönderdiler. Mehaşaşli seve seve işbirliği yaptı, şirketin arkasından çevirdiği anlaşmayı anlattı ve sana gönderdiği eskort kızla yatmayı reddettiğini de belirtti. Patronlarım bunu tecrübeli bir casus olmana ve böyle tuzaklara düşmemene yordular. Bense herhalde beni ilişkimizin ilk anlarından itibaren, daha konserden bile önce sevmeye başlamış olduğuna kanıt olarak gördüm. O raporu aldığımda çok mutlu bir kadın oldum.

Yine kıvrılarak bana sarıldı, gözlerini bana çevirdi ve sordu: Benimle birlikte olmak ister misin? Sanırım şimdi seninle olmaya hazırım.

Yine "patihontski", yavaş yavaş, dikkatli, tıpkı iki kirpi gibi. Üç senedir ben ilk defa bir kadınla, o da ilk defa bir erkekle birlikte oluyorduk. Beklentilerim yoktu, hüsran da yoktu. Anuşka'nın da beklentisi veya hüsranı olmadı. Sadece yeniden sevişebileceğimizi, sevebileceğimizi bilmek istemiştik, aldığımız tatlı yanıt güneşin ilk ışınlarıyla birlikte bize yeniden güç verdi.

Anna koluna yaslanarak yatarken gri saçını yüzünden geri çekti ve elini saçımda gezdirdi. Bazı şeyleri bilmek kolaydır, dedi. Örneğin yağan yağmurun senenin ilk yağmuru olduğu-

nu bilmek. Bazı şeyleri bilmek ise kolay değildir. Mesela yağan yağmurun senenin son yağmuru olup olmadığını. Ne de olsa sonrasında yeniden yağmur yağabilir. Seninle tanıştıktan bir süre sonra senin son yağmurum olduğunu anladım. Kimse beni senin gibi, senden fazla mutlu etmeyecek. Gittiğinde kuraklığın başladığını ve sen gelmezsen bu kuraklık döneminin bitmeyeceğini anladım. Şimdi de hata yapmadığımdan eminim.

O anda ben de, son sevgim için savaşırken hata yapmadığımı anladım.

44

Sahile inip yürümek ister misin, diye sordum. Gençliği yavaş yavaş yeniden yüzüne yansımaya başlayan Anna istekle kabul etti ve şimdi acıktığını söyledi. Sabahın bu kadar erken saatinde açık lokanta bulacağımdan emin değildim ama aramama gerek kalmadı. Dairemde ev arkadaşım gibi kendini rahat hissetmeye başlayan Anna ekmek, domates, soğan, peynir ve yumurtadan oluşan bir yemek hazırladı. Yemek tavada pişerken banyoya girdi. Benim bornozumun içinde dışarı çıktığında yine incecik görünüyordu, cildi griydi ama şampuanımın ve sabunumun kokusunu saçıyordu ve daha tazelenmişti. Sabah kahvesi de hazırdı, yemeğe oturduk. Beraber bir geleceğimiz olabileceğine ilk defa inandım.

Ortak dairemize geçtikten sonra seni soruşturmaya maruz bıraktığım için özür dilerim, dedi Anna açlığını giderince. O kadar inandırıcıydın ki, ama elimde çelişkili bilgiler vardı.

Hangi soruşturma?

Kendim için yürüttüğüm soruşturma. Âşık olduğum ve uğruna kendi arkamdaki ve onun arkasındaki büyük kuvvetlerle savaşa girdiğim adamın kim olduğunu öğrenmek istedim. Din hakkında sorduklarım, Oz ve Grossman hakkında

sorular. Amirlerine iyi aktör olduğunu söyleyebilirsin. Neredeyse boğulacaktın ama hata yapmadın.

O zaman artık rol yapmıyordum, diye yanıt verdim. Belki gerçek birkaç yanıtım vardı ama İsrail'le ilgili her şeyi bir çekmeceye yerleştirmiştim ve o kadar sıkı kapatmıştım ki çıkmalarına neredeyse olanak yoktu. Çıksalardı da hem o çekmece hem de masa tamamen parçalanırdı.

Arkasından Anna firar ettiğimi, ofisimi kapatıp yeni daireye taşındığımda ve emlakçiden daireyi kendi adına yapmasını istediğimde anladığını anlattı. Ne oradaki ne de kendi ülkemdeki vergi dairelerinden ne de tüm emlakçilerin ihbarcısı olduğu FSB'den kaçmadığımı, sadece kendi işverenlerimden kaçtığımı anlamıştı. Buna ek olarak, açtığım yeni banka hesabını da kendi müdürlerinden gizli tutmuştu.

Anna eskiden bedenine uyan, ama şimdi üstünden çuval gibi sarkan eşofmanlarımı giyip deniz kıyısında koşmak istediğinde ve yeni evi Tel Aviv'in mavi göğünün altında kollarını kaldırıp sabahın berrak Akdeniz havasını içine çektiğinde yeniden bir geleceğimiz olabileceğini düşündüm.

Öğrenmek istediğim tek bir şey kalmıştı. Anna'ya neden âşık olduğumu biliyordum, sürecin her adımının farkındaydım. Ama harika Anna, Alex'in "Karda Kedi" dosyasındaki protokollerden birinde yazıldığı gibi "Don Juan olmayan" bana neden âşık olmuştu? Anna hayalinin gerçekleşmesine olanak sağlayabileceğimi söylemişti ama bu benim için yeterli değildi. Ben güzel kadınların hayalindeki erkeklerden değildim.

Evimin karşısındaki kordondan limana kadar giden asfalt yolda dolaştık. Denizden serin ve hoş bir meltem esiyordu, birbirimize sarılmış yürüyorduk. Anna ancak sözü dolandırarak ve mahcubiyet içinde sorabildiğim soruma yanıt verdi.

Yabancı bir ülkeye gönderilen ajan imajında zaten âşık

olunabilecek öğeler vardır, dedi, güzel gözlerini bana çevirerek. Gözlerinde eskiden tanıdığım o parıltının bir parçacığı vardı. Bunu daha önce avladığım casuslardan biliyorum. Yabancı bir ülkeye sahte bir kimlikle, yakalanırsan hayatının gerisini hapiste geçireceğini bilerek yerleşmek için çelik gibi bir karakterinin olması gerekir. Avlamayı becerdiğim ajanları bu nedenle takdir ederdim ama sende durum faklı, hatta tersiydi.

Yüzümden ne demek istediğini anlamadığımı anladı.

Seni bulmam için gönderildiğimde, o kadar yalnız ve üzgündün ki, her akşam aynı masada oturup aynı yemeği yiyor ve kitap okuyordun. St. Petersburg'da altyapı kurmaya başlayan CIA ajanı imajından o kadar uzaktın ki. CIA ajanı uzun boylu, yakışıklı, biraz küstahtır, bağlantılar kurmaya başlar, doğru partilere gider, asker ve politikacılarla görünmeye başlar. Yalnız adamlar vardır, üzgün adamlar vardır, kitap okuyan adamlar vardır, onlara sempati duyulur. Ama ben yalnız, üzgün ve Dostoyevski okuyan bir ajanla karşılaşmadım.

İstemeden gülümsedim. "Hiç de ajana benzemiyorsun," cümlesini çok duymuştum, içinde yaşadığım dünyada bu önemli bir araçtı.

O aşamada henüz casus olduğuna inanmıyordum, diye devam etti. Ancak sana gözle görülmeyen ama başka ajanları tanıdığım için senin de sahip olduğunu bildiğim özellikleri –cesareti, soğukkanlılığı– ekleyince bu tabii ki ilgimi çekti. Arkasından konserde senin duygusal olduğunu gördüm. Müziksel masumiyetin, 1812'de titremen, seni daha çok beğenmeme yol açtı. Dokunuşunun nasıl olduğunu merak ettim. Cesaret edip denediğimde sevişmendeki duyarlılık da özelliklerine eklendi. Güçlü bir erkeğin duyarlılıkla sevişmesi o kadar güzel ki. İlk geceki performansın nedeniyle çok telaşlandın ama bazen bir kadının sadece yumuşaklığa ihtiyacı vardır.

Arkasından Sergey'le kavgan geldi, benim için tüm esrarı

çözdü, eksikleri tamamladı. Yalnız, hüzünlü, akıllı, ama aynı zamanda kuvvetli ve dövmeyi de biliyor! Aynı akşam sende çılgınca sevişme yeteneğini de gördüm. Bu birleşim ender bulunur. Artık gitmeni istemiyordum.

Farkına varmadan limana varmıştık. Anna hayranlıkla dükkânlara, ahşap yürüyüş alanına, bir yanımızdaki insanla dolu kafelere ve önümüzdeki iskeleye baktı. Denize bakan kafelerden birinde güneş şemsiyesinin altında bir dondurma daha yedik. Konuşamayacak kadar heyecanlıydım. Anna, Orit beni terk ettikten sonra bir kadının sevgisine layık olduğumu hissetmeye ne kadar ihtiyaç duyduğumu bilemezdi.

O senelerde isteyen herkese sevgi dolu soğuk ve sıradan bakışlar atabilirdim. Biyolojik açıdan, çoğalma amaçlı, kimyasal bir gereği olan bir sevgiydi bu. İhtirastan, âşık olmaktan ve sevgiden sorumlu hormonların adlarını tek tek biliyordum, bunların içimde ne yönde aktığını ve beni boşalttığını hissediyordum. O senelerdeki aşk anlayışımda hiçbir romantizm yoktu, ta ki Anna gelene, onunla bir delikanlıymışım gibi bir aşk hikâyesine batıp boğulurmuş gibi sürüklenene kadar.

Sustum, ona karşı şükran doluydum. O kadar sıkı sarıldım ki acıdan inledi.

Dikkat et, artık bu yaşlı kemikleri koruyacak et yok.

Çift çift yürüyen bir grup yuva çocuğu kordona indi. Bir kısmı öğretmenlerinin peşinden sessizce gidiyor, bir kısmı birbiriyle konuşuyor, bir kısmı bize bakıyor, iki tanesi kahkahalarla gülüyordu. Anna çocukları gözleriyle izledi, bakışlarında anlayamadığım bir ifade vardı. Onun da benim gibi kaybettiklerimizi düşündüğünü tahmin ettim, ama gözlerinin derinliklerinde uzak bir gülümseme vardı.

Birden, Orit'le hâlâ konuşuyor musun, diye sorunca tereddütlerini ortaya koyma sırasının ona geldiğini düşündüm.

Bir kere gördüm. Hayatımın bazı bölümleri sonsuza kadar kapandı, bazılarıysa yeniden açılmak üzere durduruldu.

Eve döndüğümüzde güneş tepedeydi. Gedalyahu'yu arayıp bağlantılarını kullanmasını ve Anna'nın soruşturmaya gitmemesi için gereken her şeyi yapmasını rica ettim.

Benim elimde değil, dedi, bana Şin Bet'te bu işle ilgilenen adamın numarasını verdi ve hemen işime yarayacak birkaç öneride bulundu.

Kurallar bunlar, dedi adam aradığımda.

Anna esir değiş tokuşu dahilinde serbest bırakıldı, dedim Gedalyahu'nun savını kullanarak. Yani aslında Kızıl Haç'a "ait". Anlaşmada onu soruşturmanıza izin verecek hiçbir madde yok, zaten olsaydı da ona hiçbir şey söylememesini, susmasını önerirdim, o zaman ne yapacaksınız?

Burada yaşamak istiyor, değil mi, diye şansını denedi.

Kızıl Haç ona uluslararası mülteci kimliği verdi. Onu sınırdışı edemezsiniz. Bırak, vazgeç bundan.

Araştırıp ararım seni, dedi. Ondan sonra da bir daha hiç aramadı.

Soruşturmaya gitmen gerekmiyor, en azından şimdilik, diye haber verdiğimde Anna rahat bir nefes aldı. Eşofmanımı çıkardı, yatağa yattı, iki gündür yarım yamalak uyuklamalarından sonra derin bir uykuya daldı. Yanına oturup onu seyrettim. Şimdi huzurlu gözüküyordu, güneşte uzun yürüyüşümüz yanaklarına ve alnına hafif kırmızı renk katmıştı; yıkanmış siyah, beyaz ve gümüş saçları dalga dalga omuzlarına ve yüzüne düşüyordu. Yanakları çökmüştü ama çıkık elmacıkkemikleri, düzgün çenesi ve burnu hâlâ çok güzel bir kadının yüzüne aitti. Giydiği atletimin altından kemikli omuzları görünüyordu. Sönük göğüsleri neredeyse fark edilmiyordu. Kalçasında fazla et yoktu, bacaklarının üst kısmı diz kemiklerinden daha inceydi. Kırılacakmış gibi gözüken vücudu bende ona sarılma isteği uyandırdı, sarıldım. Arkasına geçtim, ona yapışıp sardım.

İki kaşık gibi, dedi Anna uykusunda.

Akşam sahilde, evin karşısındaki bir lokantaya gittik, tatlımızı lokantanın turuncu ışıklarının yanında, kumlara gömülü iskemlelerde, dalgalara ve denizin hışırtısına olabildiğince yakın bir yerde yemek istedim.

Önce tüm mesleki sırlarımızı aklamak, yeni bir sayfa mı açmak istersin, diye sordu, yolda serin kumlara gömülürken. Geçmişimizde bilmediğimiz şeyler kalmasın diye?

Hayır Anuşka, ben sana hakkında hiçbir şey bilmezken âşık oldum. Sadece iç güzelliğin, dış güzelliğin, yalnızlığın ve dışarı yansıttığın hüznün yüzünden. Evet, sen de.

Güzellikten geriye bir şey kalmadı, dedi Anna üzgün, ancak gümüşi saçları, kırışıkları, zayıflığı ve gözlerinin altındaki siyahlık, hâlâ güzel gözlerindeki ışıltının kaybolmuş olması, ona sahip çıkmayı daha da çok istememe neden oluyordu. Önce alnından, arkasından da dudaklarından öptüm.

Sen benim için hep en güzel ve en sevdiğim kadın olacaksın, dedim. Hayır, geçmişin bizimle gelmesini istemiyorum. Tıpkı selin ağaçları yetiştikleri, kök saldıkları ve hayatlarının geri kalanını geçirmek üzere durdukları yerden alıp savurması gibi, hayatın bizi savurduğu kısımların yaşamımızın geri kalanında yer almasını istemiyorum. Her birimizin içinde kalması yeter. Ama nasıl bir çocuktun, onu bilmek isterim. Örgülerin var mıydı? Üniforma mı giyerdin? Nasıl bir öğrenciydin? Okulda neyi sever, neyi sevmezdin? Spor yapmayı sever miydin? Judoyu ne zaman öğrendin? Henüz piyano çalışını duymadım. Henüz yazdığın şiirleri duymadım. İlk öpücüğünü anlatmanı istiyorum. Yeniden yeşermeni istiyorum, çocukluğundan ve genç kızlığından doğrudan kalbime girmeni istiyorum. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz, tamamlanacak çok eksiklerimiz var. Bu süreçte ne sen kaç kişi öldürdüğümü sor ne de ben avladığın kaç casusun Rusya'da hapiste çürüdüğünü sorayım. Bu gerçek gerektiğinde zaten ortaya çıkacak.

Anna kuma gömülü iskemleden kalktı, denize doğru iler-

ledi, bakışları yeniden denizin derinliklerine, dalgaların gerisine gitti. Denizden esen meltem saçlarını hafifçe dağıttı, yüzü ufuktaki gizli bir noktaya dikilmişti. Ben de kalkıp yanında durdum. Anna daha önceden bu ülkeyi hiç düşünmemişti. Burası onun için sürgün edildiği, cezasını çektiği bir yerdi. Sanırım onu o sırada sevdiğim gibi hiç sevmemiştim. Onun için bir ev, bir sevgili, bir aile olabilecek miydim? Acaba hiç yenilmiş, selden kaçan ve birbirine tutunan bir kadın ve erkekten fazlası olabilecek miydik? Ben de önümüzdeki karanlığa baktım ve bir geminin ışıklarını gördüm.

45

Anna bana dönüp elimi tuttu.

Yogev, dedi neredeyse dalgaların arasında kaybolan kısık bir sesle. Oraya gitmemiz lazım.

Onun da gemiden, belki bizi denizin ötesinde bekleyen yeni olanaklardan bahsettiğini sandım ve yanıt vermedim.

Ben susmaya devam edince, Rusya'ya gitmem lazım, dedi.

Kalbim bir an için durdu. Anlamadım. Ne demek oraya gitmek? Geride bıraktığı annesinden ve kız kardeşinden mi bahsediyor?

Senin beni olduğum gibi kabul edeceğini bilmeden sana bunu anlatmak istemedim ama şimdi biliyorum ve anlatabilirim.

Midemin derinliklerinde garip bir duygu hissettim, henüz beyin bilmezken kalbin hissetmesi gibi. Anna devam etti:

Kadınlar hapishanesine girdikten sonra baş dönmeleri ve mide bulantıları başlayınca, bunun oradaki yemekten ve koşullardan olduğunu sandım. Âdet görmeyince bunu da strese, az beslenmeye ve zorlu çalışma şartlarına bağladım. Diğer mahkûmlardan biri gidip kontrol etmemi önerince gittim. Cevap pozitifti.

Hamile miydin, Anuşka'm? Ona sarıldım, bir şansı daha

kaçırmış olmak içimi bütün kuvvetiyle sarstı. Bir çocuğumuz olabilirdi! Birdenbire içimi moşavın sokaklarında dolanırken ortaya çıkan, Orit'le birlikte kaybolan ve arada sırada Anna'yla birlikteyken tereddütle yeniden beliren istek sardı.

Korkunç bir hamilelikti. Sabah kusmalarım hücrede birkaç düşman edinmeme neden oldu, hapishane yönetimi de ağır işlerden muaf olmama razı gelmedi. Neredeyse her gün bayıldım. Hapishanenin doktoru, iyi niyetli birkaç mahkûm kürtaj olmam için baskı yaptılar. Nasıl bir hayatı olacak, dediler. Yetimhanede büyüyecek, annesinin mahkûmiyetini de hayatı boyunca bir leke gibi taşıyacak.

O zaman vaz mı geçtin Anuşka? Sesim titriyordu, üzüntü ve umut, anlayış ve keder bir aradaydı.

Hayır, vazgeçmedim, ama çok zorlandım. Özellikle de doğumda.

O zaman doğum olmuştu, dudaklarımı ısırdım, sorularımı zar zor tutabiliyordum. Anna kendi hızında anlatmalıydı.

Bebeği doğum sırasında öldürmelerinden veya bebeğin ölü doğup benden alınmasından korktum. O yüzden ne anestezi ne de ağrı kesici kabul ettim. Doğduğunu, hayatta olduğunu ve ölü doğmadığını bildiğimi bilmelerini istedim. Dayanılmaz ağrılardı. Bir damla gücüm bile yoktu.

Ve ne oldu, diye sordum dayanamayıp.

Normal bir hamileliğin sonunda olan şey oldu, gözleri parladı Anna'nın. Paul doğdu.

Paul?

Başka ne olacaktı?

Ve, ne oldu ona?

Bir çocuğum olduğu ve başına bir şey gelmiş olabileceği düşüncesi içimde kör bir yarasa gibi çırpındı.

Sütüm yoktu, mama almama izin vermediler ve işe gitmeye zorladılar. İşe onunla gittim, o ağlıyordu, ben ağlıyordum. İş aralarında boş mememden emmeye çalışıyordu, ben de

onunla birlikte ağlıyor, ne yapacağımı bilemiyordum.

Ve, ne oldu ona, diye sordum sabırsızlıkla.

O – Anna'nın yüzüne tatlı, âşık bir gülümseme yayıldı ve yüzünü ışıl ışıl parlattı. O *maladyeç*.

Arkadaş canlısı, diye tercüme ettim kendi kendime, kendimi daha fazla sormamak için zor tuttum.

Bir ay sonra ilgiyle etrafına bakınmaya başladı. Beni tanıdığını görmek büyük bir sevinçti. İki ay sonra gülümsedi, ağzının öyle garip çarpılmasının gülümseme olduğunu anladığımda ne kadar da sevinmiştim. Her şeye rağmen onun etrafıyla ilgilenen, anlayan küçük bir insana dönüşmesini görmek o kadar harikaydı ki.

Anna uzakta kalmış bir mutlulukla gülümsedi.

İlk kelimeleri. Mama. Çektiğim tüm eziyete değerdi. Senin ne kadar cesur ve sevgi dolu olduğunu anlattım, onun gibi bir çocuğunun olmasını ne kadar istediğini. Keşke ona onu ne kadar sevdiğini söyleyebilseydim, onu hiç terk etmeyeceğini. Gözlerine yaşlar doldu. Kısa bir süre sonra bir yaşını dolduracağını ve onu benden alacaklarını biliyordum. Benim gibi mahkûmların, bir yaşına geldikten sonra bebeklerini tutmalarına izin vermiyorlar.

Sana onun hakkında nasıl bilgi verebileceğimi düşündüm. Geri gönderdiğim yemeklerin arasına kâğıtlar koydum, dışarı çıkmalarına izin verilen mahkûmlardan dünyadaki, özellikle de Kanada'daki ve İsrail'deki her Paul Gupta'ya ve her Roger Smith'e bu haberi yaymalarını rica ettim. İkisinin de gerçek adın olmadığını tahmin ediyordum, ama bu yetkililerin kulağına giderse burada kaldığın ve kaçtığın zaman kullandığın isimlerin bir yerlerde alarmlar çaldıracağını, bunun büroya yansıyacağını ve belki iki taraflı bir casusun bilgiyi size geçeceğini umuyordum. Ama gelmedin.

Onu elimden aldıklarında ağlaması ve benim ağlamam... Kendimi yerden yere vurdum, o da korktu ve bağırdı, ona

sarılıp bir köşeye sığındım, tamamen aklımı yitirmiştim. Bana elektrikli copla vurdular, ancak bayıldıktan sonra elimden aldılar.

Dizlerim çözülmüştü. Çocuğum, çocuğumuz alınmıştı, artık kayıp mıydı?

Anna cebinden o zamana kadar sakladığı resmi çıkarıp verdi.

Beni dışarı ve oradan havaalanına sürüklemelerinden önce duvarımdan bunu çekip alabildim.

Resmi yanımızdaki turuncu lambadan gelen hafif ışığa çevirdim. Esmer, palyaço kıyafeti giymiş, ağzında emzikli küçük bir çocuk gördüm.

Paul, dedi Anna. Sana çok benziyor. İki yaşından biraz büyük ve Moskova'da bir yetimhanede.

Beni birdenbire buraya gönderdiklerinde onu da yanımda getirmeyi talep ettim. Çığlıklar attım, arabanın kapılarına tutundum, onsuz uçağa binmeyi reddettim. Açıklamaları beni ilgilendirmiyordu. Değiş tokuş dünyanın birkaç yerinde aynı anda yapılıyordu, yola çıkışımı ertelemenin hiçbir yolu yoktu. Beni uçağa zorla, kelepçeleyerek bindirdiler.

Kızıl Haç temsilcileri gereken prosedürü tamamlayacaklarını ve istediğim an onu alabileceğimi söylediler. İstediğimiz an, sevgilim. Ve şimdi istiyoruz, değil mi?

Paul, diye ağladım. Fotoğrafı öptüm ve Anna başımı zayıf omzuna dayadı.

TEŞEKKÜR

Okuyup beğenenler, katkıda bulunanlar:

Eşim Sheina, aynı zamanda jinekoloji ve Çin tıbbı konusunda bilgilerin de kaynağıydı;

Çocuklarım Shiri, Regev ve Omer;

Kuzenlerim Orli ve Yair Dagan ve kısırlık tedavileri üzerine bilgileriyle yardımcı olan Dr. Yossi Tobin;

Dayım David Sternberg;

Arkadaşlarım Kobi Avshalom, Tzvika Shwa, Ludmilla Lulko ve Inbal Yakir;

Avi Nesher;

St. Petersburg'dan Vera Kobets.

Hepsine teşekkür borçluyum.

Anneme ve babama sağlıklı ve uzun ömürler diliyorum.

Keter Yayıncılık personeline, Ronit Weiss-Berkovitch, Lali Evron-Vaknin'e ve özellikle de editör Shira Hadad'a teşekkür ederim.

Kitap 2007 yılında Ekim-Aralık arasında yazıldı ve sansürden ve Kamu Çalışanları Tarafından Yayınlanan Eserler Kurulu'ndan izin aldıktan sonra 2008'de düzenlendi. Bu izinlerin arasında Mossad'ın, İsrail Savunma Kuvvetleri'nin ve Güvenlik Bakanlığı'nın izinleri de bulunuyordu. Sansürden İsrael Solomon'a ve Hükümet Sekreteri Yardımcısı ve Bakanlar Kurulu Sekreteri Aryeh Zohar'a izinlerin alınması sırasındaki yardımları için teşekkür ederim.

Fotoğraf: Boris Dikerman

Mishka Ben-David

Mishka Ben-David, 1952'de İsrail'de doğdu. Yazar, Wisconsin Üniversitesi'nden karşılaştırmalı edebiyat dalında yüksek lisans ve Kudüs İbrani Üniversitesi'nden İbrani Edebiyatı dalında doktora derecelerine sahip. Ben-David, 12 yıl Mossad'da hizmet verdi; ayrıca Kudüs'te bir lisede müdürlük ve bir sosyal merkezde yöneticilik yaptı, Açık Üniversite'de dersler verdi. Ben-David, dört çok satan casus romanından başka, romanlar, kısa hikâyeler ve araştırma yazıları yayımladı. Şimdi Bavaria Pictures tarafından çekilen İsrail-Almanya-Kanada ortakyapımı uluslararası bir TV dizisi için onun casus romanları uyarlanıyor. Ben-David, Harrey Harshon Ödülü (1976; 1977), Rabinovich Foundation Ödülü (1984), casus romanlarının her biri için Kitap Yayıncıları Birliği Altın Ödülü ve Başbakanlık Ödülü'nü aldı (2002).

ALTIN KİTAP ÖDÜLÜ

St. Petersburg'da YASAK AŞK

St. Petersburg'da Yasak Aşk, geçmişine sırtını dönerek umutsuzca son mutluluk şansının peşinden giden bir Mossad ajanının hikâyesi.

Karlı bir St. Petersburg sabahında gözünü Rus sevgilisinin kollarında açan bir gizli ajan, yalanı gerçeğe dönüştürmeye karar verir. Paravan hikâyesi bundan sonraki hayatının gerçeği olacaktır. Senelerce sakladığı büyük sır yüzünden mahvolan evliliğinin ardından asıl kimliğini terk ederek bundan böyle Kanadalı işadamı kimliğiyle sevdalandığı kitapçı kadınla sakin bir hayat sürmeye karar verir.

Ancak iki sevgilinin aşkından daha güçlü kuvvetler peşlerini bırakmaz. Kahramanın yıllar önce ülkesi İsrail'de yaptığı anlaşmayı bu büyük aşk bile bozamaz. Alçakgönüllü, pek de ajan özellikleri taşımayan kahramanımız, iyi ve kötünün iç içe geçtiği bir dünyada çelişkili sadakat anlayışlarının arasında tercih yapmak zorunda kalacaktır.

Mishka Ben-David'in *St. Petersburg'da Yasak Aşk*'ı bizi bugüne kadar rastlamadığınız türden bir ajanın dünyasıyla tanıştırıyor. Ben-David, sırlar ve yalanlarla dolu casusluk hayatının zorluklarını, her şeye göğüs gererek ayakta durmaya çalışan bir aşkla harmanlıyor.

₺27

%100 Koton Kitap

9 786058 753945